

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

Atatürk Bayrağı

ileri yayınları

ATATÜRK BAYRAĞI

Yekta Güngör Özden

İLERİ YAYINLARI

No: 145

Birinci Basım: Ekim 2007

© 2007, İleri Yayıncılık Reklamcılık Tur. Nak. İnş. Gıda San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları İleri Yayıncılık Reklamcılık Tur. Nak. İnş. Gıda San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İLERİ YAYINLARI

İSTANBUL İrtibat: Siraselviler Cad. No: 113 Kat: 4 (Alman Hastanesi yanı) Beyoğlu-İstanbul

Tel/Faks: (0212) 292 65 26-27 İnternet: www.ileri2000.org e-posta: ileri2000@hotmail.com

Baskı ve Cilt: Günaydın Ofset (0212) 481 40 23

ATATÜRK BAYRAĞI

nereden baksa güzel
nereden baksan güzel

Yekta Güngör  zden

Gençlik Andı

Türk Gençliği olarak
özgürlüğün, bağımsızlığın,
egemenliğin, Cumhuriyet ve
Devrimlerin yılmaz bekçileriyiz.
Her zaman, her yerde ve
her durumda
Atatürk ilkelerinden
ayrılmayacağımıza, çağdaş
uygarlığı geçmek için
tüm zorlukları yeneceğimize
namus ve şeref sözü verir,
kendimizi Büyük Türk
Ulusuna adanırız.
(10 Kasım 1960)

(1960'ta Milli Birlik Komitesi'nce uygun bulunan bu And, 2004 dışında her 19 Mayıs'ta Ankara 19 Mayıs Stadyumu'ndaki törende öğretmenler korusu tarafından okunmuştur. 2007'de yine okunmamıştır.)

İçindekiler

Gençlik Andı	7
--------------------	---

TÜRK SOLU YAZILARI

Ramazan Siyaseti	13
Tepkisiz Demokrasi?	25
Ufuk Turu	32
Uyduruk Aydınlar	39
Tuzaklar	44
Demokrasi Oyunu	51
Umuda Çağrı	57
Gösteriler	64
Ne Öyle Ne Böyle.....	72
Yatırım-Batırım	77
Doludizgin	82
Asla!	87
Yönümüz ve Yolumuz	92
Maşalar	97
Toplumsal Duyarlık.....	103
Millî Mücadele	108
Yine Yargı Bağımsızlığı	112
Yalakalar	118
Ne Kadar Acı.....	121
Karışıklık	126
Yarıdan da Sorumluyuz	131
Seçim Koşusu	136
Dinci Kırım ve Sürpriz!	141
Demokrasi Oyunu	146
Siyasal Açılım	156
Ulusal Savaşım	163
Yeniden Merhaba	170
Seçim Ortamı	180
Seçim mi, Geçim mi?	192
Lozan Utkusu	196

Neden Böyleyiz	201
Bir Seçim Böyle Geçti	205
Bugün ve Yarın	210
Hayır! Hayır! Hayır!	214
Çelişkiler	222
Yeni Dönem	228
Atatürk	232
Dinlenirken...Dinlerken.....	238
Anayasa Dayatması ve Polemiği	245
Siyasal Tablo	252
Curcuna	256

İLERİ YAZILARI

Cumhuriyette Birleşmek	265
Ulusal Savaşım	306
Atatürk İlkeleri ve Anayasa	312

SÖZCÜ VE GÖZLEM YAZILARI

Devrim Yasalarının Korunması	323
Cici Demokrasi	326
Dayatmalar	329
Diktaya Doğru	332
Olmaz, Olamaz!	335
Sıkımbaş ve İctihat	338
Başladılar Bile..	341
Şakşakçılar	344
Yurttaşlık (Vatandaşlık)	347
Yazgıcılıktan Yaratıcılığa Geçiş	350
Oyumuz Namusumuzdur!	353
Nasıl Bir Anayasa Özlemi İçindeyiz?	356
Anayasa Çalışmaları	359
Anayasa Karmaşası	362
Yekta Güngör Özden'in Özgeçmişi	365

TÜRK SOLU Yazıları

Ramazan Siyaseti

Ramazan, AB istemlerini karşılamak amacıyla TBMM'nin ikinci kez olağanüstü toplanması, Papa'nın islâmiyete yönelik sözleri ve Kara Kuvvetleri Komutanı'nın Harp Okulu konuşmasının yankıları ile başladı. Oy ve iktidar için inanç sömürsünü yöntem durumuna getirenler çabalarını yoğunlaştırdılar. İftar çadırları, armağan paketleri, sözde yardımlar birbirini izlerken her organa, her birime tırmanan gericiliğe ilişkin her gün yeni yakınmalar duyulmaya başladı. Hastanelerde koridorları dolduran cuma namazları, cep telefonlarıyla öğrencilerine gerici mesajlar gönderen öğretmenler, adliye önünde gericiliği öven müfettişler, dinsel içerikli broşürler, safsata sayfalı kitaplar, neler, neler... Avrupa Birliği için yeni dayatmalar, Kıbrıs'ta yeni koalisyona ilişkin savlar, söylentiler. İçaçıcı bir şey yok. Vergilerle memur aylıklarına zam çalışanın belini büsbütün bükecek düzeyde. Sorunları akla uygun, gerçekçi, bilimsel biçimde çözüm ilgililerin umurunda değil. Verimi artırmak, üretimi çoğaltmak, çalışanın sayısı ile doyurucu aylıkları amaç edinmek

unutulmuş gibi. Öldürmeler, kapkaç, terör de hız kesmeden sürüyor. Şhit babası “Vatan sağolsun diyemem” diyor. Kısa zamanda nerden nereye geldiğimiz ortada. Hanedan övgüleri, hanedana acımayla Atatürk karşıtlığını yayma ve artırma çabaları, Kemalizmin kökünü Osmanlı’ya bağlama oyunları hiçbir çekinme olmadan birbirine ekleniyor. Bu ortamda çağdaşlık koşusunda yer almak. Hele ermeni, rum, kürt çekiciliği (!)yle Türk ve Türkiye düşmanlığına soyunmak. Nerdeyse ün yapmanın, dışarda tanınmanın, kitap satmanın koşulu oldu. Böyle çelişkiler ve olumsuzluklarla günler geçip gidiyor. Üzülmemek elde değil.

Dış olaylar dizisi Türkiye karşıtlıklarıyla ağırlık taşıyor. Irak’ın kuzeyiyle daha doğrusu PKK’yla ilgili koordinatör atanması E. Orgeneral Edip Başar’ın haklı çıkışıyla da geçirilebilecek bir durum değil. ABD’nin bugüne kadar PKK konusunda sözden başka bir kıpırdanışı görülmedi. Türkiye’ye karşı kullanmak için avucunda tuttuğu bir örgüt görünümü değişmedi. Irak’ın geçici devlet başkanı Talabani’de tehditleriyle birlikte ele alınca sanki bir yetersizlik varmış da onu gidermek için ek görevliye gereksinim duyulmuşçasına yapılanmaya gidildi. Bu yöntem ABD’nin yeni bir oyalaması ve PKK’nın siyasallaşmasına kapı açılmasıdır. Görevdeki asker, görevdeki bürokrat. Hükûmet yetersiz de yeni organlar, birimler oluşturuluyor kanısı veriliyor. Koordinasyonun içinde olmasa da tarafında PKK yer alacaktır. Sakınca da burdadır. İster PKK olayında, ister Avrupa ülkelerine sığınıp değişik bahanelerle geri verilmeyen teröristler konusunda, ister Yunanistan’ın havdaşları, deniz kötülükleri ve Trakya’da Türk azınlığa uygulamaları sorunlarında ve sözde ermeni soykırımını kabûl etmediği için partiden çıkarılan Hollanda’daki Türk asıllı aday konusunda dostlarımızın, ortaklarımızın tutumuna bakınız. Kimden yanalar? Talabani’nin PKK’yı ateş kesmeye ikna etme sözü bile sahnelenmek istenen oyunun perdelerinden biri olarak karşımıza çıkıyor. İçerdeki kürtçülerin tutumu, Avrupa’da destek aramaları niçin, zafer işareti yapan eller kime karşı? AB Anayasası sorunu çözümlenmeden ye-

ni üye alamayacaklarını Barosso söyledi. Abdullah Gül'ün AB için yazdığı söylenen, dışarda yayımlanan makalenin içtenlikli görüşler olduğunu sanmıyorum. AB'yi kandırmaya yönelik sunuşlarıdır. Ta kiyye yalnız içinde değil, dışarıya karşı da sürdürülmektedir. AB yetkilileri Türkiye'yi üyeliğe almayacaklarını açıktan söylemiyor, dolaylı biçimde anlatıyor. Anlamayanlar ödünlerle sonuç alacaklarını sanıyor. AB Dış İlişkiler Komisyonu'nda kabul edilen rapor bu gerçekleri içeriyor. AB Parlamentosu'nda düzeltilmesine çalışılan yönler içinden sıkıbaşın çıkartılmaması çabası iktidarın içtenliksiz davranışının kanıtıdır.

Her istediklerini almaya alışan AB'lilerden Komisyonun Türkiye Delegasyonu Başkanı Hans Jörg Kretschmer 22.9.2006 günü Ankara'da Tesev'in "Almanak: Türkiye, Güvenlik Sektörü ve Demokrat Gözetim" adlı yayınının tanıtımında konuşturulunca silâhlı üzerinde sivil kontrol sağlanmasının AB sürecinde kilit konulardan biri olduğunu söylemiştir. Şemdinli provakasyonuna dayanarak silâhlı kuvvetleri suçlamıştı. Silâhlı Kuvvetlerin Türkiye Cumhuriyeti için özgün yerini bir türlü kabul edememektedirler.

Gericiler her ülkede örgütlüdür. Avustralya Hazine Bakanı Peter Costello'nun Türkiye'yi islâm dünyası için model, Atatürk'ü de liderli feneri olarak göstermesini Avustralya'daki islâm kuruluşları büyük tepkiyle karşıladı. Şeriatla koşullanıp katılaştan kafaların aydınlık düşmanlığının ilacı yoktur.

ABD'li emekli general Joseph Ralston, koordinatör değil, temsilci olduğunu söyledi ve PKK'lının ateşkes çağrısını ciddiye almadığını bildirdi. Kendini devlet yerine koyan PKK ve yandaşları görsünler.

AB Parlamentosu ermeni soykırımını çıkararak Türkiye'ye yeni koşullar öne süren raporu kabul etti. Daha neler getirecekler. Yunanistan aramızdaki protokole aykırı biçimde göçmenleri Türkiye karasularına bırakmayı sürdürüyor, üstelik Türkiye'yi suçluyor. Dost değil düşman sanki. Güvenlik ve insanlık boyutlarıyla olay

dünyaya duyurulmalıdır

İçeriye Dönersek

Dış olaylar kimi oldubittilerle sürerken içerde de olumsuzluklar giderek artmaktadır. Hangi yana bakılsa, hangi konu ele alınsa üzüntü ve düşünce ağırlığı insanı bunaltıyor. Başbakanın konuşmalarında iktidar partisi yetkililerinin açıklamalarına uzanan çizgide türlü çelişkiler ve aykırılıklar sıralanmaktadır. Toplumumuz gerçekleri saptamakta duraksamaya düşmektedir. İktidarın her yaptığı alkışlayıp karşı çıkışları kötüleyen yalaka yazarlar var. Akli ersin-ermesin, uzmanlık alanına girsin-girmesin, katılıkları ve bağımlılıkları öyle koyu olanları var ki artık tiksindiriyor. Sırf milletvekili olmak için AKP'ne giren kimilerinin tutumu ve konuşması, kişiliklerince gölge düşürmeleri üzüntüyle izleniyor. Şakşakçı yazarlar içinde öyleleri var ki onun yüzünden gazete-dergiyi elinizden atasınız geliyor. Haydi, ikinci dünya savaşı zamanında yaşları küçüktü, algılamaları beklenemezdi, bilgileri yetersizdi. 1950 sonrasını unutup tüm aykırılık ve yanlışlıkları Atatürk-İnönü ikilisine yüklemek, günümüzdeki her sakıncanın nedenini kuruluş dönemine bağlamak, aşırılarla, köktendincilerle, kürtçülerle birleşip yabancıları düşmanları sevindirmek ne oluyor? İçimizdeki sapkınlar dışardakileri gereksiz kılıyor.

İslâmiyette olmayan bir tür ruhban sınıfı türedi. Türkiye'nin birçok yerinde ramazanda öğle namazı nedeniyle cczaneler, iftara kadar lokantalar kapalı idi, şimdi Ankara ve ilçelerinde bu yöntemi uygulayanlar var. Çocuk, yaşlı, hasta düşünen yok.

Cumhurbaşkanı'nın uyarılarına saygısız karşılık verenlere KKK'nın konuşmasına yanıt vermeye kalkışanlar eklendi. Yasasız suç ve ceza olmaz. Yasalar, kurallar her sakıncalı, her aykırı davranışı suç olarak belirleyemez. Böyle olunca da işlem konusu yapılamaz ama zararı, kötülüğü açıktır. Kimi açık, kimi kapalı biçimde lâikliği, cumhuriyetin niteliklerine karşı yürütülen işlem ve

eylemler gericiliğin iktidara kadar gelişini somut biçimde ortaya koymaktadır. İktidar kesimi ne yaptıklarını bilmiyor mu? Atamalar, kadrolaşma, af yasaları, yeni kurallar, imam hatip ve sıkmabaş direnmesi, yurttaşları azarlama, kayırmalar, ruhsatlar, içte ve dışta aykırı clatmalar, özelleştirmeler, saymakla bitmeyecek olumsuzluklar herkesin gözü önünde oluyor. Belge, başka kanıt istemek, Cumhurbaşkanından bildirmesini istemek siyasal terbiyeyle bağdaşmıyor. Gericilikle tırmanan gericiliği tırmandıran iktidardır. Başbakanlık ve Dışişleri Bakanlığı devletin kararına karşın, El-Kadı için temyiz başvurusunu geri çekmişlerdir. Millî Eğitim Bakanlığı'nda yaşananlar, kitaplar, broşürler, tarikatlar, cami cinayetleri vd. gericiliğin çirkin boyutunu ortaya koymaktadır. Başbakan ve Bakanlar kişisel düşüncelerini devlete mal edemezler. Devrim Yasaları konusundaki tutumları bile amaçlarının kanıtıdır.

Cumhurbaşkanlığına sataşma, yargıyla, silâhlı kuvvetlerle, üniversitelerle zıtlaşma, köktendincilik konusunda inatlaşma, şehitleri küçümseme, çalışanlara ve yurttaşlara sert davranma, yargıya clatma biçiminde tutum, şeriatçı ve tarikatçıları koruma neyin göstergesidir? İrtica iktidarda ise karşısında kim-kimler olur? Şimdiden 2008 yılında yapılacak Rektör atamalarının hazırlığı yapıldığı açıklanmıştır. Gereksiz ve sakıncalı uğraşlarla zaman ve değer yitirilirken ayrılıkçı terör yandaşlarının oyalayıcı girişimlerine, imzacı ve bildiricilerin yaygaralarına ve yalanlarına karşın kırımını sürdürmektedir. Iğdır'da, Van'da patlamalar, yaralılar, şehitler her gün yürekleri dağlamaktadır. Büyük kentlerde yasadışı örgütler boş durmamakta, çocukları ve kadınları öne sürerek eylemlerini kamu araçlarına zarar vererek genişletmektedirler. İktidarın etkisiyle olacak etkin önlemler alınmamaktadır.

Her Şeyle Oynuyorlar

Millî Eğitim Bakanlığı'nın okullarla, öğrenci yerleştirme ve yurt dışı burslarla oynaması yetmiyormuş gibi Kültür ve Turizm Ba-

kanlığı da Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası ödeneklerini kesmiş, hiçbir destek vermemiştir. Eğitim, sanat, spor bu iktidar döneminde derin yaralar almıştır. Kanımca, irticanın kaynağı ve gücü olan, irticaya güven veren iktidar, eğitimi “millî” olmaktan çıkarmaktadır. İrticanın kucagındaki enteller ve birbirinin karşılıklı oyuncağı durumundaki gericilerle sözde ilericiler yumağı yozlaşmanın somut belirtisidir. Devleti iş adamlarını yönettiği görünümüne ıvızcı-bildiricilerin ilişkileri ekleniyor.

Demokrasi yalancıları iktidarın tek parti diktasına yönelişine ilgisiz ve tepkisiz. Tek parti iktidarını suçlayanlar sessiz. RTE’in Çankaya’ya çıkışı yakınılan kötülüklerin en heterinin yaşanması olur. Bu yapılanma tek partiden başka ne olabilir? Macaristan Başbakanı Ferenc Gyurcsany’in karşılaştığı olayların öğretici yanı yok mudur?

Başbakanın, Rauf Denktaş’a yönelik sözlerini uygun görmek olanaklı mı? Demokrasiyi sömürerek değişik kökenli ve amaçlı Türkiye karşıtlarının bulunduğu-kurduğu neoliberal takım kimi pislikleri içine sindirebiliyor.

RTE “Türkiye Cumhuriyeti’nin Başbakanıyım” diyor. Tanık ve kanıt istemeyen bir olgu. Ancak konuşmaları ve davranışları, iddiaları ve inadı, sıfatıyla bağdaşır mı?

Linç’i intihar gösterme çabaları, kürtçülerin eğitime, şeriatçıların yargıya ve yönetime yerleşme girişimleri, PKK ve yandaşlarının tüm Türkiye’yi istediklerini gözardı eden aymaz aydınların yavanlığı, Anayasa ve yasa değişikliklerinde hukukçuların büyük ölçüde sessizliği kaygıları artırmaktadır. Oktay Ekşi’nin ve Deniz Baykal’ın olumlu yaklaşım ve değerlendirmelerine karşın Diyanet İşleri Başkanlığı’nın camiler, kuruluştan ayrılanlar, kurslar, dene-timler, dinsel içerikli yayınlar konusunda başarılı olduğunu söylemek güçtür. Her sorunu, her sistemi, her gereksinimi ve tepkiyi gerçek çözümlerle değil, dinle karşılamak bu iktidarın işidir. Safsatalar, hurafeler öğrencilere parasız kitaplarla dayatılmakta, fetva ve

ferman dönemi Başbakanın yargı yerine “Ulemaya başvurulsun” önerisiyle hortlatılmaktadır.

Ortamı elverişli bulan yasadışı örgütler, bu tür niteliklere uyan kimi siyasal partiler yürüyüşler düzenliyor. PKK ve APO lehine sloganları, resim ve pankart taşımayı, kolluk güçleriyle çatışmayı olağan karşılar duruma getirmişlerdir. Kimi gazete ve dergilerde sözde ateşkes önerileriyle tanıtılmak istenen ayrılıkçılarla röportajlar yayımlanmakta, karşıtlıkları bilinen sözde yazarlara sayfalar açılmaktadır.

Kamu Personeli Seçme Sınavı (KPSS-2)’nda sıkmabaşa olur ve- rilmekte (17.9.2006), Başbakan başka dilleri kullandıklarını unutup “Türkçe konuşan devletler topluluğu” önermektedir (1.9.2006). İyi ki “Müslüman devletler, lâiklik karşıtları ya da din devletleri topluluğu” dememiştir. Başbakanın iyi konuştuğu kanısında değilim. Ezberci yanıyla kendisine verilenleri seslendiriyor. Köktendincilere uyarıda bulunduğu rastlamak güç. Tarikat liderlerince saygısını açıklayan Başbakanın din adına, dindarlıkla bağdaşmayan cylemleri, cinayetleri, terör olaylarını kınamaması ilginçtir. AKP’li belediyelerden kimilerinin dincilik çabalarına sessiz kalması da destek sayılır. RTE’nin vücut dili iyi olabilir ama asıl dili bozuk.

Bu tutumdan cesaret alan kürtçüler Diyarbakır olaylarını saptırmakla kalmayıp devlete yüklemek istediler, gösterilerinde PKK ve APO övgüsüyle zafer işaretleri yaptılar. Kepenk kapatma ve açma olayları bilinen kişilerin buyruğuyla gerçekleşiyor. Yasadışı örgüt gibi bir Platform adına yapılan açıklamada “Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele Birimi suçludur. Sorumlusu kontrgeriladadır, Jitem’dir” deniliyor. Devlet bu savı yanıtlamalıdır. Doğruysa gereği yapılmalı, değilse suçlayanlar kovuşturulmalıdır. 3.9.2006’daki sözde Barış Mitingi yine terör örgütünün gösterisine dönüşmüştür. Demokratik Toplum Partisi’nin “Barışçı çözüm ve eşit bir Türk-Kürt birliği” çağrısı içtenlikli ve inandırıcı değildir. Kürt kökenliler neyde eşit değiller? Düşünlerindeki paralar kimde var? Ne kadar acı kimi yazarlar, kimi kuruluşlar bunlara kanyor ve

kendi varlığını, devletini kötülüyor. Kimileri de bunlar gibi çıkıp yaptıkları belli Turgut Özal'ı övüyor. Türkiye'ye bugünkü sıkıntıları kim getirdi?

Ekonomide büyüme sözde kalıyor. Borçlar da büyüyor. İyileşme yurttaşlara yansımıyor. Zam yağmuru fırtınayı geçti, kasırgaya dö-nüştü. Atatürk'e karşı olan asla milliyetçi olamayacağı gibi gerçek hiçbir milliyetçi ümmetçiye destek vermez, kimlik tartışması açan, Türk kimliğini yadsıyan kişilere, örgütlere oy vermez.

Tuhafliklar

Büyük kesimiyle terör aygıtına dönüşen medyanın zararları her gün artıyor. Atatürk ilkelerini savunmamızı, pisliklere, haksızlıklara, yolsuzluklara, ahlâksızlıklara, adaletsizliklere, düşmanlıklara, şeriatçılığa, bölücülüğe, sapkınlığa karşı çıkmamıza katlanamayıp bize saldıranlar Türkiye ve Atatürk karşıtlarını, çıkar kaynaklarını ve dayanaklarını ateşli biçimde savunuyorlar. Onları anlatım (ifade) özgürlüğü oluyor, bizim anlatımlarımız suçlanıyor. Sözcük ve anlatım oyunları, kendi görüşlerini başkalarına söyleterek tanınmaya, ün yapmaya, gelir sağlamaya çalışıyorlar. Dayanışmaları da ilginç, savunmaları da. Türkiye'ye ve Atatürk'e saldırmadan, düşmanlara övgü dizmeden, yalanlara başvurmadan yazı yazılamaz mı? Bugünlerde Türk Ceza Yasası'nın 301. maddesinin tümüyle kalkmasını isteyenlerden başlayıp değişik öneriler getirenler çıktı. Aslında hukuk konusunu siyaset adamı Adalet Bakanı'nın olurluna bırakmamak, açık ve doyurucu kurallarla Cumhuriyet Savcısı ile Türk yargıcına bırakmak gerekir. Hatır için, arkadaşlık, ideoloji birliği ve başka yandaşlıklarla hukuk siyasete kıydırılmaz. Önceki Ceza Yasası'nın 163. maddesinin kaldırılması irticanın iktidara yürütişünün gücünü oluşturduğu gibi dinsel terörü azdırdı. 301. madde kalkarsa Türkiye karşıtlarını tutmak, karşıtlıkları önlemek hüsbütün güçleşir. Sorunun demokrasiye, anlatım özgürlüğüne bağlanması da yanlıştır. Avrupa'nın birçok ülkesinde benzer kural-

lar daha sert yaptırımlarla yürürlüktedir. AB'nin Türkiye'yi yıpratma amaçlı çifte standardı bu konuda da gündemdedir.

Bir de “Lâîfe Hanım Modası” çıktı. Lâîfe Hanımın küçümsenmesine, kötülenmesine karşı olduğumuz ölçüde abartıya, Lâîfe Hanımı övmek için Atatürk'ü aşağılayıp karalamaya da karşıyız. Özel yaşam özen gerektirir. Birlikteliğin ve ayrılığın dışı vurulabilecek yanları, nedenleri ve gerçekleri ortaya çıkarır ama bu konuda daha fazla ayrıntıya gerek olmadığı gibi saygı göstermek zorunludur. Atatürk karşıtları, yanlı ve gerçek dışı anlatımlara sarıldılar ama ne yapsalar boşuna. Atatürk her zaman büyük ve en büyük Türk.

Adalet yoksa devlet yoktur. Dünyanın temeli olan adaleti içinde yaşatmayan ve yaşamayan çevresinde de bulamaz. Yıllardır söyleyip yazdıklarımızın özeti biçimindeki içeriğiyle Sayın Öztin Akgüç'ün 17.9.2006 günlü Cumhuriyet gazetesinde yayımlanan “Cumhuriyet Karşısı İç Cephe” başlıklı yazısını her yurtseverin okumasını, okutmasını önererek destekliyorum. Bu arada dolambaçlı sözlerle bizi suçlamayı alışkanlık durumuna getiren bir sözde yazara “Aramızda Miloseviç ile Saddam'a tapan olmamasına karşın tersini söyleyen alçaktır” diyerek yanıt vermek istiyorum. Yazarlara karşı açılan dâvaları kınayanlar, anlamadıkları, bilmedikleri konularda kalem oynatanlar, bilim adamlarına karşı açılan dâvalarda neredirler? Kimileri bürokratları “Bizim Hazineden geçinenler takımı” (31.8.2006) diye nitelendirmekle yetinmiyor, çalışanların büyük kesimini de “Köylülerin oluşturduğu işçi sınıfı” (1.9.2006) olarak küçümsüyor. Bilinenlerden birisi de Atatürk dönemini kötüleyip suçladıktan sonra “Bu ülkenin ihtiyaç duyduğu en son şey asker-sivil çatışmasıdır, krizdir, siyasal gerginliktir..” diyor. Olmaması istenilen durum böyle mi anlatılır. Bunlara hiç gereksinim duyulmaz. Atatürkçülük ve ulusalcılık adına kimse kanlı sayfa istemez. Hukukdışılık ilkelerin işidir. Atatürk ve dâva arkadaşları zamanında “..olumsuz sonuçları bugünlere kadar sarkan bazı aşırılık ve yanlışlıkların altına atılmıştır.” diyerek kendine göre aykırılıklar

sıralayarak suçlamayı sürdürmek, öğrenmesi gerekli çok şey olanların öç alma oyunlarıdır. Tutsaklıktan bağımsızlık ve özgürlüğe, tebaadan yurttaşlığa, ümmetten ulusa, şeriatтан hukuka, kapitülasyonlardan eşitliğe, sömürüden sahipliğe, yağma ve Düyun'u Umumiye'den ulusal ekonomiye, yıkımdan dirilişe, teokratik monarşiden cumhuriyetle demokrasiye geçiş, kurtuluş, kuruluş, yapılanma, yenilenme her şey, hepsi unutuluyor, unutturulmak isteniyor. Osmanlı torunu olmanın yüklediği görevi böyle algılayanlar türedi. Tıpkı İstanbul Emniyet Müdürü'nün "Güzel tepki sözleriyle demokratik tepki gösterenleresaldıranları kışkırtan tanımı gibi. Aklını darbeyle bozan medya bozguncuları da tutarsız.

Yarası Olan Gocunur

Orgeneral Büyükanıt ile Başbuğ'un konuşmaları iktidar kesimini kızdırıyor. Huysuzluklarını olur olmaz sözlerle, ilkel tepkilerle açıklıyor, çocukça yanıtlar vermeye çalışıyorlar. Generaller "Demokrasiyi, insan haklarını kaldırınız. İktidara başkaldırınız" dedi. İktidar, irticanın temsilcisi ve sözcüsü gibi davranıp yanıt verince, savunmaya çalışıyor. Asıl amacı Çankaya Köşkü'ne sıkımbaşı taşımak olan Başbakan lâf yetiştirme çabasında. Talabani'ye, AB sözcülerine, Demokratik Toplum Partisi yöneticilerine, terör örgütü mitinglerine yanıt verse yeter. Lübnan hevesine karşı çıkanları ihanetle suçlamak beceri değil. İncirlik Üssü yerine ABD'ne Türkiye Üssü kullanırmak başarı hiç değil.

Balikesir-Bandırma Müftülüğü'nün "Her eve bir Kur'an Meali Projesi" kapsamında Kur'an kursuna giden 4 bin öğrenciyi ve cezaevindeki 400 mahkûma da verilmesi çalışması Atatürk'ün Büyük Söylevi'ni bir kez daha anımsattı. Bu gereği yerine getirmeyenler utansın. Ezanı Türkçe okutamayıp bir minareye ondan fazla hoparlör koyduranlara ne demeli? Yüksek ses, yüksek müslümanlığı mı gösterir? Vicdanı, eli, dili, gözü temiz olması gereken müslümanlar çevre temizliğine de önem vermelidir. Çocuklar, yaşlılar, hastalar

düşünülmelidir. Cami avlularından Genelkurmay Başkanı Büyükanıt'a tehdit savuran İbda-C'liler tutuldu mu? Ne yapıldı? Hizbullahçılara ne uygulanıyor? Soruşturma, kovuşturma var mı bilinmiyor. Bunlar insanımızı soğutuyor, çekindiriyor, uzaklaştırıyor. Hani halk dilinde "Dinden-imandan soğutuyorlar" denir ya öyle. Bu dönemde yapılanlar daha çok hristiyanların işine yarıyor. Kiliseler açılıyor, misyonerler çoğalıyor, cemaat vakıfları, gelirleri artıyor, yeni olanaklar sağlanıyor. Ruhban okulu ile Patrikhancenin ekümenliği konuşuluyor.

Gerici medyanın yayınları ibretlik. Televizyonları, radyoları saçmalıklarında sınır tanımıyor. Kullandıkları sözcüklerin dindarlıkla hiçbir ilgisi yok. Saygısız dindar olamaz. Yalan iftira, yakıştıрма, hakaret, gerçekdışılık temiz inançla bağdaşmaz. Kışkırtma, teröre özendirme, her tür kötülüğü din için geçerli saydırma bunların karası.

Ramazanın adına, saygınlığına aykırı davranışlar giderek artıyor. Aldatıcı reklâmlar, yüksek fiyatlı satışlar, lâikliği delme girişimleri, pahalı iftarlar ve iftar gösterileri, ramazan trafiği sorunu, görevden erken kaçışlar, dalgınlığı, yanlışlığı, amaçlı işlemi, sakıncalı tutumu, hızı, sinirliliği, hastalığı oruca yükleme kolaycılığı. Bayramda bayrama kahramanlık, ramazandan ramazana müslümanlık. Barış yok, kavga var. Yaralama, öldürme, uyuşturucu kaçakçılığı, hırsızlık, kapkaç ve daha niceleri. Eğitimsizliğin boşluğunu inançla doldurmanın yetersizliği. Bilgi yerine dini koymanın sonucu. Yozlaşma o kadar arttı ki film festivallerinde bile fatiha okunmaya başlandı. Namazda, mezarlıkta, anma toplantısında olsa kimse bir şey diyemez. Kimileri yalakalığı ve yavşaklığı, yaranmayı ve yanaşmayı dini kullanarak yapıyor. Kişiliksizlik yarışı aldı yürüdü. İktidara ve yandaşlarına hoş görünme çabası onuru unutturuyor. Siyaset için her şeye kıyılıyor.

Yine de

Tüm olumsuzluklara karşın yılmak yok, umutsuzluk yok. Kimi kuruluşlar, kimi kişiler, kimi sözler, kimi yazılar direncin korunmasına yarıyor. Yargıtay Başkanı'nın lâikliğe ilişkin gereksiz, yanlış sözünün yarattığı olumsuz havayı, Danıştay Başsavcılığı'na Sayın Tansel Çölaşan'ın seçilmesi giderdi. Kendisini içtenlikle kutluyoruz. Üniversiteleri özerk olmayan, Baroları bağımsız olmayan ülkede bağımsız yargı organları, yansız temsilcileri ulusun güven duygusunu korumasında başlıca etkindir. Bu bağlamda Danıştay Başkanvekilliğine seçilen Sayın Sinan Yörükoğlu'nu da kutluyoruz. Çölaşan'a ve Yörükoğlu'na başarılar diliyoruz.

Üniversitelerinin açılış törenlerinde yaptıkları konuşmalarla tehlikelere karşı uyarı görevlerini yapan Rektörleri de kutluyoruz.

Türkiye, Avrupa Sosyal Şartı'nı adaletli ücret konusunda çekinice koyarak imzaladı. PKK, AB Terör Listesi'nden çıkarılması için başvurmuş. Ne yüzle? Avrupa Adalet Divanı karar verecek, göreceğiz.

Orgeneral İlker Başbuğ'un konuşmasını İngiliz The Guardian gazetesi eleştiriyor. Kimden yanasınız? diye sormak gerekiyor. Anlamak istemedikleri çok şey var. Bir de aynada kendilerine baksalar ya.

TÜRK SOLU, sayı: 117, 2 Ekim 2006

Tepkisiz Demokrasi?

Lâiklik ve irtica konularında tanım istemleri ve tartışmalarıyla günler dolarken asıl sorunlara ilişkin çözüm çabaları yine geride kaldı. Gereksiz ve anlamsız tanım istekleri gerçekte bir oyalama ve saptırmadan başka bir şey değildi. Lâikliğin ne olduğunu bilmeyenden çok bile bile çarpıtanlar vardı. Dinsel ağırlık kişisel yönetim düzeni olan teokratik monarşiden demokrasi amaçlı cumhuriyete geçtiğimiz, Osmanlı'nın kötü yönetimiyle işbirlikçi tutumu karşısında toprak, insan, zaman, değer, kaynak ve onur yitirdiğimiz gerçeği 1923'den beri anlatılıp öğretiliyordu. Cumhuriyetle yıkılanların özlemini çekenler, çıkarların yoksun kalmanın hırsıyla kin besleyenler, cumhuriyete yaraşır olmayanlar boş durmadılar. Gerçek dindarları mutlu kılan lâikliği din düşmanlığı olarak tanıtmaya çalışanlar inanç sömürüsü yoluyla iktidara gelerek rejimin karakterini değiştirmeye soyundular. Yalanlar, yakıştırmalar, bir dindardan asla beklenmeyen çirkinliklerle toplumsal barışı yıktılar. Müslümanlık taslayarak başka dinden olanlara yer açtılar. Müslümanlığa

zarar verdiler. Hukuku, ekonomiyi, eğitimi, her şeyi araç kılarak kendi illikliklerini, katılıklarını, yozluklarını dayatmaya çalıştılar. İç düzen ve dış ilişkiler yara aldı, bozuldu. Yenilikten cumhuriyet, bağımsızlıktan bilimselliğe, hukuksallıktan devrimlere her iyi duruma ve tutuma karşı olan irtica, lâikliğin tam tersidir. Lâiklik düşmanıdır, insanlık düşmanıdır, din düşmanıdır. “İnanıyorum o halde varım” demekten “Düşünüyorum o halde varım” düzeyine, ümmetten ulus düzeyine taşıyan lâiklik, cumhuriyet ve demokrasinin kaynağıdır. 80 yılı aşan bir zaman yaptıkları öğretme, aldıkları eğitime, bulundukları katlara ve konumlarına karşı bu kavramların ne olduğunu öğrenememişlerse bundan sonra da öğrenemezler. Hele bugüne değin lâiklik ve irtica konularındaki yargı kararlarını geçersiz saydıracak, kuşkulu kılacak konuşmalar, sahiplerinin bağlantılarını, eğilimlerini yansıtan açıklamalar gerçekten üzücü olmuştur. Lâiklik sayesinde şimdiki yerlerini edinenlerin çok iyi düşünmeleri gerekir. Asıl amacını ABD-İsrail karşıtlığıyla gizlemeye çalışan radikal İslâm, yalnız Ortadoğu’nun değil, dünyanın başına belâdır. Dinci terörün islâmiyetle dayanması kötülüğünün en ağır yanısıdır.

Uluslararası alanda ilginç durumlar yaşanıyor. Nükleer silâh gücüne sahip 9. ülke durumuna gelen Kim-Jong Il liderliğindeki Kuzey Kore’nin atomuna karşı Güney Kore Dışışleri Bakanı Ban Ki-Moon BM Güvenlik Konseyi’nce Kofi Annan’ın yerine Genel Sekreterliğe aday gösterildi. Genel Kurul oylaması ile kesinleşecek. Fransa İçişleri Bakanı, Sarkozy Recep Tayyip Erdoğan’a sürdüğü üç koşul içinde Ceza Yasası’nın 301. maddesini soykırım tartışmaları yasağı olarak gösterdi. Böyle bir şey yok. Amaçları Türkiye karşıtlarına destek vermek, böylece Türkiye’yi uğraştırıp yıpratmak.

Batıya Bahane

Dinci terör, hiçbir dinde bulunmaması gereken yoketme vahşeti-

dir. Batıda da tarikat ya da kimi aşırılıklarla kötülüklerine tanık olunan terörü gözardı edenler Afganistan, Mısır, Türkiye, Irak başta olmak üzere kimi müslüman çoğunluklu ülkelerdeki aykırılıklara dayanarak ilişkilerini düzenlemektedir. Savaşarak alamadıklarını şimdilerde ekonomik-siyasal kimi ilişkilerle, daha da çok ABD dayatması ve AB baskılarıyla almaktadırlar. ABD'nin PKK için hâlâ bir şey yapmaması, Fransa Cumhurbaşkanı'nın sözde ermeni soykırımını AB üyeliği koşulu göstermemsi, Ermenistan ziyaretindeki anıt ziyaretleri, sözde soykırımı kabul etmeyenlere ceza tehdidi, AB Parlamentosu'nun Kopenhag'ta sözü edilmeyen konuları yeni kriterler olarak öne sürmesi, Almanya Başbakanı'nın “ancak imtiyazlı ortaklık” yinelemesi açık bir oyalama, aldatma, yıpratma ve yutma siyasetidir. Silâhlı Kuvvetlerimizi “Demokrasi, AB üyeliği, ekonomi” duyarlığıyla arkalara itmeye, dışlamaya çalışanlar her şeyi bozarak yıkma oyununun kirli taşlarıdır. Ali Babacan “Ermeni soykırımını tanımaya kapalı değiliz” demiş (NRC Handelsblad, 9.9.2006). Kimsiniz ve ne hakla? Kürt konulu raporunun AB Parlamenter Meclisi'nde kabulünde Türk Delegasyonu neye, nasıl oy verdi, incelemeye değer.

Bilinçsizlik

Hukuktan uzaklaşmak, yargıyı etki ve baskı altına almak, Türk Devrimi ve Atatürk ilkelerine, savunucu ve koruyucularına saldırılarak yapılan sapkınlıklar yetmiyormuş gibi açıkça terör örgütünden yana çıkıp ateşkes isteyenler türedi. Ateşkes kavramının anlamını bilmeyenlerin imza gösterisine katılmaları bir yana terör örgütünün aldatılmış militanlarına “Dağın, silâhlarınızla birlikte teslim olun!” diyecek yerde devleti devlet olmaktan çıkaracak girişimlere zorlayanlar çıkıyor. DTP “Toplumsal tabanımız aynı” diyerek yapılacak sözde siyaseti açıkladı. Terör örgütü, adamları neyi yasal yollardan istediler de yanıt alamadılar, bir yurttaş olarak birbirimizden neyimiz eksik ya da fazla? Yalanla her şey ileri sürülebilir. İstedikleri ayrı bir devlet kurmak, devleti ele geçirmek, devletin

yapısını ve niteliklerini bozarak kendi egemenliklerini kurmaktır. Bunun siyaseti kabûl edilir mi ki kimileri de dağdan inip ovada siyaset yapmalarını öneriyor. Böyle oy amaçlı, ödün ağırlıklı sözlerin seçilmek için dış destek aramaktan farkı yoktur. Başbakanın devletin anayasal niteliklerine vurgu yaptığı gibi sözlerinin nereye gideceğini bilmeyen muhalefet sözcüleri de yarın başka türkülere başlayabilirler. Toplum olmayacak işlerle uğraşırken sorunlar unutuluyor, unutturuluyor. Yalnız Fransa Başbakanı Sarkozy, ermenistan değil, tüm küstahlar, tüm sapkınlar, dönecekler ve terbiyesizler, bağnazlar, aymazlar ve yobazlar uygar tepkilerle uyarılmalı, yanıtlarını almalıdır. Demokrasiyi demokratlar kazandırır ve yaşatır. Yargıtay Başkanlar Kurulu'nun son açıklaması umut vericidir. YARSAV'ın Danıştay'a sınavlar için başvurusu da.

Yeni Türk Ceza Yasası'nın 301 maddesiyle ilgili medyanın tutumu bir yana, yargı kararları ilginç içeriklerle açıklanmaktadır. Hukukun siyasallaşması en büyük tehlikedir. Yasaları iyi düzenlenmemesi haklı yakınmalara neden olurken iyileştirme yerine kötülüklerle tümünden olanak tanıyacak açılımları demokrasi adına dayatmanın sakıncaları da gözetilmelidir. İktidar ve yandaşları 285 milyon m2 yüzölçümlü 62500 taşınmazın yabancılara satıldığını, bankalarda dörtte biri bulan yabancı ortaklığını, artan Kur'an kurslarını, yolsuzlukları, saygısızlıkları, suçlardaki tırmanmayı, her alanda ve her kattaki bozulmaları ele almıyorlar. Ülkemiz için birçok yönden dönemeç sayılacak Cumhurbaşkanlığı seçimi iktidarın amacına kavuşması hazırlıklarıyla ve kendi kurnazlıklarıyla sonuçlandırılmaya çalışılıyor. 2007'deki genel seçimler Türkiye'nin yazgısını belirleyecek. Medyanın iktidar aşkı kimi üniversite ve kuruluşun Başbakana teşekkür ilânlarıyla geçilmek isteniyor. Lâiklikle ve gerçekle hiçbir ilgisi olmayan yapay "Medeniyetler İttifakı" dincilerin dayanışması olabilir. Medeniyet, tüm insanlığın malıdır. Gerçek olsaydı Türkiye iktidarı sıkımaş, din dersi zorunluluğu imam hatip okulu ayrıcalığı, dinci kadrolaşma ve lâik cumhuriyet-Atatürk karşıtlığı inadını bırakırdı. Siyasetçinin dinlerarası ilişkide

başrole çıkması da yanlıştır.

Kötü Alışkanlıklar

“Seçilmiş-atanmış” ayrımı, eğitim-öğretimi, bilgiyi, yeteneği, deneyimi, süreçleri ve koşulları dışlayan bir ilkelik ve ilkesizlik belirtisidir. Yıllarca çalışmış bir hukukçunun, bir askerin, bir hekimin, bir bilim adamının, meslek katları içinde birkaç seçimden gelerek edindiği yer mi tartışmalıdır, bir seçimle alınmış milletvekilliği sıfatı mı? Demokrasiyi ayağa düşüren, kötüye kullanarak sömüren kimileri ikide bir bu ayrılığı körükler. Kendine bir şey çıkarmaya çalışır. Oy demokrasi için kutsal bir araçtır, namus bilinerek kullanılsa. Satın alınırsa hiçbir şey değildir. Bu yolla bir yerlere gelenler yüz-süzlük yapıp Cumhurbaşkanına, yargı organları başkanlarına, Genelkurmay Başkanı’na ve Kuvvet Komutanlarına nezaketle asla bağdaşmayan sözcüklerle saldırmaktadır. Terbiye ve düzey sorunu olan tutum medyadaki sapkın kalemler için nezdence alışkanlık durumuna getirilmiştir. Başkalarına ders vermeye kalkışan kimi kendini bilmez dilin kişilik simgesi olduğunun ayırında da değildir. Her konuda her kötülüğü yapabilecek köktendinci kadın-erkekler gibi medyadaki yandaşları da “insanaltı” yapılarını yazdıklarıyla yansıtmaktadır. Bunlar için her şey, her yol, her yöntem geçerlidir. Bugün böyle, yarın başka olabilir, hiçbir şey değişmese de kendileri değişir değiştirilebilir. Çalıştıkları yayın organının her şeyi değiştirdiği için patronları da her konuda eleştirilebilir. Hiç patronlarını, para musluklarını eleştirdikleri görülmüş müdür? Yargı kararlarını anlamadığı, anlaması olanaksız düzeyine karşın kendi ideolojisine ve siyasal-patronsallı ilişkisine göre yorumlayıp okuyucuları kandıran, yanıltan mı ararsınız, Cumhurbaşkanı’nın konuşmasında lâiklik sözcüğünü kaç kez kullandığına takılan mı, devlet büyükleriyle ilgili yazılarında onlar için “topal ördek” benzetmesini ardarda kullanan mı, saygıyı başkalarına çok görüp kendilerini fildişi kulelerde tanrı gölgesi yerine koyanlar mı, ne tipler, ne cinsler? “Kürt sorununa demokratik çözüm” diyenleri, hukuksal ve anayasal ince-

likleri bilmeden, Anayasa'nın 14. maddesinde geçen "lâik cumhuriyet"le 24. maddenin ikinci fıkrasında 14. maddeye yapılan yollamanın anlamlarını ve amacını kavramadan "lâiklik için özgürlüklerin durdurulup sınırlamayacağını" savunan genç siyasetçileri de bunlara ekleyebiliriz. Kimi röportajlarla terör örgütlerinin kınanması yerine Türkiye Cumhuriyeti kınanıyor. Aykırı partilerin kapatılmasını önlemek için ustaca sözcükler kullanılmaya, anlatımlar sıralanmaya çalışılıyor. PKK-APO sloganlarının atılması, kürtçülük renklerinin sallanması, posterlerin taşınması, gece-gündüz alçakça öldürmeler, mayınlar yurtdışı çabalar unutuluyor. İktidarın doyurucu bir açıklama yapmaması da endişe veriyor. Hâlâ "Güneydoğu sorunu" yerine "Kürt sorunu" kullananlar var. Tutarlılık yok. Kendisi ya da partisi için beklentilerle ödün vermek ilkesizliktir.

Tuhafliklar

Atatürk'ü küçültme çabaları değişik biçimde sürüyor. Biri de kalkmış Vahdetin'in kızı Sabiha'nın dünürü Suat Hayri Ürgüplü'ye yazdırdığı anılara dayanarak Mustafa Kemal'in evlenme teklifini geri çevirdiğini yazıyor. Atatürk kendisine böyle bir şey önerilmişse de kendisinin düşünmediğini ve uygun bulmadığını söylemiştir.

Bir kuruluşun AB desteğiyle hazırladığı Almanak'a katkı verenler içindeki devlet görevlileri kimlerin nelerce yerleştirildiğinin kanıtıdır. İktidar yandaşları önemli görevlere niteliklerine bakılmaksızın, taşınmaktadır. Suskun üniversiteler de bu durumların dolaylı destekçisi olmaktadır. Hurafelerle dolu kitaplar, "millî" kavram ve sıfatına ters tutumlar, bilime ters bağnazlıklar, kadayıflı, kanlı-kansız, tramvaylı demokrasiden sonra abdest sulu demokrasiyi çağırıştırıyor. Dış borç 200 milyara yaklaşmış, ABD Ankara Büyükelçisi Wilson devlet niteliğini savunan önemli uyarılara "kaka-fonu, kuru gürültü" diyor, Kerkük ve Kıbrıs'tan yavaş yavaş umut kesiliyormuş, sorumluların umurunda mı? Fetva ve ferman dönemi hortlatılıyormuş aydınlar ne ölçüde ilgili? Herkes "En ön-

ATATÜRK BAYRAĞI

de ben olayım, en üste ben oturayım, ben egemen ve başkan kalamayım” derse, ilke birlikteliği, geleceğe öncelik ortak tasarımlar ve özveri olmasa solda birlik gerçekleşir mi? Böyle giderse pişmanlık yarar getirmez. İyi düşünceli, çalışılmalıdır.

TÜRK SOLU, sayı: 118. 16 Ekim 2006

Ufuk Turu

Kendi çıkarları için dünyayı yönetmeye kalkışan çokuluslu şirketlerin buyruğundaki güçlerin dayandığı yapılar çökmek üzere. Uluslar arası ilişkilerde emperyalist dayatmalarla karşı karşıya kalan devletleri çökertmek için ahlâkı, adaleti, bilimsel gerekleri dışlayıp dinsel duruşlarla toplumları her şeye boyun eğen, katlanan, tepkisiz yığınlar biçimine sokmayı bugün en uygun yöntem saydıklarından inanç çatışmalarını körüklemektedirler. Petrol yataklarına elkoymayı akıllarına koyduklarından Irak'ta gerçekleştirdikleri insanlık dışı olayları zorunlu uygulamalar olarak göstermektedirler. Kendi yazdıkları senaryoyu kendileri oynamaktadır. Türkiye, AB'nin destekleyip yönlendirdiği para çevreleriyle ABD'nin buyruğundaki yabancılaşmış kesimlerin birlikte yürüttükleri çalışmaların ağır yükü altında ezilmektedir. Ödünlerle palazlanan yabancılar yine de aldıklarını yetersiz bulmakta, Türkiye'yi sıkıştırıp her şeye râzı etmek için her oyunu oynamaktadırlar.

Kendisi için bir günlük iş olan PKK temizliğinden ABD sürekli

oyalarak kaçınmaktadır. Barzani'nin Irak Kürdistan Demokrat Partisi (IKDP)'nin "Kürdistan TV"sinde PKK elebaşlarından Murat Karayılan bir saat propaganda yapabilmektedir.

Türkiye'yi ziyaret eden Federal Almanya Başbakanı Merkel'in AB üyeliği için söyledikleri açıktır. AB, siyasal blöfler ve korkutmalarla her ödünü alacak ama Türkiye'yi üye yapmadan kendine sımsıkı bağlayacaktır. ABD Başkanı'yla görüşen Türkiye Başbakanı'nın neler sağladığı, neler karşılığında hangi sözleri aldığı belli değildir. Yalakağı karakter durumuna getiren kimilerinin allayıp pullayarak yazdıklarının gerçekleşmesine ilişkin en küçük belirti yoktur.

Yabancılar karşı gereken biçimde durulmayınca onlar bildiklerini okumaktan geri durmuyor. AB İspanya ayrılıkçı örgütü ETA'ya koşulsuz teslim olmayı önerirken İspanya Hükûmeti'nc hiçbir koşul getirmiyor. PKK'ya ödün verilmesi için Türkiye Hükûmeti'nc kimi koşullarla kimi ödünler öneriyor. İkilemli uygulama, PKK koruması, Türkiye karşıtlığının kanıtıdır.

Doğulanıyoruz

Ortadoğu uzmanlarından Michael Rubin, ABD'in "Wall Street Journal" adlı gazetesinde yayımlanan "Bay Erdoğan'ın Türkiye: Daha Fazla İslâm, Daha Az Atatürk" başlıklı yazısında Türkiye gerçeklerini anlatmış. Tanım doğru ama ad yanlış. Türkiye, Erdoğan'ın Türkiye değil. Hayal ettiği, amaçladığı Türkiye. Bizim yalnız son yıllarda değil yıllardır değindiğimiz, belirtilerinin ve oluşumlarının altını çizdiğimiz durumları, tehlikeleri yazmıştır. Kendi yönetimini de uyarıcı yazı Türkiye için anlamlı ve ağır bir dokunuş, hattâ vuruştur. İslâmiyet için Araplardan daha fazla can veren Türkler daha fazla islâmiyetle bir şey kazanmaz, yitirir. Türkiye müslümanlığı köktendinci, terörist sapmalara karşı örnek niteliğini korumaktadır. Müslümanlığı en iyi yaşayan ülke, kadın-erkek eşitliği ve lâiklikle aydınlığın ve uygarlığın mutluluğunu tadan Türkiye'dir. Daha fazla islâmiyet, islâmiyetin kötüye kullanılması, yozlaşması, saldırganlığı

ve yıkıcılığı anlamındadır.

İçerde en olmadık konuları gündeme getiren, bilgiçlik taslayıp saldırarak boy gösteren kimileri bu konuda ses çıkarmamışlardır.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi sıkımbaşlı kimliği de uygun bulmamıştır. Hem iktidar, hem AB yandaşları aldatılan, zorlanan bayanlarımıza “Artık başınızı açınız” diyemiyorlar. Dilleri tutulmuş, kalemleri körleşmiş durumda donup kalıyorlar. Ama hiç çekinmeden Türkiye’nin temel dinamiklerinin modernleşmeden yana olduğunu, evhama gerek olmadığını yazıyorlar. Görünen köy kılavuz istemez. İrticanın boyutlarını, iktidarı ele geçirme gücünü yadsıyan, gerçekleri itip eskiye dönüşü, bağımlılığı, kapalılığı, siyasallaşmayı modernleşme diye tanıtan amaçlı tutumlar sırtıtmaktadır. Tarikat cinayetleri cin-âyetleri oldu. Kimisi de “Millet çözüm istiyor, millet huzur istiyor” diyerek PKK’nın bilinen ayrı devlet kurma amacını siyaset adıyla gerçekleştirme oyununa destek veriyor. Cumhuriyetin, insanın sıcak bağlar ihtiyacını karşılamadığı savlarına yer veriliyor. Cumhuriyetin 83. yıldönümünde bu nankörlüğe ne dense azdır. Cumhuriyetin bizi nerden nereye getirdiğini anlamak istemeyenlerin yalanları tiksindiriyor. Kötü siyasetçileri, kötü yöneticileri eleştirecek yerde demokrasiyi yaşama geçiren, demokrasinin yönetimdeki adı olan cumhuriyetle saldırmak, sapmak değil sapkınlıktır. Halkı soyanların protokolda yer aldığı, hukukun dışlandığı, kayıp teşvik sorumlusu Bakan ve Müsteşarın caka satarak dolaştığı ülkede cumhuriyeti yaşama geçirecek yöneticiler, yetkililer suçsuz mu? Anayasa Mahkemesi’nin yasalara göre değil, Anayasa’ya göre karar verceğini, Anayasa’yı ihmal ya da iptal yetkisi bulunmadığını bilmeyen hukuk diplomalı köşe yazarları okuyucularını yanıltmayı sürdürüyor.

Olanlar Olacakların Belirtisidir

Terör örgütünün kimilerinin saflıkla kimilerinin amaçlı destek verdiği ateşkesinin yalan olduğu 14.10.2006’da Hakkâri-Çukurca’da piyade teğmen Ömer Azak ile piyade er Mehmet Elçi’nin şehit olması,

er Süleyman Şanverdi'nin yaralanmasıyla iyice anlaşıldı.

İmzacı-bildirici-ileticiler amaçlarına uygun görüş açıklamayı sürdürüyor. Sorunu temelden çözecek yansız, gerçekçi bir önerilerine rastlamak güç. AB'liler ne isterse yapıyor. ABD ne isterse veriliyor, ancak bunlara değinme içtenlikleri ve yüreklilikleri yok.

Anayasa değişikliğiyle 25 yaşını dolduranların milletvekili seçilmemesi olanak, gerçek demokratikleşme için değil, bu yaşı tamamlayanların oylarıyla iktidara gelmek ya da iktidarda kalmak amacıyla tanındı.

TBMM Başkanı, bağımsız organlara üye seçiminde Meclis'e büyük pay istiyor. Siyasal ağırlık artacak, bağımsızlık ve yansızlık azalacaktır. Önerinin yine demokrasiyle hiç ilgisi yoktur. Tümüyle siyasallaşma çabasıdır.

Diyarbakır Belediye Başkanı'nın cyalet önerisini Mehmet Ağar'ın "ovada siyaset" önerisiyle karşılaştırmak iki yanı değerlendirmede kolaylık sağlayacaktır.

Türk Tarih Kurumu Başkan Prof. Dr. Yusuf Halacoğlu'nun AB'yle ilgili sözleri uygun da "T.C.'nin sonsuza değin yaşamayıp yıkılacağı, bunun doğal olduğu" sözleri (Milliyet, 14.10.2006, sayfa 21) yadırganacak içerikte.

Dokunulmazlık dosyaları bekleyedursun, Millî Eğitim Bakanı için gensoru isteminin geri çevrilmesi, iktidar dayanışmasının tipik örneğidir. Dinciliğin birleştirdiklerini hiçbir aykırılık gerçeği birbirinden koparamaz. Onlar için her şey geçerlidir, yaptıkları geçersiz bir şey yoktur. Tıpkı mürteci için irticanın olmaması gibi. Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan öbür kamu kurum ve kuruluşlarına geçen 1107 imamdan 605'inin MEB'na alındığı açıklandı. Bırakınız 11. sınıf Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi kitabındaki bozuklukları, edebiyat kitaplarındaki anlamsız yandaşlık ve karşıtlıkları, Bakanlık internet sitesinde yayımlananları, okullardaki mescitleri, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde Çalışma Ekonomisi kitabında Kur'an âyetleriyle hadis-i şeriflere yer verilmektedir. Önceki yıllarda bir Anayasa

Hukuku kitabı da dinci anlatımlarla başlıyordu. Gazete kadrolarında ücret alarak günlük siyaset yapan, devlete, cumhuriyete, kurucusuna saldıran öğretim üyelerinden söz ediliyor. A. Ü. Rektörü için aykırı yollara girdiği söylenen YÖK Yönetimi herhalde duyarlı davranır. Başkanın, Legion d'Honneur nişanını geri vermesinin yarattığı beğeniye uygun işlemleri beklenmektedir. Bu arada önceki Bakanlardan Kâmuran İnan'ın da Fransa'nın aynı nişanını geri vermesindeki davranış güzelliği de alkışlanmaya değer.

Gerici basının kural tanımazlığının sayılmayacak kadar çok örneklerinden biri de Alev Coşkun'a saldırısıdır. Atatürk'le, lâik Cumhuriyetle barışık olmayan gericiler, gerçek dindarların terbiyesinden de yoksundur.

Ressam Eugene Delacroix'nın "Özgürlük" adlı tablosunun 7. sınıf Vatandaşlık ve İnsan Hakları Eğitimi kitabından çıkartılmasının kimi turistik bölgelerde kadın heykellerinin bezlerle örtülmesiyle taşıdığı ilginç benzerlik uyarıcı olmalıdır. Kadınları dışlayan kökten-dinci, sakat, çağdışı anlayış haremlik-selâmlık uygulamalarıyla genişlemektedir.

Memuruna %3 zam yapabilen iktidar, siyasal partilere milyar YTL Hazine yardımıyla duraksamamıştır. Kendileri de yararlana-caktır. Anayasa Mahkemesi'nin bu yardımları aykırı bulmasını kesinlikle önlemek için Anayasa'ya kural koyanlar bu büyük çelişkinin sorumlusudur.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın 2007 Bütçesi'nde arslan payını aldığı yazılmaktadır. Kamudaki genç bütçeli 50 yönetim içinde 13. sırayı alarak, 37 kurumu geride bırakmıştır. Üniversitelerin faturalı sağlık alacaklarını ödemeyen, yeni üniversitelere gerekli olan ödenekleri vermeyen iktidarın seçim malzemesini gidercek zenginleştirdiği gözden kaçmamaktadır.

Günlük siyaseti değil, görevinin gereklerini konuşan askerlere yönelik saygısız cleştirilerde bulunan gerzek ve gevceze takımına gülünüp geçilir. Dünnün askercileri bugün demokratlık taslar ama yarın

yine asker yanlısı kesilir. Tankla çözümü, darbeyle çözümü isteyen kim? Kendi kafalarındakini başkalarına yakıştıran kurguculara kimse inanmıyor.

Ramazanda gerçekdışı bahanelerle, gerçekçilerle kapatılan yemekhaneler, kantinler, kimi ilkel davranışlarla birleştirilince nercye götürülmek istediğimiz ortaya çıkıyor. Oruç tutmadığı, sigara içtiği için saldırıya uğrayanlar var. Bir kez daha anlaşılıyor ki cumhuriyet, varlığımızı, sağlığımızı da koruyor.

Kimi televizyonlarda Atatürk'ü ve cumhuriyeti karalamaya yönelik izlencelerde aymaz-dönek-karşıt karışımının saçmalıklarına rastlanıyor. Cumhuriyeti sorgulamaya ve suçlamaya yeltenen bu zavallılara “Cumhuriyetin varsa suçu sizin gibileri yetiştirmektir” demek yeter. Cumhuriyeti cumhuriyet olmaktan çıkaran ödöncüleri, köktendincileri, çıkarcıları, soyguncuları, sözde demokrat, sözde ilerici, sözde milliyetçi, sözde aydınları bırakıp cumhuriyeti suçlamak, değerbilmezlik ötesi kendini bilmezliktir. Lâikliğı kavramamış sözde öğretim üyesi militan, karışık ve karanlık adamlar, her iktidarın kuyruğı olmaya can atan şımarık, şaşkın çıkarcılar, gösterişçiler, utanmaz, arsız ve yüzüstler her yere girip çıkarak zehirini kusuyor. 10. Yıl Marşı ile benzeri marşları alaya alan salak-bunak takımı da böyle. Yargıda, yönetimde, üniversitelerde, belediyelerde ne kadar siyasal yandaş ne kadar hacıyatmaz varmış. Gerici eylemlere nasıl hoşgörüyle yaklaşip destek veriyorlar. Kapılarda nasıl bekleyip nasıl alkış tutuyorlar. Gerçeklere gözlerini kapayanların vicdanları da donuyor.

Sorumluluk Asıldır

Mudanya Müftüsü “Anne, eş, kız kardeşten başka bayanlarla tokalaşıp öpüşmeyin” diyor. Şanlıurfa ve Konya'dan sonra İstanbul Bağcılar Belediyesi kadınlara özel park yapıyor. Ankara Belediyesi'nin kadınlar için özel ortamları olduğu söyleniyor. Sormak gerekir, nercye gidiyoruz? “Cübbeli hoca” olayları ayrı.

Anamuhalefet Partisi bunlarla herhalde ilgilenecektir. Ama “Sağ

CHP'ne geliyor" kanısı bir düştten öteye geçemez. Solun dağınıklığı sağda yaşanmıyor. Anamuhalefet Partisi lideri öyle sıcak, öyle içtenlikli, öyle gerçekçi, öyle özlenen sözlerle ve davranışlarla solu toplayabilir ki Türkiye kurtulur. Nerde o günler?

Sümerbank, Etibank yok edildi. Adları bile güzeldi. Düzeltmek, daha yararlı kılmak varken Atatürk Cumhuriyeti'ni kırpa kırpa, budaya budaya yok etmeye yönelik çabaların birer uygulaması olarak yoksunlukları yaşıyoruz. Biz satıyoruz, Yunanlılar, Belçikalılar alıyor. Yazık değil mi? Türkiye Cumhuriyeti onlardan niye geri kalıyor?

Yargıda kararların geç alınması, gerekçeli kararların geç yazılması büyük kusurdur. Kimi yargı organında bunun yaptırımını yoktur, kiminde etkisizdir. Son zamanlarda özellikle siyasal kesim ve bürokrasi ağırlıklı kimi sanıklara ilişkin kimi dâvaların zaman aşımına uğramasından ya da uğratılmasından ilgili savcılar ile yargıçların sorumlu olduğu söylenmektedir.

Kimilerinin tersini yaymaya çalıştıkları gerçeklerden biri de Büyük Atatürk'ün 15/24 Ekim 1927'de Gençliğe Seslenişle biten Büyük Söylevi'nin eşsiz değeridir. 79. yıldönümünü yaşadık. En büyük Türk Devrimi Cumhuriyetin 83. yıldönümünü buruklukla kutlayacak, Atatürk'ü 68. ölüm yıldönümünde bir kez daha anacağız. Değerli Ahmet Taner Kışlalı'yı 7. ölüm yıldönümünde yürekten andık. Değerlerinc sahip çıkmayanın hiçbir değeri olamaz. Cumhuriyetimizi yaşayacak ve yaşatacağız.

Okuyucularımıza gazeteci Akgün Tekin'in "Türk Basınında Kayan Yıldız-Haldun Simavi'nin Günaydın'ı" adlı kitabıyla Fethi Karaduman'ın "Atatürk Devrimi-Çöküş ve Doğuş" adlı kitabını önemle salık veriyoruz. İkisinden de çok yararlanılacak, mutluluk duyulacaktır.

TÜRK SOLU, sayı: 119, 6 Kasım 2006

Uyduruk Aydınlar

Medyanın büyük bir kesiminde yuvalanan uyduruk aydınlar Türkiye için yüzyıllardır kötü niyet besleyen Avrupa'nın desteğiyle yol almak için her şeyi çarpıtıp saptırmayı beceri sayıyor. Yeni Türk Ceza Yasası'nın daha çok anlayış ve uygulama yanlışlarından kaynaklanan içeriğini tümüyle yadsımaaktalar. "Türklüğü alenen aşağılama"yı büsbütün serbest bırakma çabaları ibretle izlenmektedir. Türklüğü aşağılamadan konuşulamaz, yazı yazılmaz kanısı usdışıdır. Ödül almak için Avrupalıların koşul saydığı aşağılamayı ancak kendini, ulusunu yadsımak alçaklığına düşenler bilinçle yapabilir. Son günlerde İlerleme Raporu nedeniyle tartışma yine alevlendi. Günümüz iktidarı Avrupa'nın hoşuna gidecek zikzak ötesi ödünlerle geri adım atarken AB de görüşmeleri kesip alacaklarını tehlikeye sokmaktansa her yana çekilebilir sözcüklerle kapıyı aralık tutmaktadır. Gerçek hukuku, yaşamın gerçeklerini aramak, adaletli bir kural yerine yine karışıklık yaratacak içerikte bir kural getirecekler.

Dış Dünyadan

Dünya hepimizin ama ülkemiz ötesini dış dünya olarak adlandırma, anlatım ilgileri yönünden bir ölçüdür. Saddam hakkında verilen idam cezasının yerine getirilmesi olumlu-olumsuz değerlendirmelere neden olmuştur. Daha önemlisi Irak halkının çektikleridir. İşgali, ölümleri hiçbir tartışma unutturmamalıdır.

Fransa Irak'ın kuzeyinde temsilcilikler açacağını açıklamış, PKK büroları yeniden açılmış, sünni-alcvi çatışmaları yaygınlaşmaya başlamıştır.

İtalya'nın büyük medya kuruluşlarından RCS grubu, Elif Şafak'ı uluslararası gazetecilik dalında ödüle yarar bulmuştur. Önceki Hava Kuvvetleri Komutanı E. Orgeneral Halil İbrahim Fırtına da Fransa'nın nişanını geri vermiştir.

Lozan'da tanınmayan sözde soykırımı AB'de tanımak günümüz iktidarının bile yapamayacağı bir hayınlıktır.

ABD seçimleri halkın uyandığına, Başkanlarını uyarıldığına yeterli sayılacak mı? Halk dilinde “Ne şiş yansın ne kebab” sözleriyle anlatılan duruma uyan AB Dinlendirme-Erteleme Raporuna karşı iktidar etkin bir duruş gösterecek mi? İzleyeceğiz.

Ya İçerde?

“Karşı duruş- Aykırı tutum ve davranış- Direnme- Bildiği doğruyu söyleme- Dik duruş- İtaatsizlik- Eleştirir” sözcüklerine bağlanan “Hak”tan söz edilerek kimi olumsuz, gerçekdışı konuşma ve yazılar savunulmakta, bu terslikler demokratik açılımla nitelendirilmektedir. Düzelmaz karşıtlar diyalogu güçlüdür, dayanışmaları kapsamlıdır. Kendileri gibi düşünmeyenleri rezilce ve sefilce suçlamak, yalandan çekinmeyecek kadar katılmışlardır. Gerçeği, gerekeni yazarsanız, hemen “milliyetçi söylem”le karalıyorlar, kendileri onursuzluğun ve soysuzluğun tiksindirici örneklerini sergiliyorlar. Bir seminerdeki doğaçlama konuşmayı orada bulunmamasına

karşın suçlayan, anlaması olanaksız konularda bilgiçlik taslayan, Atatürk adını ağzına alamayacak kişiler yazılar döktürüyor. Meclisi açmasını bile “...görülmedik derecede islâmî tarzda açtı” dedikten sonra sanki yaptıkları yanlışmış gibi “...elbet doğruları vardı” anlatımıyla küçültenler de var. Büyük Atatürk’ün 68. ölüm yıldönümü nedeniyle daha neler yazılıp söylenecek göreceğiz.

Bülent Ecevit için yazılanlar doğrultuyu ve düzeyi açıklayan yeni kanıtlardır. Ecevit’i tanımayanlar, yanlış tanıyanlar, karşıtları yere göğe sığdıramıyorlar. Ölümlere sevinenlerin insanlığı tartışılır. Ölüm herkeşi üzer. Yakınlarını acıya boğar, onlara başsağlığı dilemek, gidenin arkasından kötü söz söylememek terbiye ve insanlık gereğidir. Ancak gerçekdışı anlatımlarla, gereksiz övgü ve yergilerle bir şeyler yazmış olmak için eline kalem almak, iletici yayımlamak, defterlere yazılar yazmak, ziyaretlerde bulunmak ikiyüzlülüktür. Önceleri neler söyleyip, neler yazanların şimdiki tutumlarına baktıkça ne durumlara düştüğümüzün üzüntüsü de ekleniyor. Ecevit siyasal yaşamımızın belirgin adlarından biridir. Olumlu-olumsuz birçok davranışı olmuştur. Hepsisi geride kalmıştır. Işıklar içinde yatmasını dileriz. 1953-55 aynı yönetim kurulunda çalıştık. CHP içinde 1979’a kadar süren birlikteliğimizin son 12 yılında avukatıydım, eşinin ve kendinin dâvalarına baktım, hukuk danışmanlığını yaptım. Söylenecek o kadar çok şey, yazacak o kadar çok anı var ki. Bugünlerde en uygunu, bana yaraşanı susınaktır. İki-üç dürüst gazeteci namus kurtarıyor. Benim ikiyüzlülüğe tepkim de suskun kalmak.

Ramazan (Şeker) Bayramı trafiğinin getirdiği acılara sel yıkımları eklendi. Gerçekçi önlemler alınmadıkça, siyasal ödünlerden dönülmedikçe daha çok acılar yaşanır. Özellikle deprem söylentileri karşısında etkin çabaları ertelemek gelecekte büyük olaylara neden olabilir. 17 aylık bebeğe yönelik çirkin saldırılar geldiğimiz kötülüklerin boyutlarını gösteriyor. Kadrolaşma, siz-biz ayrımı, partizanlık, köktendincilik, iktidar ve oy için her yolu-yöntemi kullanma başka sakıncaların da öncüsüdür.

Ekonomik çalkantı sürüyor. Dış ticaret açığı büyüdü. Bütçe gerçekçi ve içtenlikli değil, yatırımlar düşük. IMF dayatmalarıyla sosyal yardım, özellikle sağlık alanında yeni yoksunluklar gelecek, yeri vergiler, yeni zamlar bindirilecek. Çalışanlara yeterli ek verilmezken siyasal partilere kesenin ağzı alabildiğine açılıyor. Seçim nedeniyle 100 bin personel alımı, 15 bin imam kadrosu, başka açılımlar ekonomiyi bütbütün bozacak. Ufukta olumlu bir belirti yok. İktidarın oyalamaları, aldatıcı rakamlar dışında gerçekçi bir gelişme sağlanamıyor. “Lâikliğe sadakatla bağlıyız” diyen Başbakan (son Ulusa Sesleniş konuşması) inandırıcı olmaktan çok uzak. Sözüünü ettiği iyileşmeler(!) kendilerine özgü demokrasi ve lâiklik anlayışları gibi kendi kuruntuları. Kur’an kurslarındaki artış nereye gittiğimizi anlatmaktadır. Sürekli 4950 kurs yaz aylarında 60 bine yaklaşıyor. Kadın-erkek ayrımıyla insanlığı bölenler, 85 yıldan beri yaşamımızı aydınlatan laikliğin, demokrasiyi amaçlayan cumhuriyetin değerini bilmeyenler neyi, nasıl, ne ölçüde iyileştirebilirler. Yıktıkları o kadar çok şey var ki. 10 Kasım’da düğün düzenleyen siyasetçinin gerçekçesine bakınız.

Acılar nedeniyle bir araya gelip, camilerde şehitleri uğurlarken bulunup sonra yine ayrılan, yine birbirine karşıt duruma geçen kesim gerçek aydın niteliklerine kavuşmadıkça sorunlar sürecektir. 1960’larda askere ihtilâl-darbe çağrısı yaptıklarını yazan günümüzün kimi iktidar palyaçoları bu tür hiçbir amacı, çabası, eylemi bulunmayan ancak günümüzde Atatürk ilkelerini savunanları şimdi “asker yanlısı” olarak suçlamaktan utanmıyor. Askerin yerini, önemini, değerini bilmek, onu kurum olarak savunmak ayrı, onu kıskırtmak, darbe yapmasını istemek ayrı. Bunları bilmeyen, bilmek istemeyen eski terörist bozuntuları, eski anarşistler bugün demokratlık taslıyor. Hadi canım sen de... Fikir sefaleti olanlar yazdıkça kınanıyor. Kimi siyasetçiler kendilerini başarılı sayıp Silâhlı Kuvvetlerin etkinliği ile azalan terörü “1990’larda bitmiş” gösteriyor. Biten şey sürer mi? Bitirilseydi yeniden başlayabilir miydi? Bitmemiş, azalmıştı, yine azdı, o kadar. Çünkü ödünlerle, verilen

umutlarla azdırdılar.

Toplumsal duyarlılığın belirtilerinden biri olan 4 Kasım Ankara yürüyüşü kimi çevrelerde konuşuluyor, tartışılıyor. Her şeye karşın Türk Devrimi'ne ve Atatürk ilkelerine bağlılık için, bölücülük ve şeriatçılığı kınamak için demokratik kitle örgütlerinin biraraya gelmesi, toplumsal dayanışma örneği vermeleri iyi bir başlangıç, kutlanması gereken bir çabadır. Atatürkçü Düşünce Derneği'nden daha nice atılımlar, öncülükler örnek tutumlar beklenmektedir.

Devlet Mezarlığı'nı Cumhurbaşkanları ve Ulusal Kurtuluş Savaşı kahramanları dışındakilere açmak yanlış oldu. Ölüm her zaman her şeyi bitirmiyor. Kimi ölümler yeni sorunlar yaratıyor. Örneğin Ecevit'in Devlet Mezarlığı'ndan alınıp eşinin istediği ODTÜ ormanına gömülmesi. Yeni işlem gerçekleşecek. Yeni tören olmasa da yeni taşıma ve gömme olayları yaşanacak, halkın içinden almanın ne gereği var? Bu nedenle düşünüyorum, ölümler kimi zaman değil, çoğu zaman da kimlerin ne olduğunu gösteriyor. Bölücüler birleştirici, yıkıcılar yapıcı, kavgacılar barışçı, diktatörler demokrat, anlayışsızlar hoşgörülü, saldırganlar savunma oluyor. Türk Devrimi'ni ve Atatürk ilkelerini sulandıranlar Atatürkçü tanıtılıyor. Lâikliği yozlaştıranlar övülüyor. İhtilâllere, darbelere, kötü iktidarlara neden olma payı gözardı ediliyor. Genelde böyledir. Cenazelerde yalancı tanıklık, adliyedekinden çok olur. Kindar, inatçı, nankör, bencil, bilgisiz, yetersiz, toplum dışı düşmüş, kimselere yararı dokunmamış birisi için bile iyilik sözleri edilir. İlkeli tutarlı olup olmadıkları gözetilmiyor. Doğal, herkeste olması gereken kimi nitelikler olağanüstü gösterilip bir-iki uygun işine bakılıp övgüler sıralanıyor. Gerçekleri konuşmaktan hiçbir zaman ve hiçbir koşulda geri kalmamak gerekmez mi?

TÜRK SOLU, sayı: 120, 20 Kasım 2006

Tuzaklar

Uluslararası ailenin onurlu, saygın bir üyesi olmanın koşulları Atatürk zamanında yerine getirilmişken, siyasal iktidarların tutarsızlıkları nedeniyle giderek gelişen olumsuzluklar ülkemizi güç duruma düşürdü. Dıştan gelen terörün sürmesi de durumumuzdaki kötüleşmelere dayanmaktadır. İçteki terör de aymazlıkların sonucudur. Sözde ermeni soykırımı savlarını pontus, süryani, rum savlarının izlemesi boşuna değildir. Ermenistan Cumhurbaşkanı Robert Koçaryan'ın giderini Güney Kıbrıs Rum Lideri Papadopoulos'un karşılayacağı sözde kıyım anıtının temelini Kıbrıs'ta atması Türk düşmanlarının işbirliğinin yeni bir kalkışmasıdır.

1990'lı yıllarda Türkiye'ye gelip kürtçülere destek veren Fransız bayanın şimdi Cumhurbaşkanı adaylarından biri olması da düşündürücüdür. İktidara gelince muhalefetteki gibi konuşulup davranılmasa da Türkiye karşıtlarının giderek arttığı bir gerçektir. Dış siyaseti Türkiye gerçeklerine değil, dinci amaçlara göre biçimlen-

dirmek, belirlemek ve yürütmek, yalnızlığı koyulaştıracaktır. Lübnan'a asker göndermekle, İslâm ülkeleri işbirliğiyle sonuç alınmadığı Kıbrıs ve Irak olaylarıyla kanıtlanmıştır.

Papa'nın Türkiye'ye dâvet edilmesi, geliş tarihini kendisinin belirlemesi, Atatürk'le ve lâiklikle ilgili beğenilir sözler etmesi ziyaret gerçeğini tam yansıtmaya ve değerlendirmeye yeterli değil. Türkiye karşıtlığıyla İslâmiyet karşıtlığını çekinmeden dile getiren Papa'nın ilişkileri yumuşatma çabası Fener Rum Patrikhanesi'yle ilgili tutumuyla açıklık kazanacaktır.

Sözcükler yanlış kullanılmakta, tanımlar yanlış yapılmaktadır. "Medeniyetler ittifakı" söylemi bunlardan biridir. Uygarlık (medeniyet) tüm insanlığı, dinler kendi inananlarını kapsar. Uygarlıkla dinleri bir saymak, karıştırmak yanılıdır. Dinler keşke barışçı olsalardı. Din adına savaşlar, seferler, öldürmeler neye dayanmaktadır? "Diyalog" konuşma, görüşme, anlaşma, uzlaşma, amaçlı karşılaşmadır. Karşılıklı sevgi, saygı, güven bu yolla sağlanıp barışçı, insancıl bir ortam gerçekleşebilir mi? Lübnan, Irak, Filistin, olayları güncel örneklerdir. Bunlar neyi göstermektedir? Ayrı dinlerin karşıtlığı, aynı dinden değişik mezheplerin birbiriyle anlaşmazlıkları nedir? Bu olumsuzlukları gidermek kolay mıdır? yüzyıllardır sorunlarını çözümlemek umudu desteklenmeli ama gerçeğe de bilinmelidir. Günümüz iktidarı, kendisinc olanak tanıyan lâik cumhuriyete, kurtuluş ve kuruluş felsefesinin kaynağı Atatürk ilkelerine karşıtlığını sürdürdüğü gibi dinci olmayanlara, Atatürkçülere düşmanca bakışını değiştirmemektedir. Nasıl inanılacak ayrı dinlerin birbirlerine anlayışla yaklaşacaklarına? Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanı din lideri değil ki bu konuda yetkili olsun, Müslüman çoğunluklu başka ülkelere temsil etsin, onların adına konuşsun? Ben, Başbakana da, Papa'ya da inanmıyorum, inanamıyorum. İçtenlikle olduklarından kuşkuluyum.

Kökten, temelden başlamak, insanlığı öne almak gerekir. Din-den değil, dincilikten vazgeçmek gerekir. Özgür inanç, herkesi istediğine inanmakla geçerli olur. Lâikleri dinsiz ve din düşmanı sayıp

köktendincileri tutmakla ne uygarlıklar çatışması birleşmeye dönüşür ne de diyalog yararlı olur. Tuzağa düşmeyelim.

AB yolunda engeller, engeller sıralanmaya başlandı.

Özetle

Gerici medya Cumhurbaşkanına yinc çattı. Oysa söylediği sakıncalı değildi. Atatürk'ün “Asrî olmak ne demek?” diye soran sarıklı bir milletvekiline “Adam olmaktır” yanıtını yinelemişti. Ben, görevdeyken çıktığım bir televizyon izlencesinde “Lâiklik adam olmaktır” dediğim için sözlü-yazılı saldırılara uğramıştım. Kuşkusuz, düşünüp konuşan insanı amaçlamadım. Herkes insandır, insan değildir demedim. Adamlıkla, nitelikli insanı vurguladım. Anladıkları için çattılar. Gerçekten lâiklik, düşünce ve inanç özgürlüğünü temel alan, devletin dinden bağımsızlığını, inançlar yönünden saygın yansızlığını özetleyen bir ilkedir. Bu ilkeyi benimseyenler, karşı çıkanlara göre elbet daha niteliklidir. Tümce içinde kullanma yerine ve amacına göre anlam taşıyan “adam” sözcüğünü son zamanlarda aşağılamak için kullanan, adamlığı tartışılan öğretim üyeleri de var. Bilim adamı olmak için önce adam olmak gerektiğini anımsatalım.

Milli Eğitim Şûrası'nın imam hatiplilere ayrıcalık etkinliği olarak başlayıp bitmesi, “her şeyin başı eğitim”in yozlaştırılarak dinci düzeni gerçekleştirme amacıyla kullanıldığını bir kez daha doğruladı. Urfa'da, öğretmenler günü, kadın ve erkek öğretmenleri ayrı ayrı oturmaya karşı çıkmamaları, bir öğretmenin anlamsız ve sakıncalı konuşması, başka yerlerde ve başka okullarda gericiliğe yatkın öğretmen yöneticilerin varlığı, geleceğimize ilişkin kaygıları artırmaktadır. 12 Eylül Harckâtı'ndan sonra medya ve özellikle kimi üniversitelerde yuvalanan gericilerle kürtçüler birbirlerini destekleyerek kinlerini kusmaktadır. Buraları barınak durumu getirenler utanmadan, çekinmeden devlete ve kurucusuna karşı konuşmalar yapmakta, yazılar yayımlamaktadır. Demokrasiyi, insan

haklarını anlamayan ve kötüye kullanan yandaşları en küçük disiplin işlemine bile katlanamamaktadır. Bu arada kimileri de aymazlıkla, düşüncesizliği düşünce özgürlüğü diye savunup kınamaktan öte bir işlemi aykırı bulmaktadır. Üniversite yönetimleri sorumludur. Görüşleri bilindiği için çağrılanların hezeyanlarından çağırılanlar sorumludur. Anlama-algılama yetersizliği nedeniyle Kemalizm’le Atatürkçülüğü birbirinden ayıran, amaçlı biçimde birbirine ters gösteren tarikatçı, mezhepçi, şeriatçı, köktendinci, bölücü, yıkıcı, aymaz, bağnaz, yobaz, sapkın, saltanatçı, hanedancı, kilâfetçi, kürtçü, crmenici, rumcu, pontusçu, safsatacı, varlığını borçlu olduğu değerlere saldırmaktadır. Kimisi de “liberal demokrat” olduğu kuruntusuyla böbürlenmekte, saçmalıklara destek vererek çirkinliği eleştiri kapsamında savunmaktadır. 1919 koşullarını, 1923 oluşumunu, sonraki atılımları gözardı etmek, yaratıcı ve yapıcıları yadsımak, onların devrimci kişiliklerini küçümsemek, kazanılanları unutmak sağlıklı beyinlerin işi olamaz. Eğitimdeki boşluk ve bozuklukların etkin yerlere yerleşen toplumsal mikroplar yüzünden yaşandığı daha iyi anlaşılmaktadır. YÖK ne yapıyor? Ulusal Kurtuluş Savaşı’na karşı çıkan öğretim üyelerini kınayıp protesto ederek dışlayan Darülfünun öğrencileri nerde? İktidara güvenercek ağzını bozanlar, yaklaşan seçimlerde aday gösterileceklerini umabilirler. Bunlar yeni olaylar değil. Yıllardır aynı kimseler, yeni yetmeler ün kazanmak, tanınmak için aykırı yollar izlemektedir. Adalet Bakanı’nın “Yargı yargıya bırakılamaz. Lâiklik sloganı atanlar siyasal magandalardır” dediği ülkede daha başka olumsuzluklar da görülebilir. Peki böyle düşünüp böyle konuşanlara, böyle değerlendirenlere ve destekleyenlere neler denilir? Bunlara kızmak yerine, bu düzeyde ve bu durumda oldukları için acımak gerekir. Başka üniversitelerde tezleri ve sanları için kimler neler yapıyor ve yazıyor?

Bu özel durumları geçelim. Genelde kimi üniversitelerde “Nedir bu, ikide bir Atatürk, Atatürk; Mustafa Kemal, Mustafa Kemal diyorsunuz? Amma da Atatürkçünüz? Ne var Atatürkçülükte? Bu

adamda ne buluyorsunuz?” diyen öğretim üye ve görevlilerine ilişkin yakınmalar duyuluyor. Sormak gerekir: Siz kimsiniz, ne yap-tınız, necisiniz? Dilleri bozuk, kalemleri kirli. Terbiyesizlik, özgür-lük değildir. Değişik görüş, düşünce tartışması kişiliklere, kişilere saldırı ile değil karşılıkları getirmekle olur. Yalanla, karalamayla farklı fikir değil, fakersizlik sergilenir. Belli yayın organlarında belli gazetecilerin amaçlı röportajları, ısmarlama ve amaçlı anketlerle yapılmak istenen, lâik Cumhuriyet ve Atatürk karşıtlığıdır. Kara-layıp suçlayarak, aşağılayıp alay ederek, değerbilmezlik ve saygıs-zlık yaparak Atatürk’e sataşp saldıranlarla kıskırtıcı ve destekçile-rin hepsi kötünden de kötüdür.

Olumsuzluklar sürüyor

- ✓ AB, görüşmelerin açılıp kapanması koşullarını ağırlaştırıyor.
- ✓ Terör durmuyor. Teröristlere ilişkin çelişkili konuşmalar izle-nirken kimileri ölü ele geçiriliyor ama şehit acısı da yaşanıyor.
- ✓ Kadrolaşma hız kesmiyor. Yalnız Çevre ve Orman Ba-kanlığı’na 1103 üst düzey yönetici atanmış, 662 kadro da vekâleten doldurulmuş.
- ✓ Dokunulmazlığın kaldırılması istemli dosya sayısı 277’yi bul-muş. Hepsi dönem sonuna bırakılıyor. Konuklarının dört silâhını beline yerleştirip Meclis’e giren milletvekili için ne söylendi, ne yapıldı? Hiç.
- ✓ Sözde kürt sorunu modası hâlâ revaçta. TTB bu konuda çalış-ma yapacaktı. Hekimlerin durumu ne, Birliğin tutumu ne?
- ✓ Ağar’ın “O ve siyaseti”nc, AKP’nin sıkımbaş, imam hatip ve YÖK yaklaşımına destek veren yazarlar var. Kimisi de “Çok ufuk-lu imparatorluğun mirasçısı” olmakla övünüyor. Türkiye Cumhuri-yeti yepyeni bir yapıdır. Osmanlılıkla hiçbir ilgisi yoktur. Çok dilli, çok dinli, çok ırklı, çok hukuklu karmaşık ve dinci bir yapıdan çağ-daş yapıya geldiğimizizin ayırında olmayanların madrabazlığı üzü-

cüdü. Osmanlı'nın ufku yok edilmişti. 1919'da ne durumda olunduğunu bilmeyene ne denir?

✓ Kimileri gereksiz tartışmayı açıyor, ağız dalaşına döndürüyor, sonra da “Yavuz hırsız ev sahibini bastırır” sözünü anımsatırcasına kendi suçlarını başkalarına yüklemeye çalışıyor. Gericilere, sözde demokrat-liberallere bakınız.

✓ Baş açma zorlaması değil, baş kapatma-sıkma baş zorlaması var. Buna baş açma yasağı da denilebilir. Gericiliği, bağımlılığı, kadınlarımızı küçültüp dışlayan tutumu bağımsızlaşma, uygarlaşma, bireyselleşme olarak savunan, herkesi kendi gaibi sanan uçuk-kaçıklar var.

✓ Yeni kuruluşlar birbirini izliyor. Keşke yazılıp tanıtıldıkları gibi olsalar, gençlerimiz keşke birliklerini sağlıklı kursalar. İdolojik saplantılara düşmeseler, başka kuruluşlar kullanmasa, edilgen değil, etkin olsalar.

✓ Avukatlık Yasası'nda sınavın kaldırılmasına ilişkin Başbakan buyruklu değişiklik, meslek yararına aykırıdır. Sınavın kaldırılmasını isteyenler sonraki yıllarda pişmanlık duyacaklardır. 1951'den bu yana oy nedeni ödünlerle meslek yararı itiliyor.

✓ Din dersi konusunda İstanbul 5.İdare Mahkemesi'nin verdiği karar gerçek demokrasi için yararlı olacaktır kanısındayız.

✓ Cargill'e af getiren yasa da hukuka aykırıdır.

Türk Ceza Yasası'nın 301. maddesi değişikliği öncülürken “ulus” sözcüğünün kullanılmaması yerinde saymanın belirtisidir.

✓ Yunanlılar Finansbank'tan sonra Alternatif Bank'ı da almışlar. Milli Piyango'yu alınca “Elen Piyango” adını vermesinler?

✓ Sanık Vedat Ergin'in İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmada “Fethullahçılarla anlaştım, beraat ettim” demesinin üzerinde özenle durulmalıdır. Yargı gölgelenirse hiçbir şeyin ışığı kalmaz.

✓ Sınavsız orta öğretim yerleştirmesinde MEB'nın 2550 öğrenci-
de 1780'ini imam hatip liselerinin kontenjanına aktarıldığının orta-
ya çıkması geçiştirilirse hiçbir şeyin sağlıklı olması sağlanamaz.

✓ Af düzenlemeleriyle son altı yılda şartla salıverilen 70804 kişi-
den önemli bir sayıda yeniden suç işleyenin çıkması, herkesi bir kez
daha düşündürmelidir. Adaletle siyaset etki yapmamalı, adaletten
etkilenmelidir.

✓ Öğretmenler Günü'nde Iğdır ve Zonguldak'ta devlet görevli-
lerinin katıldığı kadın-erkek ayrı oturlan toplantılarla kimi beledi-
yelerin içki yasaklarını genişlettiği günümüzde düşünce aydın-
lığının önemi giderek artmaktadır.

✓ Heykeller örtölür ve kaldırılırken Türk Standartlar Enstitü-
sü'nün duvarına Osmanlı Tuğrası yerleştiriliyor. Devlete sıkmbaş
giydirilmek istenmiyor mu?

✓ Bozulmalar ve tuzaklar artıyor.

Öneri:

Atatürkçü Düşünce Derneği Bulancak Şubesi, Ali Dündar'ın
“Yürüdüğümüz Eęik düzlemde “Kemalizmin Yol Haritası” adlı
yapıtını yayımlamıştır. Bu yararlı kaynağı ve İleri Yayınları'nı oku-
yucularımıza salık vererek katkıda bulunmak istiyorum.

TÜRK SOLU, sayı: 121, 4 Aralık 2006

Demokrasi Oyunu

İç ve dış olaylar sürpriz sayılacak anlık değişikliklerle toplumu sarsıyor. Finlandiyalılarla görüşen yetkililerin AB'ni yumuşatmak için önerdikleri karşılıklı liman ve havaalanı açımının kişisel düzeyde yürütülmesi eleştirildi. ABD baskısıyla İngiltere ve Hollanda formülünün AB Dönem Başkanı Finlandiya kanalıyla gündeme getirilmesi, iktidarın kararsız ve ilkesiz tutumunun perişanlığını ortaya koymuştur. TBMM ve Millî Güvenlik Kurulu kararlarına aykırı önerinin Cumhurbaşkanı'nı, Genelkurmay Başkanı'nı, Anamuhalefet Partisi liderini, TBMM'ni bilgilendirmeden batılılara duyurulmasındaki yöntem bozukluğu hiçbir gerekçeyle savunulamaz ve önerinin sözlü olması, sonraki teknik gelişmelere öncelik etmesinin düşünülmesi, durumu geçerli kılamaz. Açık-seçik yalpalama, dönüş ve ödün ortada iken kimilerinin ilgililere bilgi verildiğini yazması, kimilerinin bilgisizlik ve yetersizlik ötesi bir ayırmazlık, hattâ sapkınlık sayılacak şakşakçılıkla Başbakanı överek "Kıbrıs'ın elden gitmediğini, AB'ne girince sorun kalmayacağını"

söylemesi üzüntüleri artırmaktadır. Kıbrıs'ın Türkiye için önemini bilmeyen, Yunanistan ile Güney Kıbrıs'ın hırsını anlamayan, Kıbrıs'ın tümünü Güneyin temsil etmesiyle KKTC'nin silineceğinin ayırdında olmayan, hava ve deniz limanı açmanın Güneyi tanımak anlamına geleceğini kavrayamayan, AB dağılırsa Kıbrıs'ın ne olacağını düşünemeyen kimselerin iktidar yalakalığıyla değerlendirmelere kalkışması gülünç olmaktadır. Yandaşlık, kişiliksizlik nedeniyle olunca daha kötü. İşlerine gelirse damlayı deniz, denizi damla yapıyorlar. Tıpkı kendilerine dokunmak yasak, onların saldırısı geçerli anlayışındaki çarpıklık gibi. AB konusunda şimdiki Dışişleri Bakanı A. Gül'ün Refah Partili olduğu zaman Meclis'te yaptığı konuşmalar birer ibret belgesidir. Papa olayından sonra AB olayı, Komisyon kararını uygun karşılayan Dışişleri Bakanları açıklaması, AB Zirvesi'nin de değişiklik getirmeyeceğini göstermektedir. Türkiye'yi avucunda tutmak ve daha birçok şeyi almak için AB oyalamayı sürdürecektir. Dışişleri Bakanları kararına sevinenler var. AB'ne girince sorun kalmayacaksa Yunanistan ile Güney Kıbrıs'ın zoru ne? Rumların olasılığı güçlü saldırılarına karşı Türklerin güvencesi ne? Tehlike yok mu? Tren ve "Aç-kapa" oyunları dışarda demokrasi oyunu içeride. Demokrat olmadan demokrasi olur mu?

Yine Papa

Din katılığı lâikliğe karşıdır. Devletin dinden bağımsızlığını, aklın özgürlüğünü istemezler. Papa'nın lâikliği sulandırıp sınırlayarak dinsel açılım öğüdü ya da önerisi amaçlı bir açıklamadır. Türk-İslâm Sentezi'yle ılımlı islâm girişimini yeterli bulmayan ABD ve AB'nin Atatürk ilkelerinden uzaklaşmış ya da arındırılmış bir Türkiye'yi daha çabuk ele geçirme oyunudur. Abartılı Papa gezisi din öğesinin, bir kültür kurumu niteliğini aşıp yaşamın temeli durumuna getirilmesi dayatması niteliğindedir. Papa yapacağını yaptı, gitti. Dünya bizi gördü de ne oldu? Daha önce görmemiş miydi? Papa'nın liberallikle, liberal demokrasiyle ne ilgisi var? Atatürk'ü ve zamanını her nedenle cleştirmeyi kendine iş edinmiş bir-iki malûm

kişi konuyu sulandırıp yozlaştırıyor. Türkiye'nin değeri, başta lâik cumhuriyet, Atatürk'ün kazandırdıklarıdır. Papa'yı allayıp pullayan medyatikler sinsi amacı kapatmaya çalıştılar. Tıpkı Orhan Pamuk'la ilgili abartılı yayın ve kendisini bile güç durumda bırakan sakıncalı sözlerini unutturma çabası gibi. Ağzları alışanlar bu sakı-
zları çiğnemeyi sürdürecektir. Söyler misiniz ne kazandık? Yararımız ne oldu? Türkiye'nin eline ne geçti? AB tutum mu değişti-
di? İçtenlikli olsa bu tür geziler yakınlaşma, anlaşma, barış ve in-
sanlık için yararlı olabilir. Fener Rum Patrikliği'ne ekümenlik des-
teği, Türkiye karışıklığının en belirgin yanıdır. Türkiye'ye saygısı ol-
sa bunu yapmazdı. Patrikle imzaladığı deklarasyon yedi dilden
yayınlanırken Türkçenin dışlanması, Patriğin T. C. Yurtaşı olması
da gözetilirse büsbütün iyi niyet yoksunluğudur. Erken seçim önc-
rilerine saygıyla bağdaşmayan bir tutumla karşı çıkan Başbakanın
bu konulardaki suskunluğu ilginçtir.

Kabadaylık

Seçim sistemi seçimlerle ilgili yasalarda öngörülmüştür. Anaya-
sa, ilkeleri saptamakla yetinmiştir. Sistemi de yasalara bırakan
Anayasa milletvekili seçimlerinin beş yılda bir yapılacağını belirle-
miştir (Madde 77/1). Bu olağan durum, kendileri için gerekli ne-
denlerle kimilerinin erken seçim isteminde bulunmalarına engel
değildir. Erken seçim istemek Anayasa'ya, hukuka, TBMM'ne
saygısızlık olmadığı gibi demokrasiye aykırılık da değildir. Tersine,
tam bir demokratik davranıştır. Bu tür istemlere kızmak, sinirlen-
mek, saygıyı unutarak yanıt vermeye kalkışmak ıskallıdır. Herkes
kendi gerekçesini açıklayarak tartışır, kavga görünümünden
kaçınır. Demokratlık bunu gerektirir. Herkesin konuşma özgür-
lüğü, görüş açıklama serbestisi var. Terbiye dışı yaklaşımlarla bun-
lara karşı çıkmak kimseye yakışmaz. Koşullar ve ortam kural
değişikliklerini gerektirebilir, uygun ve haklı kılar.

Uygar tartışmalar değil, kalabalık ve gürültü içinde asıl sorunlar

unutturulmaktadır. Dinci çabalardan başka sorunlarla uğraşmaya zaman ve fırsat bulamayan dinci iktidar döneminde çocuk pornosu, bebeğe tecavüzle tırmanan ahlâksızlığın boyutu ilgilileri utandırmalıdır. İçki ve sigara kaçağı da artmıştır. Minareyi çalan kılıfına uydurur biçimde orman yağması, imar aykırılıkları da aynı durumdadır. Kolye türü dizi dizi villâlar edinen siyasetçiler yanında benim gibi evi ve yazlığı bile olmayanlara ne demeli? Gençlere bağışladığım kitaplardan, yazılarımdan da tek kuruş almıyorum.

(Bu arada, varlığım olduğu, varlıklı olduğum yolunda söylenti çıkaranlara kanıtladıklarını kendilerince vereceğimi bir kez daha yineliyorum. Başkalarının kullandığı 2000 model bir yerli arabam var, o kadar).

Açıklar

2007 başlangıcıyla daha güç duruma düşecek emeklilerin yakınmaları bir yana, cârî açık artıyor. Mal ve hizmet zammı durmak bilmiyor. Milletvekillerinin dokunulmazlıklarına ayrıcalıkları ekleniyor. İç ve dış borçlar da artıyor. Seçim ekonomisi, durumu daha ağırlaştıracaktır. Dış ticaret açığına ilişkin rakamlar ürkütücü. Dışsatım azaldı, dışalım arttı. Dışsatımın dışalım karşılama oranı Ekim 2006'da yüzde 60.4'e indi. Düşüş belirgin. TOBB vergilerine göre kapanan şirket sayısında geçen yıla göre %23.46lık artış var. Merkez Bankası Başkanı'nın uyarısı da devalüasyon tehlikesine ilişkin. Tarım girdilerinin artması da ayrı. Refah palavrasını kimse yutmuyor. Batılılar ellerinden gelse sularımızı bile alacaklar.

Üniversiteler susuyor. Etkin rektörler sindirilmeye çalışılıyor. Asker susturulmak, durdurulmak, dondurulmak isteniyor. Önünde hiçbir engel kalmamasına çalışan iktidarın güvencesi AB ve ABD. Aydınlar satın alınıp medyatikleştirilerek törpüleniyor, dahası ezilip eritiliyor.

Ankara'nın göbeğinde lâik cumhuriyete, hukuk devletine, Atatürk'e saldırılan toplantılar iktidarın bilgisi içinde yapılıyor. 12 Ey-

lül Harekâtı'nın Danışma Meclisi'ne soktuğu bir üye şeriatçılığını çekinmeden yalan ve iftira azgınlıklarıyla sürdürüyor. "Resmî ideoloji" paranoyası da ne kadar çokmuş.

9 Aralık'ta Afyon'daki toplu açılış töreninin protokol fotoğrafı bayan Erdoğan'ın koruma polisleri olduğu sanılan iki bayanın dışında öbür tüm bayanları sıkıbaşlı gösteriyordu. Türkiye'nin, AKP iktidarında geldiği yapının ve RTE'nin olası Cumhurbaşkanlığında nasıl olacağının belgesi.

Din görevlisi 87 bin, 15 bin kadro daha isteniyor. Cami sayısı Müslüman çoğunluklu ülkelerdeki cami toplamından da fazla, 79 bin. Kilise Almanya'da 8 bin, Fransa'da 9 bin. Bir üniversite profesörü (Hacettepe, Prof. Dr. Alpaslan Özyazıcı) trende namaz kılacak yer istiyor. Üniversitelerde kimlerin barındığı, seçimler için nasıl kadrolaşıldığı, kimlerin nasıl sızdığı, ne tür ödünler verildiği bu örneklerle daha iyi anlaşılıyor. Kible tartışmaları, trenden sonra uçaklar, feribotlar, otobüsler için de gündeme gelecek. Ne günlere kaldık! Pazarlamacıların ulusal bankaları bir bir yitirmemize seyirci kalmaları da ilginç. Acaba Yunanistan bize bir satış büfesi verir mi? Giderekten artan yabancı payı kimseyi düşündürmüyor mu?

İktidar, gerici kesimin sertlikten hoşlandığını, bilgisizlik nedeniyle sıkıbaş-imam hatip tutkusunu bildiğinden bu konulara verdiği öncelik ve ağırlıktan vazgeçmiyor. Gerginliği sürdürüyor. Bunda yarar görüyor. Kendi varlığını ve bu saplantılarını Türkiye'den üstün tutuyor. Bunları bıraksa ne gerginlik olur ne de demokrasiyi çürüten başka olumsuzluklar. Demokrasi savıyla, demokrasinin temeli olan cumhuriyeti yıpratıp yıktıklarının ayırında olmayan ayamazlar, kurgucular, "yeni" görünen "eskiden daha eskiler" asıl sorunları bırakıp biçimsel salınmalarla zaman yitiriyor. İktidarın ne ciddi devlet anlayışı, ne ciddi devlet adamlığı, ne geleneklere ve gerekçelere, demokratik yöntemlere saygısı, ne ilkelere bağlılığı var. Konuşmalara bakmak yeter. İktidar, özellikle lâik cumhuriyet karşıtlarını yüreklendirmekte, değişik kökenli ve amaçlı Türkiye düşmanlığı bu nedenle sınır tanımamaktadır. Umutlarını dış güçle-

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

re bağladıklarından A. Gül, ABD Dışışleri Bakanı'ndan destek ricâ etmektedir. Dincilerden nasıl devlet adamı olacağı giderek daha iyi anlaşılıyor. Devlet ve asker düşmanlığından kendini kurtarmamış kimi eski DP'liler bu aykırılık ve olumsuzlukları övüyor. Yazık. CHP'ne de sıkımbaşlılar sızıyor. Daha neler göreceğiz.

Bu yazının yayımlandığı gün, Necip Hablemitoğlu'nu 4. ölüm yıldönümünde anacağız. Suçluları bulup yargılamayan düzenlerin hukuksal ve demokratik olduğunu savunmak güçtür.

TÜRK SOLU, sayı: 122, 18 Aralık 2006

Umuda Çağrı

“Umut imanın anasıdır” sözü, erişmek için istemeyi, başarmak için çalışmayı, kavuşmak için istenci anımsatmaktadır. Ülkemizin içinde bulunduğu iç ve dış koşullar umutsuzluğa düşürecek düzeyde, karamsar olmayanları bile kuşkulara düşürmesinc karşın bizlerc umutlu olmak yaraşmaktadır. Umutsuzluk, savaşımı baştan yitirmek demektir. Yöneticilerin, kimi ilgililerin konuşmaları, davranışları, kimi düzenlemeler ve oluşumlar düşkırıcnitelikte olsalar bile umutsuzluk, yılgınlık ve yıkıntıya götüren bir yavaşlama, duraksama ötesi bir çöküştür. Siyasal, ekonomik ve toplumsal kimi belirtiler 2007 yılının öncckilerden daha güç geçceceğini göstermektedir. Kubilây'ın, İsmet İnönü'nün ölüm yıldönümü etkinlikleriyle geçen Aralık ayı, TBMM'ndeki Bütçe görüşmeleriyle kapanmış sayılır. Kurban Bayramı ve Yılbaşı dinlencesiyle 2006 geride bırakıldı, 2007 başladı.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri birincil tartışma konusu olmayı sürdürdü. Cumhurbaşkanlığı için adı geçenlere karşı ya da yandaş ol-

mak ayrı, bu konuda hukuksal görüşleri yansızlıkla belirtmek ayrı. Yinelemekte yarar var, Cumhurbaşkanı yedi yıllık görev süresinde, öncekilri de içerecek biçimde, vatana ihanetten başka suçla yargılanamaz. Yasama dokunulmazlığını sözcük olarak aramak koşul değildir. Cumhurbaşkanının konumundaki özellik, milletvekilliği dokunulmazlığından daha güçlüdür. Görevin niteliği de bunu gerekli kılmaktadır. Cumhurbaşkanlığı seçimli için TBMM'nin Anayasa'nın 96.maddesindeki çoğunlukla 184 üye ile açılması, toplanması yeterlidir. Seçilme ilk iki turda 367, sonraki iki turda 226 oy aranacak. Son dördüncü oylama üçüncü turda en çok oyu alan iki kişi arasında olacak.

Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi konusundaki YÖK işlemine, tutumuna, anlayışına katılmak olanaksızdır. Bilimc, yönetime bu tür el atmalar, tepki ve karşılıklar sakıncalıdır.

Asgâri ücret, sosyal güvenlik kurumlarını birleşmesinin 2007 yılının Temmuz ayına ertelenmesi, yolsuzluk operasyonları tartışma konularının başlıcaları. Ama en üzücü olanı suç olaylarının giderek artışı. Türkiye'mizin ne duruma getirildiğini saptamak için medyaya bakmak yeter. Cinayetlerden ihanetlere iç karartıcı olaylar herkesi, daha çok siyaset adamlarıyla yöneticileri düşündürmelidir. Özellikle öğrencilerin ve gençlerin yaralamadan uyuşturucuya değin giriştikleri eylemler aile yapımızın geçirdiği sarsıntıyı da gündeme getirmektedir. Tecavüz ve şiddet olayları nefret toplamaktadır.

Bir Bakışta

İktidar, AB'nin istediği ödünleri vermeye hazır olduğunu bir kez daha yineledi. Konuşmalar ve tutum bunu açıklamaktadır. Zaten başlangıçtan beri AB dayatmalarına açık duruşu eleştiri almaktaydı. Paracıların örgütlere de desteğini verince 2007 seçimlerine daha rahat yelken açacak iktidar, zayıf muhalefet, ilkesiz muhalefet nedeniyle peşin kolaylıklara sahip.

Kubilây'a kıyan nakşibendi tarikatı ayaklanmasını tarihsel kanıtlara karşın savunur biçimde saptırmaya yönelik yayınların başışlanması olanaksız iççerikleri, kimlerin ne olduğunu, neyi amaçladığını gösteriyor. Sarıkamış Harckâtı komutanlarını değil, şehit askerleri anmak ve övmek gerekiyor. Kubilây törenlerine ilgisiz kalan yöneticilerin Sarıkamış olayına yakınlıkları Atatürk'c uzak durmalarının yeni bir örneğidir. Aynı tutum İsmet İnönü'nün aramızdan ayrılışının 33.yıldönümünde de izlenmiştir. İnönü'den çok Menderes'in siyasal çizgisini beğendiğini yazan malûmlar var. Her fırsatta Atatürk ve İnönü'yü suçlamaya varan eleştirilerde bulunmayı beceri sanıyorlar. İstanbul Darülfünunu'nun üniversiteye dönüştürölmesini "bilime kıyım" olarak nitelemekten kaçınıyorlar. Darülfünün hocalarının Kurtuluş Savaşı'na yaklaşımlarını unutuyorlar.

Gericiliği belirgin biri de ulusalcılarının baba ve dedelerinin Kurtuluş Savaşı sırasında kaçak durumda olduğunu söylemiş. Benim annemin dedesi Redd-i İlhak Cemiyeti başkanı idi. ABD Başkanı Wilson'a telgraf çekmiş, Atatürk'ü desteklemişti. İstiklâl Madalyası sahibiydi. Siyasetçilere yalakalık yapan şarlatanlar yalanla yaşamaktadır.

Cumhuriyetin demokrasiyi amaçlayarak, demokrasiyi yaşama getirmek için ve demokrasinin yönetimdeki adı olarak ilân edildiğini, üstün başarılarını gözardı eden Türkiye karşıtları usdışı cleştiriler getirmektedir. Bunlara yanıt vermek bile gereksizdir.

Milliyetçiliği gerçek milliyetçiler değil, karşıtları abartarak suçlamak istemektedir. Atatürk milliyetçiliği çağdaş milliyetçiliktir. Kiralıkların ve satılmışların ulusalcılığı anlamaları, savunmaları ve ulusalcıları doğrulaması beklenemez.

Kubilây'a saldırı konusunda devletin belgelerini, yargı kararlarını, tarihçilerin yazdıklarını geçersiz sayarak "işin doğrusu"nu(!) aramaya kalkıştığını yazanlar çıktı. Gericilikten kurtulamadıkları, karşı yayınların safsatasına "Hayır" demeye dillerinin varmadığı

anlaşıyor. Yazık.

Tümüyle gerçek dışı, amaçlı olduğu belirgin anlatımları “Tarihi olay, tarihçiler açıklasın” diye savunmayı hukukçular nasıl ciddiye alır, anlamak güç. AB siyaseti yargıyı da etkiliyor mu acaba?

Konya’da erkek çocuğun testislerinin röntgenini çekmekten kaçınan sıkıma başlı bayan hekimler yeni bir olay değildir. 1980’lerde Ankara’daki devlet hastanesinde sıkıma başlı hekimlerin bakmaktan kaçındıkları için apandisti patlayan erkek çocuğu duyulmuştu. Yine Ankara’nın bir ilçesinde bir Hükûmet Hekimi hanım sıkıma başlıydı ve erkek hastalara bakmıyordu. İktidara güvenerek cüretlerini arttırdılar. Devlet kuruluşlarındaki sıkıma baş yasağı iktidar yanlılarının çoğunluğu sağladığı yerlerde aldırışsızlıkla çiğneniyor. Yinceliyorum, bir tür açıkbaş yasağı uygulanıyor.

Geleneksel, alışılmış ve siyasal niteliği olmayan başörtülerine kimsenin bir dediği yok. Dini siyasallaştıranların kullandığı sıkıma başların lâiklik anlayışıyla bağdaşmadığı, sıkıma başlıların lâikliğe karşı oldukları kesin. Lâikliği partisinin simgesinde ok olarak gösteren anamuhalefet partisinin sıkıma başlıları içine alması ne demektir? Lâikliği sulandırmaktan ötede bu ilkedan vazgeçmeyi mi düşünüyorlar?

Kimileri de Cumhurbaşkanı’nın Anayasa’nın 104/a maddesinin son tûmcesinde öngörülen TBMM seçimlerinin yenilenmesine doğrudan karar verebileceğini sanıyor. Bu yetkisini Anayasa’nın 116. maddesindeki koşullarda kullanabileceğini unutuyorlar. AKP dalkavukları gibi Sezer dalkavukları da tûredi. Bu tür yaklaşımlar demokrasiyi gölgeliyor. Osmanlı özlemcisi, Osmanlı şakşakçısı es-kiciler de böyle.

Ne Denir?

PKK lideri turistik cezaevinden tehditler savurmayı sürdürüyor.

Eğitimin dinselleştirilmesi oyunlarının arttığı, kara çarşafli kırt-

siye setleriyle de doğrulanıyor.

Çorum Müftüsü “Yılbaşını kutlamayın” diyebiliyor. İçkili oruç, abdestsiz namaz türü bir örneği.

DTP Belediye Başkanlarının yürüyüşünde PKK elebaşına övgü sloganları atılır, büyük kentlerde korsan gösteriler yapılabilir.

Devleti küçültmeyi -deneyimli ve genç çalışanları da emekliye ayırarak- gerçekleştirmeyi ilke sayan iktidar yeni yılda en az 60 bin kişiyi kamu personeli olarak alacak. Seçim açılımı değil mi? Kimbilir daha neler verilecek, dağıtılacak, yapılacak?

Yeni yılı kutluyor, sağlık, mutluluk ve başarı diliyorum.

Cumhurbaşkanlığı Seçimi Üzerine

Yargıtay Onursal Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu’nun Cumhurbaşkanı seçimine ilişkin görüşleri doğrudur. Yeni bir kural getirmemekte, yürürlükteki kuralın nasıl uygulanması gerektiğini bir hukukçuya yaraşır biçimde açıklamaktadır. Kızmak, kötü sözlerle yanıt vermek, “zorlama” olarak nitelenmek, hukuk siyasallaştırmak kimseye yarar getirmez. Önemli olan, her işlemin ve oluşumun hukuka uygunlukla gerçekleşmesi, herkesin bu doğrultuda katkıda bulunmasıdır. Karışıklık sanırım yanlış anlamadan ve kimi sözcüklerin yerinde kullanılmamasından kaynaklanmaktadır. Duraksama, daha çok “toplantı yeter sayısı”yla “açılış”ın birbirine karıştırılmasından doğmaktadır. TBMM’nin toplantıları, oturumları Anayasa’nın 96. maddesine göre gündemdeki konuyla ilgili kurallara başka bir yöntem ya da sayı öngörülmemişse üye tamsayısının en az üçte biri (184 milletvekili) ile açılır. Anayasa’da bu durum “toplantı” sözcüğüyle anlatılmıştır. Yine 96. maddenin yol lamasıyla Cumhurbaşkanı seçimiyle ilgili 102. maddeye bakıldığında seçimin üye tamsayısının üçte iki çoğunluğu (367 milletvekili) ve gizli oyla yapılacağı açıklığı görülmektedir. Cumhurbaşkanı’nın etkinliği, önemi, görev ve yetkilerinin değeri konusunda bir şey söy-

lemek gereksizdir. Hepsi bellidir. Oturumun genel kural 96. maddeye göre 184 üyenin varlığıyla açılmasından sonra seçime geçilir. Seçimde, bir kişinin 102. maddede öngörülen en az 367 oyu alabileceği sayıda üyenin bulunması zorunludur. Bu sayı da seçim sonrası gizli oyların sayılmasıyla anlaşılır. Bu sayıyı gösteren bir katılma olmamışsa oylama (1.tur) yapılmamış sayılır. Anayasa'nın amaçladığı 367 üyenin oy kullanması gerçekleşmemiştir. 367 üyenin oylarının dağılması önemli değildir. Tüm katılanların en az 367 olması asıldır. Oturuma tüm milletvekilleri katılırsalar, hiç boş sıra kalmasa, ama ilk oylamada sandıktan 367'den az oy çıksa durum aynıdır, ikinci oylamaya geçilemez. Birinci oylamanın yeniden yapılması gerekir. 367 sayısını buluncaya değin. Anayasa, milletvekillerinden seçimin geçerli olmasını sağlayan 367 katılım özenini beklemektedir. Sonuç alma-oluşum ilgili maddedeki koşul ve yöneme bağlıdır. 102. madde bu gereği ortaya getirmiştir. Böyle bir koşul olmasaydı o zaman tümüyle 96. madde uygulanırdı. Milletvekilleri başlangıçtaki 184'ü geçseler ya da başlangıçta 550'den daha aza inseler de aranacak sayı seçim sandığındaki 367 oydur. İkinci oylama da böyle 367 oy aranır. Ancak birinci oylamadan en az üç gün sonra oylama yapılır. Üçüncü oylamada 276 katılım gerekir. Katılım 276 veya daha fazla olur da bir aday bunu alamazsa yine en az üç gün sonra yapılacak dördüncü oylamada üçüncü oylamada en çok oyu alan iki kişi arasında seçim sürdürülür ve 276 oy alan kazanır. Adaylardan hiçbirisi bu sayıyı tutturamazsa TBMM seçimleri yenilenir. Durum kanımca böyledir. Yalın biçimde böyle anlatabilirim.

Seçim düzene aykırı olursa Anayasa Mahkemesi'ne iptali iste miyle götürülebilir. 1996 yılında TBMM İktüzüğü'ne eklenen 121 madde kuralı Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin Anayasa'nın 102. maddesi gereğince yapılacağını öngördüğünden, 102. maddeye aykırı seçim İktüzüğü'nün eylemli değişikliği sayılarak Anayasa Mahkemesi'nce denetlenir.

Seçimin geçerlik koşulu 102. maddedeki koşuldur. Sabih Kana-

ATATÜRK BAYRAĞI

doğru da buna dayanmaktadır. 367 olmadan toplantı yapılamayacağına ilişkin görüş yanlıştır. Sonuç alınması ve oylamanın geçerli sayılması, ikinci oylamaya geçilmesi için, ikinciden de üçüncüye geçilmesi için 367 üyenin oy kullanmış olması aranacaktır. Bu, kişisel bir istem değil, anayasal ve hukuksal bir gerekliliktir.

TÜRK SOLU, sayı: 123, 8 Ocak 2007

Gösteriler

S seçim yılında iktidar ve muhalefet partilerinin değişik biçimli ve içerikli gösterileri izlenmektedir. Ulusal kimliği ağzına almayıp alt-üst kimlik tartışmalarını açan iktidar kesimlerinin takiyye temelli siyaseti Başbakanın Ay-yıldız'ı anımsayan afişleriyle yeni bir ivme kazandı. Anamuhalefet lideriyle bu konuda çocukça sayılacak tartışmaları seçim gösterilerinin giderek artacağını anlatmaktadır. Irak'ta yuvalanan PKK için ABD'ni eleştirmesi, İstanbul Ticaret Odası'ndaki konuşmasında AB'nc "Ankara ve İstanbul kriterleri"yle alternatif göstermesi seçmene selâm türü yaklaşımlar olarak değerlendirilmelidir. Bu gidişle Irak'ın kuzeyine yönelik bir askerî operasyon da denebilir. Seçmenleri okşamak, kabadayılık ve kahramanlık izlenimi yaratarak oy toplamak için sonucuna aldırmadan askerlerimizi Irak batağına sokabilir, atabilir. Anamuhalefet lideri de yeşil ışık yaktıktan sonra bu maceraya daha kolay girişebilir. Kerkük, PKK desteği, kürt devleti oluşumu, Irak'ın bölünmesi konuları ve ABD uygulamalarında uslu çocuk görünümüy-

le seyirci durumunda kalarak etkinliğini yitiren Türkiye'nin alınına dayanan namnlular karşısında bu iktidar döneminde doyurucu sonuçlar alacağını sanmıyoruz.

Saddan'ın, kardeşinin ve yakın adamının idamlarıyla çalkalanan Irak'ta aslında İran yanlılarıyla karşıtları çarpışıyor. Bu Sünnî- Şîî çatışması değil, arap milliyetçileriyle İran Şiilerinin kapışmasıdır. Hepsî ve her şey ABD oyunudur. Saddam'ı silâhlendirip saldırtan, Halepçe olayını hazırlayan, 500 bir kürdü bir günde Türkiye'ye sokan, Ortadoğu projesiyle Türkiye'ye özgü plânları olan, Türkiye'yi oyalayan, Talabani ve Barzani ilişkisini Türkiye'den daha çok önemseyip destekleyen ABD'dir. İdam yöntemleriyle bir kez daha doğrulanan insanlıkdışı yaklaşımları, ABD ve İngiliz şirketlerinin petrolden alacakları yüksek kâr payına ilişkin düzenlemelerle iyice açığa çıkmıştır. Irak'a elatmanın gerçek nedeni petrole elkoymaktır. ABD hiçbir engel tanımak istemediğinden İran ve Suriye senaryolarını gündeme almak üzeredir. Türkiye'nin sırası ve günü şimdilik belli değildir.

İktidar seçim hesapları peşinde. 215 bin geçici işçinin kadroya alınması kararı bunu doğrulamıyor mu? Altı çocuklu aileye devlet katkısı böyle değil mi? Yalnız rejimi değil, yaşamı alt-üst ediyorlar. İstanbul'a vize önerisi de öyle.

Dış Cephe

Arjantin'den sonra ABD'nde yeni atak, İki Demokrat Parti'li Senatör ermeni soykırım tasarısını Temsilciler Meclisi'ne sunuyor. Kuşatma ve yıldırma sürüyor. ABD'nin İran'a saldıracağı olasılıkları gündemde. Türkiye'nin olası bir sınır ötesi operasyonuna karşı çıkan ABD göstermelik denetimleri "Baskın" olarak veriyor. Yaptığı hiçbir şey yok. PKK'yı besleme ve destekleme yanlısını sürdürüyor. Irak'lı kürt liderlerin Türkiye'ye karşı yaklaşımları, söylemleri de ABD desteğine dayanıyor. Önceleri yalvaranlar, şimdi kükrüyor.

AB Dönem Başkanlığını üstlenen Federal Almanya'nın Hristiyan Demokrat Hans Gert Pöttering AB'nin yeni Başkanı oldu. Almanya Başbakanı Bn. Merkel "AB Anayasası'nın hristiyan temele dayanması özlemi"nden söz ediyor.

İç Cephe

A Ke Pe iktidarı yeni yıl hazırlıklarına hız verdi. Bütçe musluklarının seçime elverişli duruma getirilmesini, geçici işçilerin kadroya alınmaları, yargı kararlarına karşı direnme, bildiğini okuma, üniversitelerde kadrolaşma, Kıbrıs için Denктаş'a çatma, amaçlarına uygun yasa düzenlemeleri izliyor. Geçim koşullarının giderek ağırlaşmasını, yurttaşların yaşadıkları güçlükleri gözardı edenler, ekonomik alanda yıldızlaşmadan, demokraside parıldan söz ediyorlar. Halkla alay edercesine süslenen söylemler yurt gerçekleriyle bağdaşmıyor. Adaletli paylaşım, aylık-ücret dengesi, asgarî geçim indirimi, ayrıcalıklı sınıflar kimsenin umurunda değil. Siyasal gerginlik ayrı. Seçimler yaklaşırken umutlar azalıyor. Siyasetçilere güvensizlik giderek yaygınlaşıyor.

Unutuyor, Abartıyoruz

Her şeyi hemen unutuyor, her şeyi abartıyoruz. Övgüyü de, yergiye de, hoşgörüyü ve acımayı da. Yansız ve gerçekçi davranan çok az. İnsanları yitirince arıyor, değerli sayıyoruz. Yalancı tanıklık aldı yürüdü. Türkiye Cumhuriyeti yurttaşı, ermeni asıllı Hrant Dink'in yazı ve konuşmalarını, cylemlerini, yasa kurallarını ve yargı kararlarını, destekçileriyle karıştırdıklarını, medyanın, özellikle Agos'un yazdıklarını, yönetimin, emniyetin ve savcılığın tutumunu, Asala'nın yaptıklarını, ermeni lobilerinin, diasporanın katkılarını, kitle örgütlerinin, ailelerin, köktendincilerin, ırkçıların, kışkırtıcıların, siyasetçilerin davranışlarını, partizanlıkları unutuyoruz. Hemen devleti suçluyor, kolaycılığa kaçıyor, sorunların özünü bırakıyoruz. Türkiye düşmanlarına cinayetlerle, tutumumuzla fırsat, olanak ve

güç veriyoruz. Gösterişi yeğliyoruz. Öldürmekle hiçbir şey çözümlenemez ve kazanılamaz. Öldürmeyi, öldüreni, öldürtenleri, ölümlerden yararlanmayı düşünüp isteyenleri, öldürmelere engel olmayanları, suçluları ve dayanaklarını bulup cezalandırılmalarını sağlayamayanları kınıyorum. Ölçsüzlükleri de.

Tabular Yıkılıyor

42 bini geçen yabancıların İzmir, Antalya ve Muğla'da 33 bine yakın taşınmaz aldığı, İstanbul Müftüsü'nün dinsel selâmlaşmayı öğütlediği, birçok Bakanlık ve Genel Müdürlük koridorlarında cuma namazının kılındığı, ahlâksızlık olaylarının en çirkinlerinin gazete sayfalarını doldurduğu, kadrolaşmanın ve partizanlığının yaygınlaştığı, içindeki düşmanların dış düşmanları aratmadığı bir ortamda MİT Müsteşarı'nın konuşmasında uyarı sayılacak bölümler iktidarı yüzünü buruşturdu. Eğrilerle doğruların çizelgesi sayılacak konuşma metninden yararlanacak yerde umursanmazlıkla karşılaşmak iktidar kabadayılığına bağlanmalıdır. Herkes her şeyi kendi işine geldiği gibi yorumluyor. Gerçekçi ve yansız olamıyorlar. Medyanın yaklaşımı bu kanının kanıtı. İktidar şakşakçıları insanı tiksindiriyor. Konunun öneminin bilincinde bile değiller. Patron beslemeleri kendi telörgülerin arkasından bağırıp duruyor. Kurumlar, organlar, temsilcileri aracılığıyla kendileriyle ilgili konuları, sorunları kamuoyuna uygun biçimde sunmakla görevlidir. Siyaset yapmak başka şeydir. Görev gereklerine değinmek başka şeydir. Gerçek demokraside tabu yoktur. Denetim ve hesap verme vardır.

Karşıdevrim Atakları

Kendi aklına bakmadan başkalarına akıl vermeye kalkışan kimi yazar sanlılar saçmalıklarını sürdürüyor. Türkiye'de demokrasiyi feda etmek isteyen yok. Ama cumhuriyeti feda etmek isteyen çok. Özü, temeli, içeriği cumhuriyet olmayan demokrasi gerçek demokrasi değildir. Kurtuluş ve kuruluş felsefesinin anıtı olan cumhuriye-

tin tacı olan demokrasi, karşıdevrimcilerin cumhuriyetten arındırma çabalarıyla karartılmakta, sulandırılmakta ve yozlaştırılmaktadır. Tüm kötülüklerine karşın iktidar diktasını, Meclis'teki sayısal çoğunluğu "istikrar" diye savunan aymazlar türedi. İstikrar sayıda değil, yönetimde olur. Bunca kötü uygulamayı, çirkinlik, soygun ve pislikleri olağan gösteren demokrasiyi överek tertemiz cumhuriyeti yermek anlaşılır şey değil. Sanki Atatürk ilkeleri tümüyle, özenle uygulanmış da aykırılıklar yaşanmış gibi sakat bir anlayışla yaklaşıyor. Atatürk'ü ve cumhuriyeti anlamayan neyi anlar? Nasıl din sömürüsüne, dindar geçinenlere ve dinsizlere bakıp gerçek dindarlar elçştirilemezse sahte Atatürkçülere bakıp Atatürkçülük karalanamaz.

Kemalizm(Atatürkçülük)i irtica nitelmesiyle kötölcyen onursuz, soysuz, akılsız, vicdansız, ahlâksız, nankör, hain kalemler var. Ve bunlara ortam ve olanak sağlayan doyumsuz çıkarıcılar var. Bir tür alçaklık ortaklığı. Suskun kalanlar da böyle. A ahmak, a avanak, a aptal, a şerefsiz, Kemalizm Kurtuluş Savaşı demek, bağımsızlık, özgürlük, ulusal egemenlik demek, lâiklik, aydınlanma, insanlık, bilimsellik, dostluk, eşitlik demek. Gençliğe Sesleniş, Bursa Konuşması, 10. Yıl Söylevi'nde yansıyan ruh ve anlayış demek. Ahlâk ve adalet demek, namus demek, emperyalizme, tutsaklığa, sömürüye, soyguna yağmaya karşı durmak demek. Türkiye'yi Türkiye yapan düşün dizgesi demek. Bunları bilmiyor, anlamıyorsanız uydusu ve uşağı olduğunuz çevrelere yaranmak için başka uğraşlar seçiniz. Atatürkçülük her şeyden önce adam olmak, yurttaş olmak demektir. Bir büyük oyun oynanıyor. Hangi üniversitede, nerde tanınmak için Atatürk karşıtlığını yeğleyen aymaz-sapkın varsa onu bulup buluşturuyor, konuşmalar, yazılar, röportajlarla sahneye çıkarıyorlar. Bu oyunun maşaları görevlerini yerine getiriyor, birbirlerine yollama yaparak saldırganlığı sürdürüyorlar. Utanmak, arlanmak yok. Bunun adı da demokrasi oluyor. Sahipler, yöneticiler de destekçi. Yazıklar olsun!

Değişik Yönler

İktidar Gençlkurmay'ı, MİT'i, üniversiteyi, yargıyı, demokratik kitle örgütlerini, bilimi, hukuku dinlemiyor. AB'ni, ABD'ni, tarikatlari, gerici medyayı dinliyor. Gizli-saklı dinledikleri ve dinlettikleri ise karşıt saydıkları. Bir de Kıbrıs'lı MAT'ı dinliyor.

Solda ittifak dinsel zaafli görülüyor. "Müslüman sol"a ve "sıkma-baş"a yakın duruyor. Müslümanlığın ne duruma getirildiğini, sıkmabaşın ne amaçla kullanıldığını ve ne için kullanacaklarını anlayıp kestiremeyenler nasıl siyaset yapacak? Basiretleri mi bağlanmış?

Sözde "Barış" toplantısı için kimi beklenen tepkiler duyulmadı, okunmadı. Yansımalar destek verircesine. Kürtçüler ve destekçileri nasıl kolay birleşiyor. Şeriatçı, ırkçı, bölücü yıkıcı Türkiye karşıtlığında hemen buluşuyor. Eski teröristler, eski tüfekler, kışkırtıcılar hemen boy gösteriyor. Konuşmalar, yazılar, bildiriler ilginç. "Gerilla" ya da "terörist" ne fark eder? Devlete karşı ayaklanan, adam öldürmekten çekinmeyen silâhlı kişi ya da gruplar. Amaçları belli. Haklı, geçerli ve mâsum göstermek için sözcüklerle oynuyorlar. Hele "kürt sorunu demek gerekirken terör denilemez" anlayışına bakınız. Asıl ezberci, kopyacı ve taklitçi bunlar değil mi? Terörü yadsımanın, geçerli göstermenin, sorun sözcüğüyle yumuşatıp kapatmanın kurnazlığı. Terör de bir sorundur ama her sorun terör değildir. Kürtçülük terörü sorun değil, başbelâsıdır. Silâhı, ölümü, ayaklanmayı, hiçbir eşitsizlik yokken ayrı devlete uzanan amaçları saklamak niye? Bu da bir katılma, bir destek, bir savunmadır.

14.1.2007'de bir gazete tapu sorunu nedeniyle kimi köyler için "Osmanlı köyleri" arabaşlığını kullanmıştı. Özensizlik, dikkatsizlik. Türkiye'de Osmanlı köyü yok. Türkiye Cumhuriyeti'nin köyleri var.

Cumhurbaşkanı seçimi tartışmaları sürüyor. Önceki sayıdaki değinmemizde direniyoruz. AKP'nin istediği gibi olmazsa kriz çıka-

cağını söyleyerek felâket tellâllığına soyunanlar çıktı. Anayasa'ya uyulsun, hukuka uygun olsun, geçerli olsun özeni ve duyarlılığı yok. Hukuktan anlamadığı belirgin kimilerinin hukukçuluk taslaması ne kadar gülünç. Ama bizim yazarlarımız her alanın, her konunun, her mesleğin ustası, uzmanı. Toplantı 184'le açılır, başlar ama oy sandığından 367 oy çıkması gerekir. Hukuksal gerekçelerine, nedenlerine, dayanaklarına girmiyoruz. Gerisi boş lâf, Anayasa'nın kötü yazılışına sığınanlar az değil.

Göz gördüğünü, kulak duyduğuna inanır. Tanıklık, başkasının anlatmasını iletme değil, kendi görüp duyduğunu açıklamaktır. Menderes'e prostat muayenesi yapıldığı sözleri yeni dalgalanmalara, gereksiz tartışmalara neden oldu. Anımsadığımıza göre Prof. Dr. Sedat Tavat'ın da aralarında bulunduğu hekimler kurulu gerekli muayeneyi hiçbir aykırılığa sapmadan yapmışlardı. Aldığımız duyumu böyle idi. Önceki günlerde de idrar yapma güçlüğünü gidermek için gerekli müdahalede bulunup rahatsızlığın giderilmesine çalışılmış, sonda konulmuştu. İşlemin hastalıklı durumda iken yapılıp yapılmadığını saptamak için zorunlu bir muayene yapılmışsa ya da sıkıntıyı giderip rahatlık sağlamak amacı güdülmüşse bunu çirkin amaca bağlayıp hekimlerinizi, görevlileri suçlamak yanlış. Ama ilgili kuruluşların sessizliği dikkat çekicidir. Söylentileri ekranına taşıyan bir televizyon istasyonu spikerinin (9.1.2007, saat 19.23) ortaya atılan dayanaksız savlardan sonra "Gerçek şu ki 27 Mayıs, demokrasi tarihinde kara bir sayfadır" sözü düşündürücü ve üzücüdür.

Her şeye hayasızca saldırılan bir dönem yaşanıyor. Aileye, ahlâka, devlete, hukuka, silâhlı kuvvetlere, devlet kurucularına, tüm değerlere, kurumlara, organlara, Bozulma ve çürüme açık.

Acının Yıldönümü

Değerli bilim adamı Prof. Dr. Muammer Aksoy'un 17., değerli gazeteci Uğur MUMCU' nun 14. ölüm yıldönümleri. İki Atatürk-

çüyü de iyi duygularla anıyorum. Bu arada öldürölmelerine tepkileri anımsayıp günümüzdekilerle karşılaştırıyor ve üzüliyorum. İlgi, destek, tepki karşıt olmakla mı bağlantılı? Ölümlerden yalnız siyasetçiler, yöneticiler, yakınlar ve uzaklar mı sorumlu? Toplumun, tutumlarıyla suskunluğu, kıskırtıcılığı seçenlerin suçu yok mu? Herkes ne yapıp ne yapmadığını düşünmeli, özeleştiriyile gerçeği bulmalıdır.

Ödöl Geremez mi?

Hrant Dink'e kıyan çocuğunu güvenlik güçlerine bildiren babaya örnek davranışı nedeniyle ödöl verilemez mi? Çocuğunun çocuğu durumuna düşünler gözetilerek örnek davranış değerlendirilmelidir. Kahraman yaratmadaki cömertliği açık toplumumuza içtenlikli bir öneri. Bilelim ki siyaset duygusallıkla yürütölmez. Ölümler ödöl nedeni olmamalı. AB'ne, ABD'ne verildiği gibi Ermenistan'a da ödöl verilmemeli, siyasetin gerekleri insanlık ve dostluk anlayışıyla yerine getirilmelidir.

TÜRK SOLU, sayı: 124, 29 Ocak 2007

Ne Öyle Ne Böyle...

Siyasal ortamın karışıklığı iktidarın gündem değiştirme çabalarıyla sürüyor. Toplumsal aykırılıkların giderek arttığı gerçeğini ekonomik aldatmacalar, seçim oyunları, partizanlık çıkışları, siyasal oyalamalarla örtmeye çalışıyorlar. Gazete sayfalarından taşan suç olayları nerden nereye gelindiğini göstermektedir. Dış ilişkilerin olumsuzluğu ortada. İşgalcilerden yardım isteyerek Türkiye'ye gözdağı vermeye çalışan Irak'ın kuzeyindeki kürt parlamentosu, petrol ürünlerinin Irak'a girişi için Kürtlerle görüşülmesini öneren Irak yetkilileri, PKK ve Kerkük için tersliğini inatla açıklayan ABD'liler, ermeni yandaşı ülkeler, sözde soykırım tasarıları dıştaki sorunları yoğunlaştırırken Kıbrıs'lı Rumların petrol için Lübnan'la anlaşması ve içerdeki sakıncalı durumlar, özellikle Cumhurbaşkanı seçimiyle genel seçimler sıcaklığını korumakta, hattâ giderek artırmaktadır. Güneydoğulu bir milletvekilinin şehitler konusunda tartışma yaratacak anlamsız sözleri de.

Türkiye'de El-Kaide örgütlenmesine ilişkin gözaltılarla İran

Dink olayı ilgililerinin gözaltıları birbirine ekleniyor. Başbakan “Derin devlet” savıyla yurtdışına gidiyor. Devletin temsilcisi böyle konuşursa “Devlet nerde?” sorusu haksız olur mu? Tüm yetki ve olanaklar elinde olanlar kendileri dışında devletten söz ediyorsa bir çarpıklık açıktır. Kanımızca böyle bir şey olmamalıdır ve yoktur. Derin devlet olsa bunlar olmaz. Yüzeysellik ortada. İşlerine gelmeyince başkalarını suçlayan, yargıyla, silâhlı kuvvetlerle, üniversiteyle kavgaya tutuşan, kendi kendisiyle savaşıyor devlet yetkilileri derin devletten söz edemez. Devleti güç ve kötü duruma düşürme sorumluluğu kendilerininindir. Varsa geçersiz kılmak, suçluları yargıya teslim etmek görevi asla savsaklanamaz. Lâfla da geçirilemez. Hukuk devletinde hiçbir olay çözümlenmemiş olamaz.

Stadyumlara yansıyan zıtlıklar çok düşündürücü ve çok üzücüdür. Gerçekleri çarpıtan, saptıran, gösteriyi yeğleyen kimilerinin aymazlığı ulusal yapıyı sarsacak olaylara neden olmaktadır. Herkesin çok iyi düşünmesi gerekir. Ölümler üzücü, öldürmeler insanlık dışıdır. Düşüncesi ve inancı için kısılan yurttaşlara üzülmemek olanaksızdır. Ancak bu olayları soy nedeniyle yapılmış göstermek de çok yanlış, çok sakıncalıdır. Hrant Dink’in ermeni asıllı olduğu için öldürüldüğünü söylemek, üstelik devletin öldürttüğünü ileri sürmek doğru değildir. Şimdiye kadar birçok Türk öldürülmüştür. Devletin ölümlere neden olacak durumları önlememesi, yeterli koruma önlemi almaması, suçluları kaynakları ve dayanaklarıyla birlikte bulup yargıya teslim etmemesi, etkin yaptırım belirlememesi kusurdur ama devlete, üstelik ulusal yapıya, ulusal değerlere yönelmesi bir tür saldırıdır. Kanımızca amaçlıdır. Hrant Dink, tutumu, sözleri nedeniyle tepki çekmiştir. Ermeni asıllı yurttaşlarla bir sorun olsaydı, Asala’nın diplomatlarımızı öldürdüğü zaman tepki gösterilirdi. Ben de lise ikinci sınıfta ermeni yurttaşımızın evinde iki arkadaşıyla birlikte pansiyoner kaldım (1948). Atatürk ve İnönü fotoğraflarını özenle koruduklarını gördüm (1991). Annesi ermeni olan yakın arkadaşlarımla hâlâ iyi ilişkilerimiz vardır. Kimseyi soy kökeni nedeniyle ayrı tutmadık, eleştirmedik. Soy nedeniyle

kınama-eleştirme insanlıkla bağdaşmaz.

Duygusal ve yandaşlık yüklü anlatımlar, sloganlar, kimi açılımlar için fırsat sayılıp kullanılan sözcükler tepki almaktadır. Yargısal sürecin ortaya koyacağı “neden” beklenmeden devleti hedef alan suçlamalar başlamıştır. Ölen, Türkiye Cumhuriyeti yurttaşdır. “Hepimiz Hrant’ız” sözüne bir şey denilemez. Ama “Hepimiz ermeniyiz” sözü tam bir ırkçılık, tam bir ayrımcılıktır. Üstelik Türklerin Ermenilere karşı düzenli ve örgütlü sayılacak bir yönelişi sırasında değil, Ermenilerin Türkler için dünyada atılımlar içinde oldukları bir sırada kullanılmıştır. Sakıncalı bir çağrıdır, sakıncalı bir çığır açması güçlü bir olasılıktır. Yarın ölen ya da öldürülen bir başka kökenli için de yinelenbilir. Yahudi soykırımıyla ilgisi olmayan bir olayın saptırılmasıdır. Hele “1915 soykırımı sürüyor” pankartı görüşümüzü doğrulayan bir aşırılıktır. Kötü bir örnektir. Çok Türk öldürüldü, çok şehit verdik. Ermeni terör örgütleri öldürdü, Hrant Dink’in cenaze törenine katılan eski tüfekler, eski anarşistler, eski faşistler, köktendinciler, insan hakları ve demokrasi savunucuları nerdeydi? Açılan pankartların altında yürüyenler soykırımın birlikte Türkiye’ye ve Türklere yüklenen tüm suçlamaları kabûl etmiş olmuyorlar mı? Kendi ulusuna yönelik haksız suçlamalara katılanlar kendilerini yadsımış duruma düşmüyorlar mı? Hepsisi kötü niyetli, hepsi özel amaçlı, hepsi Türkiye Cumhuriyeti karşıtı, Atatürk düşmanı olmasa bile, kimi yazarların savunmakla iki katına çıkardıkları belirgin bir yanlışlık var. İnsan, insanı incitmez.

O kadar diplomat, yazar-düşünür, bilim adamı ve bilim kadını öldürüldüğünde “Türk’üz” diyen bir ermeni asıllı çıktı mı? Hangi yabancı Cumhurbaşkanı başsağlığı iletisi gönderdi? Hangi yabancı devlet adamı cenaze törenine katıldı? Hangi dış ülkede dostlar yürüdü? Hangi yabancı devlet büyükelçisi ya da bir temsilcisi cenaze töreninde bulundu? Hangisi ölenin ailesine başsağlığı, hangisinde Ermenistan özür diledi (Asala’nın yaptıkları için)? Aksoy’un, Uçok’un, Mumcu’nun, Dur-sun, Hablemitoğlu’nun evine başsağlığı

ziyaretine hangi ünlü yazarlar geldi? Kimileri de herkesi kendi gibi bildiğini sanarak iyi niyetle katılmış olabilir ama bir halk sözüyle tanımlamak gerekirse “Zırva tevil götürmez” denilebilir.

Düşünce ve inanç özgürlüğü kavramlarıyla insan hakları ve demokrasi kurumlarının kötüye kullanılma olanakları, hukuk-sal açılımlarla tamamlanmak isteniyor. Kimse hakaretten uzak kalmaya çağırılmıyor, daha kötü yönelişler için değişiklikler öneriliyor. Bunların arasında yeterli bilgiden yoksun olan iyi niyetliler bulunabileceği gibi Türkiye, Atatürk, lâiklik karşıtları, Osmanlı, hanedan, manda yandaşları, AB ve ABD uyduları, şeriatçı, faşist, bölücü ve yıkıcılar da bulunabilir. Disiplinsiz demokrasi isteyen sözde liberaller de. Çok özenli davranmak gerekiyor. Siyaseti hukuksallaştırmak yerine, hukuku siyasallaştırmak tehlikesi açıktır. Hakareti mârifet sayan köşetaşları bozgunculuklarının kolaylaştırılması çabasında. Kimisi de Atatürkçülük karşıtlığını, rektörlerin ABD’nde görev almasını ihbarla sergiliyor.

Atatürk milliyetçiliği çağdaş milliyetçiliktir. Asla ırkçı, turancı değildir. Okuduğunu anlayanlar Atatürk’ün bu konudaki anlamlı sözlerini anımsamalıdır. Başka ırklara (soylara, kökenlere) karşı değildir. Irkçıların kimisiyle ümmetçi-şeriatçılar dayanışma içindedir. Bunların Atatürk milliyetçiliği (ulusalcılık)yle hiçbir ilişkisi yoktur. Atılacak başka slogan yok muydu, yurttaşlık bağını, insanlık değerini, olayın kötülüğünü kınayan? Ermenicilerin yaklaşımı nedeniyle Türkiye’ye Türkleri yadsıma ve karalama anlamına gelen bir ağırlık taşıyordu ki tepkiler oldu. Toplumsal barış soy ayrımcılığıyla olmaz. Toplumsal barış olmayınca ulusal dayanışma olmaz. Türkiye karşıtlarının istediği de budur. Ulusallığın içinde inanç ve soy ayrımı yapılmaz. Atatürk’ün unutulmaz sözünü anımsayalım: “Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran Türkiye halkına Türk Ulusu denir.” Toplumbilim, felsefe, hukuk, hangi yönden olursa olsun, ne söz edilirse edilsin ayrımcılığa, karşıtlığa yol açan kışkırtıcı söz, yazı, slogan kullanılmamalıdır. İç ve dış nice sorunla boğuşurken toplumsal yıkıma götürecek aşırılıklardan, ölçsüzlüklerden kaçınmak gere-

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

kir. Gerçek yurtseverler ayrımcı olamazlar. Gerçek milliyetçiler ırkçı-turancı, faşist olamaz, ümmetçi ve şeriatçıya destek vermez, Atatürk'ün tam bağımsızlıkçı, özgürlükçü, ulusal egemenlikçi ve aydınlanmacı yolundan ayrılmaz. İnsanlık yetmiyor mu? Türk olmak çok, yurttaş olmak az mı geliyor?

*Anlamı savunulsa bahanelerle bile
"Hepimiz ermeniyiz" sözü yakışmaz dile.
İnsanlık ve yurttaşlık gözardı edilince
İrkçilik, ayrımcılık demir atar bilince.*

TÜRK SOLU, sayı: 125, 5 Şubat 2007

Yatırım-Batırım

Türkiye Cumhuriyeti, Kurtuluş ve Kuruluş felsefesine aykırı kalkışmalarla, gerçekler ulustan gizlenerek karanlığa sürüklenmektedir. Devletin temel niteliklerine karşı siyasal iktidar, oyalama ve aldatmaca ile seçimleri atlatmak çabasına düşmüştür. İktidarın açılımları, borç yüküyle çırpındıklarını açıklayan yandaş belediyelerin yardım adıyla seçmenlere dağıttıkları, yatırımları gözardı ettiği belirgin bütçeye karşın geçici işçilerin kadroya alınması, memurluk için sınav yerine yönetmelikle torpil yolunun açılması, batış tehlikesinin kimi belirtileridir.

Bir Bakan, Atatürk konusunda terbiye dışı yaklaşımları “Düşünce özgürlüğü” olarak nitelendirirse, bir milletvekili kıvrta kıvrta “Yeşil devrim”den söz ederse, Başbakan lâikliğı “sıkmbaşa serbestlik” düzeni biçiminde anlatırsa, bir muhalefet milletvekili kürtçülüğe yakın durarak terör örgütüne “selâm” anlamlı konuşma yaparsa, yalnız çağrılıların katılacağı bildirilen bir toplantıyı ön sıralarda izleyerek teröristler için kendilerinin bile yapamadıkları öne-

rileri eski bir MİT görevlisi pişmanlık duyarak açıklarsa, suçları üzerine yıktıkları devleti büsbütün karalamak için “Derin devlet” yakıştırmalarıyla değişik kesimler saldırıya geçer, başarılarının anısı için çektirilen fotoğraftaki görevliler nedeniyle devlet karanlırsa yarınlarda neler olacağını kestirmek güç değil. Yaklaşan seçimlerde liderlerinin listelerde yer vermesi amacıyla ne adaylar daha neler yapacaklar göreceğiz.

Boş, gereksiz şeylerle uğraşıp zaman ve değer yitirmekte üstümüze yoktur. Medyanın abartıları resmi yalanlamalarla çöktü. Derin devlet olsaydı kendini korumaz mıydı? Böyle iktidarlar olabilir miydi? Kamıca, derin devlet iktidardaki hukuk tanımayan ekiptir. Soyguncu ve çıkarıcılar. Suçluları kışkırtan, destekleyen, gizleyen ve koruyanlardır. Devleti tanımayıp kendini devlet yerine koyan ya da öyle sananlardır. Kimse becerikli, başarılı, etkin, saygın, güçlü ve onurlu devlet özleminden söz etmiyor. Hep devlete vuruluyor. Oysa devlet, ülkeyi ve ulusu kapsayan bir insan ve hukuk kurumudur. Bırakınız devlet bilincini, devletin ne olduğunu doğru dürüst bilen yok ya da çok az. Türkiye’de parti devleti yok mu?

Prof. Dr. Özer Ozankaya’nın yanlışlığına-yanılgısına değindiği “Demokraside siyasal yasaklı olmaz” görüşü günümüz iktidarını getirdi. Demokrasi anlayışındaki çarpıklık, devletin temelini, özgün niteliklerini yıkmak için ayaklanma çağrılarını bile siyasal çaba saymaktadır. Direnme hakkı ayrı, geriye, kötülüğe, karanlığa ve batıklığa dönme ayrı. İktidar partisinde bir belediye “Osmanlı Haftası Kutlaması” düzenliyor, birisi kadınlar için ayrı parktan sonra ayrı oturma ve toplantı yeri açıyor. İnsanlığı bölme, kadını dışlama, çağdaşlığı ve lâikliği kemirerek geçersiz kılma oyunları alabildiğine sürüyor.

Satırbaşları

✓ Toplumun büyük kesimine yansıtılmayan, medyanın da nerdeyse hiç değinmediği Petrol Yasası’nı bir daha görüşülmek üzere

Cumhurbaşkanı TBMM'ne geri gönderdi. Bağımsızlığı, ülke çıkarlarını çok yakından ilgilendiren bu konuda siyasal partilerin, üniversitelerin, demokratik kitle örgütlerinin sessizliği, düşündürsen, hattâ utandıran bir ilgisizlik. Birkaç yurtsever yazarın eleştirisi olmasa gerçekleri kimse öğrenemeyecek.

✓ Avrupalıların yazılı buyruk verirecsine elatmaları gibi kimi Avrupa yazarlar da yeni Türk Ceza Yasası'nın 301. maddesine takmış durumdalar. Yineleyelim: sakınca maddenin içeriğinde değil, uygulanmasında. Gelişigüzel dâvaların açılmasında "Türklük" sözcüğünün belirgin olmadığını yazan belirginler var. Daha ne olsun? Bunu anlamayan neyi anlar? Türklük sözcüğünün içinde doğal olarak Türk Ulusu var. Ama Türk Ulusu (ya da eski dille Türk Milleti) adının-tanımının içinde yalnız Türkler değil, inanç ve soy kökeni ayrı başka yurttaşlar da var. "Türklük" baskılar ve aymazlıkla "Türk Ulusu"na dönüştürülürse Türklüğe ve Türklere saldıranlar Türk Ulusu içinde yalnız Türklerin olmadığını söylemekle birlikte Türklüğe hakaret ederek Türklere yine hakaret edecekler, ancak "Türk Ulusu'na hakaret etmediklerini" savunacaklar, suçun maddedeki ögesi oluşmadığından kurtulacaklardır. Bu kez artan tepki daha kötü olaylara neden olabilecektir. Sömürüsü kolay sözcüklerle saldırganlara daha geniş alan açılmakta, daha büyük kolaylık getirilmektedir. Azınlık ırkçılarını daha azdırmak tehlikesi var.

✓ Küresel ısınma nedenleri arasında ön sıradaki karbondioksit gazını sanayi kesimi salmaktadır. Son Birleşmiş Milletler raporuna göre atmosfere bu gazı en çok salan 20 ülke arasında 294 milyon tonla Türkiye bulunmaktadır.

✓ Milliyetçilikten korkan, milliyetçilikle ırkçılığı birbirinden ayıramayanlar gibi ayırmadan milliyetçiliğe saldıranlar da var. Milliyetçiliği karalayan yandaşları Hrant Dink'in de bir milliyetçi (elbet ermeni milliyetçisi) olduğunu unutuyorlar. Tıpkı dindar geçinen kimilerinin aşırı dinciliği uygun bulmayan Osmanlı yönetiminin günümüz Suudilerinin dedesini getirtip İstanbul'da astıklarını, böylece Vahabilerin katlıklarını uygun bulmadıklarını unuttukları

gibi. Osmanlı bile köktendinciliğe katlanamıyordu. Balkanlardaki Türklere kimin-kimlerin kıydığının, oradaki Türklerin ne olduğunun unutulduğu, ermeni diasporasını eleştiren kimi ermenilerin Türkiye’de kendi açılımlarının engellenmemesi, güçlük çekmelerini için böyle göründüklerinin bilinmezliğe gelindiği gibi.

✓ Saçmalığa bakınız: Türkiye’de ermeni milliyetçiliği serbest, Türk milliyetçiliği yasak. “Türk’üm” deyince faşist oluyorsunuz, “Ermeniyim” deyince ilerci ve demokrat! Hrant olmak bizden bir yurttaş olmaktır. Ama ermeni olmak bizden olmamaktır. Durum bu ölçüde basittir. Toplumsal birer gerçektir, Türk’ten daha Türk ermeni, ermeniden daha ermeni Türk de vardır. Öz, ırkta değil, insanlıktadır. İnsanlık olmayınca hangi soydan olunursa olunsun önemi yoktur.

✓ Yurdun nasıl kurtarıldığını, kul-kölelikten yurttaşlığa, ümmetten ulusa nasıl geçildiğini, tam çeşitlikçi bir halk demokrasisi olan cumhuriyetin nasıl kurulduğunu, bağımsızlığı ve ulusal onurla birlikte barışın ve dostluğun ilkesi milliyetçiliğin ne olduğunu bilmeyen, özellikle Atatürkçülüğü kavrayamayan kimileri, ırkçı-turancı-faşist-şeriatçı-bölücü-yıkıcı karışık kişilere bakıp milliyetçiliğin gerilimden başka bir şeye yaramayacağını, sorunlara çözüm üretmeyeceğini söyleyerek zararlı olduğunu yazmaktadır. Kimileri de sapıtılmış, amaçlı, gerginlik yaratan toplantı ve yürüyüşleri eleştirecek yerde “Bayrak mitingleri” diye haklı tepkileri, birlik ve barış istemlerini, ulusalcı canlanışı alayla alıp karalıyor. Uygur, barışçı, insanlık çağrılı etkinlikler önermiyorlar. Yatıştırıcı yazılarla sağduyu özeninden söz etmiyorlar. Kışkırtıcılık, zıtlasma, koyu yandaşlık, kendileri gibi düşünmeyenlere düşmanlık ve saldırı oyunu var. Hoşgörü ve anlayış yok. Soygunu, hırsızlığı, ahlâksızlığı, adaletsizliği, satılmışlığı, şeriatçılığı, mandacılığı, kaçakçılığı, faşistliği, tüm kötülükleri bırakıp Atatürk milliyetçiliğine saldırmak usdışı bir kalkışmadır. Milliyetçiliğin sömürülmesini, milliyetçiliğe aykırılıklara değinip gerçek milliyetçiliği savunmayanlar çevre ülkelerce göz atmalıdır.

ATATÜRK BAYRAĞI

✓ Yassıda Yüksek Adalet Divanı'na ilişkin filmde, yargıda hiç geçmeyen, geçmesi olanaksız, ilgisiz durumlar ve sözlere rastlanmaktadır. Gerçeği yansıtmayan, amaçlı yayınlar- filmler yarar yerine zarar getirir. Türk Yargısını, Türk Adaletini küçük düşürenler bağışlanamaz.

TÜRK SOLU, sayı: 126, 12 Şubat 2007

Doludizgin

Anamuhalefet Partisi'nin "sinc-i millete dönme" önerilerine dudak bükmesi sonucu oldukça rahatlayan iktidar, milletvekilli genel seçimlerini olağan zamanından bir iki ay öne aldrabileceği izlenimini vermektedir. AB ve ABD baskısıyla Türk Ceza Yasası'nın 301. maddesi üzerindeki tartışmaların gündemin ilk sırasına geçirilmesi, daha önemli öbür konuların ötelenmesi ve ertelenmesi demektir. Başbakan kıyılarda dolaşarak, sâkin görünerek, geçiştirici ve umursamaz davranarak Cumhurbaşkanlığı seçimlerine hazırlanmaktadır. Irak'ın kuzeyindeki kürt devleti oluşumu, ABD'nin Irak'a iyice yüklenmesi, Kerkük'ün kürtlere özgülenmesi, Kıbrıs Rum kesiminin adanın tümü adına petrol aramakta direnmesi, kadrolaşma, yolsuzluk ve başka önemli olaylar bırakılmış medya öncülüğünde yeni ödünler verilmeye hazır durulmaktadır. "Türk Ulusu" kullanılmadan yapılacak tüm hakaretlere açık bir ortam yaratılmaktadır. Kimi kişiler, kimi kuruluşlar hukukçuluk taslayarak öneriler getirmekte, kendi görüşlerinden başkasına sert

çıkışlarla karşılık vererek demokrasiden ne anladıklarını ortaya koymaktadırlar. Çağdaş Atatürk milliyetçiliğini anlamadan, ırkçılık-turancılığa kayarak, hattâ şeriatçılığa yaklaşarak Atatürk adını kullananlara bakıp Atatürkçülüğü ve ulusalcılığı kötöleme çabalarını artıranlar oldu. Yargı kararıyla Atatürk'ün olduğu gerçeği saptanmış 6 Şubat 1933'teki Bursa Konuşması'nı "uydurma ya da sömürme" biçiminde suçlamakta sakınca görmeyen karşıtlar amacı ve anlamı da saptırdılar. Genclik Kurmay Başkanı'nın ABD'deki konuşması sapkınları uyarmalı ama eleştirirler.

Eğitim-öğretim boşluğu ve bozukluğu tüm aykırılıkların kaynağıdır. Lâik Türkiye Cumhuriyeti'ni apratıp yıkmayı bu yolla başaracaklarını sananlar yıllardan beri boş durmamışlardır. Köy enstitüsü rozeti taktığı, gazetede yazı yayımladığı için müfettişlikten öğretmenliğe alınan Ahmet Nuri Macit, öğrencilerle teması tehlikeli görüldüğü için meslekten çıkartılan felsefe öğretmeni Nâzım Bayata, yurt gerçeklerini dile getiren "Bozuk Düzen" adlı kitabı nedeniyle tutuklanmak istenen Ortaokul Müdürü Mehmet Koç, devrimci tutum ve davranışları yüzünden Bakanlık emrine alınan ilköğretim müfettişi Hidayet Taş, aklanmasına karşın sürgüne gönderilen Öğretmenler Derneği Başkanı Cemal Durgun, köylüye "Halk" dediği için başka okula sürülen Sait Çiltaş 1966'lı yıllardan belleğimde kalan kimileridir. Devrim tarihi kitaplarının değiştirilmesi, resimlerle ve metinlerle oynanması, rektör seçimlerindeki inat, ulusal eğitimdeki geriye dönüşlerin ilginç belirtileridir. Açık ve yoğun kadrolaşma ortada iken ilgililerin tersini savunmaları yarın karşılaşacağımız aykırılıkların daha çok olacağını göstermektedir. Eğitimdeki bozukluk okumuş, diploma almış (nasılsa) kimilerinin varlığıyla, tutum ve davranışlarıyla kanıtlanmaktadır. Atatürk'ü yadsımak, ulusalcılığa karşı çıkmak, karşıdevrime uşaklık etmek yetmiyormuş gibi kimi parti toplantılarında Türk Bayrağı, Atatürk resmi bulunmamakta, İstiklâl Marşı okunmamaktadır. Kimlere ve nelere hizmet ettikleri belirsiz ilgililerin hangi sözüne kim inanır, kendilerine kim katılır? Katılanlar, alkışlayanlar, oy ve-

rerek seçenler bu ülkenin insanı olabilir mi? Emperyalizmin yaptıkları, yapacaklarının öncüsü iken bunları değerlendiremeyen siyaset yapabilir mi? Yinelıyorum, ulusal kimliğini inkâr eden, yurttaş olamaz. Atatürk ve arkadaşlarına neler borçlu olduklarını unutanlardan ülkeye ve ulusa hiçbir yarar gelmez. Vahiy programları hazırlayan devlette görevli sözde eğitimciler at oynatıyor. İlerici tanınan gazetelerde “Hrant Dink’in inandığı ve anlattığı gibi, 1915’ten itibaren yaşananların, ve ermenilerin bugün hâlâ maruz kaldıkları ayrımcılıkların sorgulanabilmesine olanak tanıyacak toplumsal koşulların oluşturulması gerektiğine inandığımız için...” (aynen alıntılanmıştır) diye yazanlar var.

Toplam borç stoku 370 milyar YTL’na yaklaşmışken 100 milyar YTL. değişik düşürmelerle borç stoku açıklanıyor, çok az kimse ilgilenip uyarıyor. Kimi manipülasyonlarla devletin brüt borcu azaltılmış gösterilerek kandırmaca yapılıyor. Ekonominin gücü azaldıkça güven, güven azaldıkça ekonomik güç azalır. Yargıtay Yasası değişikliği tartışmaları önemsenmiyor.

Yalnız bunlar mı? Yasama organının doyurucu denetim yaptığı savunulabilir mi? Dokunulmazlık dosyaları bekletilirken Cumhurbaşkanlığı seçimini oldubittiye getirilmek isteniyor. Deniz Som’un köşesindeki “Çankaya’yı temiz tut, Türkiye’yi kirlletme!” çağrısı beklenen düzeyde yankılanmıyor. Gensoru, soru önergeleri sonuçsuz kalıyor. Etkili olmuyor, iktidar bildiğini okuyor. Amaçladığı düzene doğru doludizgin!

Azınlık ırkçıları siyasal cambazlarla birlikte, bağınazlıkla yol alıyor. Anayasa’nın 2. maddesindeki değiştirilmesi önerilemez milliyetçilik ilkesi suçlanıyor. Ulusalçılığı sindirmek ve yıkmak amacı sırtıkanlıkla açığa çıkıyor. Türklük mü önemli, yoksa birkaç kendini bilmez mi, ayırdında olunmuyor. Milliyetçiliği “ırkçı söylem” olarak suçlayanlar, bu ilkeyi kötüye kullananları uyaracakları yerde ortadan kaldırılmasına çalışıyorlar. “Resmî ideoloji” etiketini bu ilkeye de yapıştırmaktan çekinmiyorlar. “Türk’ten, daha doğrusu öztürk sayılanlardan gayrısını hedef alan slogan” diyerek saldırıyor-

lar. Nelere rastladık. Atatürkçü Düşünce Derneği yönetimince gelip de “Atatürkçülük” diyemeyenlerin bir zamanlar ortalıkta dolaştığı gibi. Dağınıklık en kötüsü.

Siyaset birçok şey olabilir ama her şey olamaz. Siyaset için ulusal değerlere, ilkelere, kurumlara, kazanımlara kısılanamaz. Kendilerinin oy alması, iktidara gelmesi ya da iktidarda kalması için yıkıntılar üzerine anıt kurmaya çalışanlar bağışlanmaz. Son aylarda silâhlı kuvvetlerle yargıya yönelik saldırılar ölçü tanımaz biçimde artırılarak sürdürülmektedir. Bu iki gücün etkisiz, güçsüz ve geçersiz kılınması ülkenin tüm güvencelerden yoksun kalması demektir. Kendi içinde, özdenetim yoluyla aykırılıkları gideren yargı ve ordu kesimine özen gösterilmezse devleti ayakta tutacak dayanak kalmaz. Açık ve dolaylı sataşmalar, kurnazlık sayılan göndermeler-yollamalar, sınırlama, kısıtlama ve elatmalar, AB baskıları, Kurtuluş ve Kuruluş gerçeklerini unutarak alınmak istenen ilgisiz örnekler, gereksiz yazılar ve konuşmalar, engellemeler, oyalama ve oyunlar hiçbir biçimde savunulamaz. Yanlış bir insan hakları, daha yanlış bir demokrasi anlayışı, kuralsızlık, disiplinsizlik, anlayışsızlık, sapkınlığa dönüşen aymazlıklarla dayatılmak istenmektedir. Jandarmayla polisi karşı karşıya getirmeye çalışan, Türkiye’ye verdiği zararı düşünmeyen milliyetçi olabilir mi, yurtsever olabilir mi?

Millî Güvenlik Kurulu çalışmaları ve kararları hukukdışı gösterilerek demokrasi taslanıyor. 28 Şubat saldırısı yineleniyor. Bu perişanlığa kimi emekliler de katılıyor. Yandaşlığı, karşıtlığı, katılığı belli kimseler yansız hukukçu sanılarak izlenelere çıkarılıyor. Bilgisizlik ürünü görüşlerle kamuoyu oluşturuluyor. Atatürkçülükle bağdaşması olanaksız açılımlar, söylemler, eylemler, taşkınlıklar, Atatürkçülüğe mal edilemez. Milliyetçiliği saptıran, çarpıtan, sömüren, Atatürk’ü ve Atatürkçülüğü kötüye kullanan, kendi amacına araç kılan kimileriyle Atatürkçülük değerlendirilemez, asla kınanamaz. Ümmetçi-şeriatçı, ırkçı-turancı, faşist, bölücü-yıkıcı, ahlâksız-çıkarıcılar kimilerinin yaptıkları ve yazdıklarıyla Atatürkçülüğü suçlayamazlar. Sahte Atatürkçülerle bilgisiz ve bilinçsizlerin

Atatürkçülük anlayışlarındaki sakatlıklar birbiriyle örtüşebilir ama gerçek Atatürkçüleri ve Atatürkçülüğü ilgilendirmez. Atatürkçülük karşıtı öğretim üyeleri yüzkarasıdır. Yazarlar da.

Osmanlı döneminde başlayan, 1905'de 60 atın, 30 kişinin öldüğü II. Abdülhamit'e suikast girişimiyle tırmandırılıp bugünlere kadar getirilen ermeniciliğin azgınlığı unutturulup sözde ermeni soykırımı kararlarıyla Türkiye yargılanıyor. TIME dergisi dağıttığı 550 bin DVD ile diasporanın sözcülüğünü üstlendi. Bizdeki kardeşler (!)in hoşgörüsüyle "1 milyon artı bir" pankartı da taşındı. Gerçekler yeterince ortaya konulmuyor, savunulmuyor, saldırı giderek artıyor. Ulusal yapımıza yönelik olumsuzlukları birliktelikle karşılayıp önleyelim, inanç ve soy kökenine değil, yurttaşlığa ve insanlığa önem verelim. Daha ne diyelim...

TÜRK SOLU, sayı: 127, 19 Şubat 2007

Asla!

Atatürk ve arkadaşlarının armağanı ve emaneti lâîk Türkiye Cumhuriyeti'nin içten çökertilip dıştan kuşatıldığı karanlık günlerde olduğumuzu, siyasal iktidarın oyalama, aldatma ve dayatmalarının kiminde kuşku, kiminde korku yarattığını büyük bir çoğunluğun doğruladığını izliyorum. Koşulların giderek güçleştiği, yaklaşan milletvekili genel seçimlerini kazanmak amacıyla iktidarın, kendi adamlarının yönetiminde bulunduğu belediyeler başta olmak üzere tüm kuruluşlarla, yandaş varlıklı kişilerle, özellikle satıcı ve yanıltıcı medya kesimiyle her yolu geçerli saydığı gözlenmektedir. Kimi üniversite hastanelerine olduğu gibi istediklerinin parasını ödeyip istemediklerini kapı dışında bıraktıkları yanlı uygulamalarının en kötülerinden birini Kanal Türk televizyonu ve ilgileri için başlattıkları araştırmayla sürdürmektedirler. Partilerinin yine yanlı biçimde beyinleri yıkanmış, karşıtlık ve yandaşlıkları belirgin çocuklarını grup toplantılarına alıp kendilerini alkışlatarak sergiledikleri amigo gösterisi şımarıklığın ve şirretin nerelere ve

nasıl uzanacağını belirtir. Kendi çevrelerindeki özel sağlık kuruluşlarını donatmak ve doyurmak için yeğledikleri anlaşılan “ithal hekim” uygulaması, Maliye Başmüfettişi Hamza Kaçar’ın görevden uzaklaştırılması, kırmızı çizgilerin yok edilmesinden sonra Irak’ın kuzeyindeki kürt yönetimini tanıyarak terör örgütünü siyasallaştırma anlamına gelen görüşmelerle ilişki kurma hevesi, Petrol Yasası’nda direnerek kaynaklarımızı yabancılara bırakma düşkünlüğü, RTE’nin İsrail Başbakanıyla kabadayılık çalımı ve siyasetten anlamama kanıtı sayılacak görüşme biçimi, genelde konuşma düzeni, ses yüksekliği, halkımızın “esip gürleme” nitelemesiyle yakındığı davranışları “Yarın ne olacak?” sorusuyla herkesi düşündürmektedir. Değişik yanıtların çoğunluğu Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin bir dönüm noktası olacağı, ortak yanı da karamsarlığın ve umutsuzluğun giderek artmasıdır. AKP Cumhurbaşkanlığı seçimine ağırlığını koyacak, sıkımbaşı bir bayrak gibi dalgalandırmak için her yeri ele geçirmeyi beceri sayacaktır. Ankara Büyükşehir önceki başkanlarından Mehmet Altınsoy’un cenaze töreninde Necmettin Erbakan’a çıraklarının nasıl davrandığı görüldü. Erbakan’ın ardılları Atatürk’e ve Türk Ulusu’na böyle saygılı değiller. Kötü gidişleri açık seçik ortadaki iktidarın Türkiye’yi yabancılara bırakarak kendi dinci yaşamlarını istedikleri gibi sürdürme amaçlı çabaları ne olursa olsun karamsarlık ve umutsuzlukla bir yere varılamaz. Yurtseverlik yılgınlıkla, yorgunlukla asla bağdaşmaz. Karşıtlarının çalıştığı ölçüde çalışmayanlar kazanamazlar. Dağınıklık ve tembellikle karamsarlık ve umutsuzluk en yıkıcı hastalık, en tehlikeli düşmandır. Asla bu kötülüklerin pençesine düşülmemeli.

Kısa Kısa

✓ Günümüz Başbakanı partisinin grup toplantısında oylarına göz diktiği gençleri okşamak için “Gençler boşlukta kaldı, bilgisayar verilmediği için uyuşturucuya alıştı” dedi. Bir kez, gençlerin tümü değil uyuşturucuya alışan. Sonra, kurslarda, yurtlarda kökten-

dinci yetişenleri unuttu. Daha sonra, son beş yılda her konuda artan suçları unuttu. Kendileri iyi yönetseydi toplum bu duruma düşer miydi? Sıkmabaş takıntısından, milli eğitimi bozmaktan, kadrolaşma ve partizanlığa ağırlık vermekten başka ne yaptılar? Soygun, gasp, kaçakçılık, hırsızlık, yaralama, öldürme, sahtecilik, rüşvet, ahlâksızlık, aykırı ve sakıncalı işlemler, kaçakçılık arttı mı, azaldı mı? Sıkmabaşlı, kara çarşafli kadınlar toplantısı neyi anlatıyor?

✓ Irak konusunda 1926 ve 1946 anlaşmalarını göz etmediği, Kerkük için gelişigüzel söz etmenin anlamı yoktur. Türkmenlerin sathipsiz duruma düşürülmesi günümüz iktidarının politika saydığı politikasızlık yüzünden olmuştur. Tıpkı “Çözumsuzluk çözüm değildir” diyerek Kıbrıs’ı gözden çıkarmaları gibi. Tıpkı ABD Temsilciler Meclisi’ne verilen sözde ermeni soykırım tasarısı için yardım istenen İsrail Başbakanı Olmert’in yanıtıyla terslenildiği gibi.

✓ Tahminimiz doğru çıktı. Satıcılar, satılıklar, karşıtlar, lâik cumhuriyet karşıtları Türkiye yararına ne varsa tersini savunuyor. Uygun bulmadığımız kimi uygulamalarını eleştirmekten kaçınmadığımız herkes için Genelkurmay Başkanı’nı da eleştiririz. Ama görevi gereği, ölçülü, zamanlı, haklı, gerekli, düzgün biçimde yaptığı ABD konuşmalarını iktidar dalkavukluğuna soyunarak eleştirmek çirkindir. Kendini yazar sanan kimileri böbürlenerek bunu yapıyor. İlânı anayasa değişikliğiyle bile olanaksız şeriatın eylemli biçimde yaygınlaştığını, belediyelerden kimilerinin uygulamalarını, Adnan Hoca (!) kitaplarıyla öğrencilerin bilim dışına itildiğini görmüyorlar. Bilimi inkâr eden aklı, akli inkâr eden insanlığı ve Allah’ı da inkâr eder. Kimilerinin Allah’a inandığına inanmak güç. Yinelıyorum: Vatani olmayanın dini, akli olmayanın Allah’ı olmaz.

✓ RTE, Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı Adil Abdül Mehdi’ye ATA uçağını verdi. Irak’a, Irak’ın kuzeyinde ayrı yönetim oluşturanlara, yuvalananlara Mersin’den, Ankara’dan sağlanan kolaylıklar, göz yumulan ayrıcalıklar, zararı büyük hoşgörüler sürmü-

yor mu? Yakında Ermenistan için de ödünler gündeme gelebilir.

✓ Türk Ceza Yasası yenilenmesinde oluşturulan 301. maddenin dış baskıyla gerçekleştirilecek değişikliği daha büyük, daha sert, daha yaygın saldırılara neden olacak ve pişmanlık duyuracaktır. Değişik hencillikler ve meslek amaçlı öneriler gerçekçilikten ve hukuksallıktan uzaktır. Maddenin daha iyi duruma getirilmesi olanağı göz ardı edilmektedir.

✓ Tarih öğretmeni Abdülkadir Paksoy'un lise 3. sınıf "Türkiye İnkılâp Tarihi ve Atatürkçülük" dersi kitapları incelemesi Osmanlı ve şeriat yanlısı kalkışmaların boyutunu göstermektedir. Ermenistan Cumhurbaşkanı Koçaryan saçmalıklarını sürdürmektedir. Kimi yayın organları ermeni yandaşlığını ayyuka çıkarmaktadır. Tarihi-mizle yüzleşmek, Osmanlı'nın yanlışlıklarını kabûl etmek değildir. Biz Osmanlı değiliz. Kaldiki soykırım asla söz konusu değildir. Karşılıklı çatışma ve ermenilerin neden olduğu kötülükler açıktır.

✓ Asıl derin devletin iktidar olduğu, parasıyla, AB ve ABD desteğiyle, yandaş medya ile etkinliği savımız her gün doğrulanmaktadır.

✓ Ulusalçılık, solculuğun yadsınmaz öğelerinden biridir. Solun anarşi ve terörle, yolsuzluk ve insanlıkdışı işlemlerle hiçbir ilgisi yoktur. Bağımsızlık, özgürlük, ulusal egemenlik, yurtseverlik, hukuksallık, bilimsellik, kamu yararı ve insanlık değerleri ülküsüdür. Bunu bilmeyen ve bilmek istemeyen yetersiz ve yeteneksizlerle ayamazlar, milliyetçiliği sağa açılmakla suçluyor. Sağcılık ırkçılık ve faşizme kaçan, inanç sömürüsüyle desteklenen bir tutuculuk, gericiilik biçiminde karşımıza çıkıyor. Milliyetçilikten sapmalar sağcılığa kaymak olabilir. Gerçek milliyetçilik, çağdaş milliyetçilik olarak örgün bir Atatürkçülük ilkesidir. Sağcılıkla hiçbir ilgisi yoktur.

✓ Başbakanın konuşmaları iç siyasete yönelik. Dışarıda kendisine aldırın yok. PKK'yı da kapsayacak görüşme sözleri oy toplamak ve güncydoğanlı milletvekilleri tatmin etmek için olsa gercek.

ATATÜRK BAYRAĞI

Öbür siyasal parti temsilcilerinin tepkileri haklı.

✓ İstanbul'da yüzlerce kişi PKK/Apo sloganları atarak yasadışı gösteri yapıyor. Hepsi kaçıyor (kaçırılıyor olmasın?). Böyle gösteriler kimi yörelerde de oluyor, Mart ayı içinde olabilir. Etkin önlemler mi, anlamsız hoşgörü mü, ödün mü göreceğiz. Eğitim, yönetim, denetim?

✓ Belçika'nın yakaladığı teröristi Fransa serbest bırakıyor. Apo'nun kitabı tanıtılıyor. Dostluktan geçtik, düşmanlık yapmasınlar.

TÜRK SOLU, sayı: 128, 26 Şubat 2007

Yönümüz ve Yolumuz

İktidarı ve muhalefeti düzenlediği söylenen dış güçler “Acaba gündemi de mi düzenliyorlar?” kuşkusuna kapılmamak elde değil. Ne zaman ülkenin önemli bir dış ya da iç sorunu olsa, ne zaman ülkede ilkeler çevresinde derlenip toparlanma belirtileri izlense hepsinin önüne geçen olumsuz bir olay gündemi değiştiriyor. Hrant Dink olayı kimi önemli dış sorunlarla içerdeki uyanışı, tepkiyi ve dayanışmayı ertelctip unutturdu. Türk Ceza Yasası’nın 301. maddesinden başka bir sorunumuz yokmuş gibi ağırlık bu konuya verildi. Bilen-bilmeyen öneri sunmaya başladı. Amaç, lâik Atatürk Cumhuriyeti’nin iyice sarsılması, yabancıların her istediklerini yerine getiren tam uyduluğun sağlanması. Toplumsal doku bozulduğunun kanıtı durumundaki medyada, demokratik kitle örgütlerinde, ilgili olması gerçeken kurumlarda ve kesimlerde -bir ikisi dışında- 301. maddeye verilen önemin binde biri kadar lâikliğe, yargı bağımsızlığına, eğitime, işsizliğe, ithal hekim başta sağlık sorunlarına, Kerkük ve Boşnak kıyımına, partizanlığa, kadrolaşmaya,

suçların artmasına, yarınımıza ilişkin yaklaşıma tanık olunuyor mu? Batıda “Soykırım yok” dersiniz hapis cezası alıyorsunuz, Türkiye’de soyunuza sövenler serbest olacak. Bay Pamuk’a bir şey söyleyemezsiniz hakaret sayılacak, ulusa, devlete saldırılsa düşünce özgürlüğü diye geçirtililecek. Dışişleri Bakanı Avrupalıların istekleri ve telkinleriyle olacak, kendisini Hükümet ve Meclis yerine koyup 301. maddeyi değiştireceklerini söylüyor. Onun yaşı kadar meslek yaşıyoruz var. En az onun on katı özgürlükçü ve demokratız. Ülke sorunları önünde 301 asla engel değil. Engel olan iktidarla iç ve dış destekçileri. Cumhuriyete, demokrasiye Batı ile mi geçtik? Ulusal Kurtuluş Savaşı’nı kimlere karşı verdik? Niye PKK ve Kerkük konusunda, Kıbrıs konusunda sus-pus’lar? Barzani kimlere güvence veriyor? Neden güçlü bir tepki yok? Korkaklık mı, onursuzluk mu, bağımlılık, satılmışlık mı, nedir? Sanıyorum bilimin, ulusal yararın değil, AB’nin dediği olacaktır. Milliyetçiliği karalayan da, kötüye kullanan da milliyetsizdir.

Her Yer Karanlık

Demokratik Toplum Partisi Diyarbakır İl Başkanı’nın tutuklanmasına neden olan sözleri çok yanlış sakıncalar içermektedir. Yargı sürecinde yorumlamak, değerlendirmek istemiyoruz. Bunlar kime güveniyor? İktidar gerektiği gibi dursa bu olumsuzluklar yaşanmazdı.

22.2.2007 günü Başkent Üniversitesi’nde “Doğu Akdeniz Kıta Sahaneliği ve Türkiye’nin Stratejisi” konulu panelde önemli görüşler ileri sürüldü, tartışıldı, Hükümet kesiminden kimse yoktu. Devlet kesesinden umre daha çekici oluyor.

Dışişleri Bakanı A. Gül’ün AB Parlamentosu üyelerinden Türk kökenlilere verdiği yemeğe katılan PKK yanlılarından söz edilirken Diyarbakır’lı Başkana destek verip Türk Yargısını kınayanlar çıktı. AB İletişim Grubu’na düzenlenen Türkiye gezisi beklenenleri verecek mi göreceğiz? Lahay Adalet Divanı’nın Boşnaklara soykırım

uygulayan Sırları-Sırbistan'ı koruyan kararı düş kırıklığı yarattı. Karar tartışılır.

KKTC'nin Ercan Havaalanı'na doğrudan uçuşlar için yaptığı başvuruyu İngiltere reddetti. Hani İngiltere Başbakanı Blair'in, AB'nin görüşmeleri askıya alması üzerine Türkiye'nin tepkisini önlemek için gelip "Bakacağız..." diye umut verdiği konu. Birçok sorunun ve oyunun yapımcısı İngilizlerdir.

Dış ilişkiler böyle baştankara giderken iç siyaset kabadayılık gösterileriyle daha çok kararıyor ve iç karartıyor. Muhalefet kesimindeki dağınıklık, toplumdaki karamsarlık ve tepkisizlik, önümüzdeki seçimler için iyice umut kırıyor. Yaşanacak olumsuzlukların, kötülüklerin sorumlusu yalnız günümüz iktidarı değil, muhalefeti de olacak. Konuşmayı, tartışmayı beceremiyorlar ki anlamayı ve dayanışmayı becersinler. İİlka incmiyor, toplum kesimlerini hedefe yöneltemiyor, birleştiremiyor, yanına çekemiyor. İktidarın çalışmasına gerek kalmıyor. Muhalefetin durumu ve tutumu iktidar için yeterli avantaj. 28 Şubat karşıtlarının safsataları da sürüyor.

Kimileri kendini Atatürk'le karşılaştırıyor, kimileri de günümüz yetkililerini. Sizler kim oluyorsunuz? Atatürk kim, siz kim? Bu terbiye dışı değerlendirmeler, sormacalarla ancak kendilerini küçültüyorlar. Atatürk onlarla hiçbir yönden karşılaştırılamayacak kadar büyük, eşsiz, benzersiz ve değerli. Bulvar'dan "Atatürk" adını kaldırıp milletvekillerinin adım koyanlar da kendine gelmelidir. Milletvekillerine Adnan Hoca kitabı dağıtılırsa kimilerinin cinçilik yapması kaçınılmazdır.

Bu utanmazlıklara II. Abdülhamit'ten, Vahdettin'den sonra isyan elebaşısı olarak idam edilen Şeyh Said övgüleri eklendi. Said-i Kürdî (Nursî) çığırkanları yetmiyormuş gibi Şeyh Said sevdalıları türedî. Kötüye kullanılan düşünce özgürlüğünün daha neleri karşımıza çıkaracağını zaman gösterecektir. Ahlâk, karakter, yurt sevgisi, yurttaşlık bilinci olmayınca her kötülük beklenir. Kürt Dil ve Eğitim Hareketi'nin istekleri ne oluyor? Türkiye'de Türkçe'den

başka resmi dil olamaz (Anayasa maddesi 3 ve 4). Teröristi övmek de suçu övmektir.

Kötülük Kötülerden Gelir

Kötülük soy ve inanç ayrımına bakmıyor. Her kesimde rastlanabiliyor. 1970'li yıllarda sağın ve solun ne olduğunu bilmeyenler karalamak amacıyla her yola başvurulardı. Örneğin, Atatürkçü birine sağcılar “solcu” derdi, solcular da “sağcı”. Daha ileri gidip kendini komünist sayanlar, Atatürkçüye “gerici” derdi, şeriatçı da “komünist”. Ben bunları yaşadım. Kimi “komünist” diyerek oy vermezken, kimi de “gerici” diyerek oy vermedi. İkisi bir arada olmayacağı gibi ikisiyle de hiçbir ilgim, ilişkim, ilintim yoktu. Atatürkçü olmaya katlanamıyor, Atatürkçü olanı asla bağışlamıyorlar. Daha kötüsü, sahte Atatürkçüler de karalamaktan, kötülemekten geri kalmadılar. Durum bugün de böyle. Şimdilerde ırkçılık-turancılık-faşizme, ümmetçilik-şeriatçılık-gericiliğe, emperyalizm-sömürgecilik-bağımlılığa karşı olmamızı gözardı edip çağdaş Atatürk milliyetçiliğini savunmamızı “ırkçılık” diye suçlamaya kalkışıyorlar. Azınlık ırkçılarını, dış baskıları, ulusal varlığımıza ve değerlerimize yönelik tüm saldırıları göre göre. Biz aşırı akımlara karşı savaşım verirken bu neoliberal göstericiler doğmamıştı. Çizgimizi hiç değiştirmedik. Yönümüz Atatürk’ün gösterdiği yöndür, yolumuz Atatürk’ün çizdiği yoldur. Atatürk sömürüsü yapanları da kınıyoruz. Ahlâkımızı, karakterimizi hiç bozmadık. Satılmadık. Uydu ve uşak olmadık. Paraya-pula kanmadık. Dalkavukluk yapmadık. İhanet etmedik. Yalan söylemedik. İkiyüzlü davranmadık. Yolsuzluk, soysuzluk, onursuzlukla lekelenmedik.

Kendini “adam” sanan birisi, benim 7.3.1975’de Hacettepe Üniversitesi salonunda Türkiye Felsefe Kurumu’nun düzenlediği bir seminerde istek üzerine yaptığım “Adliye ve Felsefe” konulu konuşmamı bir bağnazın gammazlamasıyla eleştirmeye kalkışmış. Konuşmam bir uygulamacının içtenlikli, bir katkısı idi. Kurum yetkili-

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

leri beğenmişler ki 17.12.1992’de Alman Kültür Merkezi’nde düzenledikleri “Adalet Kavramı” konulu etkinliğin açış konuşmasını bana yaptırıp 1994’de Kurum yayınlarından ayrı basım olarak dağıttılar. Sonra da üç kez Kurum genel kuruluna Başkan yaptılar. Karşıtlık, gerçekleri çiğnemek, terbiye dışına düşmek, insanlıktan uzaklaşmak, şirretlik değildir. Eleştiri düşünceye olmalı, kişi düşüncesi için değil eylemi için eleştirilmelidir.

Gözcü gazetesi yazarlarından Akgün Tekin’in yitirilmesi yüreklerimizi yaktı. Ailesine ve arkadaşlarına başsağlığı dileriz.

TÜRK SOLU, sayı: 129, 5 Mart 2007

Maşalar

Türkiye'mizin içten çökertilme, dıştan kuşatılma çabalarıyla karşılaşması yeni değildir. İçimizdeki elverişli kimselerin yabancı yatkınlığı, patron yalakalığı, para ve ün düşkünlüğü, değişik ruhsal ve beyinsel bozuklukları, ahlâksızlıkları, yandaşlıkları, özetle niteliksiz ve kişiliksizliği kötü amaç taşıyanlara güç vermektedir. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş felsefesinin ayırıcında olmayan, ulusal kimliğiyle yurttaşlığını yadsıyan, yabancıların yüzyıllardır sürdürdüğü oyunları alkışlayan, kendi değerlerine ve varlıklarına sahip çıkmayan, sömürüden teröre her kötülüğe araç durumuna düşen “yaratık”lar oldukça sorunlar azalmayacak, artacaktır.

ABD Dışişleri Bakanı “Kürdistan” sözünü “coğrafya bölgesi” amacıyla kullandığını söyleyerek düzeltme yaptığını sanıyor. İster siyasî, ister coğrafi hiç farketmez. Kürt devletini yerleşim yerlerinin altyapılarıyla birlikte oluşturduklarını bilmeyen kalmadı. Verdikleri sözleri tuttular mı? Terör örgütüne karşı, bu maşaları destekleyen Irak'ın kuzeyindeki kürtlerin kışkırtıcı sözlerine karşı tepkileri

oldu mu? Hayır.

İzmir’de Batı Anadolu Sanayici ve İşadamları Dernekleri Federasyonu’nun düzenlediği “Müzakere Süreci ve Sivil Toplum Kuruluşları” konulu etkinlikte konuşan Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Joost Lagendijk “Türk Silâhlı Kuvvetlerinin lâiklik konusunda taraf olmaması gerektiğini” söylemiş. Niçin ve kimlere güvenerek? Cumhuriyetin temel niteliklerinden en önemlisi lâikliğin önemini ve anlamını, Türkiye yönünden özelliklerini bilmemesi düşünülemez. Amaçları, Türkiye’yi karıştırıp avuçlarında balmumu gibi biçim verecekleri yönetimlerle teslim almak. Din ve mezhep kavgalarının ülkeyi nereye sürükleyeceği açık. Aşiret ve tarikat etkinliğinin, kadrolaşma ve partizanlığın ne boyutlara vardığı çok belirgin. Demokrasi ve insan hakları sömürsüyle tüm kötülükleri dayatıp Sevr’le alamadıklarını elde etmeye çalışıyorlar. İşin üzücü yanı bu ölçsüzlüklerle etkin bir yanıtın ulus temsilcilerince verilmemesi.

Bu arada ABD Senatosu Dışilişkiler Komisyonu Türk Ceza Yasası’nın 301. maddesinin kaldırılması ve Hrant Dink cinayetinin kınanması doğrultusunda karar tasarısını görüşüyor. ABD’nin kendi içinde ve dünyada yaptıkları-yapmakta olduğu kınanacak olaylar için ne yapıyor? Hiç.

Tersine Gidişler

Kaç kez söylendi, yazıldı, anlamak istemiyorlar. Hâlâ “28 Şubat askerî müdahalesi” diyorlar. Lâik cumhuriyet ve Atatürk karşıtları da alanlara dökülüp 28 Şubat’ı kınıyorlar. Hiçbir zaman askerî müdahaleden yana olmadık. 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 için konuşup yazdıklarımız, yaptıklarımız ortada. Demokrasiyi kötüye kullananlardan da değiliz. Ancak, Anayasa’nın 118. maddesine göre toplanıp karar alma neden müdahale olsun? Alınan ve hükûmete iletilen kararların hangisi yetki ve görev dışı? Başbakan ve Kurul üyesi Bakanlar niye imzaladılar? Silâhlı Kuvvetlerin duyarlılığını, il-

kelere özenini müdahale sayan kafalar neyi kavrayabilir? Zorla imzalatılmadı, kurul görevini yaptı.

Yassıada Yüksek Adalet Divanı Salim Başol'un sözlerini çarpıtan bir gazeteci Ankara Asliye 2. Ceza Mahkemesi'nde cezalandırıldı. İncelenen tutanaklar Salim Başol'a yüklenmek istencen anlamda konuşma geçmediğini gösterdi.

Atatürk'ün 6 Şubat 1933 Bursa konuşması gerçeği Ankara 5. Asliye Ceza Mahkemesi'nin 1967/67 sayılı dosyasına konu olan dâvada doğrulandı. Bu anlamlı konuşmanın amacını değerlendiremeyenler "Uydurma-yakıştırma" diyerek lâiklik özenine karşı çıkıyorlar. Konuşmanın son tümcesi (Ankara Yıldırım Beyazıt Alanı'nda ki Atatürk Anıtı'nın duvarında) "Türk Genci rejimin ve inkılâpların sahibi ve bekçisidir" açıklığıyla görevi bildirmektedir. Anıt 29.10.1953'te benim yönettiğim törenle açılmıştı.

ABD Dışişleri Bakanı'nın, Barzani'nin "Alışsınlar" dediği gibi alıştırmak için olacak kullandığı sözcüklere, You Tube adlı internet sitesine Yunanlıların gönderdiği video görüntüleriyle sergilenen terbiyesizliğe, iktidar partisinden bir Belediye Başkanı'nın fıkraıyla yaptığı saygısızlığa bir şey demeyip fırsat saydıkları her durumda Atatürk'e ve Atatürkçülere saldırması düşündürücüdür. Apo'nun zehirlendiği yalanını yayanlara da değinmiyorlar.

12 Eylül'de Devlet Başkanlığını üstlenen Kenan Evren düşünmeden, yeterli bilgileri edinmeden, sanırım biraz da ilgi çekmek ve destek almak için kullandığı "Eyalet" sözcüğünü bir öneri olarak incelemek yanlışır. Böyle bir söz ciddiye alınamaz. Anayasa'nın 128. maddesini, amacı başka Bölge Valiliği'ni aşan görüşler yalnızca Türkiye karşıtlarını sevindirir. Evren'i karalayıp kötüleyenlerin, ağır saldırılarda bulunanların şimdi "Cesaretli, yürekli, akıllı, ileri görüşlü, erdemli..." nitelemelerini, hele Apo'nun "Askerî dehadır" övgüsünü duyunca söylenecek söz bulmak güçleşiyor. Evren'i kimlerin bu nedenle desteklediğini, övdüğünü, alkışladığını, kimlerin Evren'e katıldığını görünce herkes her şeyi daha iyi anlıyor, bir şey

demeyc gerek kalmıyor. Büyütmeyc değmez. Onun konuşmalarına şimdilerde birinci sayfalarında yer verenler, telefon sohbetlerine girerler sevdiklerinden değil, söyledikleri işlerine geldiği için yakın duruyorlar. Bir tür karşılıklı kullanılma var. Türklüğünden kuşkuya düşülecek kimilerinin hemen sarıldıkları söylemiyle Evren'in onların özlediği amacı taşıdığını da sanmıyorum.

Kimi gerzekler zaman zaman, hiçbir şey yokken bana çatar. Bir gazete, bir üniversite senatosunun bana verdiği Onursal Doktora ünvanı nedeniyle Apo'yla karşılaştırdığı için mahkûm olmuştu. Kendi gazete ve dergilerinde yazanlara, neler yazıldığına bakmayan, kimi çirkinlik ve sakıncaları düşünce özgürlüğü diye savunanlar hiçbir karşılık beklemeden, hiçbir bağlantım, görevim ve akçalı ilişkim olmadan, özgürce kendi görüşlerimi yazdığım TÜRKSO-LU'nda topluma hizmet çabamı sürdürmeme katlanamıyor. Tümülle soyut "Demokratik sol" deyişine katılıp Türk'ün solunu yadırgayanlar çıktığı gibi, TÜRKSO-LU'na kızıp bana sataşanlar da oluyor. Ben, onların yayın organlarında yazan kimilerine kızıp sahiplerine ve yönetmenlerine saldırmıyorum. Ama onlar utanmadan, sıkılmadan, yakınlarının özür yemeği verdiklerini, patronlarının yanında eleştirilerime sessiz kalışlarını, 44,5 yıl devlet hizmetinden sonra üç üniversitede çalıştığımı, sekiz üniversite senatosunun onursal doktora ile ödüllendirdiğini, 50 yayında imzam bulunduğunu, kimi antolojilerin bana yer verdiğini (hiçbir savım ve istemim olmadan), ilk şiirimi 1950'de yayımladığımı, yıllarca tanınmış sanat dergilerinde şiirlerimin -peşpeşe-, gazetelerde yazılarımın yayımlandığını, öğretmenliğimi, öğretim görevliliğimi, başkanlıklarımı bilmezler, bilmezlikten gelirler. Kendilerinde bir şeyler bulunduğu kuruntusuyla başkalarını küçük görüp aşağılarlar. Bunlara aldırmam. 12 Eylül döneminde bir büyük gazeteye istekleri üzerine imzasız iki başyazı yazdım. Cumhuriyet gazetesinde 30-35 yıl ikinci sayfada önemli günlerde yazılarım yayımlandı. Benim içtenlikli yurtsever davranışlarla katkıyı görev saydığım günlerde şimdi beni eleştirmeyc kalkışanlar ya ilkokuldaydı ya da yurtdışında

ve dışında sakıncalı ilişkiler içindeydi. Bunlar İstiklâl Marşı'mızın parti genel kurullarında söylenmemesinin çocukça gerekçelerine, Türk Bayrağı asılmamasının nedenlerine, kendi yayın organlarındaki Atatürk düşmanlıklarına ve çirkinliklere, medyaya baskı ve sansür olaylarına, fetva ve ferman girişimlerine, bölücülüğe, yıkıcılığa, rüşvete, ahlâksızlığa, seçim oyunlarına ve oy avcılıklarına bakmazlar. Hukuka, yargıya saldırılara, yargıçlara yönelik eylemlere duyarlı değillerdir. Böyle kişilerle görüşmek, tartışmak, bunlara aldırmak boşunadır. Görevdeyken bir milletvekili sataştığında "Her havlamaya kulak versem yolda yürüyemem" demiştim. Terbiyesini yitirenlere, kişiliğe saygı duymayanlara, yaraşır oldukları kınama ve niteleme sözcükleri benim dilime yakışmaz. Anladıkları karşıoyları bile yanlış yansıtıp kötülemeye çalışıyorlar. Neyse ki çoğunluk kimin ne olduğunu biliyor. Önemli olanı da halkımızın sevgisi, saygısı ve güvenidir. Başka bir şeye gereksinim duymuyor. Terbiyesizler için terbiyemi bozmuyorum. Kendimden söz etmeyi sevmediğim için üzülerek ve zorunlulukla bu kadar değiniyorum.

Cumhurbaşkanı seçimi söylemleri, siyasal parti ilgililerinin, karşılıklı atışmasıyla sürüyor ve giderek sertleşiyor. Türkiye Barolar Birliği'nin konuyla ilgili etkinliğinde de değinildiği gibi toplantının açılışında gözetilecek sayı, toplantı yeter sayısı ile karar yeter sayısı karıştırılmaktadır. 184 milletvekili toplantının başlaması için, sandıkta 367 oy da oylamanın yapılmış sayılması için zorunludur. Bu sayı bulunmadan ikinci oylamaya, üçüncü oylamaya geçilemez. 276 bulunmadan da üçüncüden son oylamaya geçilemez. Özetle bir kez daha değinmiş olduk.

Yazımı tamamlarken gelen bir soruya verdiğim yanıtı kısaltarak alıyorum: Müstear (başka, değişik) adla yazı yazmadım. Yazışleri müdürlüğü yaptığım Devrim Gençliği Dergisi'nde (1952-1954) aynı ad usandırıcı olmasın diye şiir ve öyküde başka adları kullandım. Yazılarımdaki "Gün-Öz" müstear değil, kısaltılmış addır. Müstear-da gizli tutmak, tanınmamak ya da sahibinin yeğlediği bir amaç

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

vardır. Benim adım da soyadım da açıktır. Bunlar benim kişisel simgem ve onurumdur. Onurdan, kişilikten anlayanlar ve bu değerleri taşıyanlar için bir anlamı olmak gerekir. Beni sapkınlarla karşılaştırıp onlardan küçük görenlerin ne olabileceklerini okuyucuların takdirine (özgörüsüne) bırakıyorum.

TÜRK SOLU, sayı: 130, 12 Mart 2007

Toplumsal Duyarlık...

Düşünmekten kendimi alamıyorum: Değişmeler olumlu mu, olumsuz mu? Gençlerin tutum ve davranışlarından TV izlencilerine, gazetecilerin yazdıklarından siyasetçilerin düzeylerine değin kişisel ve kurumsal her alanı gözden geçirince neler kazanıp neler yitirdiğimiz daha iyi anlaşılıyor. Toplumsal barışı güçlendirecek, sorunlarımızın çözümlenmesinde etkisine gereksinim duyulacak en değerli öge toplumsal duyarlıktır. Özbenliği, özseverliği aşan ölçüsüz kendini düşünmek bencilliktir. İnsanımız giderek çıkarına daha düşkün duruma geldi. Parasal yönden olduğu kadar kendini önc çıkarma, yararlanma, ün ve san sağlama, bir yerlere gelme, yükselme gibi güdülerine tutsak duruma düştü. Bir yurttaşımızın karşılaştığı olumsuzlukla ilgilenmek insanlık gereği olmasına karşın kendisine dokunulmadıkça kimse ilgilenmiyor. Toplumu etkilemekle birlikte kendine doğrudan yönelik değilse aykırılık ya da saldırı olsun çok kimse umursamıyor. Üstelik uyarıcı olması gereken kimi oluşumlara karşın. Örneğin, Cumhurbaşkan

Turgut Özal'ın Körfez Savaşı'na katılma görüşüne karşı çıkan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necip Torumtay'ın görevi bırakması kimseyi uyandırmadı. AKP iktidara gelince Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz'ın ve Milli Eğitim Bakanlığı Müsteşarı'nın ayrılmaları kimseye bir şey anlatmadı. Duyarlılığını yitiren bireyler gibi toplum da tepki göstermezse sakıncaların ve kötülüklerin önünü almanın olanağı yoktur. Tüpraş önceki Genel Müdürlerinden Dr. M. Kemal Işık karşılaştığı bir olay nedeniyle hukuk savaşımı veriyor, kitap yazıyor, anlatıyor, medyamıza bakınız, nelere yer veriliyor ama bu tür uğraşları halkın gözünden geçiriyor. TESK'c ve Genel Başkanı Derviş Günday'a karşı iktidarın saldırı nitelikli çabaları gereken tepkiyi görmüyor. Başkalarına yapılan kötülüklere ilgisiz kalanlar yarın kötülüklerle karşılaştıklarında başvuracak, dayanacak, yardım isteyecek hiçbir şey bulamazlar. 3 Temmuz 1984 günlü Cumhuriyet gazetesinin 2. sayfasında yayımlanan "En Tehlikeli Toplumsal Hastalık: Umursamazlık" başlıklı yazımı anımsadım. Duyarlık, öncelikle bir kişilik, eğitim, uygarlık sorunudur.

Açlıkla, hastalıklarla, savaşla, suçlarla ne ölçüde ilgileniyor ki kadınlarımızın yaşamlarıyla, yaşadıklarıyla, haklarıyla ilgilenilsin? Yasama organlarındaki kadın temsilci sayısına, öbür ülkelerle karşılaştırarak, başlangıçtan bugüne eğildiğimizde mutluluk duyabiliyor muyuz? Son altı yılda 1129 töre cinayetine karşın toplumsal ve hukuksal hangi önlem alındı? Berdel, başlık parası, kan dâvaları için ne yapılıyor? Aşiret-tarikat düğümleri çözülebiliyor mu? Feodal yapı, şeyhlik, reislik sürmüyor mu? Köklü bir önlem alındığını, alınacağını söylemek güçtür.

Yanlışlıklar

İktidar, Cumhurbaşkanının bir kez daha görüşülmek üzere yasa-
ma organına geri gönderdiği yasaları düzeltecek yerde direnme yo-
lunu yeğliyor. Oysa, hukuksallaşma yönünde kendisine bir olanak,
bir fırsat tanınmış oluyor.

Öteden beri sözünü ettiğimiz seçim muslukları açılıyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimi için “sürpriz”den sözeden yazgıcı kesim anlamadığı görülen Anayasa kurallarını işine geldiği gibi yorumlayarak kaosa yol açıyor.

23 Nisan’da toplanacak 4. Türkiye Öğrenci Meclisi’ne yine yaşlı bir imam hatip öğrencisi seçiliyor.

Her organı, her birimi ele geçirmek, amaçladığı düzeni bir an önce olmasa bile mutlaka gerçekleştirmek isteyen iktidar, Yargıtay ve Danıştay üyeliklerine seçimi engellemekten ötede önlemeye çalışıyor. Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu üyelerinin bu sorunu aşmaları bekleniyor.

Bu yöndeki olumsuz çabaları yetmiyormuş gibi yargı bağımsızlığına tümüyle aykırılık oluşturan bir yapı peşinde koşan iktidar, yargıç ve savcılar zorunlu üyelikle siyasal sayılacak bir yapı altında toplamak, YARSAV’ı güçsüz ve geçersiz kılmak istiyor. Olacak şey değil.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü yine sıkımbaş mesajlarıyla geçti. TBMM dinleyici bölümüne şapkalı kadınların alınmayıp sıkımbaşlıların doldurulması nerelere götürülmek istendiğimizin kanıtlarından biridir.

Ümmetçi siyasal partiyi milliyetçi gösteren sormacalar yayımlanıyor. Bu etkileme büyük bir dayatma, büyük bir yanılgıdır. Bir kez bizim için gerçek milliyetçilik, çağdaş milliyetçilik olan Atatürk milliyetçiliğidir. Atatürk milliyetçiliğinden söz etmeyip, ırkçı eğilimlere, özendirici söylemlere, kimi ilkel özentilere bakıp “yıkıcı şoven milliyetçiliği-militarizm...” ya da “bölücü milliyetçilik” sözlerini kullanmak çok yanlış. Bu durumları milliyetçilik kapsamında göstermeden, milliyetçilikle birlikte anmadan eleştirip kınamak gerekir. Atatürk milliyetçiliği bu sakıncalı eğilimlerin hiçbirisiyle bağdaşmaz. Bunlar milliyetçilik değil, tutuculuk, hattâ gericiliktir. “Halklar” sözü ulus yapısı içinde “kardeşler” sözüyle anılarak yumuşatılmaya çalışılan bir bölücülüğü yansıtıyor. Gerçek temiz an-

lamından soyutlanıp bir ayrılıkçı vurgulama aracı oluyor. Yurttaşlık ve ulus kavramları yeğlenmiyor, itiliyor. Ümmetçiler zaten bu onurlu kavramları benimsemiyor, kürtçülere, ermenicilere, azınlıkçılara, neoliberallere benimsetmek de güç.

Milliyetçilik düşmanlığı dışlar. Örneğin, Almanların, İngilizlerin, Amerikalıların, Yunanlıların, Arapların, Fransızların, İsveçlilerin, Danimarkalıların vs. karşısındayım. Tutumlarına katılmıyorum, kınıyorum ama asla düşmanları değilim. Kişiliğime yönelik terbiyesizlikleri, saldırıları belirgin onursuz, soysuz, ahlâksız, ilkel, sapık ve sapkın kimseleri kınarım, eleştiririm, paylarını, yaptırımlarla hukuk içinde karşılanmalarını isterim ama asla düşmanlık gütmem, yıkılmalarını, yok olmalarını düşünmem. Kürtlere değil, Kürtçülüğe; Ermenilere değil, Ermenicilere, Rumlara değil, Rumculuğa karşıyım. İnanca değil, din sahtekârlarına karşıyım. Sahte Atatürkçülere karşıyım. Türlü ve değişik milliyetçilik olmaz. Kimilerinin milliyetçiliği yanlış algılaması, yanlış yorumlaması, milliyetçiliğin yükselmesini sakıncalı göstermesi, milliyetçiliğin değerini ve önemini azaltmaz, anlamını ve niteliğini bozmaz. Milliyetçilik, milliyetçiliktir. Bilmeyen öğrenmelidir. Atatürk ilkelerinden biridir. Milliyetçiliğimizi “ırkçılık-turancılık, Türk-İslâm sentezi, Türk-Kürt sentezi, Kürt-İslâm sentezi” gibi bozukluklarla birlikte göstermek yabancılaştıran karşıtların oyunudur.

Nerden Nereye

Atatürk ilkelerini, lâikliği, demokrasiyi, insan hak ve özgürlüklerini, yargı bağımsızlığını, hukuk devletini, gençliği, bilimselliği savunup eleştiri ve önerilerimle çağdaşlık koşusunu vurguladığım zaman beni “çok konuşmakla” suçlayanlardan kimileri şimdilerde “alışılmışın dışına çıkmak”tan söz ediyor. Yazarlar da “hukuku görmek” istiyor. Geçmişini unutmak ne kadar kolay, biraz da anımsasalar ya.

Yine ABD

ABD, İran'ın Irak sınırları içinde operasyon yapmasına, Kerük'ün Kürtlerle doldurulmasına, PKK'nın Türkiye'ye saldırılarına bir şey demiyor, Türkiye'nin PKK saldırılarını önleme operasyonunu istemediğini söyleyip karşı çıkıyor. Kendi işgâlini unutuyor. Sen Irak mısın? Irak senin mi? Sınır ve toprak senin malın mı? Türkiye senin yaptıklarını yapmayacak, işgâl etmeyecek, mikropları temizleyecek.

Fazlası Zarar

Ankara'da protokol için cami yaptırılacaktı. Çok yönden sakıncalı dinsel sömürü örneği sayılır.

TÜRK SOLU, sayı: 131, 19 Mart 2007

Millî Mücadele

Millî Mücadele (Ulusal Kurtuluş Savaşı), müdafaa-i hukuk ruhu ve kuva-yı milliye ateşiyle girilen yok'tan var'olma, ölüm-kalım uğraşlarının utkuyu (zaferi) getiren sürecinin tarihsel adıdır. Mustafa Kemal ve arkadaşlarının zafer kazandıkları bir şanlı bağımsızlık ve özgürlük savaşının belleklerimize ve yüreklerimize kazınmış andıdır. Sürekliliği, özgün niteliğinin başlıca koşulu olan Türk Devrimiyle yadsınmaz bir yaşam gerçeği durumuna gelen millî mücadelenin durması, bitmesi, kesilmesi, tamamlanması söz konusu değildir. Lâik Türkiye Cumhuriyeti'nde simgelenen ulusal varlığımıza yönelik tüm karşıtlıkları, kötülükleri, terbiyesizlikten sapkınlığa değin tüm düşmanlıkları engelleyip geçersiz kılma çabası olarak sürecektir. Gericilere, bölücülere, yıkıcılara, aymazlara, bağnazlara, numaracılar, çıkarıcılara, soysuz ve onursuzlara karşı millî mücadele sürecektir. Nasıl Ulusal Kurtuluş Savaşı, yayılmacı emperyalist dış güçlerle işbirlikçi iktidara karşı verilmişse bugün de içten çökertmek, dıştan kuşatmak isteyen tüm Türkiye ve Türklük

karşıtlarını etkisiz kılmak için duraksamadan sürdürülecektir. Günümüzün koşullarında, kavram kargaşasının, değer yitimlerinin yaşandığı, ilkelerden ödün verildiği, gerçeklerin dışlanıp varsayımların peşinde koşulduğu ortamda millî mücadele daha çok önem kazanmaktadır. Atatürkçü gençlerin kimi biçimsel hukuk güçlüklerini gözeterek kurmaya çalıştıkları yeni yapı karamsarlığı ve umutsuzluğu azaltmakta, gelecek için yeni muştular (müjdelar) vermektedir. Toplumsal duyarlılığı sağlayıp artırmak, birleşme ve dayanışmayı güçlendirmek, karşıdevrim yürüyüşünü durdurmak, olumsuzlukları önlemek, toplumu aydınlatıp Atatürk ilkeleri doğrultusunda bilinçli ve devingen kılmak kutlanacak bir çalışmadır. Girişimlerinin gönendirici sonuçlar vermesini diliyorum. Siyasal partilerin çözüm üretemedikleri sorunların yaşamsal tehlike yarattığı günümüzde, siyasal yetkiyi kazandıracak bir okul niteliğiyle yararlı olmasını umuyorum. Öğrenciliğinden yakın zamana kadar dernek, vakıf, parti deneyimlerinde bulunmuş, artık kişisel durumu ve koşulları nedeniyle bir destekçi olmaktan ötede katkısı söz konusu olmayan bir yurttaş niteliğiyle gerçek Atatürkçülükten ayrılmadan girişilecek tüm çabaları alkışlıyorum.

Bayram mı?

Bayramların anlamını ve amacını yeterince bilmediğimiz her bayramda bir kez daha anlaşılıyor. Atatürk'ün armağanı olan 23 Nisan, 19 Mayıs, 30 Ağustos, 29 Ekim bayramları nasıl resmî törenlerle geçirilen biçimsel birer işleme dönüştürülüyor, dinsel bayramlar bir dinin sömürsünün gösterileriyle dolduruluyorsa geleneksel kimi günler de bayram yerine kavga aracı durumuna sokuluyor. Nevruz'da yapılanlar açıkça bölücülük ve yıkıcılıktır. Türkiye'mizin büyük kentlerinde, güneydoğuda Türkiye karşıtlığının, bölücübaş yandaşlığının, terör örgütü destekçiliğinin, çocukları ve kadınları kullanarak sergilenen kötülüklerin başka anlamı yoktur. Aydın sıfatını kendine yakıştıran kimi imzacı ve bildiriciler, sürekli devleti suçlayarak Türkiye düşmanlığını körüklemektedir. Terörü durdur-

mak için sınırötücü operasyona karşı çıkan bunlardır. Terör örgütü ve yandaşlarına hoşgörü, siyasal açılım isteyen bunlardır. Etkisiz yaptırımlara, öncmi yiten önlemlere karşı çıkanlar bunlardır. Türkiye Cumhuriyeti için özenen söylem ve eylemlerden kaçınanlar, tersine yıkıcı tutum ve davranışlara gülererek yaklaşanlar bunlardır. Karşıdevrimin ve düşmanların koruyucu melekleri, demokrasi kalkanları bunlardır. Özel konuk gibi korunan terörist başı için açıklanan yalanlayıcı bilimsel bildirimle karşın hâlâ “Bağımsız hekim” diye tutturanlar da bunlardır. Nevruz’da yaşanan olayları, basının yansıttığı sözleri gözetmek yeter. Bu durum Atatürkçülerin dağınıklığındaki acıyı bir daha duyuruyor. Birkaç yıl önce Cumhuriyet gazetesinde “Atatürkçülük Değil, Atatürkçüler Suçludur” başlıklı bir yazım yayımlanmıştı. 20 Mart 2007 günlü Cumhuriyet’te Bedri Baykam da aynı soruna değiniyordu. Neden, Atatürkçülerin bırakınız hinlerce imzasını, onlarca imzası birarada görülmüyor? Sanırım bu bir kişilik, eğitim, terbiye sorunudur. Belki de “Uzak durunuz!” önceri ve çağrılarının sonucudur. Ama, örneğin ben kimseye yakın durmak çabasındadır değilim ki uzak durmaya çalışsınlar. “Terbiyesizlik, bilgisizlikten kötüdür” sözümü de bu nedenle bir kez daha yineliyorum. Birliktelik için imza atan çok kimsenin sonraki karışıklık ve karaçalmacılığını, engelleme oyunlarını unutmak güç.

Ölçüsüzlük

Çok şeyin tadı kaçtı. Ölçü yitirildi. Kimini göklere çıkıyor, kimini batırıyorlar. Olumsuzlukların, bozuklukların giderilmesi için gerçekçi, yararlı öneriler yerine sözde demokratlıkla herşeyin yıkılmasını, hiçbir ölçü getirilmemesini, başıbozukluğu savunuyorlar. Cezaevlerinden Cumhurbaşkanı seçimine kadar her konuda yergi ve övgü abartması var.

14 Mart Tıp Bayramı buruk geçti. Hiçbir olumlu yanı olmayacak dışardan hekim getirme-getirtme çalışmaları, siyasal inatçılığın yeni bir örneği. Törenlere gelip hekimlerin yüzüne bakamayacak durumda olan Sağlık Bakanı fazla parayı yabancı hekime vereceğine ken-

di hekimlerine vermelidir. Büyük kentlerdeki yığılmayı önleyici önlemler düşünülmelidir. Tanınmış ve iyi yabancı hekim kendi ülkesini bırakıp gelmez. İş bulamayan, az para alan yetersiz hekim Türkiye'ye gelir, konuşup anlaşma güclüğü de yararı olanaksız kılar. Ucuz ve niteliksiz hekim sağlığı daha çok bozar.

Medyamızdaki karşıtlar yine demokratlık, ilericiilik gösterisini girdiler. Kendi arkadaşlarının bile "Ciddiye almayınız" dediği belli kelimeler Kıbrıs Türk Barış Kuvvetleri Komutanı Korgeneral Hayri Kıvrıkoğlu'nun haklı tepkisini haksız gösterme çabasına giriştiler. Yurt, ulus, bayrak, bağımsızlık, kişilik, onur, saygı kavramları oluşmamış kişilere acınır. KKTC Başbakanı Ferdi Sabit Soyer'in asla doyurucu olmayan savunması ve yersiz suçlaması nelerin kimlere kaldığının üzücü bir belirtisidir.

Tüpraş'ı bombalamaya kalkışan PKK timinin yakalandığı günlerde İstanbul'da Belediye otobüsleri yakılıyor. Polis, yakalamak yerine kaçmalarına fırsat tanıdığı izlenimi veren, saldırganlara hedef oluyor. Terörün amacı hâlâ anlaşılmamış gibi aymazlık sürüyor. Bu olayların geçtiği hafta Nevruz şölenlerinde terör örgütü yandaşlığı ayyuka çıkıyor. AB izleyicileri de sevinerek destek veriyor. AB özlemcileri de her şeye katlanıyor. Yazık.

Yayınlar

Okunması önerilecek yayınlar çoğalıyor. Son günlerde Cumhuriyet Senatosu Aydın üyelerinden Sadettin Demirayak'ın "Kuva-yı Milliye'nin Aydın'da Doğuşu", Vural Savaş'ın "Vatanın Bağrına Düşman Dayamış Hançerini", Zeki Sarıhan'ın "Kurtuluş Savaşı Kadınları", Mahmut Soydan'ın "Ankaralı'nın Defteri" adlı yapıtlarını okuyucularımıza salık veriyorum. Baharın güzel günlerinde daha umutlu, daha mutlu olarak TÜRK SOLU sayfalarında buluşmak dileğiyle.

Yine Yargı Bağımsızlığı

Günler öyle olaylarla geçiyor ki değinseniz bir konuyu yeterli biçimde incelemeye zaman yetmiyor, değinmeseniz içiniz elvermiyor. Bu nedenle olayları değerlendirmek, unutmamak için az da olsa söz ederek toplumun ilgisini çekmek istiyorum.

Dış olaylarda değişen bir şey yok. AB Dönem Başkanlığını alan Federal Almanya'nın Başbakanı Bn. Merkel zikzak çizmeye başladı. Türkiye'nin 50 yıl gerçekleştirebilecek üyeliği, o zaman AB kalırsa yine tartışılır sanıyorum. Ilımlı İslâm ve Büyük Ortadoğu karakolu dayatmalarına eğilenler oldukça aydınlığı yaşamamız güçtür.

KKTC'nde ders kitapları dehşeti, ayrıca Kıbrıs'ın işgal altında olduğuna ilişkin marşların okullarda söylendiğinin yazılması insanın kanını donduracak aykırılıklar. KKTC Millî Eğitim ve Kültür Bakanlığı'nca hazırlattırılan 6. sınıf sosyal bilgiler kitabından Türkiye Cumhuriyeti'nden ve Kıbrıs Barış Harekâtı'ndan söz edilmeyip

dinsel anlatımlara ağırlık verilmesi ürkütücüdür. Kıbrıslı Türklerin yaşamlarını borçlu oldukları Barış Harekâtı'nın ne zaman, niçin, nasıl yapıldığı, neleri önlediği bilinmezse Kıbrıslılar varlıklarını koruyamaz.

Irak'lı Kürt liderlerden Barzani'nin şımarıklığına yaraşır olduğu yanıtı almaması, ABD'nin güvencesiyle Türkiye'ye düşmanlığını açıklamaması, Kerkük'teki Türkmenlerin düşkırıklıkları Türkiye yönetiminin zayıflığına bağlanmalıdır.

Seçim Rüzgârı

Konuşmalar, bağırıp çağırmlar, atışmalar seçim ortamının gergin geçeceğinin belirtisidir. Anamuhalefet Partisi lideri, Cumhurbaşkanı seçiminde aranan 367 oya ağırlık verirken, Hüsamettin Cindoruk'un yeniden gündeme getirdiği RTE'a milletvekili ve Başbakan olma yolunu açan desteğini unutturmaya çalışıyor. Baykal'ın özel desteği olmasaydı RTE işlediği ve ceza aldığı suç nedeniyle milletvekili de olamazdı, Başbakan da. Şimdi adaylık sürecine gelmeden milletvekilliği düşürülmezse önünde hukuksal bir engel kalmayacaktır. RTE'ı bugünkü konuma getiren Yüksek Seçim Kurulu kararı ile, Anayasa Mahkemesi'nin geç açıklanan kararından önce Deniz Baykal'ın Milletvekili Seçimi Yasası ile Anayasa değişikliği desteğidir. Olayın düşünce ve anlatım özgürlüğüyle ilgisi de yoktur. Özgürlükleri kötüye kullanmanın gerçeği vardır.

Seçim muslukları alabildiğine açılıyor. İşçi kadroları, geri çevrilen yasaların görüşülmesinin gelecek döneme bırakılması, kimi oluşumların Cumhurbaşkanı seçiminden sonraya ertelenmesi, küçük Belediyelere para yardımı, öncekiler tamamlanmamışken yenisinden 17 üniversite açmaya kalkışma, çiftçilere indirim, istihdama vergi ve sigorta indirimi, tarımsal ürün dışsatımında iade desteği artışı, borç ve gereksinim içindeki kuruluşların görkemli açılış törenleri, gereksiz giderler... Bir de çocuk kandırır gibi "Bunlar seçimle ilgili değil" demezler mi? Yargının geçersiz saydığı Kızılay yö-

netiminin kavurma paketleri ayrı. Takiyye sürüyor.

Karmaşa

Yediği ekmeği, içtiği suyu, soluduğu havayı, varlığını, yaşamını yadsırcasına Türkiye düşmanlığına soyunup Barzani, Talabani ve Apo'yu lideri ilân eden uslanmaz bayana bakınız.

Nevruz'u kötüye kullanarak saldırılarını çocukları ve kadınları kullanarak sürdürenlere bakınız. Yanan yıkılan yetmiyormuş gibi "309 gözaltı" azımsanıyor. Medyanın belli kalemleri bunları kınayacak yerde Atatürk'e ve Atatürkçülere ateş püskürüyor. Kimi Türkiye'yi dışlamaya, İngiltere ve AB'ye yamanmaya çalışan Kıbrıs'lı satıcıları övüyor, destekliyor, kimi de Atatürk'ün Büyük Söylevi'ni yalanlamaya çalışıyor. Atatürk'ün eleştirdiği adların neler yaptığı, kimlerle ilişki kurduğu, saltanat ve hilâfet yandaşlığı, cumhuriyet karşıtlığı, yaptığı görüşmeler, verdiği demeçler yok sayılıp haklarındaki eleştiri haksızlıkla suçlanıyor. Öylesine koşullanmışlar ki yargı bağımsızlığı konusunda bile iktidarın ters tutumunu destekliyorlar.

Yargı Bağımsızlığı

Önceki yılların yarattığı burukluğu silen Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun açıklama, çalışma ve çabaları kamuoyunun ilgisini çekmekte, konuya duyarlı olanların desteğini almaktadır. En büyük, en ciddi tehlike yargı bağımsızlığının hiçe sayılmasıdır. 14 aydır yapılamayan seçimlerin savunulacak yönü yoktur. Anayasal ve yasal kurallar yönünden birçok aykırılık, taşınamaz ve yaşanamaz düzeye gelmiştir. Tutum ve davranışlarıyla yargının bu duruma düşmesinden sorumlu olanlar şimdi günah çıkarmaya çalışıyor. Biz yargı bağımsızlığını savunurken "Çok konuşuyor" diyen suskunlar şimdi feryâd ediyor. 12 Eylül'de dut yemiş bülbül gibi susarak aykırılıklara destek vermiş olanlardan yaşayanların, vicdanları var-

sa, rahat olduklarını sanmıyorum. Yargıç ve Savcılar Birliği Genel Sekreteri'nin açıklamalarının katılmadığım yeri şu; Yarsav yargıç ve savcılarının ilk ve tek derneği olduğu savı. 1974'de kurulan yargıç, savcı, yüksek mahkeme üyesi, noter, yönetici vd. tüm hukukçuları çatısı altında toplamaya çalışan, kurucuları arasında bu sayılanlarla birlikte öğretim üyeleri de olan Türk Hukukçular Birliği, sanırım günümüzde de çalıştır durumdadır.

Bu arada bir yazarımız "1980'de yerinde kalan bürokratlar"dan söz etti. Kimileri bilmiyor ya da yalanlara kanıp yanlış yazıyor. Yineliycyim. Anayasa Mahkemesi Başkanı ile Uyuşmazlık Mahkemesi Başkanı, harekât günü, K. Evren'e uyarıcı yazılar gönderdiler. Mahkeme üyeleri bir gün boyunca görevde kalıp kalmamayı tartıştı. Ulusumuzun hak ve özgürlüklerini korumak, harekât yandaşlarının egemenliğine yargıyı teslim etmemek için görevde kalmayı uygun buldular. Yalnız ben 32 yazı ile Anayasa taslağının yargı bölümünü eleştirdim. Büyük Türkiye Partisi'nin Başsavcılıkça açılan kapatma davasını reddettik. Bunu Yıldırım Avcı ile Hüsamettin Cindoruk iyi bilir. Anayasa Mahkemesi beklendiği, özlenildiği gibi durmuştur.

"Görevi bırakmadılar" diye eleştirenler ne yapıldığını ve kendilerinin o zaman neler yaptıklarını anlatsalar ya. Kimi karşıtlar da askerî yönetime alkış tuttuğumuzu yazacak kadar yalana başvurdular. 1961 Anayasası için "Anıt Anayasa" dememize kızan Evren yeni seçilen bir üyenin and içme törenine üç ay gelmedi. Kenan Evren'e yazdığım ve Hukukun Üstünlüğüne Saygı adlı yapıtımda (Bilgi Yayınevi 1190 ve 1996, sayfa 352, 369) yayımladığım 20.5.1981 ve 4.10.1982 günlü iki mektubumla, zamanın Başbakanı Bülend Ulusu'ya gönderdiğim (sayfa 347) 8.12.1980 günlü mektuplarımda yazışma terbiyesi içinde sıraladığım eleştiri, uyarı, öneri ve dilekleri o zamanlar kim yazdı? Gazete makalelerim, Yankı'daki yazılar ayrı. Bu mektupları bile okumadan ya da okuduğunu anlamadığını gösteren biçimde tersine değerlendirenler duyuluyor.

Anayasa Mahkemesi'ne başlangıçta Bülent Ecevit'in isteme-

mesine karşın beş grubun da desteğini alarak, 11 ay süren bir seçim sürecinden sonra Cumhuriyet Senatosu'na 11.1.1979'da, 12 Eylül'den 20 ay önce, asıl üye olarak seçildim. 25 Ocak 1979'da görev başladım.

Yargı bağımsızlığı saygın bir hukuk devletinin, çağdaş demokrasinin en gerçek göstergesidir. Günümüz Türkiye'sinde bu olgunun varlığını savunmak güçtür. Gölgeleyen durumlara son verilmeli, yargının siyasetçilerin cline bırakılmayacak önemli bir kurum olduğu asla unutulmamalıdır. Bilinmelidir ki yargı bağımsızlığı, bireylerin, ulusun en güçlü güvencesidir. Ulusal onurdur. Yargıç ve savcıların değil, ulusun yararınadır. Yinelemekte yarar var: Hukuku siyasallaştırmamalı, siyaseti hukuksallaştırmalı ki demokrasi demokrasi olsun. Bağımsız olmayan yargı, yargı değildir. Başbakanın ve Adalet Bakanı'nın söylemleriyle cylemleri birbirine uymamakta, bu konudaki tutumları asla inandırıcı bulunmamaktadır. Siyasal bahaneler yakışmıyor. Bakalım seçim yapacakları söylenen 15 Nisan'da ne yapacaklar?

Medya Çamurları

Düşünce özgürlüğü savıyla Türkiye ve Atatürk karşıtları aranıp bulunarak görüşmeler yapıp yayımlanıyor. Her pisliği düşünce özgürlüğü içinde göstererek düşünceyi kirleten, saçmalıklara, abuk sabukluklara, saldırılara ve sakıncalı görüşlere yer veren siyaset sömürücüsü, çıkarıcı ve gösterişçi medya ilgilileri sütunlarını, köşelerini kötüye kullanıyor. Sapkınlıklarla dolu hezeyanlar kitlelere ulaştırılıyor. Örneğin bir kürtçü Irak'ta mutlu olacağını söylüyor. Öyleyse Türkiye'de niye duruyor, tutan mı var? Özel ilişkileri olanları ya da karşılıklı gülücük attıklarını tanıtıyor, övüyor, destekliyorlar. Geçmişini, düşüncesini, amacını, kim ve kimlerle olup kimlerin elinde olduğunu aramıyorlar. Tarihsel gerçekleri kendi ideolojik saplantılarıyla tersine çevirmeye çalışanlarla bölücü-yıkıcıları vitrine çıkaranlar ne yaptıklarını bilemez durumda olsalar gerek.

Amaçlı ise boşuna çaba. Boşuna çaba, boşların işidir. Çamur, atanın elinde kalsa iyi, yüzüne yapışır.

Atatürk'ü küçümseyen, alaylı anlatımlarla değerini azaltmaya çalışan palyaçolar türedi. Gazete sahiplerinden, genel yayın yönetmenlerinden cesaret alarak atıp tutuyorlar. Hiç sıkılmadan, çekinmeden. Tarihe karşı yazılarla kendi bilgisizliklerini, düzcysizliklerini, ahlâksızlıklarını ve sapkınlıklarını ortaya koyuyorlar. Şimdi de Çanakkale Savaşları'nı çocuk oyunu gibi göstermek çabasındalar. Çanakkale Savaşları kazanılmasa Ulusal Kurtuluş Savaşı'na belki de girilemezdi. Ulusal Kurtuluş Savaşı kazanılmasa Çanakkale önemli olmazdı. Günü için, bugünler için, dünya için önemi açıktır. Kutsal topraklar bu iki savaşla kurtulmuştur. Sözcük oyunları, anlatım cambazlıklarıyla tarihi kirletemezler. Ama kimlerin nerelere yuvalandıkları, kimler tarafından beslenip şımartıldıkları daha iyi anlaşılıyor. Bu gidişle Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı, Saltanatın kaldırılmasını, Lozan'ı, Cumhuriyetin ilânını da, devrimleri de birer siyasal müsamere olarak tanıtip soy bağlarını da inkâr edebilirler. Kendilerine, yanlarındaki kimilerine baksalar ya.

Yasamada Yasaklar

Atatürk'ün resimlerinin kaldırılmasını istemişlerdi. Sıkma-başlıları localarda ağırlayıp şapkalı bayanları dışarıya çıkarmışlardı. Dokunulmazlık dosyalarına dokunmak, sorulara doyurucu yanıt vermek, araştırma önergelerini işleme koymak yasak. Sayısal çoğunluk ne derse o olacak. CHP Milletvekili Abdülkadir Ateş'in gümrüklerde kaçakçılık ile vekâletle yönetim için verdiği önerge reddedildi. Kimi Bakanların yakınlarının yüksek ücretlerle görev almaları da savunulmaktadır. Başka şeyler de. Amaç uygun olmazsa adımlar doğru olmaz. Başbakanın, lâikliği küçümsemek ve kötülemek için dolambaçlı anlatımlara girmesi bunun bir örneğidir.

Yalakalar

Kişilik bozukluğuyla özürlü olanların başında yalakalar gelir. Sağlıklı düşünmezler. Tutum ve davranışlarıyla gülünç olmaktan kurtulamazlar. Çevrenin tepkilerini değerlendiremezler. Sağduyularını ve utanma duygularını yitirmiş biçimde dolaşıp dururlar. Çıkarlarına öncelik ve ağırlık verirler. Gösteri yeğledikleri yöntemdir, gösterişçilik başlıca ustalıklarıdır. Yaranma, yanaşma çabalarıyla ayırdedilirler. Yanlarına sokulmaya çalıştıkları kimse-ler, bunları daha güç duruma düşmemeleri, aşağılanmamaları için oldukça anlamlı ve incelik taşıyan sözlerle uyarırlarsa da kaçınmazlar, direnirler. Birilerinin yanında, ondan yana ya da onunla birlikte görünmeye, ayrıcalıklı ilişkiler içinde olduklarını kanıtlamaya uğraşır. Etiket düşküner. Makam, mevki, rütbe, ün ve san bağımlılığı vardır. Çocuklaşır, yüzsüzleşir, aşağılanır, kovulur, yine aldırılmaz. Karakter yapısı çürük, onur duygusu, insanlık bilinci yetersizdir. Yüze gülmeyi, alkış tutmayı, övgülerle karşılamayı ayırdedilecek bir alışkanlık durumuna getirmişlerdir. İşlerine gelmezse

arkadan konuşmayı, yermeyi, suçlamayı ve çekiştirmeyi de iyi bilirler. Birçok söylentinin, birçok gereksiz karıştlığın ya da yandaşlığın kaynağı bunlardır.

Bir zamanlar oturacak yer bulamadıkları, “Başımızın üstünde yeriniz var” dedikleri insanları en çabuk bunlar unuttur. Çağrılarının geri çevrilmemesi, kabûl edilmesi için kapılarda bekleyenler, gelip gelmeyeceğinizi öğrenmek için kezlerce telefon edenler, geleceğiniz saatlerde kapılarda nöbet tutanlar, kuruluşlarını gezdirip bilgi vermekten mutluluk duyanlar, yemeklerinc katılırsanız onur vereceğinizi söyleyenler, sizinle görünmek için gölgenizden yakın olanlar, kalabalıkları yarıp geçenler, fotoğraf çektmek için ayakları üstünde yükselenler, sağı solu itip kakanlar siz yetkili ve ctkili olmaktan uzaklaşınca hiç tanışmamış görüntüsü verirler.

Hekimse bir tür bıktırıcı biçimde çağırıp yardımcı olmaya çalışanın sonra nerden emir almışsa size karşı oluşumlar kurmaya çalıştığını öğrenirsiniz. Engellenmeniz, önlenmeniz, durdurulmanız, seçilmemeniz için uğraştığı ortaya çıkar. O sizin bunları bilmediğinizi, duymadığınızı sanarak yine sahte gülüşleriyle sokulur, kendini anlatmaya, geçmişteki gibi olmasa da unutmadığını söylemeye çalışır. Başkalarına araç, maşa olan bu yalakalar iktidar-güç hastasıdır. Yemekler, geziler, eğlenceler, toplantılar düzenler, değişik kesimlerden tanınmış kimseleri çağırarak her birine yakın görünerek kendini tanıtmaya, yerini güçlendirmeye, olası güçlük ve sorunları aşmak için katkıları hazırlamaya çalışır. Çevresine hava atar. Yanında çalışanlara ne ölçüde büyük ve etkin olduğunu gösterir. Siz uzak durup katılmayınca, çağrılarını yanıtsız bırakınca gerçek dışı anlatımlarla sizi karalar, kötüler. Bunlar çokyüzlüdür, yalancısıdır, iftiracıdır. Her kılığa ve biçime giren düzenbazlardır. Her yerde, her zaman, her meslekte böylelerine rastlanır. Şişine şişine gezerler ama tanınır, bilinirler. Tiksintiyle karşılanır, dışlanırlar ama yapacaklarını yaparlar. Sayıları az da olsa tehlikeli kişilerdir. Bunlara inanmak, güvenmek ağır bedel ödemeyi getirir. Ahlâk kavramları olmadığı için her kötülük beklenir. Lâf ebesidirler, lâf taşır,

uydururlar.

Çok değerli anlamlar taşıyan “Dost” sözcüğünün sıcaklığı, yalancı dost durumundaki yalakaların tiksindiriciliği karşısında önemini artırmaktadır. Gerçek dostlar için “Ne altın gemi, ne gümüş gemi, dost gemisi!” sözü anlamını ve değerini hiç yitirmedi. Eski dostlar aranan, özlenen, mutluluk veren bir esenlik kaynağıdır. Dost görünen yanar-dönerler birer hiçtir. Yer değiştirmeyi, görevden ayrılmayı, emekli olmayı “düşme” sayıp uzaklaşanlar tümüyle içtenliksizdir. Siyaset-ticaret, şariat-tarikat ilişkileriyle bozulan insanlık değerleri, sarsılan toplumsal nitelikler, yıkılmasına çalışılan ulusal ilkeler ufkumuzu karartsa da içimizdeki aydınlık, yüreklerimizdeki sevecenlik, beynimizdeki olumlu düşüncelerle dostlukları pekiştirecek, yalakalara ve yalakalıklara olanak tanımayacağız. İnsanlık dışına düşenlerin yanımızda, aramızda yeri yoktur. Yalakalık uçuk-kaçıklığın bir türüdür. Yalakalara yüz veren, ödün veren de onların düzeyindedir. Şakşakçılık, dalkavukluk, maskaralık ve soytarılık değişik görünümleridir. Kışkırtıcı, yanıltıcı ve her zaman aldatıcıdır.

TÜRK SOLU, sayı: 133, 2 Nisan 2007

Ne Kadar Acı...

Seçimler yaklaştıkça yapay davranışlarla seçmenleri kandırma yarışı hızlandı. Siyasetçilerin konuşmalarına, kükremelerine, kullandıkları sözcüklere, anlatım biçimine ve içeriğine, değindikleri konulara, yaklaşımlarına, tutarsız ve dayanaksız sözlerine baktıkça insanın içi burkuluyor. Ciddî, üzerinde durulup tartışılacak, gelecek için umut duyulacak, seve seve oy verdirecek anlamlı bir konuşmaya rastlanmıyor. Siyasal, hukuksal, toplumsal ve ekonomik nice iç ve dış sorun çözüm beklerken atışma, birbirini altetme çabası ağırlık taşıyor. İlkeli tutum özleniyor. Söylemleriyle eylemleri birbirine uymuyor. Köklü, etkin bir önlem önerilmiyor. Neleri nasıl yapacaklarına ilişkin önemsenecek bir görüş, tasarım yok. Cumhurbaşkanı seçimine odaklanmış, tüm ağırlık ona verilmiş, aldatıcı rakamlar, sözler ve içtenliksiz davranışlarla günler geçiriliyor. Medyanın belirgin yandaşlığı, yansız kamuoyu oluşturma görevi savsaklanmış, basın ahlâk yasası ilkeleri çiğnenmiş durumda toplumda büyük tepki topluyor. 1946'da gazete muhabirliği, 1950'den sonra

sekreterlik, yazışları müdürlüğü, sahiplik, hukuk danışmanlığı, köşe yazarlığı yapmış bir yurttaş olarak üzüntü duyuyor, kınanacak yönclileriyle açtıkları onarılması güç yaralar için ayıplıyorum. Türk medyası büyük bir değer yitimi yaşıyor. Birkaç gerçek, yurtsever gazeteci olmasa izlemek ve okumaya değer bulmak olanaksız kalacak. Düzeysizlik dizboyu.

Dışardan İçeriye

AB'nin 50. yıldönümü toplantılarına Türkiye çağrılmadı. Tepki her zamanki gibi çok cılız kaldı. Ne yapsalar, ne yapılırsa vazgeçme, ödün alma kanısı Avrupalıları Türkiye için itici kıldı. İlişkiler konu başlıkları açmakla iyileşmiyor.

Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı Tarık Haşimi “Operasyon için Türkiye’ye izin vermeyiz” diycbiliyor. Terör saldırıları önlenmiyor, önlenmek istenmiyor. Operasyon için Türkiye’nin Irak’tan izin alması ancak ABD işgalinden sonra söz konusu oluyor.

ABD Kongresi’nin Dışilişkiler komisyonları, sözde ermeni soykırımı tasarısı bekletilirken Hrant Dink olayı ile TCK. 301. madde için karar tasarıları kabul ediyor. Yine kimsenin sesi çıkmıyor. Türkiye ABD’nin eyaleti mi oldu? Karşılık verme gücümüz kalmadı mı? Hiç değilse ABD’nin kimi eyaletlerinde uygulanan idam cezasının kaldırılması istenemez mi? Irak’ı boşaltmaları istenemez mi? Neler istenmez ki...

Sürekli ödün veren, aşağılanmayı ve itilmeyi içine sindiren Türkiye. Türkiye’nin layık olmadığı davranışlara yine Türkiye’ye layık olmayan iktidar neden oluyor. Başbakanın söylediklerini ve söyleyemediklerini düşünmek yeter de artar bile... Ulus’a Seslenişindeki ılımlılığı asla gerçek bulunmuyor, asla içtenlikli ve inandırıcı değil.

İçeride

Yanılan, aldanan, sakıncalıların sürüklediği kimi çocukların yaptıkları gerçekten acı veriyor. Yaşamlarını borçlu oldukları Atatürk'ü "eli kanlı..." gösteren afişleri fakültelerinin duvarına asacak kadar sapkınlığa düşenler geleceğe ilişkin umutları karartıyor. Atatürk olmasa idi ne olacaklarını düşünmeleri gerekir. Bunu düşüncemeyenlerin ne okuduklarını düşünmek gerekir. Türk üniversitelerinde PKK yandaşlarının, şeriatçıların ve değişik akımlar içindeki yıkıcı-bölücülerin işbirliği devleti yönetenlerin aymazlıklarına bağlanmalıdır. Seçim için, kafalarındaki düzen için, uygun buldukları kötü girişimleri önlemeyi bırakınız, giderek artan suçları önlemeyi beceremiyorlar.

Gericı kuruluşlar, kendi görüşlerine uygun kimi tanınmış(!)ları çağırarak onların hak ve özgürlük kapsamında gösterdiği yararsız, aykırı önerileri, kendi yapamadıklarını saklayarak başkaları için sıraladıkları eleştirileri dinliyorlar.

Nereler Kimlere Kaldı

Dışişleri Bakanlığı, Anayasa Mahkemesi'nin bir etkinliğindeki sunuşuyla tepki toplayan, konuyla ilgisiz değinmeleri nedeniyle Başkan tarafından kınanma düzeyinde eleştirilen kimseyi AİHM yargıçlığına aday gösteriyor. Gericiliğe katkı, gericiliği tırmandırma, Atatürk karşıtlığı, sözde demokrasi yeterli sayılıyor. Nereler kimlere kaldı...

Başbakanın bursla okuyan oğlu gemi satın alıyor.

Risale-i Nur Enstitüsü'nün düzenlediği "Bediüzzaman Said-i Nursî Haftası" adlı konferanslarda haremlık-selâmlık oturuş (kadınlar ayrı ve arkada), dinci-dinsel ağırlık, telgraf gönderen TBMM Başkanı, Bakanlar ve DYP lideri Ağar, Said-i Nursî'nin kim olduğunu bile bile bu görevdeki kişilerin ilgisi ülkemizin çekilmek istendiği karanlığı gösteriyor. Fethullah Gülen'in her yerde

duyulan etkinliği de bu tür ödöncü yaklaşımlara dayanıyor, bunlardan kaynaklanıyor. Ve olan da Türkiye'ye oluyor.

Gericilerle gericilikten medet umanların dayanışması, tutkunluğu, yardımlaşması ilericileri utandırmalıdır. İlericiler birbirlerinin gözlerini oyuyor. Yalancılara, müfterilere, ahlâksızlara, sahtekârlara, çıkarıcılara, rozetçi ve lâfçılara inanıp birbirinden uzaklaşıyor. Birliktelik oluşturamıyor, dayanışma sağlayamıyorlar. Giderek dağılıyorlar.

Seçim üniversiteleri açılıyor. Üniversite açmak için yasa çıkarmak kolay ama üniversiteyi yaşama geçirmek zor. Öğretim elemanı parayla satın alınmıyor. Yetiştirilmesi zaman alıyor. Kimi Tıp Fakültelerine borcunu ödemeyen, üniversiteler arasında ayırım yapan, yargı kararlarına karşın gerici öğrencileri yerleştirmeye çalışan iktidar, YÖK'e gözdağı veriyor, hattâ YÖK'ü tehdit ediyor. Kendi kafasındakileri öğretim elemanı, dekan ve rektör yapmak hırsıyla yanıp tutuşuyor.

Medya, müze durumuna getirilerek açılan Akdamar kilisesinden sözediyor. Biraz da ar damarından söz etseler ya.

Başka tartışılacak bir şey kalmamış gibi zamanı, koşulları, ortamı, zorunlulukları gözetmeden İstiklâl Mahkemelerini tartışmaya açıyorlar.

İktidarın hukuk karşılığı, hukuk tanımazlığı Türkiye Barolar Birliği Başkanı'nın 31.3.2007 günlü Hukuka Saygı konuşmasında ayrıntılı biçimde bir kez daha ortaya konuldu. Bunlar mı hukuk devletini yönetecek?

Başbakan, dış gezilerle gündemi belirleyen ülke olduğumuz savında. Meclis Başkanı da "Cumhurbaşkanı seçimine kimsenin karışmamasını, kimsenin kimseyi etkilememesini" söylüyor. Hukuk dışılık başka, etkileme başka. Her yurttaşın en çok ilgilenip konuşması gereken seçim bu seçimdir. Herkes konuşmalı, tartışmalı, bilinçli davranmalıdır.

İzmir’de avukatlara, saldırılara karşı savunma yöntemlerini öğretmek için “Savunma kursu” açılmış. Bu durumlara mı düşülecekti?

İnternet suçlarında Atatürk’e saldırıyı önlemekten kaçınan iktidarın tutumuna karşı CHP’li komisyon üyesi toplantıyı terk etmiş. Meclisi terk edeceklerdi, geç kaldılar.

Sansürden Sonra

Doğan yayın grubundaki GÖZCÜ gazetesi ülkemizin çok okunan ve iktidarın olumsuzluklarına karşı en etkin muhalefet yapan bir-iki yayın organından biriydi. Bağımsızlığı ve yansızlığı onuru bilen gazetecilerin yönetiminde gerçekten etkin yazılarla büyük beğeni topluyordu. Yayınına son verme nedenlerinin hiçbirinin gerçek olduğunu sanmıyorum. Ben, kimi durumlar sezdiğim ve kestirdiğimden, yöneticilerle yazarlarına zarar vermemek için yazı vermeyi durdurmuştum. Grubun öbür gazetelerinin durumu, yönetimi, kimlerin hangisinde neler yazdığı bilinirken GÖZCÜ’yü kapatmak günümüz iktidarına verilmiş büyük bir ödündür. İktidarın yaptıklarına karşı gözleri kapatmaktır. Halkıyla ters düşmektir. Halkı yalnız bırakmak, halkına aldırmamak, sorunlarla ilgilenmemek, kendini düşünmektir. Haksızlıklara, aykırılıklara göz yummak, sessiz kalmak, bunları paylaşmak, bunlarla ortak duruma düşmek demektir. GÖZCÜ, aranacak ve anılacaktır. Hele şakşakçılık ve yarakçılık tiksinti verecek düzeye gelmişken.

TÜRK SOLU, sayı: 134, 9 Nisan 2007

Karışıklık

Cumhurbaşkanı seçimi yaklaştıkça ilgili Anayasa kurallarına ilişkin görüş ayrılıkları daha belirginleşiyor. Hukuku siyasallaştırmak yerine siyaseti hukuksallaştırmayı düşünmek gerekirken kimilerinin adaylık beklentileri, kimilerinin salt siyasal amaçlarla görüş açıkladıkları bir ortamda gerçeği bulmak gidercek güçleşmektedir. Anayasa'nın ilgili kurallarının yorumuna bakılarak yol çizilmekte, yöntem belirlenmektedir. 96. maddenin yollamasıyla 102. maddeye eğildiğimizde toplantı yeter sayısına ilişkin açıklık bulunmaması nedeniyle tüm TBMM toplantılarının açılması için öngörülen 184 milletvekili koşuluna dayanmak amaca uygun değerlendirilmedi. Oylama yöntemi de (sandıkta gizli oy toplanacağından) birinci oylamanın geçerli olmasını gerektiren 367 oyun sonraki katılımlarla toplanabileceğini olanaklı kılmaktadır. Sandıkta bir ya da daha çok kişiye verilmiş 367 oyun bulunması öncesinde de 367 milletvekilinin bulunduğunu gösterecektir. Zihinlerde karışıklık yaratan kişisel çabalar, bilgiçlik taslayarak seçimi olanaksız kılma

amaçlı dayanaksız değerlendirmeler çözüm yerine yeni sorunlar yaratacaktır. Tersine görüşlere katılmasak da hepsinin açıklanmasını saygıyla karşılıyor, tartışmalardan doğrunun bulunacağını umuyoruz. Sonuçta sorunu Anayasa Mahkemesi çözümleyecek, kararına katılmasak bile uyacağız. Yeter ki yukarda değindiğimiz gibi amaçlı değil, yansız ve hukuksal değerlendirmeler yapılsın. Kimlerin neler söylediği ibretle izlenmektedir.

Barzani'nin Tehditleri

Sonradan düzeltilmeye, neden ve gerekçe gösterilmeye kalkılırsa da Barzani Türkiye'ye gözdağı vermeye yeltenmiştir. TBMM'nde adamları olduğunu söyleyen Irak'lı kürt liderler, Türkiye'deki kuyruklarına güvenmektedirler. Kürtçe dâvetiyelerden Nevruz'u sömürme, saldırı girişimlerine, Irak'a operasyonun Diyarbakır'a yapılmış sayılacağına kadar gündeme getirilen taşkınlıklar gereken yaptırım uygulanmadıkça, ağızlarının payı verilmedikçe ivme kazanma görünümündedir.

İktidardaki yakın ve yandaşlarının anlamsız ve sakıncalı hoşgörülerini Türkiye'yi kışkırtan ve kızdıran söylemlerin kaynağıdır. Millî Güvenlik Kurulu duyarlı davranmıştır.

İktidar-muhalefet ilişkilerinin sertleşmesi de iç ve dış düşmanlara güç vermektedir. Türkiye'de ne zaman siyaset havası bozulsa dış baskılar ve saldırılar artmaktadır. Güneydoğu'da son günlerde verilen şhitler bu görüşü doğrulamaktadır.

İktidar herkesle kavgaya tutuşmuştur. Dışişleri Bakanı'nın Milliyet'te yayımlanan görüşmesinde "...kimse cesaret edemez" biçimindeki sözleri bile küçük görme, böbürlenme ve bildiklerini okuma alışkanlıklarını yansıtmaktadır.

Görevini yapan Cumhuriyet Savcıları tehdit edilmekte, "Halk aydınına sahip çıkıyor" denilerek eğilimleri belli kimselerin övgüsü yapılmakta, silâhlı kuvvetlere yönelik sindirme, çekindirme, etkisiz-

leştirme söylemleri “sitem” ve “yanıt” adı altında ısrarla sürdürülmektedir.

Azınlıkçı, belli alt-üst kimlik ayrımcıları konuşmacı olarak çağrılmakta, gönderilmekte, ulusal kimliği yadsıyan ve unutan bu karıştırıcıların kimileri de Atatürkçülük taslamaktadır. Apo’nun ağzıyla bildiri yayımlayan imzacılar “Kürt ulusu”ndan söz etmekte, kırk yıldan bu yana yerlerinde saydıklarını, değişmediklerini gösteren eski görüşlerini yineleyerek toplumu yanıltmaktadırlar. “Türk Ulusu” demekten kaçınanların, Türklüğe saldırılara karşı çıkmayanların sakıncalı vurgulamaları herkesi düşündürmelidir. Atatürk’ün adını bile anmayanların hâlâ komünizm şarkıları söylemeleri de. Sosyalizmi dejenre eden uygulamaların övgüsüyle bir yere varılamayacağı açıktır.

Cumhuriyet Mitingi

Toplumsal duyarlık toplumsal tepkiyle açıklanır. Demokratik devingenlik uygar çıkışlarla ortaya konulur ve kanıtlanır. Suskun, durgun toplum “ölü toprağı serilmiş...” sözünü anımsatan bir aldırışsızlığın karanlığını düşündürür. Kimsenin burnunu kanatmadan, camını kırmadan tepkilerini açıklayarak iktidarları eleştirmek her yurttaşın en doğal hakkıdır. Zamanında milletvekili ve Başbakan olmasına yol açanların etkisiz çıkışları bir yana, Atatürkçü Düşünce Derneği Genç Merkezi öncülüğünde demokratik kitle örgütlerinin bir araya gelip Cumhurbaşkanı seçimi için görüşlerini mitinglerle açıklamaları olumlu bir gelişmedir. İktidarın ve yandaş medyanın engelleme çabalarına karşın olumlu geçceğini ummaktayız. Ancak iktidarın girişimlerine, çabalarına karşı etkin söylem ve yanıt gerekirken “Uzlaşma”dan söz etmenin anlamı ve yararı yoktur. Kiminle ve ne için uzlaşılacaktır? Yasal ve biçimsel yönden iktidarın hakkı görünen olasılıklar adı geçen kişiler nedeniyle ulusal bir soruna dönüşmüştür. Ancak köprüler atılmış durumdadır. Olumsuzlukları gözeten ve gideren bir anlayışın öncelikle ve özellikle iktida-

ra egemen olması beklenir. Toplumsal duyarlığın bir günlük mitingle değil sürekli sıcak tutulacak canlılıkla sürmesi gerekir. Sonuç alınincaya değin demokratik tepkiler en uygar biçimde birbirini izlemeli, giderek büyüyüp güçlenmeli ki yararlı olabilsin. Bunun için de çok iyi düşünölüp düzenlenmiş, çok iyi yönetilen bir etkinlik zorunludur. Dencyimli yöneticilerin, kuruluşlararası dayanışmayla, yozlaşmayı, çizgi ve amaç dışına çıkmayı, sataşmayı ve bozgunculğu geçersiz kılıcı önlemlerle, etkili konuşma ve yayınlarla ulusal nabız tutulmalıdır. Mitingden yararlanıp kötülük düşünenlerin umutları kursaklarında kalmalıdır. Yazımız yayımlanmadan iki gün önce gerçekleşmiş olacak mitingin ülkemize aydınlık ve esenlik getirmesini dilemekteyiz.

Genel Başkanlığım zamanında işlemleri tamamlanıp kimi katkılar sağlanmış Ahmet Tâner Kışlalı Kültür Merkezi yapımı için Cumhurbaşkanlığının benim dönemimden sonraki yardımlarının aykırı hiçbir yönü yoktur. Olsa olsa Dernek giderleri için kullanılıp kullanılmadığı, bunlarda kuraldışılık olup olmadığı üzerinde durulabilir. Bu da yardımın yapılmasını, yaparı etkilemez, ilgilendirmez. Derneğin sorumluluğu söz konusu olabilir, o kadar.

Asıl Aykırılıklar

Cumhurbaşkanı seçiminde iktidarı desteklemeye kendini adanmış medya kesiminin gözardı ettiği aykırılıklar ve çirkinlikler sürmektedir. Antalya İl Genel Meclisi'nin Anayasa'ya ve lâikliğe bağılılık andını kaldırıp sıkımbaşa olanak tanıyan kararıyla Kültür ve Turizm Bakanı'nın alfabeğe üç harf eklenmesi önerisi iyi değerdendirilmelidir. Sakıncaları açık bu girişimlerin Türkiye Cumhuriyeti'nin temel niteliklerine yönelik olduğunu anlamak için ilgilileri yeniden ilkokula almak mı gerekmektedir?

Nobel ödüllü 53 kişinin Türk ve Ermeni ilişkileriyle ilgili bildirisinde de "Sizden tazminat istenmesin ama siz de soykırımı kabû ediniz" anlamlı içeriğiyle sözde uzlaşma-anlaşma öncirirken kurnazca

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

bir dayatmayı incelemektedir.

Ozankaya'nın Yeni Yapıtı

Prof. Dr. Özer Ozankaya'nın Cem Yayınları arasında çıkan “Toplumbilim” adlı yeni yapıtını okuyucularımıza salık veriyorum. Atatürkçü bilim adamımızın önceki yapıtları gibi bu çalışması da alanında yararı ve katkısı olacak içcriktedir.

TÜRK SOLU, sayı: 135, 16 Nisan 2007

Yarından da Sorumluyuz

Günler umutla değil, umut kırıcı olayların yarattığı üzüntülerle açılıp kapanıyor. Cumhurbaşkanı seçimi üzerindeki tartışmalar sürerken asıl sorunlar erteleniyor ya da yitip gidiyor. Kimi ağır güçlükler yaşayan halkımız kendi sorunlarını öne alan aymazların yüzünden ulusal sorunlarla yeterince ilgilenemiyor. Cumhurbaşkanı konumu, önemi, özellikleri, değeri yadsınarak, yetki ve görevleri unutulurken adayların kişiliği üzerinde durulmuyor. Türkiye'nin nerelere götürülmek istendiği de yeterince düşünülüyor. İnsan hakları ve demokrasinin dinselliğe bürünmesinin tehlikelerine aldırılmıyor. İktidar beslemesi medya kesiminin yanıltmalarıyla başbaşa kalan insanımı yarınlarda nelerin beklediği yansızlıkla ele alınmıyor. Bu karışıklıktan yararlanan Batılılar dayatmalarını giderek ağırlaştırıyorlar. ABD önceki Başkanı Clinton Irak'a operasyonun yıkım getireceğini öne sürerken AB Dönem Başkanlığını yürüten Federal Almanya "İrkçılık ve Yabancı Düşmanlığı ile Mücadele Karar Taslağı" hazırlayarak AB ülkelerinde "1915 olayları

soykırım değildir” demeyi suç sayıp cezalandıracak bir yasaı çıkarmak peşinde. ABD’de eyaletler peşpeşe sözde ermeni soykırımı kararlarını kabûl ediyor. İktidar 2013 yılına kadar AB gereklerini yaşama geçireceğı konuları açıklayıp yeni ödünler vermeye hazır olduğunu açıklıyor.

Üzücü Durumlar

Atamalarındaki kayırmalar bir yana nakillerde bile iktidar yanlısı kimselerin arandığı yakınmaları yayılıyor. Kadrolaşma tüm hızıyla sürüyor. Cumhurbaşkanının bir kez daha görüşölmek üzere geri çevirdiğı yasalar konusunda iktidar direnıyor.

Birleşmiş Milletler Türk Derneğı’nin kesilen ödeneklerini yargı kararına karşın vermeyen iktidar seçim musluklarını birer birer açıyor.

Cumhurbaşkanı’nın bilinenleri yinelemek olsa da önemli uyarılar içeren anlamlı Harp Akademileri Konferansı’nı TBMM Başkanı ile Dışişleri Bakanı hafife alıp eleştiriyor. Oy hakkı bile bulunmayan, yansızlığı ilke olmak gereken TBMM Başkanı partizanca konuşmalarına bir de “..Dindar Cumhurbaşkanı..”nı ekledi. Birçok yönden sakıncalı bu söylemi düşün, siyaset ve hizmet düzeyini açıklamaktadır. Dinli-dinsiz ayrımı bu topluma yapılacak en büyük kötölüklerden biridir.

Cumhurbaşkanlığına soyunduğı belirgin Başbakanın nabız yoklamak ya da sandıkta bulunması gereken 367 oyu sağlamak için görüştüğü iki muhalefet partisi lideri dışındakileri yok sayması demokratik yaklaşım eksikliği kadar yetiştirme özelliklerine de bağlanmalıdır. İşin acı yanı Cumhurbaşkanının kim olacağı bir parti liderinin iki dudağıının arasındadır. Anamuhalefet partisi de TBMM üyelerinden birini olduğu gibi Meclis dışından bir yurttaşı da aday gösterme olanağını elinde bulundurmasına karşın iktidarın olası adaylarından daha nitelikli bir aday gösterememektedir. Bu konuda iktidar kesiminden daha düzeyli, daha güvenilir, gelecek için da-

ha umut verici olduğunu benimsetecek bir aday gösterebilirdi. Sandıktan 367 oyun çıkması zorunluluğunu bırakıp toplanma (toplantının açılış) sayısı üzerinde direnmenin yanlışlığı seçimi gölgelemektedir. 367 oyun çıkması 367 milletvekilinin bulunup katıldığını gösterir. 367 oy çıkmazsa oylama yapılmamış sayılır. Hukuku zorlayarak, siyaseti ve partizanlığı, yandaşlığı ve goygoyculuğu yeğleyerek “Yaparım-yaparız-yapılır” demek doğru değil. Değişik görüşlerin olması da doğaldır. Ama karşı görüşleri suçlayıp inatla bildiğini uygulamak, kaçınılması gereken bir ilkeliktir. Milletvekillerini parti disiplini sözleriyle istençleri dışında oy vermeye çağırarak da böyledir. Muhalefetin kendi arasında anlayış birliği sağlayamaması da düşündürücüdür. Önceki hafta Burhaniye konuşmamda bunlara da değindim.

Bu arada, Başbakanın cumhurbaşkanı adayı olmasına yasal, hukuksal bir engel bulunmadığını, sorunun ahlâkî-etik yönünün ağır bastığını, bu durumu milletvekillerinin düşünmesi gerektiğini, konunun bu yaniyla Anayasa Mahkemesi’ne götürülemeyeceğini, seçim-oylama sorununun götürülebileceğini söylememi yanlış anlayan, yan tuttuğumu sananlar çıkıyor. Başbakan ve onun gibilerin aday bile olmaması gerektiğini söyleyenlerden biriyim. Hukuksal durumu kendi görüşümle açıklamam yanlışlık içerse de asla yanlışlığa bağlanamaz. Kaldı ki soru soran ajans konuşmamın ilk tümcesini veriyor, kendi yandaşlığından işine gelmeyen sonraki tümceyi vermeyerek yanlış anlamalara neden oluyor. Medyanın ne duruma geldiğini bilmiyor muyuz?

Tehlikelere, şimdi yeni gibi algılanan söylemlere konu edilen durumlara 1992-1997 Anayasa Mahkemesi Kuruluş Yıldönümü Töreni konuşmalarında değinmiştim. Kaç kişi anımsıyor? Medyanın belleği yanlış çalıştığından unutturmaya çalışıyor. Anlayış, çizgi, karakter değişikliğimiz olmadı, olamaz. Terbiyemizi, onurumuzu, kişiliğimizi koruyoruz. Doğruları söylemeyi sürdürüyoruz. Hatır için konuşmuyoruz, yazmıyoruz. Hukuksal gerekleri de -başkaları için yanlış olsa da- kendi kanımıza göre açıklıyor, birilerinin işine

yarayıp yaramayacağına bakmıyoruz. Nabza göre şerbet verenlerden değiliz.

Tehlike - Tehlike

Cumhuriyet Mitingi olgunluk içinde geçti ve sonuçlandı. Bu durum her yurttaşı mutlu kılmalıdır. Demokratik geleneklerin oluşması yarınlara için en sağlıklı güvencelerden biridir. Başbakanın olumsuz değerlendirmeleri yakışıksızdır. Yurttaşları oraya birileri toplamamış, yurttaşlar kendiliğinden toplanmışlardır. Bu tür eylemlerin sürekli, başka kentlerde de birbirini izleyecek biçimde olması daha yararlı sonuçlar getirir. Kimsenin burnunu kanatmadan, camını kırmadan, “Demokrasi Mitingi” adıyla karşıdevrimcilerin etkinliklerine aldırış etmeden. TBMM Başkanı’nın engelleyici, suçlayıcı konuşmaları, gerici basının beklenen karşıtlığı ve değerlendirmeleri hiç önemli değil. Kimi meslek kuruluşlarının iktidar yandaşlığı ve Atatürk karşıtlığıyla kaçınmaları da böyle. Dini siyasallaştırarak demokrasiyi dinselleştirenlerin, cumhuriyetle demokrasiyi karşı karşıya getirenlerin “Demokrasi Mitingi” kendilerine uygun ama gerçek demokrasiye aykırı olur. Yurttaşları ilkelere ayırmak ve kutuplaştırmak vatana ihanet sayılır. İzmit’teki karşı gösteriye ne denir?

“Kutlu Doğum Haftası” adıyla düzenlenen dinsel etkinliklerden Denizli Müftülüğü ve Denizli AKP’li Belediyenin birlikte gerçekleştirdiğinde cami imamının yönetiminde sıkıbaşlı ilköğretim öğrencisi kızların ilâhiler söylemesi, Vali Yardımcısı’nın sözleri üzerinde durulmalıdır. Bunlar AKP iktidarında nerelere götürülmek istendiğimizin olumsuz belirtilerinden kimileridir.

Bir toplumsal bozulma yaşandığı açık. Sanırım, AKP’liler bile bu ölçüde yalaka, yandaş, karakter değiştiren medya ilgilisi, yazar-çizer, bürokrat, dernek, vakıf, şirket olacağını ummuyordu. İnancı siyaset aracı kılma amaç ve çabalarında açık-dolaylı destek bulmaları onları da şaşırttı.

Cumhurbaşkanı seçiminin ne zaman olacağı başta biliniyordu. Bunu dikkate almayan muhalefetin RTE'nın milletvekili ve Başbakan olmasına verdiği destek, yargının yanlı ve geç davranması günümüz sorununu yaratmıştır kanısı yaygın. Birleşmeleri, dayanışmayı önleyenler de kendilerini özeleştiriyce tutup sorgulamalıdır. Günümüzdeki dağınıklığı içine sindirenler yarınlarda pişman olup üzüleceklerdir ama iş işten geçmiş olacaktır. Bölücüler, karıştırmacılar, kötü duygularla anılacaktır.

İzmir Zafer İlköğretim Okulu öğretmen, veli ve öğrencilerini aramızdan alan taşıt kazasının acısı büyüktür. Ulusumuza başsağlığı diliyoruz. Gelecek günlerin geçen günlerden güzel olması hepimizin beklentisi olduğu ölçüde de sorumluluğudur.

Malatya olayını nefretle kınıyoruz. Gericilerin bu tür girişimlerini kimlere güvencerek yaptıklarını artık iyice düşünmek gerekir.

TÜRK SOLU, sayı: 136, 23 Nisan 2007

Seçim Koşusu

Siyasal iktidar, dudak bükerek baktığı “Erken seçim” önerilerini geri çevirmesinden sonra Anayasa Mahkemesi’nin Cumhurbaşkanlığı seçimine ilişkin oylama düzenini TBMM İçtüzüğü’nün cylemli değişimi sayıp ilk oylamayı iptal etmesi, ikinci oylamaya geçilmesi için yürürlüğü durdurma kararı vermesi karşısında efelenmelerle kendisinin erken seçim önergesini TBMM Başkanlığı’na verdi. Ayrıca, olası derhal seçim (anayasa mad. 102, fıkra 3) de muhalefeti güç duruma düşürmek, yeni açılımlarla oyunu artırıp iktidarını sürdürmek için de Anayasa değişiklikleriyle, Cumhurbaşkanını halkın seçmesi ve 25 yaşını tamamlayanların Kasım’dan önce listelerde yer alması önerilerini yaptı. Olağan, önceden düşünülmüş gibi göstermeye çalıştığı bu önerilerini kırılganlık ve kızgınlıkla yaptığını Başbakan yakışsız sözlerle açıkladı. Anayasa Mahkemesi’nin demokrasiye kurşun sıktığını çekinmeden söyledi. Sonra da çocuk kandırıcısına anamuhalefet partisi liderinin mahkeme kararını etkileyici, baskıcı sözlerine karşı söylediğini savun-

du. İktidar kesiminin bu sakat ve sakıncalı yaklaşımı daha önce Adalet Bakanı ve Hükümet Sözcüsü Cemil Çiçek'in "Karar tartışılacaktır. Kamu vicdanına bırakmak..." sözleriyle başlamıştı. Cumhurbaşkanı adayı da yalnız kendisine, tutumuna, geçmişine, geleceğine ilişkin olmayıp topluca anlayışlarına karşı olanların oluşturduğu mitingler için gerginliği iyice artırıp çatışmalara da çağrı yapacak biçimde "Daha fazlasını toplarız" diyordu. Kişisel-bireysel tercihlerin devlet ilkelerinin önüne geçemeyeceğini, üstüne çıkamayacağını, egemen olamayacağını, yargı kurallarının herkesi bağlayacağını bilmeden konuşuyor, özlenen ve beklenen "Eşim başının açarak yanımda yer alacaktır" diyemiyordu. Kanımca, bu kesim için mitinglerin önemi yoktu. Çünkü ulusa değil, ümmete önem veriyorlardı. Halkın kendiliğinden toplandığı gerçeğini, tepkileri göz ardı ediyorlardı. Bunlar için sıkımbaş devletten önemliydi. Sıkımbaşın vereceği mesajı değerli buluyorlardı. Gerisi umurlarında değildi. Onunla oy alıp onunla iktidar oluyorlardı. Bu karmaşa içinde demokrasimizin üzerinde kara bulutlar oluşmaya başladı. Hayal ettikleri düzeni gerçekleştirmek için her fırsatı kolluyor, gerçekleri tersine çevirip her yol ve yöntemle amaca ulaşmayı geçerli sayıyor, uygarlık ve gerçek demokratlık gereği davranışlardan giderek uzaklaşıyorlardı. Durumu bu olumsuzluklara göre değerlendirmek uygun olur:

1.Gençkurmay Başkanlığı'nın 27 Nisan açıklamasında, gocu nup iyi niyetli uyarıları hemen "Darbe" ve "Muhtıra" olarak algılayıp eleştirenler, saldırıya geçen belli yazarlar, demokrasi havariliğine soyunan demokrasi sömürücüleri, silâhlı kuvvetler. Atatürk ve lâiklik karşıtları çalakalem kinlerini kusmaya başladı. Silâhlı Kuvvetlerin demokrasi dışına çıkmak istemediğini, Cumhuriyetin ilkelerini korumak duyarlık ve özeniyle, doğal görev gereğini anlamadılar, anlamak istemediler. Bu soyu-sopu belli olanları ciddiye almak olanağı yoktur. Bunlar ulusal değerlere, gerçek demokrasiye, hukuksallığa karşı olan çıkarıcı ve goygoyculardır. Silâhlı Kuvvetleri uyarıda bulunmak zorunda bırakan durumları kavraya-

mayan aymazlar olarak nitelendirmek yeter. Olumsuzluklara değinmeyi, iktidarın yanlışlık, yanlış ve kötülüklerini dillerine almıyorlar.

2.Anayasa'nın Cumhurbaşkanı seçimine ilişkin 102. maddesinin öngördüğü 367 oyu asla kabûl etmeyen iktidara yargı Anayasa dersi, hattâ hukuksallık dersi vermiştir.

Mahkemenin toplantı açılırken de 367 milletvekilini aramasını, olağan gündemin bir maddesi olan seçim için bu koşulu gözetmesini, katılmayı, sandıktan 367 oy çıktıktan sonra katılımın 367 olduğunun anlaşılmasını yeterli saymamasını fazla bulmakla birlikte kararını beğeniyle karşıladığımızı, demokrasiye güç kattığını, hukuksallığı bir kararla daha vurguladığını belirtmek gerekir. Çağdaş hukuk devletinin en sağlıklı güvencesi olan Anayasa Mahkemesi'nin kararı nedeniyle sürdürülen sataşma ve saldırılar sahiplerinin karanlığını, tutarsızlık ve densizliğini yansıtan olumsuzluklardır. Kararı bilimsel eleştirilere bağlı tutmak ayrı, uymak zorunluluğu ayrıdır. Karar yasama, yargı, yürütme organlarını, idare makamlarını, gerçek ve tüzelkişileri bağlar. Kesindir. İtirazı, temyizi, düzeltmesi yoktur. Yürürlüğü durdurma kararı ikinci oylamaya geçilmeyi önlediğinden, yanlış bulunan ilk oylama yenilenecektir.

16 Mayıs'a kadar Cumhurbaşkanı seçilemezse TBMM seçimleri derhal yenilenecek, yeni Cumhurbaşkanı seçilinceye kadar görevdeki Cumhurbaşkanı görevi sürdürecektir. Yani Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı Cumhurbaşkanlığına vekaletle oturamayacaktır. 1982 Anayasası'nın kurallarının ve gerekçelerinin getirdiği sonuç budur. Meclis karara uyarak gereğini yapacaktır. Bu seçim sırasında Meclis'in başka çalışmaları sürdürmesi yasağı yoktur. Durumu Genel Kurul kararıyla belirleyecektir. Asla Mahkeme kararını değiştirip savsaklayamaz. Sonuçsuz bırakamaz, geçersiz kılmaz.

Seçimin erkene alınmasında işlem yetkisi 2839 nolu Milletvekili Seçimi Yasası 8 ve 9. maddeleri gereğince Yüksek Seçim Kurulu'na

düşmektedir. Meclisin belirleyeceği erken seçim tarihine göre olağan sürcleri kısaltarak seçimin gerçekleşmesini sağlayacaktır.

3.Anayasa Mahkemesi, Cumhurbaşkanının uzlaşmayla, nitelikli çoğunlukla seçilmesine ilişkin Anayasa kuralına açıklık getirmiş, yasama organını yanlışlıktan alıkoymuş, hukukun üstünlüğünü yinelemiştir. Uğraş konuları siyasal, kararı hukuksaldır. Hukuka, adalete, yargıya güveni ve saygıyı artırmıştır. Siyaset yapmakla suçlamak kendine, ulusa, ülkeye kötülüktür. 1960 Devrimi'nin en önemli kazanımlarından biridir. 45. Kuruluş yılında hukuk ve demokrasi tarihimize yeni bir hizmet eklemiştir. Mahkemeye övünmeli, kıvanç duyulmalıdır.

4.Anayasalar ve hukuk, iktidarların seçim oynacağı değildir. Büyük Atatürk bile en güçlü olduğu zamanlarda Başkanlık sistemini istemedi. Cumhurbaşkanını halkın seçmesi sistem değişikliğini getirir. Anayasa tümüyle ele alınmadan, ilgili öbür kurallarla organların yetkileri, organlararası ilişkiler, yetki ve görevler yeniden düzenlenmeden, dengeler gözetilmeden, zorunlu önlemler ve yaptırımlar belirlenmeden alçakça halk dalkavukluğunu anımsatan davranışlar ve sözlerle halkın seçmesi için Anayasa değişikliğine kalkışmak onarılması ve giderilmesi güç sakıncalar getirebilir. Bilim adamlarıyla, uygulamacılarla, toplumun değişik kesimleriyle üniversitelerle, demokratik kitle örgütleriyle, silâhlı kuvvetlerle, medya ile görüşüp tartışıldıktan sonra doyurucu önerilerle sonuca ulaşmak gerekir. Azlık iktidarının dayatmasıyla, aklının arkasındaki gerçekleştirme oyunlarına geçerlik tanıyarak Anayasa değiştirilemez. Bu Anayasa'yı "1961 Anayasası'nın kötü bir kopyası" niteliğiyle eleştirenlerden biri de biziz. Dünyanın 3-4 güzel anayasasından biri olan 1961 Anayasası'nın değerini bilemedik, onu 19 yıl koruyabildik, 1982 Anayasası iktidarların işine geldiği için 25 yıldır yürürlükte. Değiştirmenin albaştan yapılmasına sırt çeviriyorlar ama büsbütün kötüleşmesine de olanak tanınmaz. Anayasa'da köklü ve kapsamlı bir değişiklik olmadan, siyasal partiler ve seçim yasaları değiştirilip çağdaş içeriklere kavuşturulmadan de-

mokrasinizin üzerindeki kara bulutlar, Cumhuriyet karşıtlıkları son bulmaz.

5. Türkiye karşıtları fırsatları kaçırmıyor. Kürtçüler iktidara sorun çıkartmak istemediklerini açıklarken, AB ve ABD yetkilileri iktidarın yaptıkları kendi işlerine geldiğinden bunu eleştirip iyi niyetle uyarıda bulunan Silâhlı Kuvvetleri karşı çıkıp demokrasi öğütü vermeye kalkışıyorlar. Bush demokrasisi iyiymiş gibi. Brüksel’de toplanan AB Adalet ve İçişleri Bakanları soykırım ve savaş suçlarını kabul etmemeyi AB düzeyinde cezalandıran yasa önerisini 19 Nisan’da kabul etti. Sözde ermeni soykırımı tüm Avrupa’yı kapsayan bir ağırlıkla üzerimize gelecek. İktidarın yavaş ve yavan dış siyaseti bu sonuçları bindiriyor.

6. İktidar ve yandaşları gerçekdışı söylemlerini çekinmeden sürdürüyor. Hâlâ sıkımbaş-bohçabaşı da olağan-alışılmış-geleneksel başörtüsü gösterip “Kadınlarımızın çoğunun başı örtülü” diye savunup sömürüyor.

7. Uyarılara, önerilere “Darbe-Muhtıra” diyerek bu sözcüklere toplumu alıstırdıklarının ayırında olmayanların, darbeyle yatıp kalkanların darbe çıgıkları, yaygaraları, feryatları çelişkilerini ortaya koyuyor.

8. Araplar açılmaya, İranlılar daha fazla kapanmamaya çalışıyor, Türkiye’de kapanmak, kararmak isteyenler artıyor. Sakıncalar, çelişkiler iktidar güveni ve desteğiyle büyüyor, ağırlaşıyor. Lâikliğin bir yaşam biçimi, bir dünya görüşü, bağımsızlık, özgürlük, eşitlik, onur ve saygı anlayışı, din ve vicdan özgürlüğünün güvencesi olduğu unutuluyor. Bu koşullarda 19 Mayıs 1919’un 88. yıldönümünü kutlamaya hazırlanıyoruz.

TÜRK SOLU, sayı: 137, 7 Mayıs 2007

Dinci Kıyım ve Sürpriz!

Son günlerin ağırlıklı konuları Malatya'daki dinci kıyım ile Cumhurbaşkanı adayının belirlenmesidir. Geçmişte, özellikle son bir yılda derin acıları duyulan dinci kıyımlarla iktidarların yaklaşımları gözetilirse bu tür insanlıkdışı olayların yinelenmesi olasılıkları yadsınamaz. Yurt, ulus, ulusallık kavramları oluşmamış, yurttaşlık bilincinden yoksun kimilerinin milliyetçiliğe saldırarak köktendinciliği koruma çabaları üzüntüyle izlenmektedir. Irkçılık, turancılık-faşistlik ve gericilikle asla ilgisi bulunmayan çağdaş milliyetçiliği anlatan Atatürk milliyetçiliğine yönelik karalama kampanyası utandırıcıdır. Malatya'da Türkler öldürülmüştür. İstanbul'da Türkiye Cumhuriyeti yurttaşı öldürülmüştür. Öldürülenler ırkları nedeniyle değil, inançları, dinleri nedeniyle öldürülmüşlerdir. İncil ve Hristiyanlık çabaları yüzünden öldürülmüşlerdir. Öldürenler de dincilerdir. Bu suçu milliyetçilerin üstüne yıkmak da bir tür soysuzluktur. Ülkemizi çok güç durumlara düşüren cinayetlerden sürekli gerçekleri değıştirmeye, örtmeye çalışanlar da so-

rumludur.

Cumhurbaşkanı seçimi yöntemlerine ilişkin tartışmalar sürerken Başbakan iktidarın, partisinin adayını açıklamıştır. Aslında Türkiye'ye özgü demokrasiye uygun biçimde kendi adayını açıklamıştır. Anayasa'ya, hukuka uygun seçim yapılır da aday gösterilen kişi Çankaya'ya çıkarsa gerçekte oraya oturan Başbakan RTE olacaktır. Ad, biçim, kılık değişikliği önemli değildir. Anlayış, amaç ve tutum ayrılığı olmadığından Başbakanın olmasıyla olmayışı arasında bir fark yoktur. Abdullah Gül, RTE ve anlayışını yansıtacaktır. Mitingler ulusun canlanmasına, toplumsal dayanışmaya etkili olmuştur ama ulusa değil ümmete, cemaate önem veren iktidara etkili olmamıştır. Sürekli ve yaygın olduğu zaman olumlu sonuçları izlenebilir kanısındayız. Türkiye Cumhuriyeti'nin çağdaş görünümü, Cumhurbaşkanlığının örnek ve öncü durumu olumsuzluklar ağına düşmeyecek midir? Göreceğiz.

Sürpriz, umulan, beklenen, olasılıklar dışında gerçekleşendir. RTE'nin sürprizinin kendinden başkası olacağı belliydi. Geçmiş, nitelik, kişilik benzerliği sürprizi biçimsel ve sözde bırakmıştır.

Ulusal Egemenlik

Müdafaa-i hukuk ruhu ve kuva-yı milliye ateşiyle başarılan Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın amaçlarından biri de ulusal egemenlik idi. 20 Ocak 1921 Anayasası'nın 1. maddesiyle gündeme gelen, cumhuriyete yönelik bu olgunun günümüzdeki durumu doyurucu ve güven verici değildir. Seçim sisteminin kötü olması azlıktaki partiyi iktidar yapmakta, parti içi demokrasinin yokluğu nedeniyle de lider sultasına yol açılmaktadır. Yeni Cumhurbaşkanı adayı belirlenmesi de bu gerçeği ortaya koymuştur. Demokrasi çoğulcu, katılımcı, kurallar ve kurumlar düzeni olma düzeyine gelememiştir. Ulusal istenç, özgür davranışlarla yansınamakta, ulusal egemenlik de sözden ileriye gidememektedir. Mustafa Kemal Atatürk'ün ulusal egemenliğe verdiği önemi anımsamalı, onun demokrasi ve ulusal ege-

menlik öğretisi Medeni Bilgiler kitabından izlenmeli, dersi iyi çalışılmalıdır. Egemenlik ulusun mudur, bir partinin ya da liderinin midir, seçimler nasıl yapılmaktadır iyi düşünülmelidir. 23 Nisan 1920'nin cumhuriyetin gerçek kuruluşu olduğu asla unutulmalıdır. 29 Ekim 1923 cumhuriyetin adının konulduğu gündür. Cumhuriyeti gerçek kılan, ulusu söz, hak sahibi rejimin vazgeçilmesi olanaksız ögesi kılması, özü ve dayanağı saymasıdır. Tek seçiciyle, önseçimsiz, bir tür atamalı aday çizelgeleriyle, seçmenin istemeyerek kullandığı oylarla ulusal egemenlik de, demokrasi de olmaz.

Başkanlık sisteminin savunulması, önerilmesi de yanlıştır, yanılıdır. Günümüzdeki ABD örneğine bakmak yeter. Ülkemizin ve toplumumuzun kültürel, siyasal, ekonomik düzeyini gözetmek gerekir. Atatürk en güçlü olduğu zamanlarda bile başkanlık sistemini aklından geçirmemiş, ulusuna güvenerek en demokratik yolu seçmiştir. Gerçek demokrat, gerçek halk adamı olduğundan cumhuriyeti taçlandırarak demokrasiyi yeğledi.

Yaklaşım Bozukluğu

Köktendincilerin kötülükleri için Başbakan bir türlü gerçeği söyleyemiyor. Danıştay saldırısından bu yana hep başka nedenlere dayanmak, başkalarının üstüne atmak yolunu izliyor. Menderes bile 6187 no.lu Yasa'nın kabulü için "Şeriat devleti hayali peşinde olanlar"dan söz etmişti. Başbakan, şeriat isteyen, bu yolda eğitilip koşullandırılan, barındırılıp bakılan aldatılmış çocukların yaptığını söylemese, geldiği çevreyi, gazeteciler bile dinin sömürülüp kötüye kullanıldığını, böyle dindarlık olamayacağını söyleyebilmelidir. Oy ve iktidar beklentisiyle ülkeye kıyılmaktadır, asıl dinci kıyım budur. Böyle içtenlikli ve gerçekçi tutumdan kaçınmalarının nedeni sanırım ucunun kendilerine dokunacağı korkusudur. Yerleştikleri, yetiştikleri yerleri belli olan çocukların kimlerin maşası olduğunda duraksanamaz. Kimi kurslardaki "yeminler", kimi okullardaki göstermelik ve teftişlik Atatürk fotoğrafları ile büstlerine yapılan çirkin

saldırıları yıllardır yazılıyor. Kimlerin ne yaptığı, ne söyleyip ne yazdığı biliniyor. Kim kimi kandırıyor? RTE hemen milliyetçiliği suçlamaya çalışıyor. Biz yine yıllardır yalnız sözde milliyetçilere, sözde demokratlara, sözde ilericilere, sözde dindarlara değil, sözde Atatürkçülere de karşı olduğumuzu söylüyor, yazıyoruz. Atatürk milliyetçiliği çağdaş milliyetçiliktir, ırkçılık-turancılıkla, faşizmle, Türk-İslam senteziyle, ılımlı İslam'la, gericilik ve tutuculukla asla bağdaşmayan tam bağımsızlıkçı, insanlık ve onur anlayışıdır. Her tür kâfatasçılığa, kafa karıştırıcılığa, kafayı torba ve bohçaya, bedeni çuvala sokmaya, sömürülere karşıdır. İktidarın tutumu kötülüklerin yinelenmesinceden neden olabilir. İrticanın tehlike olmadığını savunan, tertemiz milliyetçiliğe-ulusalcılığa saldıran aymaz, bağınaz, çıkarıcı, şakşakçı, sapkın türediler oyunlarını sürdürmekte, giderek genişleyen sözde ermeni soykırım kararlarıyla Türkiye'ye yönelik kuşatmayı görmezlikten gelmektedirler. Maşalar da dinlerine zarar verdiklerini görmeyecek kadar gözleri dönmüş, kararlı, körleşmiş durumdadır.

Öğrencilere yönelik Kutlu Doğum Haftası etkinliğinin sayısı 12 bine yaklaştı. Dincilik gösterileri Bakanlık koridorlarında, metro geçişlerinde, her yerde. Yönetim ne yapıyor?

A.N.Sezer Cumhurbaşkanı iken iktidarın yaptıkları gözetilirse kendi adamları cumhurbaşkanı olduğunda neler yapacaklarını kestirmek güç değildir. Kadrolaşma, partizanlık, şariat düzeni çabaları. Yargı başta, önemli yerleri ele geçirme, bildiğini her şeye karşın okuma. Dalkavukluk şimdiden başladı. Gidecek ve gelecek olanlar için. Haklı övgülerse, beklentiler, dileklerle bir diyeceğimiz yok. Ama tiksindirici tutumları gördükçe ilerde daha neler duyacak, okuyacak ve görecek düşüncesi yoruyor.

Kimileri Ayayorgi Kilisesi'nde dilek kuyruğunda. Şans, olanak arayan Müslüman dilekçiler.

Umut Işıkları

Almanya Atatürkçü Düşünce Dernekleri Federasyonu Genel Başkanı Dursun Atılın "tek başına ordu" sözünü anımsatır biçimde çalışıyor. Örnek duyarlığı, duygu ve düşünce düzeyi ve gücüyle gerçekleri dile getiriyor. Ona yetişemeyenler kıskançlıkla eleştiriyor.

Son altı ayda üniversitedeki derslerden ve etkinliklerden ayrı olarak Karadeniz Ereğlisi'nde Burhaniye'de, Malkara'da, Eskişehir ve İzmir'de, İstanbul'da katıldığım paneller, TV izlenceleri, Milli Mücadele Derneği şube açılışları, verdiğim konferanslar (özellikle İstanbul'da Türk Gençliğine Hizmet Vakfı'nda), dinlediğim konuşmalar umut verdi. Özlemler, arayışlar sürüyor.

TÜRK SOLU, sayı: 138, 14 Mayıs 2007

Demokrasi Oyunu

Herkes demokrat görünmeye çalışıyor. Sözcüğün anlamını kavramamış, bilincine yerleştirememiş, kendini eğitmemiş kimileri siyasal getiriler gözeterek, kimliğini ve niteliklerini gizleyerek gösterişli çıkışlarla demokratlık savını sürdürüyor. Çoğulcu, katılımcı, kurallar ve kurumlar düzeni, düzeyli bir dünya görüşü olan demokrasiyle bağdaşmayan yaşam biçimi, tutum ve davranışlarıyla tanınanlar bile sıkıştıkça demokrasiden ve demokratlıktan söz ediyor. Hele köktendincilikle, şeriatçılıkla, lâiklik, cumhuriyet ve Atatürkçülük karşıtlığıyla demokratlığın uyuşmadığını göz ardı edip demokratlık taslayanlar... Birbirinin görüşüne, inancına, varlığına katlanamayanların, birlikte yaşamayı bilmeyenlerin, yıkma, yok etme ve değişik dayatmalar, zorlamalarla sonuç almaya çalışanların bırakınız demokratlığını yurttaşlığından kuşku duyulur. Seçim döneminde ne değişiklikler, ne terslikler, ne dönclik ve gösteriler izlenecek kimbilir? Terbiyesi olmayan asla demokrat olamaz. Yalana-dolana, saptırmaya, kara-

layıp kötölemeye varan çabalarıyla medyada yuvalanan kimilerinin sözleri ve yazıları demokrasinin neresinde olduklarının kanıtıdır.

Görülenler

Bizim insanlarımızda özenti eğilimi oldukça fazladır. Kendi ulusal günlerimizde göstermediğimiz ilgiyi ve coşkuyu kaynağı dışarıda olan kimi “gün”lerde gösteririz. Ulusal düzeyde etkinlik gücümüzü unuturuz. AB’nin ve ABD’nin sürdürdüğü günleri kutlamakta yarışanlar vardır. Üstelik onların bize olumsuz, dışlayan bakışları sürerken. Fransa’nın yeni cumhurbaşkanıyla cile verecek Federal Almanya Başbakanının AB için önümüze neler çıkaracaklarını göreceğiz. Körükörüne üyelik istemi, peşpeşe verilen ödünler, czilip hüzölme karşıtlarımızı yüreklendirmekte, dirençlerini artırmaktadır. ABD Büykelçisi’nin PKK konusunda kusurlarını açıklaması batının yaklaşımlarındaki bozukluğun örneklerinden birinin açığa çıkarılmasıdır.

Seçimler sırasında kürtçüler için nasıl bastıracaklar izlenecektir. Şimdiden içimizdeki yandaşları bildirilerle, ortak bağımsız aday söylemleriyle bayraklarını açtılar. İktidarın olumsuzluklarını, yanlışlarını, tikiyyelerini, değişik alanlarda verdikleri zararları görmezlikten gelen, Türkiye’yi Türkiye yapan değerleri ve ilkeleri unutan, Silâhlı Kuvvetlerin iyi niyetli ve içtenlikli açıklamasını “Darbecmuhtıra” olarak nitelleyen bu grubun kimlerden ve nasıl oluştuğunu bilenler bilir.

Bir devlet üniversitesinde uygulamakla zorunlu oldukları kural-ları şeriatçıların gösterilerini yincleyerek cleştirenleri, kürtçülerin gıysi ve ezgileriyle sahneyi dolduranları savunan yönetime ses çıkarmayanların bir başka üniversitede onlarca Tıp öğretim üyesi varken Tıp Fakültesi için öğrenci vermemekte direnmesi düşündürücüdür.

Gözü kara iktidarın inanç sömürüsü değişik katlarda sürmektedir. Başbakanın konuşmaları, iktidar partililerin sözleri bu duru-

mun giderek artacağını göstermektedir. Milli Eğitim Bakanlığı'nın Van Bostaniçi Lisesi'ndeki cv düzeniyle öğretim için "Tiyatro çalışmaları" savunması, Konya İlgın İlköğretim Okulu'nun web sitesinde Said-i Nursi'ye "kahraman" nitelmesi, Denizli Yeşilköy İbrahim Cengiz Yatılı Bölge İlköğretim Okulu'nda öğrencilere dağıtıldığı yazılan dinsel içerikli kitap, Erzurum AKP mitinginde bir marşın "Atam izindegiz" bölümünün seslendirilmemesi iktidarın inatçı tutumunun ve önümüzdeki günlerde daha nelerle karşılaşacağımızın belirtisidir.

Dayatmalar-Aldatmalar

Şemdinli davasına ilişkin mahkeme kararını Yargıtay bozarak görevli Askerî Mahkeme'yi gösterdi. "Tertip"ler bozuluyor.

Başbakan kabadayılık gösterilerine yenilerini ekliyor. Yabancı gazetecilerin de aralarında bulunduğu bir topluluk önünde konuşurken Genelkurmay'ın Başbakanlığa bağlı olduğunu, sanki kendisine partisinin bir biriminin bağlı olduğu gibi, anlatmış. Anayasa'nın 117. maddesini yeterince anlayamamaktan, işine geldiği gibi yorumlamaktan kaynaklanan bir yanlış, yanıltıcı anlatım. Madde-nin dördüncü fıkrasındaki "sorumluluk" önceki fıkralar gözardı edilip, fıkralar birbirinden soyutlanarak değerlendirilemez. Genelkurmay Başkanının fıkrada belirtilen görev ve yetkilerinden Başbakanı karşı sorumlu olması. Milli Savunma Bakanlığı'nın bağıslı durumunda olmadığının belirlenmesinin ilk koşuludur. Resmî düzen içerisinde işlemler için belli bir gidişin, sıranın gereğidir. Yoksa Başbakanın "lak-şak" tekerlemesini anımsatan buyruğundaki bir konum değildir. Türkiye'mizin özel koşullarının, dencyimlerinin gereği günümüzde olması gereken yapıyı oluşturan fıkranın asıl amacı ilişkiler düzenidir. Silâhlı Kuvvetleri bu düzen içinde kendi kabadayılık gösterisine araç kılması asla doğru değildir. Haklı bir tepkiyi, iyi niyetli bir uyarıyı geçersiz kılmak için bu tür çıkışlar yapılmasının demokratlıkla ilgisi yoktur. 3 Mart 1924'de kâbul edi-

len 429 no. lu “Şer’iyye ve Evkaf ve Erkân-ı Harbiye Vekaletlerinin Kaldırılmasına Dair Kanun”un 9. maddesini olduğu gibi alıyorum: “Cumhurbaşkanına vekâleten, barış zamanında ordunun emir ve kumandası ile görevli en yüksek askerî makam olarak Genelkurmay Başkanlığı kurulmuştur. Genelkurmay Başkanı görevlerinde bağımsızdır.” belki birilerine bu kural bir şeyler anımsatır, bir şeyler düşündürür, yararlı olur.

Başbakanın ikinci çıkışı, önceki yıllarda kimilerinin gündeme getirdiği, safsata sayılacak bir söylemi çelişkilerle incelemesidir. “Lâiklik ve din araştır” sonucuyla özetlenecek konuşmasında kültür yetersizliğini, bilgi yoksunluğunu açıklayacak biçimde “Lâik devleti savunma anlamında lâikim. İslâmın karşısına koyduğunuz anlamda değilim. Kişi lâik olmaz, devlet lâik olur” diyerek ustalarını izlemiştir. Kimse lâikliği islâmın karşısına koymuyor . Lâiklik din karşıtlığı, din düşmanlığı değil, inançlar yönünden devletin saygın bir yansızlığı, devletin dinden bağımsızlığı, aklın özgürlüğü, vicdanın aydınlığıdır. Lâiklik dinlerin olduğu yerde vardır. Olmadığı yerde yoktur. Lâik insan hangi dinden olursa olsun, hangi inancı taşırsa taşısin, başkasının dinine ve inancına karışmayan, toplumsal ve devlet ilişkilerinde insanlara bu nedenlerle yaklaşmayan insandır. Lâik olmayan insan lâik devleti savunamaz, o gerçek ve sağlıklı bir yönetici olamaz. Çünkü devlet ülkeyi ve ulusu kapsayan bir insan ve hukuk kurumudur. Yönetimin ve yasamanın dinden bağımsızlığı 3 Mart 1924 günlü, 429 no.lu yasa ile, daha önce 20 Ocak 1921 günlü, 85 no.lu Anayasa’nın 1. maddesi ile yaşama geçmiştir. Sözde, yapay lâiklik geçersizdir. Fransız bilim adamı Claude Bernard “Lâboratuvara girerken inancımı dışarıda bırakıyorum” demiştir. Bay Başbakan dinciliğini bırakarak Başbakanlık yapmalıdır. Anayasasında lâikliği cumhuriyetin özgün niteliği olarak kabûl eden (mad.2), Atatürk ilke ve inkılâplarıyla lâikliğe bağlı kalma andı için (mad. 81) bir Başbakanın lâikliği anlamaması ve siyaset için araç yapması ne kadar üzücü. RTE bir ara da “Erken seçim istemek vatana ihanettir” demişti. Sonra kendileri istedi. Peki iha-

net eden kim ya da kimler?

Uluslararası Basın Enstitüsü (IPI)'nın İstanbul'daki toplantısında "Türkiye'nin farkı Kemalist devrimlerdir" diyen Suriye'li bilim adamı Bissim Tibi'yi duymuyorlar. Tıpkı, müslüman çoğunluklu ülkeler Cumhurbaşkanı ve Başbakanlarının eşlerinin başları açık, modern giysilerini görmezlikten geldikleri gibi. Anayasa Mahkemesi'nin Anayasa'nın 153/son maddesine göre bağlayıcılığı tartışılmaz kararını unutup sıkımbaş kavgasını sürdürdükleri gibi. İşlerine gelmeyince Anayasa'yı bile tanımayanlara nasıl güvenilir? Seçime katılan 21 partiye 216 milyon YTL. ödenmesi nasıl işlerine geliyor? Çünkü kendileri de 94 milyon YTL.yi geçen Hazine yardımı alacaklar. Dört ayda 13 bin şirket kapanmış (TOBB'nin açıklaması), iç ve dış borçlar çığ gibi yükselmiş, umurlarında değil. Ekonominin güçlü(!) olduğu savı, yurttaşların çektikleri sıkıntılar yadsınarak ileri sürülüyor. Dileğine, beklentisine uygun görünüşü, çıkışı, sonucu destekleyip alkışlamak moda oldu.

Cumhurbaşkanının göreve gelmesi gibi görevini belli nedenle sürdürmesi de anayasal bir süreçtir, zorunluluktur. Bu duruma neden olan iktidarın başı kendi kusurlarını başkalarına yükleyerek, durumu aykırılık ve sakınca göstererek konuşmaktadır. Kışkırtıcı, sakınca göstererek konuşmaktadır. Kışkırtıcı, sakıncalı sözlerin Başbakan'dan duyulması yadırganmasını ağırlaştırmaktadır. Yalnız bu mu? Adaylık için başvuran kimi asker kökenlilerle, askerlerin eşleri, konuşmaları. Demek ki gereksiz şerh konulan Yüksek Askeri Şûra kararlarıyla temizliğin yeterli düzeyde yapılamadığı anlaşıyor.

Komünizmi, kapitalizmi, liberalizmi, tüm ekonomik doktrinleri bilen, gününüz koşullarını bile karşılayan 17 Şubat 1923 İzmir İktisat Kongresi konuşmasıyla sorunlara değinip çözümler gösteren, sanayileşmede devlet öncülüğüyle 1930 dünya ekonomik buhranını Türkiye'de sıkıntılara düşülmeden atlatan Atatürk'ü kötülemek ve karalamak için, ekonomik alanda kusurlu göstermek için çalaka-lem yazılar sürmektedir. 1950 sonrasına değinen, bu dönemin li-

derlerini eleştiren kimse çıkmamaktadır. Nankörlüklerini ihanet düzeyine çıkaranları toplum izlemekte ve gereken yanıtları vermektedir. Mitingleri değerlendiremeyen önyargılılar, kiralıklar, satılıklar, dönecekler, numaracı ve mandacılar, bilgi, ahlâk, terbiye yoksunları tarihe çamur atmaktan geri durmamaktadır. Yalanları, yakıştırmaları, yanlışları da ayrı.

Siyasal Çırcuna mı?

Bölünmeler, birleşmeler, yeni yapılanmalar, kapanmalar derken seçim düzlemine girilmiştir. İktidarın zorlamalarıyla düzeni sistemi bozma oyunları anayasa değişiklikleriyle gündemdedir. Yıllar dır zorunlu saydığımız, katıldığımız, önerdiğimiz Anayasayı albaştan değıştirme önerilerimize karşı çıkanlar, tören açış konuşmalarımızı, konferanslarımızı ve demeçlerimizi duymak istemeyenler, yazılarımızı okumaktan kaçınanlar, etki ve katkılarını unutturmayaya, adımızı silmeye çalışanlar düzenledikleri etkinliklerle, konuşma ve yazılarıyla yeni Anayasa istemektedir. Şimdiye kadar nerdeydiniz? Günaydın! Günümüz Anayasası toptan, Siyasi Partiler ve Seçim Yasaları da köklü değışikliğe bağı tutulmadan demokrasi, gerçek demokrasi bir düş olmaktan öteye geçemez. “Milyonuncu kez söylüyoruz” desem abartı olmaz. Yargı kararlarına uymayan yönetim geçerliğini (meşruiyetini) yitirir. İktidarın onlarca yürütmeyi durdurma kararına uymadığı geçeceğini yurttaşlar bilmelidir. Medya bunları duyurmuyor. Tıpkı Ankara-Tandoğan Mitingi’ni vermeyip sonra sayfalarını bayraklarımızla donatan kimi yayın organları gibi.

Siyasette yoğunlaşma amaçlı, birleşmek için örnek ve önder olma çabalarıyla oluşturulan kuruluşlar nedeniyle öne çıkan kişileri “bölücülük” le suçlayıp bu yolu imzalarıyla açanları unutanlar, asıl kendi iç bölücülüklerini de unutuyorlar. Siyasal miras, helâlleşme söylentileriyle topluma olumlu iletiler verenlerin önceki davranışları, şimdiki tutumları, gelecekte neler yapabileceklerinin belirtisi olarak değerlendirilmelidir. Siyasette köklü, temelden, ger-

çekçi, sağlıklı birleşmeler yerinc yapay birliktelikler, bilimde gelişigüzel, kayırmalı onursal doktoralar, demokratik kitle örgütlerinde hiçbir ciddî, bilimsel, anlamlı araştırma ve değerlendirmeye dayanmayan ödüller günümüz açılımlarının olumsuzlukları somut ve belirgin kimileridir. Seçimlerde yasama ve yürütme çalışmalarında yararlanılacak nitelikleri olanlardan çok kalabalıkların alkışladığı isimler üzerinde durulduğu duyulmakta, yazılmaktadır. Ölçüler iyice kaçırıldı. Listelerde olanların da uzman, yetenekli, ilkeli, dürüst, çalışkan, ahlâklı, yürekli, halka inmesini, sorunlarla ilgilenip çözüm üretmesini bilenlerin bulunmasını dileriz. Siyasal partiler, demokrasinin vazgeçilmez öğelerinden olduklarını gösteriyle, şamatayla, yerine getirilmesi olanaksız sözleri vermekle değil. Türkiyemize gerçekten aşamalar kazandıracak olgun, doyurucu, güven verici tutumlarıyla kanıtlanmalıdır. Seçmenler “Fena hükümetlerin oylarını kullanmayan yurttaşlar tarafından kurulduğunu” unutmamalı , oylarını namus bilerek kullanmalı, oy için verilen armağan vs.nin ağırlığını oylarını bilinçle vererek atmalıdır. Cumhuriyetin değerini ödünsüz korumalı, çevremize ve müslüman çoğunluklu ülkelerin durumuna bakmalıyız. Atatürk’ün “Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran Türkiye halkına Türk Ulusu denir” sözünü “Ne mutlu Türk’üm diyene!” özdeyişini asla unutmamalı, Türk olduğunu söylemekten kaçınan aymazlara, bu güzel sözün anlamını bilmeyen ve bilmek istemeyen kötü amaçlılara, ayrımcılara karşı çıkmalıyız.

Siyaseti çıkar ve gösteri yeri değil, hizmet alanı kabûl eden, hizmet türü gözetmeyen, devleti, ülkesi ve ulusu için özveriden kaçınmayan herkes çağrı beklemeden uygun bulduğu partiye adaylık için başvurmalıdır. Unutmayalım ki clini alta sokmaktan kaçındığımız taşlar bir gün bizim başımızı yaralayabilir. Bunları hiçbir siyasal partiyle ilgisi, ilişkisi kalmamış, hiçbirisiyle konuşmamış, görüşmemiş, siyasal bir amacı ve beklentisi bulunmayan, deneyimli olduğunu sanan bir yurttaş olarak yineliyorum.

Mitingler

Atatürkçü Düşünce Derneği'nin öncülüğüyle başlayan mitinglerin iktidarı etkilediğini sanmıyorum. Yurttaşlarımız bilinçlenmişler, seslerini duyurmuşlar, toplumsal etkinliğin gücün göstermişlerdir. Muhalefet partilerine çağrılarını yapmışlardır. Katılanları, yöneticilerini içtenlikle kutluyorum. Ancak, her mitingde aynı kişilerin konuşmasını, aynı şiirlerin okunmasını, şeriatçıların aramızdan aldıkları şehitlerimizin anılmamasını, halkımızın kendiliğinden katılmasının kimi kuruluşlara maledilmesini doğru bulmuyorum. Ayrıca uzakta kalanları, katılmak isteyip gelemeyenleri de gözetirsek, iktidar yanlılarının akçalı ve kurumsal olanaklarla topladıklarından kat kat fazla yurttaşımızın alanları dolduracağı kuşkusuzdur. Coşkunun, uygar tepkinin ve ilginin sıcaklığını sürdürmesi, cumhuriyet bekçilerinin olumsuzlukları izleyip karşılaması gerekir.

Sömürü

Mustafa Kemal Üniversitesi'nin çağrılısı olarak 10 Mayıs günü Hatay'da verdiğim, değişik kesimlerden bayanların çoğunlukta dinleyici olduğu bir konferansta tarihsel gelişmeleri anlatırken “Siya- setçiler din ve inanç sömürsünden vazgeçmezler. Temmuz 1932'de Diyanet İşleri Başkanlığı'nın genelgesiyle başlayan Türkçe ezan, Demokrat Parti Hükûmeti'nin programının Grupta okunduğu 29 Mayıs 1950'den 17 gün sonra 16 Haziran 1950'de Türk Ceza Yasası'nın 1'inci maddesi değiştirilerek arapçaya çevrildi. İlk kez Bilal Habeşi'nin duvar üzerinden okuduğu ezan din kuralı değildir. Ayet, Süre, Hadis değildir. Kutsallığı olan bir çağrıdır. Kendi dilimizden olması daha anlamlı ve çekici olur. Şimdilerde ses yükseltici aygıtlarla çığlıklara dönüştürülüyor” diyerek kimi yakınmaları dile getirip ezana saygı, yozlaştırmaktan uzak durma çağrısı yaptım. Ertesi gün yayımlanan ona yakın Hatay gazetesinde bu iyi niyetli ve içtenlikli yaklaşımına hiçbir eleştiri gelmedi. Kökten dinci tutumu,

konuşmacılarının kimler oldukları iyi bilinen bir TV kanalı konuşmamı kimi yerlerini almayıp çarpıtarak ezan düşmanlığı yaptığımı ileri sürmüş. Okuduğunu, dinlediğini anlamayanlara ne denilse azdır. Tutumları bilinen şeriatçıların kötölemesi benim haklı olduğumun kanıtıdır. Halkın zararına olanları halkın yararına gösterip aldatan siyasetçiler gibi inanç temizliğini, dil temizliğini, unutup araştırmadan, sormadan, okumadan saldırıya geçen yayıncılarla onların yanılttığı kimseler ne yaptıklarının ayırında değiller. Ezanı iyi okuyamayanlar, ses yükselticilerle binaların tepelerinden yayın yapanlar çılgına dönüştürüyor. Bu da üzücü oluyor. Neden böyle olsun. Biraz özen gösterilse daha iyi olmaz mı? Allah, din, kutsal kitap, hukuk, Anayasa, ulus, devlet kavramlarıyla terbiye bilinci oluşmamış sözde inançlılar, sözde dindarlar çirkin yazılarla, iletilirle saldırıyormuş. İyi ki izlemiyorum. Dili, kalemi, vicdanı, düşüncesi, ruhu temiz olmayan dindar olamaz. Bunlar insan olamaz ki Müslüman olsun. Aymazlık, bağnazlık, dindarlık ve yurttaşlıkla bağdaşmayan terbiye ve bilgi yoksunluğu açık. Din ve ezan karşıtlığı yapmadım. Gerçekleri tersine çevirip düşmanlık yaratanların nelere karşı oldukları biliniyor. Söylenenleri anlamayacak düzeydeki ilkelilikleri sergileyenlerle, inancı sömüren körükçüler dincilerin işlediği cinayetlerin sorumlularıdır. Dinde zorlama olmadığını bilmeyecek ölçüde bağnazlığını yaygarayla ortaya koyan yalancı ve sahtekârlara önem vermez, düzeylerine inmeyiz. İnançlara saygı, insana saygı ile başlar.

Dedikodu sınır tanımazmış. Kimileri de benim kimi toplantılar için yurtdışına gittiğimi yazıyormuş. 1971'de ve 1975'de Nato'yu tanıtmak için çağrılan yurttaşlar ve hukukçular topluluğu içindeydim. Almanya, Belçika, Hollanda, Fransa ve İngiltere'ye turistik ve günübirlik geziler yaptık. Dönüşte Dışişleri Bakanlığı'na bir de özel rapor verip Jozef Luns'un dostluğunu, Yunanlılar için söylediği olumsuz sözleri aktardım.

Anayasa Mahkemesi'ndeki görevim sırasında arkadaşlarımla Kıbrıs, Macaristan, Romanya, Bulgaristan ve Fransa'ya gittim.

Meslekdaşı hiçbir toplantıya, kurula katılmadım. 19 Mayıs 2001'de Almanya Atatürkçü Düşünce Derneği'nin çağrılısı olarak güftesini yazdığım Atatürk Senfonisi'nin dünya ilk seslendirmesine katılmak için Köln'e gittim. Başka bir şey bildiğini savlayanlar kanıtlarıyla ortaya çıkarlar. Benim Atatürkçü Düşünce Derneği'nde yaptığımı, başlattığım yapılanmalarla birlikte istediği gibi göstermeye çalışanları ciddiye almam olanaksızdır. Ahlâklı, yansız ve gerçekçi üyeler her şeyi bilir. Kimsenin övgüsüne de gereksinimim yok, savunmamı da kendim yaparım. Zaman hızla geçiyor. Kimler nelerle uğraşüyor. Önceki yöneticileri tartışmak, karalamak kimseye bir şey kazandırmaz. Genel Kurulların alkışlarla akladıklarını bırakıp yeni yöneticilere destek olsunlar, öneriler, çözümler getirsinler. Atılımlar, başarılar sağlasınlar. Sayı çokluğu ancak böyle anlam taşır. Gerçek Atatürkçü, iyi yurttaş yalana-dolana sapmaz. Terbiyelidir.

TÜRK SOLU, sayı: 139, 21 Mayıs 2007

Siyasal Açılım

Yüreklere yakan, acı acı düşündüren, üzen ve utandıran olayların arkası kesilmiyor. Yanlış bir insan hakları, demokrasi, özgürlük ve din anlayışı her gün gazete sayfalarını, televizyon ekranlarını dolduran çirkinliklere neden oluyor. Disiplin, terbiye, saygı yoksunluğu, kimi kendini yazar ve aydın sananların kalemlelerinden dökülen pislikler olumsuzlukları tetikliyor. Toplumsal dokunun bozulduğu kuşumuzda haklı çıkmamayı isterdik. Yaralamalar önemsenmiyor, öldürmeler, cinsel saldırılar, spor karşılaşmalarındaki azgınlıklar Türkiye ve Türkler hakkında amaçlı kötülükleri doğrulayacak biçimde giderek büyümekte ve yaygınlaşmakta. Kendiliğinden hak alma (ihkak-ı hak) denilen türde girişimler de ayrı. Kolluk güçlerine, devlete karşı gelenler, gündüzleri toplum içinde görünüp geceleri mayın döşeyenlere eklenmeye başladı. Ulusu, ulusallığı benimsemeyen ümmetçi kafanın çelişkili ve sakıncalı yaklaşımlarının sonucu her tür, her biçim terör kanlı dışlerini gösteriyor. Yansız, etkin ve güçlü bir yönetim olsa bu durumlar

yaşanmazdı. Önleme çabası da izlenmemektedir. Tersine, parti-zanlık ve kadrolaşma, amaca uygun Anayasa değişikliği oyunları ile hiçbir çekinme duyulmadan sürdürülmektedir. AB işçilerimize, ABD dışişçilerimize, İMF ekonomimize egemen olmuştur. PKK ile savaşmada özel temsilciliği sıkıntılarla yürütmeye çalışan, ABD'nin tutarsızlığını eleştiren emekli Orgeneral Edip Başer'in görevden alınmasında ABD baskısı yadsınabilinir mi? ABD'nin her yaptığına katlanıp her ödünü veren AKP iktidarının tutumu ulusal onurumu-zu da yaralamıştır. Başbakanın, kimi Bakan ve milletvekillerinin sakıncalı, kışkırtıcı, ayrımcı konuşmaları yetmiyormuş gibi kimi işlemler de dinci eksende, ulusallığa aykırı biçimde yapılmaktadır. Anayasa buyruğu “derhal seçim” durumu doğmuşken, üstelik daha önce erken seçim kararı alınmışken Meclis'in olağan çalışmalar yapması doğru değildir. “Yetkili olmak” başka, “faal olmak” başkadır.

İktidarın duruşuna, gizli-açık desteğine güvenmeseler içte ve dışta kimse kolay kolay Türkiye karşıtlığına, düşmanlığına soyunamaz. Seçimler nedeniyle AKP iktidarına kimlerin destek verdiğine bakmak yeter. Kimi ABD'li, kimi Fransız, kimi Alman, kimi Rum ve de Barzani ile Talabani. İşlerine gelmese övücü konuşma yaparlar mıydı? Bu ölçüde verici başka bir iktidar olmuş muydu? Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Joost Lagendijk ABD gazetesine verdiği demeçte “AB ile görüşmelere lâikler engel oluyor, hükümette olsalardı görüşmeler başlamazdı” demecini verirken, bir yandan da Silâhlı Kuvvetleri eleştirmeye kalkışan AB'li-lerle mektup imzalamaktadır. AB'nin tutmadığı sözlere, AKP'nin modern Türkiye'yi karartma çabalarına asla değinmemektedirler. Ankara-Anafartalar Çarşısı vahşeti için üzüntü açıklama yeterli mi? PKK'yı kimler destekliyor, kimler besliyor, koruyor? Terörün her türü her zaman kınanmalı, gereken önlemler alınmalıdır.

İktidar İkilemleri

Sınırdışı operasyon için karar önceliği iktidardadır.

Seçimler herkesin gerçek yüzünü bir kez daha ortaya çıkaracaktır. Vitrin süsleme peşindeki siyasal partilerin listesine aldığı kimselerden yönelişi belli olacaktır. İktidar partisinin yine din ve inanç sömürüsüyle sonuç alma istediği açıktır. Başbakanın “Orası Tandoğan’sa burası Vandoğan!” sözleri yanında kimi iktidar partisi ilgililerinin konuşmaları bu durumun kanıtıdır. Türk Bayraklarının gölgesinden, yüzleri renklendiren aydınlığından kaçmışlardır. Onlar da bayraklarla topluluğa katılıp Türkiye’yi Türkiye yapan ilkeliler için birlikteliklerini vurgulayabilirlerdi. Ama Türk olduğunu söylemekten kaçınanların, alt-üst kimlik tartışması başlatanların, kucaklarını köktendincilere açanların, kadrolaşma ve partizanlıkla sonuç almak isteyenlerin böyle bir olumlu yaklaşımı beklemez. Onlar dini ve demokrasiyi bir araç olarak düşünüyorlar. Siyasete dini, dine siyaseti sokarak çıkar güdülerinde dini kullanıyorlar. Gerçek dindar olsalar bu sakıncadan kaçınırlar. Onlar için din adına yalan söylemek de sevaptır. Kötülük yapmak da. Dini siyasete sokarak demokrasiyi dinselleştiren iktidar kesimi, seçimlerde akçalı açılımlarla, dinsel söylemlerle, sıkımbaşlı eşleriyle birlikte poz vererek, **Anayasa değişikliğini halkın zararına olmasına karşı yararına gösterip duygu sömürüsü yaparak, nice olanakları kullanarak çoğunluk sağlamaya yönelecektir.** 19 Mayıs etkinliklerine alternatif toplantılar, sakıncalı yayınlar iktidarın tebessümüyle yapılmaktadır. Futbol karşılaşmaları bile 19 Mayıs günü yapılmayabilirdi. Günün anlamına uygun daha coşkulu etkinlikler izlenebilirdi. Her yıl okunan Gençlik Andı bu yıl 19 Mayıs Stadyumu’ndaki tören içindeki etkinliklerde okundu mu saptanamadı. Yazdığı kitaptaki çağdışı görüşleri belirgin Millî Eğitim Bakanı’nın görevinde tutulması anlaşılabilir bir durum değildir. Tokat’ın Niksar ilçesinde bir profesör hekimin yaptırdığı okul, ayrıca öğrenci yurdu yaptırması baskısı sürdürülerek öğretime açılmıyor. Ankara’da hastalarına sağlık hizmeti veren hekimin memleketi için özveride bulunarak gerçekleştirdiği yapı boş tutuluyor. Daha nice çelişkiler. Dinci gösteriler, dualarla yapılan açılışlar, tekke-türbe ziyaretleri, kimi

ailelere göstermelik konukluk. Duyarlık ve özen olsa, gerçek demokrasi ve gerçek siyaset olsa, devlette görev verilmesini sakıncalı kılan sözleri davranışları olanlar, bırakınız milletvekilli aday olmayı, daha üst görevler için aday gösterilebilirler mi?

Siyasal Omlet mi?

Herkes işine geleni listesine alıyor. Ülke yararının gözetildiği kanısını verecek belirtiye rastlamak güç. Zikzak çizenler, önceleri karşıda olanlar, ilkeleri benimsemeyenler milletvekilli olmak için eski karşıtına başvuruyor. O da yeni birisini kazanmış gibi kapısını açıyor. Düzelene, kendini bulan, yanlışından dönen, doğruyu bulan ile baştan beri kendi çizgisinde ilkeli ve tutarlı yürüyenler için söylenecek bir şey yok. Ama milletvekilli olmaktan başka bir şey düşünmeyenlerle, buyruklarını dinleyecekleri yeğleyenler için her zaman söylenecek çok söz olacaktır. Aday adaylarına, daha sonra aday listelerine bakıp kimilerinin nereden nereye geldiğini görerek parmaklar ısırılacaktır. İşbirliğini, güçbirliğini, anlaşmayı, seçimde birlikte çalışmayı, kimi seçim yasaklarını aşarak iktidara karşı güç kazanmak çabalarını “birleşme” diye göstermek ve görmek de yanlıştır. Gerçek durum seçim sonrası belli olacaktır. Liderlerin hepsi “Lâiklik” diyor. Nasıl inanılır? Hele iktidar başının bu konudaki sözlerine nasıl güvenilir? Tansu Çiller, siyasette sahne almaya çalışıyor. Aday furyası açık. Nitelikten çok görünüm, ad, ün, siyasette yararlanma değil halkın alkışı aranıyor.

“..çürük yumurta..” söylemlerinin siyasal terbiye yönünden değerlendirilmesi gerekir. Kötü örnekler gelecek için tehliktir. Çürük yumurta benzetmesi yapanlar sanırsınız kendilerini sağlam yumurta olarak tanıtmıyordur. Dini siyasete âlet ederek dine saygısızlık edenlerin, bu yolu Türkiye için elverişli görenlerin sorumlulukları ağırdır.

Tam Atatürkçü bir iktidar oluşturmak için en çağdaş Tüzük ve Programla, Atatürkçü Düşünce Derneği Şube Başkanlarının der-

nekten bağımsız Kemalist (Atatürkçü) bir parti kurulması önerisiyle gerçekleştirilen Cumhuriyetçi Demokrasi Partisi, Mümtaz Soy-sal'ın Bağımsız Cumhuriyet Partisi'yle birleşip bütünlüşmeye önder ve örnek olarak CHP'de yoğunlaşmak amacıyla yola çıkmışken kimilerinin sözlerinden dönmeleri, imzalarını yadsımlarına varan ters tutum almaları ve engellemeleriyle gerçekleşmedi. Dernekler, vakıflar ve benzeri kuruluşlar toplumsal bilinç için çok yararlı ama siyasal güç, yetki sahibi olmadıkça sonuç almak olanaksız. Yeterli bilgisi olmayan kimi medya köşelileri anlamlı, soylu amacı "Bölücülük" diye suçluyor ve Bülent Ecevit'in bölücülükte direnmesini unutturmaya çalışıyor. Kurulan yeni parti CHP'den üye koparmadı. Partili olmayanlarla, CHP'ye, özellikle yönetimine karşı olanları, duraksayanları üye yaptı. CHP'den üye ayırarak, bir yerlere atama yapıp görev vererek, sözveride bulunarak, değişik olanaklar sağlayarak insan kandırmış, ayartmış değildir. Önerenler, katılanlar, destekleyenler arasında sözlerinden dönenler olmasaydı, asıl birleşme daha önceden olacaktı. Şimdi kimileri "AKP 2002'deki oy oranını tutturamaz" diyor. Çoğunluğu alması bile kötü. Parti ağalarını, siyaset demirbaşlarını, mafya, çıkar, dincilik, tarikat, aşiret, sermaye, yabancı ilişkililere bakmadan gerçek yurtseverleri suçlayanlar hiç vicdanlarını dinlemezler mi? Kimler nerde, kimler kimlerle hiç gözetmezler mi?

19 Mayıs'ta bayrak krizine, protokol tribünlerindeki sıkma-başlılara kim destek veriyor, bunlar kimlere güveniyor? Düşünmek gerekir. Yarın Çankaya'yı ele geçirince devletin başına ne çuvallar geçirilir, ne çoraplar örülür, ne çarşafklar giydirilir, ne peçeler örtülür? Olanlara bakıp olabilecekleri kestirmeden uluorta yazıp çizmek, "Gelen ağam, giden paşam" tutumuyla çalakalem karalamak kolay. Kimlerin kimleri niçin eleştirdiği ve desteklediğini çok kimse bilmiyor, anlıyor. İmza ve bildiri aydınları(!) boş durmuyor.

Mitingler

Bir kuruluşu maledilmesi yanlış olan, iktidara ve destekçilerine

karşı Atatürkçülüğü seslendiren, ayrılıkçılara, bölücülere çağrıda bulunan mitingler önceki yazımızda değindiğimiz durumlar dışında olumlu karşılanmış, başarılı ve etkili olmuştur. Özellikle oylarını kullanmayanlar, duraksama içinde olanlar, kararsızlar yönünden yarar getirmiştir. Kadınlar ve gençler çoğunlukta idi. Partileri, kuruluşları aşan yığınlar Türk olmanın mutluluğu, Atatürkçü olmanın kıvancıyla coşkulu idi. Yıllar önce başlattığımız Samsun katılımları yinelenmiş, canlanmıştır. Yunanistan'da kindar pontusçular yürür, anıt dikerken yurttaşlarımızın ölgün durması beklenemezdi. “Ne şeriat, ne darbe” sloganıyla Silahlı Kuvvetler karşıtlığını uygun bulmuyoruz. Kimsenin darbe istediği, beklediği yok. Tersine, olmaması için iyi niyetli uyarıları var. Bir yanı olumlu, bir yanı olumsuz çıkış, anlamı yiten söz olur. Mitingleri bitirmek de yanlış. Nefes mi tükendi? Karşıdaki durmayınca uyarı yine yapılmalı, coşku yine dalgalanmalı, yurttaş yine kaynaşmalı, gerekenler yine uyarılmalıdır.

Yalan Dolan

Medyanın büyük kesimiyle terör aygıtı gibi çalıştığını üzülerək yineliyorum. Anayasa Mahkemesi'nin özelleştirmeye ilgili bir kararındaki karşı oyun on yılı aşan bir zaman sonra bile gerçekleri kestirmenin, gereksinimleri ortaya koymanın örneği iken bunu amaçlı biçimde eleştiren eski bir kafatasçı, hükümlü yazar, daha sonra “Atatürk yaşasaydı” diyerek onun zamanındaki koşullara karşın yaptıklarını, günümüz koşullarında örnek alarak nasıl yapmamız gereğine çağırmamı yadırgamıştı. Bir süre önce de 1975'de katıldığım bir seminerde Adliye-Felsefe ilişkileri konusundaki seminerde bir hukukçu olarak (felsefeci değil) yaptığım konuşmayı bir felsefecinin adını kullanıp onun ilettiğini söyleyerek “Fikir pe-rişanlığı” ile nitilemişti. İlettiğini söylediği yardımcı doç. dr., konuştuğum 7.3.1975 gününde 5 yaşında imiş. Türkiye Felsefe Kurumu'nun konuşmama yer veren kitabını yazara gönderdiği, ne olduğu bilinen yazarın da okumadan, adıma duyduğu tepkiyle ge-

lişigüzel eleştiriye kalkıştığı anlaşıyor. Ben hukukçu olarak katıldım. Konuşmamı felsefe yönünden değil, adliye yönünden ele almak gerekir. Nedense kimileri Atatürkçülere katlanamıyor. Başka kusurumuz, kötülüğümüz varsa yazsınlar, düzeltelim, bilelim. Nice kötüler, kötülükleri bırakıp bizlere saldırmaları nerelerde ve nasıl olduklarının kanıtıdır. Takıntılardan kendilerini kurtaramıyorlar. Değişmeleri de olanaksız görünüyor. Hiç mi olumlu bir şey yapmadık? Katkılarımız bir gün anlaşılır, anılır.

Geçenlerde bir muhabir telefonla arayarak ısrarla “dürüst davranıp söylediklerime aynen yer vereceği” sözünü vererek sorularına yanıt istedi. Yayımlanınca baktım, sözünde durmamış. Üstelik hiç gerçeği ve gerçeği yokken. “..mütedeyyinleri üzen açıklamalarıyla..” diye başlamış. Görevdeyken üzmüşüm. Hangi gerçek mütedeyyini insan hakları, özgürlük, demokrasi, hukuk, lâiklik, Atatürkçülük, ulus, ulusçuluk, halkçılık, milliyetçilik, ahlâk, adalet, barış, yargı bağımsızlığı, anayasanın üstünlüğü üzer? Dincilere yaranma, Atatürkçüleri karalama çabası insanı ne durumlara düşürüyor. Yazık!

Kimileri de kafasını “kafa”ya takmış. Yobazlığın türleri çoktur. Takıntılar, ruhsal ve beyinsel özürleri gündeme getirir. “Kafa” ile “Baş” kimi zaman aynı anlamdadır, kimi zaman başka anlamda kullanılır. Bu sözcükleri içeren nice atasözleri, özdeyişler, deyimler, benzetmeler vardır. “Tahta kafa” bunlardan biridir. Bunu anımsatmak yeter. Üstelik kafatasçı bir geçmişten gelenler için kafayı iyi kullanmak gerekir. Ne diyelim dilleri ve kalemleri kendileridir.

Milli Mücadele Derneği yöneticileri başarılı çalışmalarını sürdürüyor. Peşpeşe şube açıyorlar. Kutluyorum. Ama yeterli değil. Bayanların ve gençlerin yoğunluğuyla halkın ilgisi gerekir.

TÜRK SOLU, sayı: 140, 28 Mayıs 2007

Ulusal Savaşım

Yeni yüzyıl, önceki yüzyıldan kalan ulusal ve uluslararası sorunlarla birlikte kendi çağının sorunlarıyla boğuşmaktadır. İnsanın karşı karşıya olduğu güçlüklerin başında açlık, hastalık, savaş ve doğa yıkımları gelirken siyasal bağlamdaki olumsuzluklarla haksızlıklar, inanç ve soy ayrılıklarından kaynaklanan karşıtlıklar, varlığını sürdürme çabaları hemen ikinci sırayı almakta, kimi zaman boyutu ve kapsamı nedeniyle öne çıkmaktadır.

Geçen yüzyılın başlarındaki Birinci ve İkinci Balkan Savaşlarını izleyen Birinci Dünya Savaşı daha çok milliyetçi akımların, emperyalist açılımların sonucu olarak yıkıma dönüşmüş, siyasal doyumsuzlukların sonucu sayılan İkinci Dünya Savaşı da bir tür kıyım niteliğiyle dünyayı sarsmıştır. İnsan hakları ve demokrasi özleminin birleştirdiği güçlü devletlerin öncülüğünde kurulan Birleşmiş Milletler, soğuk savaşı önlemeye çalışmışsa da beklenen ortam sağlanamamış, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin dağılmasından sonra bağımsızlık uğraşları ağırlık kazanınca kutuplaşmanın

sona erdiği sanılarak ekonomik atılımlara öncelik verilmiştir. Karmaşık siyasal oluşumların kendi amaçlarına uygun düzen oluşturma girişimleri, Avrupa Birliği'ne uzanan ortaklık ve uyum çalışmaları kimi sorunları çözümlemişse de kimi yeni sorunların doğmasına da kaynak olmuştur. Özellikle bölgecilik ve din bağı, birleştirici olduğu ölçüde ayırıcı da olmuştur.

Avrupa Anayasası'nın hristiyan dinine dayandırılması önerileri sonuca bağlanmış değildir. ABD'nin diktatörlük kısımlarını ve kitlesel imha silâhlarını bahane ederek Irak'ı işgali, kuzeyde kürd devletini oluşturmaya, Türkiye'yi bölmeye çalışan terör örgütüne destek vermesi, İsrail yandaşlığıyla özüllü Filistin ikilemi, Büyük Ortadoğu Projesi dayatmaları, Afganistan uygulamaları, dost görüldüğü ve stratejik ortak saydığı Türkiye'yi oyalaması yctmiyormuş gibi sözde ermeni soykırımı tasarılarını tehdit aracı gibi kullanması, çok kimsenin olasılık vermediği Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı kazanaarak mucize yaratmış Türklerin, Atatürk ilkeleri temelinde gerçekleştirilmiş Türk Devrimi ile edindiği düzcyi yitirmeme özenini bir yaşam andı bilerek korumasının anlam ve önemini doğrulamaktadır. Bu anlayış bir yaşam ilkesi değeriyle sıcaklığını ödünsüz sürdürecektir. Bağımsız yaşamanın onur ve erdemini yansıtan soylu bir düşünce, güçlü bir duygu tümlüğünü anlatmaktadır.

Teokratik monarşinin bozukluklarını, kötülüklerini yüzyıllarca dayatmış, yabancılarla işbirliğini başarı saymış, yayılmacı ve sömürgeci dış güçlerin topraklarına yerleşmesine ses çıkarmamak bir yana bu durumu kurtuluş biçiminde önererek halkını aldatıp Ulusal Kurtuluş Savaşı'na karşı çıkmış hanedan-hilâfet karanlığını yaşamış bir ulusun haklarına sahip çıkarak bağımsızlığını, özgürlüğünü, ulusal egemenliğini kazanıp aydınlanma gönencine kavuşması örnek bir insanlık gerçeğidir. Bunu unutarak yitirme olasılıklarını gözardı etmek olanaksızdır.

Batılıların silâhla alamadıklarını siyasal ve ekonomik baskılar ve oyunlarla alma çabalarının aracı durumuna düşen kimi sapkınlara turemiş, bilgiçlik taslayan, kitap okumaktan söz eden kimi

karşıdevrimciler Atatürk'ü, ilkelerini, dönemini karalayan gerçek dışı anlatımlar, insanlık ve terbiye dışı yaklaşımlarla saldırılarını artırarak cumhuriyetle amaçlanan demokratik yapıyı yıkmaya uğraşmaktadır.

Özellikle 1950 sonrasının çoğunluk diktası kalkışmalarının ürünleri ve ardılları, kendi kusurlarını, kötü siyasetçilerin kötü yönetimlerinin sonuçlarını Atatürk ilkelerine ve gerçek Atatürkçülere yükleyerek Türkiye Cumhuriyeti ile Atatürk'ün birbirinden ayrılması olanaksız ve düşünülemez özdeşleşmesini koparıp yıkmak istemektedir. Yurttaşlık bağı yerine din bağına öne geçiren şeriatçı-kökten-dinci-yeni ümmetçilerle din ekseninde Türk-İslâm senteziyle ırkçılığa kayan sözde milliyetçiler, tarihsel örnekleri, gerçekleri, Türk Ulusu'nun karakterini ve yapısını unutup kendi kıt akıllarının doğrultusunda sonuç almaya yeltenmektedir.

Gerçek milliyetçiliği, çağdaş milliyetçiliği en uygun biçimde yansıtan Atatürk milliyetçiliğinin, soyunun özgün değerlerine, iyi geleceklerine, bağımsız yaşama ülküsüne sınırsız bağlı kalarak dostluk, karşılıklı saygı ve güvenle barış içinde yaşama istenci olduğu, başka uluslara da böyle bakan bir anlayış olduğu bilinmelidir. Milliyetçilik tutuculuk, üstünlük, soyutlanma ve saldırganlık değildir. Bağımsızlık, özü ve temel ögesidir. Elbet, tam bağımsızlık!

Günümüzde büyük kesimiyle terör aygıtı durumuna gelmiş medya; kimi üniversitelerin koruyuculuğunu ve destekçiliğini yaptığı karşıdevrimciler; siyasal iktidarın lâik cumhuriyet ve Atatürk karşıtlığıyla yoğun kadrolaşması; Atatürk'ün "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk Ulusu denir" sözündeki anlamın güzelliğini kavrayamamış kimi ayrılıkçı, bölücü, yıkıcılar; değişik alanlarda ve katlarda Atatürkçülükle, cumhuriyetçilikle, milliyetçilikle, yurtseverlikle, insanlıkla, dindarlıkla asla bağdaşmayan sakıncalı tutum ve davranışlar içindeki çıkarıcılar, aymazlar, sapkıncılar; bunlara dayanan, bunlardan yararlanan, bunları kullanan yabancılar, Kurtuluş ve Kuruluş yüceliğini karartan iç ve dış düşmanlardır. Amaçları Türkiye Cumhuriyeti'ni anayasal niteliklerinden

yoksun kılıp uydu durumuna düşürmek, ulusal ilkelerin dışında ve onlara aldırmadan kendi inanç ve etnik güdülerıyla yaşamaktır. Bu yıkım oyununa tüm gücüyle karşı çıkarak ulusal varlığını özgün nitelikleriyle korumak, ulusal bağımsızlığını sonsuza değin sürdürmek, çağdaşlığın ve uygarlığın olanaklarıyla donanıp özgür, mutlu yaşamak ve yaşatmak kendini bu ulusun, bu toprakların insanı bilen, bu değerlere yaraşır olan herkesin borcu ve görevidir. Bu nedenle Ulusal Savaşım (Milli Mücadele) sürmektedir, sürmelidir, sürecektir. Bu soylu savaşımı gölgeleyen, hepsi en çağdaş Atatürk ilkelerinin dışına çıkarak, bu anlamlı ilkeleri yozlaştırarak sakıncalı amaçlar güden, Atatürk'ün gösterdiği yönden, çizdiği yoldan ayrılan karışık ve karanlık kişilerin uğraşı kargaşa ve bozgunculuktur. Sapmadır, sapkınlıktır.

Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı başarıya ulaştıran ulusal savaşım, müdafaa-i hukuk ruhu ve kuva-yı millie ateşiyle yoğunlaşmış bir istençtir. Gününün tüm olumsuz koşullarına, ortamın elverişsizliğine, olanakların yoksunluğuna, yönetimin işbirlikçiliğine, idam fetvasının ihanetlere ve isyanlara karşı zaferle sonuçlanması, ölüm-kalım olgusunu "yoktan varetme"ye dönüşmesi insanlık için umut ışığı sayılmıştır. 'Tutsak uluslar için en belirgin örnek oluşturmıştır. Dincilerle sarmaş dolaş eski faşistlerle yeni liberal sözde demokratların kötülemeye çalıştığı dönem, altın kuşağın yarattığı en görkemli dönemdir.

Kimilerinin açık karşıtlığını, kişisel kusurlarını, zamanın kaçınılması güç ekonomik buhranıyla savaş kıvılcımlarını, Osmanlı bağimlilerinin engellemelerini, köktendincilerin karıştırıcılıklarını gözardı edip suçlamak tam bir bağnazlıktır. Serbest Fırka'nın kendini kapatmasını bile sapkınca yorumlar, gerçekdışı anlatımlarla "irtica" nedeninden soyutlamaya çalışanlar tarihi karartmaktadırlar. Bugünün olumsuzluklarını bırakıp kuruluş dönemini lekeltmeye uğraşmak düşüklüğün ne ölçülere vardığını ortaya koymaktadır. Atatürk'ün Büyük Süylcu'ndeki gerçekleri tersine çevirmek, "resmî ideoloji" nitelemesiyle katılmadıkları doğallığı ve uygunluğu

suçlamak, sözde demokrat ve sözde araştırmacının bilinen tutarsızlığıdır.

Siyasal amaçlı oyunlar, özellikle iktidarlar desteğindeki karşıtlıklar, kalkışmalar, tehlikenin gülünüp geçilmesine engeldir. Demokrat Parti Genel Başkanı Adnan Menderes de Vicdan ve Toplanma Hürriyetini Koruma Yasası (6187 no.lu) için yaptığı konuşmada “Bu memlekette elbette mürteci vardır. Halifelîği canlandırmak, saltanatı geri getirmek hülya ve tasavvurları hâlâ birtakım hayalpe-restlerin kafalarında kavak yelleri gibi esmektedir” diyerek yasa-laşmayı sağlamış ama 29.11.1955 günlü Demokrat Parti TBMM Grubu toplantısında “Şahsım adına ve kendim için sizden itimat oyu istiyorum. Benim sizin karşınızda diktatör olmama ihtimal var mıdır? Siz grup olarak her şeye kadirsiniz. İsterseniz hilâfeti bile getirebilirsiniz!” sözleriyle kötü bir çığır açmıştır.

Bugün, Genelkurmay Başkanı’nın Washington’daki Türklerle yaptığı görüşmede geçen “...rüyâlarını kâbusa çevirmek” sözü, önceki bölümleriyle önemsenmeli ama bunun silâhlı kuvvetlerimizin bir Atatürk Ocağı olarak yalnız başına değil ulusla bütünleşerek ulusal savaşım biçiminde gerçekleştirebileceği unutulmamalıdır.

Ulusal savaşım, savaşla sınırlı değildir. Onu da içeren bir kapsamı vardır. Savaş sonrasının sorunlarının çözümünde de aynı istenç, yaratıcı gücün kaynağıdır. Ulusal Kurtuluş Savaşı’ndan sonra siyasal ve ekonomik savaşların süreceği sözüyle 17 Şubat 1923 İzmir İktisat Kongresi’ndeki açıklamaları Atatürk’ün çağdaş gelişmeleri ulusal birlikle edinme özenini kanıtlamaktadır. Lozan Barış Antlaşması görüşmeleri de bir savaşımıdır. Siyasal bağlamda bir kurtuluş savaşımıdır. Cumhuriyetle birlikte başlayan aydınlanma ve uygarlık atılımları, birbirini izleyen devrimler, anlayıştan kurallara, ilkelerden kurumlara uzanan bir çağdaşlaşma savaşımıdır. Hukuksallık, ekonomik güç kazanma savaşımı günümüzde de sürmektedir. Lâik Atatürk Cumhuriyeti’ne yönelen karşıtlıkları önleyip giderecek bağımsızlık ve özgürlük savaşımı, gerçek demokrasi savaşımı iç ve dış dayatmalara karşı sürecektir. Bu savaşımın ko-

rumaya çalıştığı değerler ve ulusal yapımız, varlığımızın özeti ve simgesidir. Sonuç alacak güç, insanlık ve yurttaşlık yükümlülüklerinin bilincinde gerçek yurtseverlik, gerçek Atatürkçülük, gerçek milliyetçilik, gerçek demokratlık, gerçek hukuka bağlılık, gerçek saygı, sevgi ve güvenle, ödünsüz devrimcilikle yaşama geçer. Özveri, çalışkanlık, ahlâk, inanç, istek ve birliktelik savaşının koşuludur. Dayanışmadan yoksun, birbirine karşı barış yerinc kavgayı yeğleyen insanlarla savaşım da, savaş da yitirilir. Yıpratma ve yıkma çabaları bu nedenle birbirine eklenmektedir.

Avrupa Birliği'nin dayatmaları, ABD'nin baskıları, yeni projeleri, uygulamaları, oyalama-aldatma ve tüm askerî ve siyasal oyunları, dost bildiğimiz kimi ülkelerin tutumları, kimi komşularımızın yaklaşım bozuklukları, iktidarın amaçladığı düzen, eğitimden ekonomiye, özelleştirmeden petrole, kimlik tartışmalarından inanç sömürüsüne değin tüm olumsuzlukları, suskunluk, tepkisizlik, yazgıcılık, çıkarıcılık, şakşakçılık... her şey gözetilmeli, Atatürk'ün kutsal armağanı ve emaneti Türkiye Cumhuriyeti her zaman, her koşulda, her durumda korunmalı, daha güçlü ve daha iyi kılınması için ulusal savaşım sürdürülmelidir. Sorumluluk onurdur. Tembellikle, çıkar gözeterek, kimi beklentiler ve partizanlıkla "adamlık" niteliklerini yitirenler hiçbir savaşım veremezler. Yürekleri yctmez, beyinleri çalışmaz. Türkiye sevgisi, ulus saygısı, ilkeli ve tutarlı davranma özeni, insanlık duyarlığı, kimlik ve kişilik anlayışımız ulusal savaşımı ateşimizdir. İlerici ve demokrat görünmek özentisiyle, gösterilerle, büyüklenme ve yaranma çabalarıyla, aşağılık duygularıyla varlık nedenlerimize, yaşam felsefemize karşı çıkanlara örnek davranışlarla yanıt vermeliyiz. Tam bağımsızlığımızdan, özgürlüğümüzden, ulusal egemenlik ilkimizden ödün vermeden tüm değerlerimizi, kaynaklarımızı koruma çabamızı artırmalıyız. Atatürk'e yaraşır yurttaşlar olmak özenimizi ulusal bilincimizle güçlendirmeliyiz. Tüm kötülere, tüm kötülöklere, kaynaklarımızla varlıklarımızı satmaya kalkışanlara, satılmışlara, sapkınlara, soygunculara, yağmacılara, kaçakçılara, diktacılara, yalancılara, partizanlara,

ATATÜRK BAYRAĞI

rüşvetçilere, soysuzlara, ahlâksızlara, ikiyezlülere, Türk Devrimi düşmanlarına, düşünce, inanç, insan hakları ve demokrasi sömürücülerine, ayrılıkçılara, bölücü ve yıkıcılara, mandacılara, numaracılara, kışkırtıcı ve destekçilerine karşı ulusal savaşım. Yılmadan, yorulmadan, duraksamadan. Eşsiz önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ü örnek alarak.

TÜRK SOLU, sayı: 142, 11 Haziran 2007

Yeniden Merhaba

Yazarımız Yekta Güngör Özden’le iyileşme sürecinde yaptığımız ilk söyleşi:

Öncelikle, atlatattığım sağlık sorunuyla ilgili TÜRKSOLU okurlarından aldığım “geçmiş olsun” dileklerine, beni sağlığa kavuşturan hekimler ve onların yakın çalışma arkadaşlarına, bütün meslektaş, dost arkadaş, gönüldaşlara ve TÜRKSOLU’na sizin saygalarınızdan teşekkür ederek sözlerime başlamak istiyorum.

Sağlık durumum daha iyi olduğunda önceki dönemde olduğu gibi, yazılarımla TÜRKSOLU’nu desteklemeyi sürdüreceğim.

Çünkü ben TÜRKSOLU’nu çıkaran arkadaşların içtenliğine, sağlıklı düşündüklerine, amaçlarının iyi olduğuna ve çabalarının yararına inanıyorum.

Her ne kadar TÜRKSOLU gazetesine ve orada yazanlara

saldıranlar varsa da hiç önemli değil. Kendi geçmişlerini, köklerini, karakter ve düşünce yapılarını unutturmak için şimdi patronların buyruğunda, yabancıların kucağında her türlü şaklabanlığı yapıyorlar. Ondan sonra da yazıların kişilere bağlı, onların düşüncelerini yansıtan açıklamalar olduğunu unutup sanki kadroluymuş, sanki ücretliymiş, sanki bir örgütün elemanıymış gibi değerlendirmelerle suçlayıp kendi okuyucularını aldatıyorlar.

Bunlar biliyorsunuz eski solcu geççinler, eski şeriatçılar, bir uçtan bir uca gidip gelenler, ortada durmasını bilemeyenler, beceremeyenler ve kötü niyetlilerdir. Kürtçü, ermenici, şeriatçı, AB'ci, ABD'ci, çıkarıcı medya kalpazanlarıdır.

Her zaman söylüyorum; TÜRK SOLU'nda yazan diğer arkadaşların yazıları, tutumları, birbirini bağlamıyor, kendilerini ilgilendiriyor. Örgüt değil, bağımsız ve özgür bireyleriz. Irkçı-Turancı, sentezci de değiliz.

Beni ilgilendiren şey TÜRK SOLU'nun çıkışı yani yayım amacı... TÜRK SOLU'nun ulaştığı insanların benim duygu ve düşüncelerimi öğrenmeleri, bilmeleri. Ben sakıncalı bulduklarımın doğru bulup desteklediklerim arasındaki ayrımı ortaya koyabiliyorsam yazılarımı okuyanların da bunu yapmalarıdır. Başka amacım ve beklentim yok.

Ben 1946 yılında gazete muhabiri kartını almışım; 1950'den sonra değişik gazetelerde ve dergilerde sekreterlik, müdürlük, köşe yazarlığı, sahiplik yaptım.

Vatan gazetesini mahkeme kararıyla yed-i âdil olarak yönettim, bir yıl.

Bunun dışında elli biri bulan ortak ve tek başına çıkan kitaplarım var. Ama kendilerinin bütün saçmalıklarını, bütün satılmışlıklarını, bütün ikiyüzlülüklerini, bütün dönemliklerini ve bütün sapkınlıklarını unutturmak için başkalarını suçlamayı marifet sayanlar bizim özgün mesleğimizin ürünlerini de gözardı ederek, yadsıyarak suçlamalarını alaylı ve küçümseyici anlatımlarla sürdürüyor. Aşağılık

duygularını yenemiyor ve aldıkları cezaya katlanamıyorlar. Milliyetçiliği ulusalcılıktan ayrı ve ulusalcılık karşıtı sanan, Atatürkçülükle ilgisiz sözde milliyetçilerle, küreselleşmeyi anlamayıp ulusalcılık-ulus devlet karşıtlığı olarak savunan uluslararası yazar(!)lığa soyunan yabancılaşmış sözde demokratlar aynı çizgiye düşmektedirler.

Bunlara karşı kısaca sözü yinelemek istiyorum: Her havlamaya başımı çevirsem yolda yürüyemem.

Arkasına bakmasını sevmeyen bir adamım. Bunlara da aldırmiyorum. Onları da beni de toplum ve ilgililer tanıyor. Toplumun yargısı önemli. Bizi tanımayıp yeni tanımaya başlayanların bilmesi için özetle söylüyorum. Ben Atatürkçüyüm bir, ben ulusalcıyım iki, ben Kuvayı Milliyeciyim üç. Ama ben yeni mandacı değilim, numaracı cumhuriyetçi değilim, patron maşası değilim, yabancılarla cirit atan, onlarla düşüp kalkan bir adam değilim.

Ben satılmış değilim, kiralık değilim, kukla değilim ve ben kimseden (aldığım emekli maaşımdan başka) birşey alarak onlara hizmet etmeyi onların gönlünü hoş etmeye çalışan birisi değilim. Ve ben Atatürkçü gençlerin her zaman destekçisiyim, her zaman yanındayım.

O bakımdan kim ne derse desin ne yazarsa yazsın hiçbirine aldırış etmeden doğru bildiklerimi yazmaya ve söylemeye sağlığım elverdiği sürece yurttaşlık görevi sayacağım.

Toplumun gözü, kulağı, dili sayılan medyanın Türkiye'mizin son yıllarında içine düştüğü durumu hepimiz biliyoruz.

Büyük bir kesimi üzüntüyle söylemek istiyorum, terör aygıtı gibi çalışıyor. Gerçekleri saklıyor. Büyük bir kesimi iktidarlar şakşaklığıyla toplumu yanıltıyor. O bakımdan Türkiye'de bana göre demokrasinin baş düşmanı, demokrasiyi istemeyenler, bizim gibi Atatürkçüler, Türkiye Cumhuriyeti'ni savunanlar değil, bu tür duruma düşenler, yeni mandacılar, numaracı cumhuriyetçiler, insan haklarını ve özgürlükleri, demokrasiyi ve inancı sömürenlerdir.

Çıkarları için her türlü ilkeyi gözardı eden her türlü kavramın anlamını kendine göre değiştirip yitirten ve her türlü yalanı söylemekle sakınca görmeyenlerdir.

Bakın size bir örnek vereyim; adamın biri çıkıyor, “Ben adayım, Atatürkçü değilim, lâik değilim” diyor, bu adamı medya “çok parlak isim, dört dörtlük aday” diye takdim ediyor.

Düşünebiliyor musunuz? Atatürkçü demek, Türkiye’nin bağımsızlığını, özgürlüğünü, ulusal egemenliğini, çağdaşlaşmasını istemektir. Şimdi bunlar “Ben Atatürkçü değilim” derken hepsini reddeden, hele lâik olmadığını söyleyip bana göre büsbütün çağdışına düşen bir adamı “Çok parlak bir isim, dört dörtlük bir aday” diye sunmanın anlamı ne oluyor?

“Sistem”in ne olduğunu bilmeyenler sırf Atatürk’ü küçültmek ve yaptıklarını karalamak için Atatürk’e saldırıyor.

Onun zamanındaki koşulları ve ortamı unutarak birçok konuda yararlı değil zararlı olduğunu söylüyorlar. Ekonomik durumu, zorunlu devletçiliği akılsızca eleştiriyorlar. Ama 1950 sonrasına hiç değinmiyorlar.

Dar’ül Fünun’dan üniversiteye nasıl geçildiğini, Atatürk’ün bu konuda neler yaptığını gözardı edip üniversiteleri mahvettiğini söylüyorlar.

Müderrislerden çoğunun Kurtuluş Savaşı’mızda Atatürk ve arkadaşlarına karşıtlıklarını, Türkiye için ne kötülükler yaptıklarını kimlerle işbirliğinde bulunduklarını unutuyorlar.

Son zamanlarda da bunu daha açık yapmaya başladılar, Anayasa yanlılığını, tüm nitelikleriyle birlikte Türkiye Cumhuriyeti yanlılığını sakıncalı sayan aklı evveller çıktı.

Türkiye Cumhuriyeti’nden yana olmak demek bana göre: Akıldan yana olmak, bağımsızlıktan yana olmak, çağdaşıktan, uygarlıktan yana olmak, insanlıktan, demokrasiden, barıştan, bilimden, hukuktan yana olmak demektir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kimsenin bir karış toprağında gözü olmadığını herkes biliyor.

Buna karşın gerek Lozan Barış Antlaşması'yla elde ettiği hakları, gerekse kendi durumunun günümüzde getirdiği olanakları elde edmemesine, Avrupa Birliği'nin iç işlerimize karışmasına, Amerika'nın dışişlerimizde tamamen egemen olmasına ve IMF'nin de ekonomik durumumuzu yönetmesine ses çıkarmıyorlar.

Soyguncular, hortumcular, din sömürücüleri, din tâcirleri de diyebilirsiniz buna, yalancılar, sahtekârlar, bölücüler, yıkıcılar, anarşistler, dönekler, hainler hepsini unutuyorlar. Bunlara tek söz söylemiyorlar. Benim yaptığım ve sizin yaptığınız ne imiş ki zararlı olan? Hep kalemlerine ve dillerine bizi dolamaya çalışıyorlar. Yalancılığı ustalık sanıyorlar.

Bir kere bir insan karşısındakini en az kendisi kadar saygın ve onurlu saymazsa ben o insanın saygınlık ve onurundan kuşku duyarım.

Biz kimsenin kişiliğine saldırmıyoruz. Benim öyle bir düşüncem yok; ama insanın diline gelenleri söylemesi de terbiyesi gereği bazı sınırlar istiyor, ben o bakımdan susuyorum. Yoksa onların dediklerinin daha ağırını ve onların yaraşır oldukları sözcük ve nitelmelerle onları karşılamasını bal gibi beceririm. Ama bana, geçmiş meslek deneyimlerime uygun düşmüyor, yakışmıyor.

Ayrıldığım yerlere toz konmasını, gölge düşmesini istemeyen bir adam olduğum için özetle böyle söylüyorum.

Son günlerde Anayasa Mahkemesi'ne saldırmaya başladılar. Bir kez daha söylüyorum; Atatürk gibi, Türkiye Cumhuriyeti gibi, lâiklik gibi değerlerin, kurum ve kişilerin bana göre hiçbir savunmaya gereksinimi yoktur.

Anayasa Mahkemesi de öyle. 1980'li yıllarda Tarabya'da sanıyorum o zaman ki Tercüman gazetesinin öncülüğüyle bir panel düzenlenmişti. Orada Turhan Feyzioğlu Anayasa Mahkemesi'nin üç

kez ihtilâli önlediğini anlatmıştı.

Bunun farkında değiller. Tıpkı askerin konuşmasının, görevi gereği yüklendiği sorumluluklara ilişkin açıklamalarının, öneri ve uyarılarının ve hattâ dileklerinin siyasal sayılmasındaki saçmalık gibi.

Anayasa Mahkemesi Anayasayı yorumlarıyla güncelleştirip yenileyen kurumdur. Anayasa Mahkemesi 1961 Anayasasından beri Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin elinden alınan "tefsir" yetkisinin, "Anayasaya uygunluk denetimi"yle, yasaların Anayasaya uygunluğunu denetleme görevinin Anayasa Mahkemesi'ne verilmesiyle bu konuda Anayasa yorumunda son ve kesin sözü söyleyen organdır. Ulus adına karar verir, bağımsızdır.

Bir yasa Anayasa Mahkemesi'nin denetiminden geçmemişse uygulanır olması Anayasa Mahkemesi'nin son kararında değindiği gibi onun hukuka uygunluğunu göstermez.

Ancak Anayasa Mahkemesi'ne denetime gelecek, Anayasa Mahkemesi "Anayasaya aykırılık yoktur" diye reddedecek, o zaman hukuksallığı tartışılmaz.

Zaten Anayasa "uygundur" demez. Niye demez? Anayasa gereğince on yıl sonra, eskiden daha azdı, yeniden aynı konu Anayasa Mahkemesi'ne getirilebilir.

Bugün "uygun" demişse yarın aykırı diyebilir. Ama bugün "aykırı" görmeyebilir yarınki koşullarda bir aykırılık olabilir.

O nedenle de Anayasa Mahkemesi "Anayasaya aykırıdır" demedikçe yasaların uygulanması Anayasa Mahkemesi'nin denetimine sunulmaması yüzünden Anayasaya uygunluğunu göstermez.

Ulusal hukukun kaynağı Anayasadır. Şimdi ikide bir sataşıyorlar; "Anayasa Mahkemesi siyasal karar vermiş". Anayasa Mahkemesi'nin işlevi siyasal ama kararları siyasal değil. Tıpkı aşçıların yaptığı yemekleri başkasına sunmasına benzer.

Anayasa Mahkemesi siyasal bir metin olan siyasal görüşlerin top-

lanıp ulusa sunulması anlamını da taşıyan yasaları denetlerken elbette vereceği kararların sonuçları siyasal olacaktır; ama kararlar hukuksal metinlerdir, Anayasa kuralı değerindedir. Katılıp katılmamak ayrı, uyulması zorunludur. Bilimsel yönden saygılı biçimde eleştirilecektir. Karşı çıkıp saldırmak ilkelik ve bağınazlıktır. Hele siyasal amaçla saldırı çok çirkindir. Kötü örnekler giderek artıyor.

Bir kez Anayasa Mahkemesi Anayasanın 153/2. maddesinde yazdığı gibi “Kendisini anayasa koyucu yerine koyamaz, yeni bir uygulamaya yol açacak biçimde karar veremez” sözü bile fazla. Zaten veremez. Bu sağlık memuruna “sen doktorluk yapamazsın”, müdürce “sen gençl müdürlük yapamazsın” demeye benzer. Zaten yapamazlar.

Ama Anayasa Mahkemesi öyle bir iptal kararı verir ki yeni durum kendiliğinden doğar. Ona uymak zorunluluğu da var. Milletvekilleri Anayasanın 81. maddesi, Cumhurbaşkanı ise 103. maddesi gereğince and içiyorlar. Ne için and içiyorlar? Andlarında ne diyorlar; Atatürk İlke ve İlkelerine, ayrıca lâiklik ilkesine, hukuka bağlılıktan, Anayasaya sadakatten ayrılmayacaklarına. Peki, Anayasa'nın 153. maddesinin son fıkrasında “Anayasa Mahkemesi kararları yasama, yürütme ve yargı organlarında, idare makamlarını, gerçek ve tüzel kişileri bağlar” diyor. Yalnız kelebekleri bağlamıyor.

Peki, Anayasanın 2. maddesinde lâiklik var. Anayasa Mahkemesi de üniversitelerde sıkıbaşın kullanılmayacağını 1989 kararıyla ortaya koymuş. Karar herkesi bağlıyorsa, bu beyefendiler de Anayasaya bağlılık andı içmişlerse, Cumhuriyetin Anayasal niteliklerinin başında da lâiklik geliyorsa nasıl olup da lâikliğe karşı konuşup davranıyorlar? Hâlâ nasıl olup Anayasa Mahkemesi kararlarına karşı “Biz sıkıbaş serbest bırakacağız” diyorlar, söz veriyorlar ve “lâiklik” dendiğinde de kavga çıkarıyorlar. Andlarına bağlılar mı bunlar? Anayasa Mahkemesi, kararlarıyla toplumsal barışı sağlıyor, Anayasa Mahkemesi, siyaseti ahlâk çerçevesi içinde

tutmaya çalışıyor. Asıl adalet budur. Gerçek demokrasilerde, hukuk devletinde Anayasa değişmeden Anayasa Mahkemesi kararına karşı yasa çıkarılamaz.

O bakımdan Anayasaya saldırıların tümü yanlıştır. Anayasa Mahkemesi'nin kararına katılmadığım bölümünü söylemiştim. Ama saygı ile uyarım.

Bana göre Meclis 184'te toplanır. Oylama biçimi gizli oy olduğundan, salona girip oy vermek isteyenlere, salonda bulunup da oy vermeden gidecekler de engel olmak olanağı bulunmadığından oylamanın sandıkta 367 oyla bitmesi gerekiyor. Sonuç oyu geçerlik için yeterlidir.

“Bu karar bizim işimize gelmiyor, bizim görüşümüze uymuyor, biz buna katılmıyoruz” diye Anayasa Mahkemesi'ni siyaset yapmakla suçlamak ve çirkin sözlerle eleştirmek “Anayasa'nın omurgası kırıldı, Anayasa siyaset yapıyor”, “Muhalefet başka kurumlardan emir alarak çalışıyor” gibi suçlamalarla toplumu karıştırmının, yeni anlaşmazlıklara sürüklemenin ve gerginlik yaratmanın hiçbir anlamı yoktur.

Asıl bunların üzerinde durulacak vatana ve Anayasa'ya sadakatsizlik uyuşup uyuşmadığı denetlenecek, irdelenecek olan bu sakıncalı tutumlardır.

İkide bir söylüyorlar; Anayasa Mahkemesi özelleştirmede şöyle söylemiş. Anayasa Mahkemesi Anayasaya göre karar verir, yasalara göre karar vermez.

Hele hiçkimsenin keyfine göre karar vermez. Tansu Çiller'in zamanında söylemiştim, bir kez daha söylüyorum “Değil Türkiye’de, dünyada Anayasa Mahkemesine buyruk verecek kişi ve kurum yoktur.”

İçinde belli görüşten insanlar olabilir. İçine belli görüşte insanların sokulduğu savları bulunabilir; ama kurul olarak verilen kararlar hiçbirisini yansıtmaz, yalnızca adaleti ve Anayasayı yansıtır.

Anayasa Mahkemesi'nin Anayasa'nın 102. maddesiyle verdiği karar doğrudur. Kaldı ki 367 sorunu yeni gündeme gelmiş değildir.

Ta Erbakan zamanından beri 367 tartışılmaktadır. Bu yeni bulunmuş bir şey değildir. Zaten Anayasa'da vardır.

Eski Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın yazısıyla yeniden ortaya getirilmesi ve yayınlandığı yerlerin bu konuda direnmesi sanki yeni bir olay ve kuralmış gibi algılanmasına neden oldu. Onun da gerçeğe ilgisi yoktur.

Bir de Anayasa Mahkemesine siyasi partili üye seçilemeyeceği söyleniyor.

Demokrasilerde, uygar ülkelerde her yurttaş bir demokratik kitle örgütünün değil, birkaç demokratik kitle örgütünün üyesidir. Ve avukatların parti üyesi olması çok doğaldır. Amerika'da avukatlarla yargıçlar aynı baronun üyesidir. Almanya'da yargıçlar parti üyesidir.

15 yıl avukatlık yapmış birisinin kim seçerse seçsin onun etkisinde kalmayacağı, özgür çalışacağı bir gerçek olarak kabul edilmelidir.

Ben 1978'de başvurdum, 11 Ocak 1979'da Cumhuriyet Senatosu'nda 5 grubun oylarıyla Anayasa Mahkemesi'ne asıl üye seçildim.

Seçtiğim zaman Cumhuriyet Halk Partisi'nin Başhukuk Müşaviriydim. Yüksek Danışma Kurulu üyesi olduğum için de tüzük gereği Parti Meclisi üyesiydim.

Buna kimse ses çıkarmadı. Bir avukatın parti üyesi olması doğal. Parti üyesi olmayan sıradan, bu işlerden anlamayan ilgilenmeyen bir insan mı gelsin Anayasa Mahkemesi üyesi olsun? Namuslu ve şerefli insanlar yalan söyleyemezler. Yalan ve iftira dışında hiç kimse benim oyumun, falan kararın altındaki imzamin, filân partiden yana ya da karşı olduğunu da söyleyemez.

Şimdi özetle söylemeye çalışıyorum. Bunların tersi olan yazıların kime hizmet ettiğini değerli okuyucularımızın saptaması, öğrenme-

si, bilmcsi gerekiyor.

Demek ki medya büyük çoğunluğuyla iyi çalışmıyor. Anayasa Mahkemesi'ne saldırıda birleşiyorlar. İzlençlerini izlemek yeter.

Türkiye Büyük Millet Meclisi İç Tüzüğü'ne aykırı biçimde alınan Meclis kararları eylemli İç Tüzük değişikliği olduğundan Anayasa Mahkemesi'nin denetim alanına girer. Anayasa Mahkemesi Anayasa değişikliklerini öz yönünden değil, ancak biçim yönünden ve şu üç koşulla sınırlı olarak denetler: Teklif ve oylama çoğunluğuna ve ivedilikle görüşülemeyeceği gereğine uyulup uyulmadığı. Bunlarda bir aykırılık yoksa başka aykırılıklar iptal nedeni olamaz.

Silahlı kuvvetlere saldırıda da birleşiyorlar. Olur olmaz sözler söylüyorlar. Tutturmuşlar körü körüne AB yandaşlığı, Amerika buyruğundan çıkmama, Amerika'dan korkma-çekinme, Ulusal Kurtuluş Savaşı vermemiş tutsak olmuş bir ulusmuşuz gibi bugün de bize 1919 ve 20'nin mandacılığını dayatmaya çalışanlar var. Bunlar köşe başlarına yerleştikleri gazetelerde her şeyi söylüyorlar. Şımarıklık ve şirretlik yoğunlaşıyor. Bu çirkinliklerin karşısında insanın elbet isyan edesi geliyor.

Biz arada sırada duygu ve düşüncelerimizi ölçülü biçimde halka duyurmaya çalıştığımızda kötü insan olarak tanıtılıyor.

Bunların yaptığı hizmetlerle bizim yaptığımız hizmetler yan yana getirilip tartılırsa sonucun ne olduğu daha saydam biçimde görülür.

Medya böyle olmamalı. Devlet, ülkeyi ve ulusu kapsayan bir insan ve hukuk kurumudur. Devlet düşmanlığı, ayrımcılık, yıkıcılık, terör karşısında duranların başında medya gelmelidir. Olanlar Türkiye'mize oluyor. Bilinenler de olsa, yinelenen de günümüz koşullarında değinmek, ilk konuşmamızda vurgulamak yararlıdır kanısındayım.

Sonraki konuşmalarda seçimlere yer veririz.

Seçim Ortamı

Yazarımız Yekta Güngör Özden’le yaptığımız söyleşinin ikinci bölümü.

Bizim demokrasimizin kendimizce özgü bir biçime sokulduğu ülkenin günümüzdeki koşulları ortada gerçekleriyle apaçık belli oluyor 1924’lü yıllarda Terakkiperver Cumhuriyetçi Parti’nin açılıp kapanması, daha sonra 1930’lar da Serbest Cumhuriyet Fırkası’nın açılıp kendini kapatması gerçekleri ortaya koyuyor ki Türkiye’de Atatürk başta söylediği gibi, Cumhuriyeti demokrasiye yaşama geçiş biçimi olarak tanımlamış ve öyle uygulamaya başlamıştır. Ancak onun özlediği ve umut ettiği gelişmeler siyasal ve toplumsal anlamda olmadığı için ülkemizde Cumhuriyete katlanamayanların başını çektiği açık ve kapalı kalkışmalar sürdüğü için bu deneyimler başarıyla sonuçlanmamıştır. Bunları günümüzün numaracı cumhuriyetçileri tersine çevirip Atatürk’ün diktatör olduğuna varacak kadar yalanlarla süsleyip halka anlatmaktadırlar. Almanya dan Türkiye’ye gelen bilim adamlarının kendiliklerinden, istekle Türkiye’ye geldiğini sığınma olmadığını söylüyorlar. Halbu-

ki ikisi de var. Hem Hitler'in zulmünden Almanya'nın o günkü ağır koşullarından kaçıp en güvenli yer olarak Türkiye'yi buluyorlar, hem de Atatürk'ün istemesi üzerine Türkiye'deki üniversitel gelişmeyi daha da hızlandırmak için Türkiye'ye geliyorlar. Bu olaylar 1945'de İnönü'nün 19 Mayıs'taki konuşmasından sonra partilerin kurulması, peşinden 1950'de seçimlerle demokrasiye geçildiğinin yaygınlaşması söylemleri bana göre Türkiye'de demokrasinin gerçekleştiğini asla kanıtlamıyor. Bir kez demokrasi bir bütündür. "Yasama organlarında demokrasi var, yargısında yok, yargısında demokrasi var, üniversitesinde yok, üniversitede demokrasi var, sokaklarında yok, karakolunda demokrasi yok, hastanesinde var" gibi konuşmaların, eleştirilerin hiç birisinin gerçek yanı yok. Demokrasi eğer varsa ülke yaşamının her katında, her alanında, her bağlamda gerçekleşmesi ve onun yurttaşın tadına varacak biçimde de bilince yerleşmiş olması gerekir. Eğer böyle olsaydı bugün çektiğimiz sıkıntının hiç birini çekmezdik. Demek ki, bana göre, Türkiye'de olsa olsa bir çeyrek demokrasi var, gerçek demokrasi yok. Açık açık söylüyorum.

Şimdi bunun olmadığını farkına varmamız için çok iyi irdilemede bulunmak gerekmiyor. Açık bakın bu günün yöneticilerince, açık bakın 1950 sonrasındaki gelişmelere. Menderes'in önceleri "Bu memlekette şariat devletini isteyen hayalperestler var" diyerek Toplanma ve Vicdan Hürriyeti Kanunu çıkarmasından önce Atatürk'ün büstlerine yapılan saldırı nedeniyle yaptığı konuşma vardır. Sonra Toplanma ve Vicdan Hürriyeti Kanunu'nu çıkarırken de Meclis'te yaptığı bir konuşma var ama bundan daha sonra da geliyor, 1955 yılında grubunun kendisine karşı tavır aldığı kuşkusuna düşünce ben sizin dediklerinizin tersini yapar mıyım? Siz isterseniz hilâfeti bile geri getirirsiniz" diyor. Bundan sonra da "Millete mâlolan ve mâlolmayan inkılaplar" diye yeni bir tartışma konusu açıyor. Bunlar gösteriyor ki daha cumhuriyeti özümsememiş olan insanlar, hâlâ din devletinin yakınlığını duyanlar demokrasiye asla yakın olamazlar.

Ondan sonraki döneme geçerse... 1960'larda "Yollar yürümekle aşınmaz", "Bana sağcılar adam öldürdü dedirtemezsiniz", "Tespih çeken elle silah çekken el bir olmaz", "Dün dündür bugün bugündür", "Meclis'in üzerinde Anayasa Mahkemesi, hükümetin üzerinde Danıştay olmaz". "Bu Anayasa bize lükstür" diyenler. Oysa dünyanın üç dört güzel anayasasından biri Türkiye Cumhuriyeti'nin 1961 Anayasası idi. Ondan sonraki yıllarda "Kadayıfın altının kızarması"ndan sözedener, "Demokrasiye geçiş kanlı mı kansız mı olur", "Benim partime oy vermeyenler patates dinindendir" diyen ve din sömürsünü başbakanlık konutuna çıkaran, şeyhlere yemek veren Başbakanlar çıktı. Onun arkasından başına eşarp bağlayıp mezarlıklarda dua etmeye, "Devlet dinin hizmetindedir" diyen bir başbakan geldi. Peşinden, kadınlarımız şeriata karşı yürüyünce "Şeriat dindir dinc karşı yürünmez" diyenler çıktı. Daha sonra da açıkça söyleyeyim Bülent Ecevit'in "Gardrop Atatürkçülüğü" ayrımı ile "İnançlara saygılı lâiklik" sözü gündeme eldi. Lâiklik bana göre demokrasinin de kaynağıdır. O halde lâikliğe karşı olanlar lâikliğin ancak dinlerin olduğu yerde bulunup bulunmadığını bilmeyenler ve din sömürsünden oy alarak iktidarda kalacaklarını zannedenler demokrasiye katlanamayanlar, onu kötüye kullananlar onu katledenlerdir. Ama Türkiye'nin bir şanssızlığı demokrasinin katilleri demokrasi şehidi diye anılmaktadır. Ya günümüzün Başbakanı'nın önceki ve şimdiki sözleri.

Türk-İslam sentezini dile getirdiler, o yürüye yürüye nereye geldi? Amerika'nın Büyük Ortadoğu Projesi'nde "İlimli İslâm" dayatmasına kadar geldi.

Bakınız sözden söze geçiyorum demeyin... İsrail Filistin'e yürüyor, istediği baskıyı yapıyor, Bakanlarını tutuklamaya kadar, Lübnan'ın içine giriyor. Ona hiç kimse ses çıkarmıyor. Biz Irak'ın içine girmek, Kerkük'e Bağdat'a girmek istemiyoruz. Yalnız Irak'ın kuzeyinde yuvalanan terör örgütünü, bu başbelâsını yok etmeye çalışıyoruz ki terör dünyada herkesin başına belâdır. Amerika Irak sanki kendi toprağıymış gibi ona da müsaade etmiyor. Niye İsrail'e

ses çıkarmıyor da Türkiye'nin kendi varlığını korumasına Amerika karşı çıkıyor? Bütün bunlar Türkiye'deki yöneticilerin demokrasiyi anlamamalarından, iyi algılayamamalarından kaynaklanan tutumların sonucudur. İşte bugünün iktidarına bakınız. Açıkça söylüyorum eğer Recep Tayyip Erdoğan Atatürkçü ve lâik ise ben değilim. Şimdi zaman zaman alt-kimlik üst kimlik tartışmalarını açtılar, "Türk Ulusu" demekten kaçındılar. Türk olduklarını söylemekten kaçındılar. "Türk" sözcüğünü bir ırka özgü sandılar, bir devletin yurttaşlarının tümünü kapsayan bir kimlik olduğunu unuttular ve unutturmaya çalıştılar.

Şimdi seçimlere geliyoruz. Ne diyorlar? "Söz milletindir, şimdi cumhurbaşkanını halk seçecek"... Bunların hepsi yalan. Ümmetçi adam "millet" nedir kabul etmez. Millet, din demektir Arapça'da. Ulus yapısına karşı çıkanların "Milletin seçmesini engelliyorlar" diye yaygaralarının aslı esası yoktur. Çünkü bunlar millet sözcüğüyle bile ümmeti kastediyorlar. Ne demek demokrasilerde cemaatler? Ne demek gerçek dindarların olduğu yerde kendi kutsal kitaplarından kendi peygamberinden başkasının peşine düşmek? Olsa olsa o konuda açıklayıcı bilgiler veren, o dinin kutsallığını ve ilkelerini halka daha iyi anlatan görüş sahibi ve yazarlar olur, bilimsel çalışmalar olur. Bunun dışında cemaattir, şeyhtir, aşiret başkanı bunlar ne demek? Bunların hiçbirisinin demokrasiyle ilgisi yok. Bugünün iktidarı da bana sorarsanız dünyanın her yerinde iktidarlar kendi devletlerini ve düzenlerini korumakta en önemli ve başlıca görev olmasına karşın Türkiye'nin iktidarı rejime karşıdır. Lâik Türkiye Cumhuriyeti'ni karşıtları ele geçirdi. Bu da işte demokrasinin değerini bilmememizden kaynaklanıyor. Seçimlere dikkat ederseniz, görüşlerimi söyleyeceğim, Siyasi partiler demokratik gelenekleri iç yaşamlarına yansıtmış değil. Türkiye'de siyasetle ve siyasi partilerle ilgili daha geniş açıklarsam siyasal hak ve ödevlerle ilgili Anayasa kuralları öbür değişmesi gereken maddeler gibi al baştan değişmeli. Siyasi Partiler Yasası değişmeli siyasi parti liderlerinin saltanatına, sultasına despotluğuna diktatörlüğüne son ve-

rilmelidir. Seçim yasaları değişmelidir. Ona, siyasi partiler yasasına koşut olarak. Ve Türkiye’de seçmenin istenci Meclis’e olabildiğine ve alabildiğine yansımali. Türkiye’de bu yok. Milletvekilleri sözde seçimle geliyorlar, hiçbir seçim biçimsel bir seçimden başka bir şey değil. Seçmenler gidiyor kendilerine hazır, seçilmiş değil atanmış durumda olan milletvekili çizelgesine mühürlerini basıyorlar o kadar. Sizin herhangi bir ismi yazmanıza, herhangi beğenmediğiniz ismi çizmenize olanak tanıyor mu? Tanımıyor. Önemi de kalmıyor. Tercih de yok biliyorsunuz. Ne yapıyorlar? Partilerin üzerine “Evet mührü” basılınca o partinin önerdiği milletvekili adayı seçilmiş oluyor. Kim önerir onları? Parti yönetimleri. Partilerin kendi üyeleri de toplanıp seçiyor değiller. Ön seçimler bile lafta kalıyor. Ve onu da her parti ancak istediği yerde yapıyor. Bütün bu durumlar Türkiye’de siyasal yaşamın başlıca öğelerinden biri olan siyasal partilerin demokrasiden uzaklığının kanıtıdır. Demokrasi dediğimiz zaman yalnızca partiler yalnızca seçimler olmaz. Muhalefetle olur. Muhalefetsiz iktidar dünyanın her yerinde, her rejimde var. Ama asıl demokratik iktidarlar, muhalefetleri özgürce çalışan iktidarlardır. Türkiye’de bu da söz konusu değil.

Bütün partileri kapsayan bir Hazine yardımı var o da sakıncalı. Niye? Ben partilerin kendilerine uygun gelirlerini toplamalarını, kendine uygun giderlerini yapmalarını kendi paramla halkın, ulusun paralarıyla niye sağlayayım? Hazine yardımıyla, partilere verilen parayla yüzlerce hastane açılır, onlarca üniversite kurulur. Bunlar çok sakıncalı şeyler. “Nefesine güvenen borazancı başı olur” diye bir söz vardır. Her parti kendi üyesinden alır, çalışır ve ayağını yorganına göre uzatır. Böylece kentler çöplüğe, pislik deposuna dönmez kardeşim.

Demokratik yaşam için demokratik yapılanma gerekir. Çoğulcu, katılımcı, kurallar ve kurumlar düzeni olan demokrasi, anlayıştan yapılanmaya uzanan geniş bir alanda haklar ve özgürlüklerin en uygar, en çağdaş açılımını amaçlayan, özellikle azlığın haklarının çoğunlukça güvenceye bağlandığı bir yönetim biçimidir. Demokra-

siyi yalnız-siyasi partilerle ya da seçimlerle geçerli saymak yanlıştır. Demokrasi toplumsal yaşamı tümüyle kucaklayan, yöntemler, biçimler, ilkeler ve kurumlarla gerçekleşen hukuksal düzendir. Yurttaşların duyarlık ve özeniyle güvence altına alınır. Daha iyi yönetim öngörülerek, paylaşımı yaygınlaştırarak, her yurttaşı ülkenin her varlığının sahibi, her sorunun sorumlusu sayarak gerçekleştirilen seçimler, örgütlenme özgürlüğünün kurumları olan siyasi partilerle sürdürülmektedir. Anayasa'nın 68. maddesinin ikinci fıkrasında siyasal partilerin, demokratik siyasal yaşamın vazgeçilmez öğeleri olduğu vurgulanmıştır. Demokrasi ve devlet için bu ölçüde önemli sayılan siyasal partilerin de devlete ve demokrasiye yaklaşımlarının özlenen, beklenen içtenlikte ve gerçeklikte olması istenir. Kapatılmak zorunda kalınan partiler gözetilirse kimilerinin tersine çalışmalar yaptıkları üzüntüyle saptanır. Bu bağlamda siyasal partilere kimi zaman "Hazine yardımı" olarak adlandırılan "Devlet yardımı" tartışmaları gündeme gelir. Kişisel kanım bu yardımın gereksiz olduğudur. Yasaların getirdiği sınırlar ve koşullar siyasal partilerin buldukları formüllerle her zaman aşılmakta ve sakıncalı durumlar için hiçbir yaptırım uygulanmamaktadır. Belirgin, belgeli durumlar dışında kişilerin, kurumların yaptıkları yardımlar, partilerin sağladıkları gelirler nedeniyle bir sorumluluk yüklenmemektedir.

"Partiler sakıncalı gelir sağlamasın, uygun olmayan yerlerden yardım alıp onların etkisine egemenliğine girmesin, onlar yönlendirmesin.." türü düşüncelerle getirilen devlet yardımı kimi devlet karşıtı işlem ve eylemlerin kaynağını, kimi sakıncalı durumların gücünü oluşturmaktadır. Toplanan vergiler, ödeyenlerin yöneliş ve eğilimlerine, istek ve amaçlarına aykırı biçimde kullanılmaktadır. Demokratik kitle örgütlerinin başında gelen siyasal partilere üyeleri katkıda bulunmalı, bunun da sınırı olmalıdır. Her yurttaşı her partiye yardım eder, onu destekler duruma sokan devlet yardımı gereksizdir. 22 Temmuz'da yapılacak milletvekili genel seçimlerine katılacak 21 partiye 216 milyon YTL devlet yardımı yapılacak, ikti-

dar partisi bunun 94 milyon YTL.nı alacaktır. Devlet böyle yardımı yapmak zorunda değildir. Ancak yasama organını oluşturan üyeleriyle siyasal partiler yadımı sağlanmakta, bunun için birleşmekte,anlaşmakta yüzlerce hastane, okul, sağlık yurdu kitaplık, yol, üniversite, vs. için kullanılacak devlet parası bir anlamda çarçur olmakta, kentler demokrasi çöplüğüne dönmektedir.

Siyasal partilere devlet yardımı 2820no.lu Siyasal Partiler Yasası'nın 1984'te getirilen, 1988 ve 1999 yıllarında değişiklikler gören EK 1. MADDE'siyle yapılmaktadır. 1961 Anayasası'nda başlangıçta olmayan devlet yardımı 2.7.1971 günlü, 1421no.lu yasayla 56. maddeye eklenen dördüncü fıkra ile başladı. 1982 Anayasası'nda olmayan devlet yardımı,23.7.1985 günlü,4121 no.lu yasanın 6.maddesiyle Anayasa'nın 68. maddesi değiştirilip son fıkrayla öngörüldü. Anayasa Mahkemesi'nin 18-19/2/1969 günlü, Esas 1968/26, Karar 1969/14 sayılı kararıyla 648. no.lu Siyasal Partiler Yasası'nın 74. maddesindeki yardımı iptal etmesi üzerine Anayasa değişiklikleri yapılmıştır. Mahkeme 2/2 1971 günlü, Esas 1970/12, Karar 1971/13 sayılı kararıyla da "Devletçe partilere para yardımı yapılmasını ilke olarak Anayasa'ya aykırı" bulmuştur. Olumlu ve olumsuz kimi görüşlerin olması doğaldır. Ancak konu yeniden ve doyurucu biçimde tartışılıp değerlendirilmelidir. Anayasa Mahkemesi'nin bu konuda başka kararları da bulunabilir. Ulusumuz, yurttaşlarımız siyasal partilere üye olarak destek verebilir, vermelidir. Ancak vergi yükümlüsü olarak böyle bir zorunluluğu olmamalıdır. Devletin de böyle bir görevi olmamalıdır. Partiler kendi ekonomik güçlerini kendileri sağlamalı,çabalarıyla kendi ekonomik güçlerini kendileri sağlamalı, çabalarıyla kaynaklar bulmalı, yurttaşlara yük olmamalı, giderlerini de özenli biçimde yamalıdır.

Beri yandan siyasi partilerin zaten o yasa gereğince sınırı çizilmiş de çizilmemiş de olsa dışarıdan aldığı yardımların hile- şer'iyesi de yapılıyor. Ben bunların bir kesiminc tanık oldum. Avukatlık yaptığım zamanki yıllardan biliyorum. Parayı, yasanın öngördüğü sınırın üstünde alıyorlar. Bölüyorlar, başkalarına bir kişinin yaptığı

yardımları on kişi yapmış görünüyor. Sanki meşruiyet sağlanıyor. Berriden yandan 2820 sayılı Siyasi Partiler Yasası'nın yanlış hatırlamıyorsa 63. maddesi var. Seçimlere katılmayanlara para cezası veriyorlar. O da antidemokratik bir kural. Bir başka yaptırım getirilmedi o da alınmıyor. Ona da kimin yetkisi var. Katılmayanlardan cezayı alıp siyasi partilere dağıtıp para yardımında bulunulabilir. "Devlet, Hazine yardımında bulunmazsa siyasi partiler sakıncalı yardım alırlar. Onu önleyelim" diye düşünmenin hiç uygun bir yanı yok. Eski dille, isabetli yanı yok çünkü zaten bilmediğimiz kadar, duyduğumuz kadar, okuduğumuz kadar siyasi partilere herkes istediğini yapıyor. Onlar da istediklerinden yardımı alabiliyorlar. Halkın üzerinden bu yükün kalkması gerekir.

Tabii seçimlerde en önemli şey de yurttaşların aldatılması. Bunun iki tane sakıncalı yöntemini söylemek istiyorum. Birincisi, siyasi parti liderleri adayları, yöneticileri, temsilcileri, sözcüleri, yandaşları ve onların şakşakçısı olan medya, yanlış ve amaçlı sormacalarla, "anket" dediğimiz, ve onların sonuçlarını yansıtarak ve bununla birlikte yalanlar söyleyerek olmayacak, gerçekleşmesi olanaksız sözverilerde bulunarak halkı aldatıyorlar. İkincisi, en çirkini oyları satın alma yöntemi hâlâ işliyor. Yazın dağıtılan kömürler, armağan paketleri, para yardımları, iş almalar oluyor. Bir üçüncüsü, sizin gazetede ben yazdım. Seçim muslukları daha da açılacak diye. İşte açılıyor. Geçici işçilerin kadroya alınması, yeniden Sağlık Bakanlığı'na, başka Bakanlıklara, Milli Eğitim'e on binlerce öğretmen otuz binlere varan sağlık görevlilerinin alınması, Diyanet İşlerine imam kadrolarının açılması. Sanki bir başka zamanı Türkiye'nin yokmuş gibi iktidarın güçlenmesi için, belediye yardımları, borçların ertelenmesi, değişik yollarla vatandaşın daha doğrusu seçmenin oyunun satın alınması yoluna gidiliyor. Bizim "dindar" olduğunu söyleyen insanlarımız. Seçmenlerimizin çoğu da bunu malesef kabul ediyor. Halbuki oy karşılıkla verilmez. İstediklerine oy versin ama hiçbir karşılık beklemeden versin. Seçmenin bekleyeceği tek karşılık seçimden sonra seçim sırasında verilen sözleri tut-

mak, hatta unuttuğu aklına gelmedikleri varsa yapıp başarısını halkına ulusuna tattırmaktır.

Aslında Türkiye demokrasisini arındırmak, gerçek yapısına kavuşturmak için yapılması gereken şeylerin, Anayasa, Siyasi Partiler Yasası, seçim yasalarından başladığını söylemiştim. Ama en önemlisi anlayıştır. Benim zaman zaman eleştirdiğim, “Ana Muvafakat Partisi” dediğim Ana Muhalefet Partisi olmasa milletvekili seçim yasasında değişiklik olmaz, Anayasanın milletvekili seçimleriyle ilgili kuralı değişmez bugün tutum ve davranışlarından, yaklaşımlarından yakındığımız insan Başbakan olamazdı. Bir kez bunun başlıca sorumlusu Ana muhalefet partisidir. İkincisi, Ana muhalefet partisi son günlerde yeni bir şeyi getirdi. Beş altı yıl önce ortaya çıkan Dubai’de Amerikalı’larla yapılan anlaşmayı gündeme getirdi. Bunu zamanında Yüce Divan’a gönderme isteğiyle gündeme getirseydi o zaman bir anlamı olabilirdi. Kaldiki iddialarının yani savlarının arkasında da pek durmuyorlar. Önemli, sonuç alıcı etkin girişimlerde de bulunmuyorlar. Sözle söyleyince şaşırılıyor, unutuluyor. Bir önemli yanı da dokunulmazlık dosyaları gündemdeyken içinde milletvekili, olmasına engel suçlar da bulunanların Milletvekili, Bakan, Başbakan olmalarının yolu kapanmalıdır. Türkiye’de bu da yok. Aslında gerçekten tertemiz bir demokrasi, tertemiz demokratlardan oluşur. Önde şaibeli insanlar, suçlanan insanlar, yargıdan kaçan insanlar yargı da aklanmamış insanlar hala suç işlemek cesaretini gösterebiliyorlarsa işte dokunulmazlık zırhları nedeniyledir. Buradaki saçmalığa bakınız ki kimi partiler bu gibi durumda olanları kurtarmak için milletvekili seçmek üzere listelerine aday olarak alıyorlar. Demek ki bu da bizim partilerimizin demokrasiye ve devletimize saygısının yeterli olmadığını gösteriyor. Eğer saygıları olsa o yola girmezlerdi. Herkes hesabını verir. Kimsenin yaptığı yanına kâr kalmaz. İşte demokrasi budur. Zaten demokrasi gerçekte, iktidarların hesap verdiği muhalefetin de etkili biçimde denetlediği rejimlerdir. Bunların ikisi olmadığı sürece siz “Ben demokratım” deseniz ne olur? Şimdi pek çok kimsenin “Ben

Atatürkçüyüm-Kemalistim” demesine benziyor. Eğer söyleyenlerin hepsi gerçekten Kemalist yani Atatürkçü olsalardı Türkiye zaten bu durumlara düşmezdi.

Bir de bizi son günlerde üzen şeylerin başında gelen, seçim sırasındaki değerlendirmelerdir. Küçük ülkeler bile kendilerini bırakıp Türkiye’yi zayıf buluyorlar. İktidarın tutumu işlerine geldiği için Türkiye düşmanlarının desteklemelerine dikkat edelim. Talabani, Barzani, Güney Kıbrıs Rumları, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nin Rum yandaşı bugünkü yönetimi, Irak yönetimi, Amerika, İsrail... Dikkat ederseniz kendi işlerine gelen durumu sürdürmek isteyen ülkeler bugün AKP iktidarının yanındalar. Yunanlılar bile AKP iktidarını tutuyorlar. AKP iktidarının içerideki başarısızlığı da dışarıdaki başarısızlığı da açıktır. Ne Almanya, Ne Fransa’nın yeni Cumhurbaşkanı’nın engellemelerine, Avrupa Birliği için hiçbirisine etkin yanıt verilemiyor. Bir sönmürlük, bir sinmişlik, bir cıızlık, bir yavanlık, yavaşlık var iktidarın tutumunda. Enflasyona ilişkin rakamlarla, halkı büyümeyle aldatmaya çalışıyorlar. Ama borçların ne kadar büyüdüğünü, açıkların ne olduğunu halktan gizliyorlar. Eğer halkın durumu bu kadar iyi olsaydı sadaka türü seçim bahanesiyle verilen yardımların yemeklerin ne işi vardı? Eğer halkın durumu bu kadar iyi olsaydı bu kadar iflâslara bu kadar işletmelerin kapanmasına, şirketlerin sona ermesine gerek yoktu. Bunlar giderek büyüyen rakamlar. Eğer halkın durumu bu kadar iyi olsaydı memurun, işçinin ve çalışanın bu kadar yakınmasına gerek kalırmıydı? Bunları açıkça söyleyelim. Bugün bu kesimlerin hepsi çok güç durumda, Milletvekilleri herhalde kendi aldıkları yollukları ve ödenekleri gözeterek, bunların kendilerine verdiği güç ve sıcaklıkla başkalarının soğukluğunu ve güçsüzlüğünü düşünmüyor. Bir kötülük de terörün giderek tırmanması. Terör konusunda Silâhlı Kuvvetlerle karşı karşıya geldiğini sandığım bugünkü yönetimin bir acz içinde bulunmasıdır. Üniversitesiyle, yargısıyla kavga eden, iktidarın dünyanın hiçbir yerinde başarılı olduğu görülmemiştir. Hemen söyleyeyim satırbaşlarıyla, Anayasa Mahkemesi’nin son kararı

önceki kararına ortadan kaldırmamıştır. Cumhurbaşkanlığı seçiminde yine 367'nin aranması koşuldur. Sonraki kararı biçim yönünden, geçen sayımızda söylediğim gibi, sınırlı incelemede Anayasa'nın 1971'deki kararından mahkeme olarak dönmesidir. Başka şey düşünüyor şimdi. Bunun cumhurbaşkanı seçimiyle ilgisi yoktur. Bir de bunun Anayasa Mahkemesi'nin hatâsını anlamış da bu kararı öyle vermiş diye tanıtılması çok çirkin. Bunlar kötü sözlerdir. En aykırı, sakıncalı sözlerdir. Devlet adamı niteliği taşıyanların yargı kararlarını böyle uluorta, ağzından çıkan kulağın duymayacak sözlerle eleştirmesi her şeyden önce rejime çok büyük zarar verir. Yargıya saygısı olmayan adamın devlete saygısı yoktur. Devlete saygısı olmayanlar devlet adamı olamazlar. **Yineliyorum devlet adamı olmak için önce adam olmak gerekir.**

Seçimlerdeki önemli bir nokta da bağımsız adayların ortaya çıkmasıdır. Bunların kimilerinin Kürtçü olduğu, Ermenici oluğu, yabancı dostu olduğu. Atatürk, Atatürkçülük, lâiklik ve Türkiye düşmanı olduğunu herkes bilmektedir. O bakımdan başka partilerde yer bulamayanlardan kimilerinin de “bağımsız aday” adı altında Türkiye demokrasisine engel olmak üzere, bana göre hiçbir yararı olmayacak, Meclis'e girme çabaları çok ilginç. Yeni yeni kendilerine göre ustalık ve oyunlarla sızma çabaları olarak algılıyorum. Bir önemli durum da Türkiye'nin içinde Erzincan'da Şırnak'ta vs. döşenen mayınlar... Bunlar Irak'tan hemen gelip döşeyip geri dönenler değil, açık açık söyleyelim bunlar Türkiye'nin içinde hâlâ yaşayıp “Gece silâhlı gündüz külâhlı” dediğimiz PKK'lılar ve onların yandaşlarıdır. Bunlar PKK'ya bal gibi hizmet ediyorlar. Mayınları bunlar döşüyor. Askerlere karşı bunlara destek veriyor, yiyecek içecek, gıda hapsini veriyorlar ve gizli gizli silâhlanıyorlar. Silâhları da var. Benim kuşku ve tahminim bu. Olaylar bunu ortaya koyuyor. Çünkü üstüste uzaktan kumandalı dediğimiz şeylerle ya da karakollara şhrin, ilçenin içinde ateş ederek yapılan saldırıların bir başka anlamı yoktur. Hem siz Güneydoğu'ya yüzbinlerce asker yığdığınızı söyleyeceksiniz, duvar ördüğünüzü söyleye-

ATATÜRK BAYRAĞI

ceksiniz, hem oradan PKK'lıların geçmesinin, şimdilik geçmesinin zor olduğunu söyleyeceksiniz, hem de içerde bu mayınların içerdekiler tarafından döşenmediğini savunacaksınız. Böyle bir çelişki olmaz. Yönetim eğer başarılı olsaydı, cephe askerin işidir. İç düzen yönetimin işidir. Bu PKK terörünü önleyebilirdik. Bana göre AKP'nin ekonomide, iç siyasete, dış siyasette, hukukta, bilimde, eğitimde, öğretimde geçim koşulları ve ulaşımda yaptığı yararlı hiçbir şey yoktur. Gösteriştir laftır ve hepsi de bana göre boştur.

En büyük tehlike Atatürk, lâiklik, hukuk ve bilim karşıtlığıyla “yola devam” sözünde gizlenen amaçtır.

TÜRK SOLU, sayı: 146, 16 Temmuz 2007

Seçim mi, Geçim mi?

Demokrasinin varlığını kanıtlayan yapılardan biri siyasal partiler, öbürü muhalefet, en önemli kurumu ya da olgusu serbest seçimlerdir. Göstermelik ve biçimsel bir demokratik işlem olmaktan öte yurttaşların istencini yansıtacak sistem ve yöntemle gerçekleştirilmesi sağlıklı ve gerçek demokrasi için başlıca ölçüt sayılabilir. Ülkemiz siyasal tarihi, Osmanlı döneminden bu yana seçimlerle ilgili kimi olumsuzluklar dışında, oldukça başarılı aşamalar kazandığımızı anlatır. Ancak, benim kişisel kanım son seçimlerin büyük bir düş kırıklığına neden olduğudur. Sorulduğunda “Karamsar bir kişi olmamama karşın umutlu değilim” yanıtını vererek görüşümü açıklıyordum. Şimdi, rakamlar, karşılaştırmalar, değerlendirmeler ve haklı-haksız kimi değiştirilerle kimi senaryolar yazılmaktadır. Hepsi geride kalmıştır. Ancak, geçmişten alınacak dersler geleceğe izi hazırlanmaya yarar. Bu nedenle seçimlere özetle değineceğim.

“Geçim” genelde gereksinimleri karşılayacak geliri elde ederek

yaşamını sürdürmek ve ilişkileri uyumla yürütmek anlamında kullanılır. “Seçim” ise en uygunu belirleyerek yeğlemektir. Öne alınması sorun olan milletvekili genel seçimleri, iktidarın kızgınlıkla önerdiği yasa ile yapılmasına, Anayasa’nın 102. maddesinin öngördüğü “derhal seçim”in gözardı edilmesine karşın Cumhurbaşkanı seçimi için yapılmış gösterilmektedir. Erken seçim önerisine “vatanı ihancet” sayanların neden olduğu son seçim gerçekte “geçim endişesi”nin ağır bastığı, iktidar kanalıyla seçmene sunulan kimi olanakların etkisinin duyulduğu bir oldu-bitti sayılabilir.

İktidar, tüm devlet olanaklarını kullanmış, elindeki belediyelerle, yöneticileri atadığı ya da desteklediği kurum ve kuruluşların desteğiyle seçmenleri özgür istençlerini belirtmekten alıkoymuştur. Değişik güçlükler içinde bocalayan kimi seçmenler iktidarın verdiklerini yarınlarda da vereceğini sanarak tüm aykırılıklara, haksızlıklara, yolsuzluklara, sakıncalara, şehit ailelerinin yakınmalarına, işçi ve memurun sıkıntılarına karşın oyunu iktidara vermiştir. Sonucu, hukuka bağlılık ve yurttaşlık haklarına özen yönünden saygıyla karşılamakla birlikte değerlendirme de doğal bir yaklaşımdır. Muhalefet partilerinin kimi halk dalkavukluğuna soyunarak açık-kapalı sıkımbaş yandaşlığı yapmış, hemen hemen hepsi seçmene umut veren yeni bir tasarımlar, yeni bir söylem, yeni bir atılım, sağlıklı ve gerçekçi yeni bir söz edememiş, alanlardaki coşkuyu sandığa yansıtamamıştır. İktidarın son yıl çalışmaları yanında muhalefet partilerinin çabaları sönük, yavan, cılız kalmış, halka yaklaşımlarında belirgin bir sıcaklık ve içtenlik görülmemiştir. Seçmenin güvenini ve beğenisinin karşılayacak adaylar yerine vitrin süslemeyi yeğlemişlerdir.

Kendi içinden ağır ve yoğun eleştiri alan, medyada her gün yeni bir mârifeti açıklanan iktidar dönemindeki yolsuzluklar, soygunlar, suçlar, şaşkınlıklar, başarısızlıklar, yetersizlikler, çarpıklıklar, güçlükler, bağımlılıklar, yoksunluklar, şehitler, silâhlı kuvvetlerle, yargıyla, üniversiteyle kavgalar, hakaretler, küfürler vs. hepsinin uygun bulunduğu savunmasına neden olan bir sonuç çıktı. Bağımsızlık, özgürlük, çağdaşlık, hukuksallık, güvenlik, ekonomik

gelgitler, gözardı edildi. Günümüzün müstafi Başbakanı muhalefet için “Halk onların hesabını gördü” diyor. %50’den fazla karşıdaki oy hiç önemsenmiyor. Bu yanlış ve yarım bir demokrasi anlayışıdır. Demokrasiyi tramvaya benzetip kendi dinci amaçlarına araç sayanlar için olağan görülse de sakıncalı ve tehlikelidir. Yüksek Seçim Kurulu’nun 26.7.2007 günü açıkladığı rakamlar artan seçmen sayısı gözetildiğinde hiçbir partinin aradığını bulamadığını ortaya koymaktadır. Yakınanlar, karşı çıkanlar da iktidar partisini yeğlemiştir. Yitirenlerin bile kazandığını savunduğu seçimler umut verici bir gelişme olmadığını doğrulamıştır.

Başta medya mâfyası, iç ve dış geniş destekle, etkin olanaklarla (değişik seçim rüşvetleri içinde) ayrıcalıklı biçimde seçime giren iktidar kesimi Hükümet kuracak Anayasa değişiklikleri dışında istediği yasayı geçirecek çoğunluğu kazanmıştır. Ancak “Yola devam!” sloganıyla bildiklerini okuyacakları, kimi oyunlar ve aldatmacalarla AB’nin ve ABD’nin isteklerini yerine getirerek sakıncalı ve tehlikeli kalkışmalarda bulunacakları anlaşılmaktadır. Helc Cumhurbaşkanlığına yerleşsinler, asıl o zaman dışlerini göstereceklerdir. Şimdi o yoldaki engelleri azaltmak ve aşmak için şirin görünmeye çalışıp yatıştırıcı konuşmalar yapıyorlar. Gerçekte Türkiye karşıtı iç ve dış çevrelerin sevinci dayanışmalarını kanıtlıyor.

Dış etkin güçlerin Türkiye siyasetini biçimlendirme çabalarının sürdüğünü, yeni gelişme ve girişimlerle amaçlarına uygun yapıyı oluşturma tutkularını seziyorum. Muhalefet partileri üzerinde yeni oyunlar tezgâhlanmaktadır. Kimi aymaz ve sapkının cleştirisine karşın ulusal-yaşamsal ilkelerden ödün verileceğine inanmak istemiyorum. Özellikle “Bağımsızlar” etiketiyle seçilen, çoğu kürt kökenli, kürtçü, militanı sayılacak ölçüde PKK yandaşı, tam bağımlı kimi yeni milletvekillerinin kimlik alımından, andıçmeden, Meclis albümüne verecekleri bilgiye, önercekleri tasarılarla, kuracakları gruba, katılacakları partilere kadar neler yapacakları, neler konuşacakları, iktidarla ilişkileri toplum yanından duyarlıkla izlenecektir. Genclde çıkarın öne çıktığı görüşü paylaşılmaktadır.

Neler Yapılmalı, Olmalıdır?

1. Anayasa, Siyasal Partiler ve Seçim Yasaları değişmeli, lider salтанatı önlenmeli, partilerin ve adayların gelir ve giderleri iyice denetlenmeli, kamu kuruluşlarının katkıları durdurulmalıdır.

2. Seçim sistemi en çağdaş, en gerçek biçimiyle Anayasa'da öngörölmeli, seçim barajı yeniden gözden geçirilmeli, seçim yasalarıyla oynamak engellenmelidir.

3. Siyasal partiler kendilerini özelleştiriye bağılı tutup sorgulayarak yönetimden aday belirlemeye, halkla ilişkilere, toplumsal bağlantılara, seçmenlere yönelişe değin antidemokratik durumlara son vermeli, gençleşme ve yenileşme gerçekleştirmeli, değişiklikleri güçlenme bilmeli, görevler belli süreçlerle sınırlı olmalıdır. Bunlar gerekirse yasalarla sağlanmalıdır.

4. Soy ve inanç sömürüsü, seçim rüşvetleri ağır yaptırımlara bağlanmalı. Anayasal ilkelerden ve cumhuriyetin niteliklerinden ödün verilmesi önlenmelidir.

5. Yurttaşın demokrasi kültürü ilköğretim çağından başlayarak dokunmalıdır. Siyasal eğitime önem verilmelidir. Seçmeni doyuracak, ilgisini çekecek, seçimlere katılmasını sağlayacak tasarımlar sunulmalıdır. Parti enflasyonunu önleyecek anlayış geliştirilmelidir.

Daha başka ekler de yapılabilir.

İyi düşünmeliyiz. İstikrarsızlığın istikrarı sürgit mi olsun? Neyde istikrar var? Terör, olumsuz yaşam koşulları, dış baskı, ödümler, partizanlık, kadrolaşma, eğitimde, ekonomide, yargı kararlarının uygulanmasında, devlet organları arasındaki ilişkilerde, suçlarda mı? İktidarın sayısal çoğunluğunu koruyarak sürmesine istikrar denilemez. Kargaşa açık. İşte Cumhurbaşkanlığı seçimi. Toplumsal dinginlik ve barış özlenen ölçüde var mı? Hepimiz sorumlu ve kusurlu yuz.

Lozan Utkusu

Türk Mucizesi'nin kaynağı Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın Başkomutan Meydan Savaşı'yla sonuçlanması, barışı olmayan aydınlanma-çağdaşlaşma savaşının başlangıcıdır. Büyük Atatürk ve arkadaşlarının işgalleri, isyanları ve ihanetleri de etkisiz kılarak başardıkları tarihsel olgu, tutsak uluslara örnek, özgün bir yaratımdır. Güçlükler, yoksunluklar, iç ve dış engeller, Türkiye topraklarında yaşayan insanların birlikte karşıladıkları olumsuzluklardır. Ölüm-kalım savaşı verilerek, yoktan var olmanın destanı yazılmış, kuşatılmış, silâhları alınmış, tersanelerine girilmiş, kaleleri tutulmuş bir ulus, tam bağımsızlık, özgürlük ve ulusal egemenlik temelinde uygarlık koşusunda öne çıkmıştır. Ümmetin kul ve köle durumunda bir parçası olan insanımız, onur ve erdem saydığımız hak ve özgürlükleriyle kişilikli birey niteliğiyle ulusun ögesi olmuş, toplumumuz ulus düzeyine çıkarak devletin gerçek sahipliğini üstlenmiştir. Tam eşitlikçi yurttaşlar düzeni, tam bir halk demokrasisi olan Cumhuriyet kurulmuş, Atatürk'ün önderi olduğu Türk Devri-

mi'yle ülke her yönden bayındır kılınmıştır. Ulusumuza özgü, kendini sürekli yenileyen bir yaşam felsefesi olan Atatürk İlkeleri'yle sonsuza değin bağımsız yaşayacak Türkiye Cumhuriyeti birbirini izleyen ve tümleyen devrimlerle güçlü, gönenli, güvenli, ileri, uygar ülkelerin başında yer almıştır. Ekonomik, siyasal nice sorun çözümlenmiş, "Yurtta barış, dünyada barış" ilkesinin içtenlikle benimsenmesi sonucu ulusumuz yaraşır olduğu aydınlığa, erince ve mutluluğa kavuşmuştur. Bilim devleti olarak Türkiye Cumhuriyeti'nin kazanımları, ulusal yaşamın özünü oluşturmuş, gereksinimlerini karşılamış, olanaklarını sağlamıştır. Eğitimle yazgıcılıktan yaratıcılığa geçen, us, ahlâk, yürek birlikteliğini bilgi donanımı ve çalışma gücüyle etkin kılan anlayış, yaşam koşulumuz sayılmıştır. Kurtuluş ve kuruluş evresi yenilgiye uğrattığımız yayılmacı ve sömürgeci dışgüçlerin ve destekçilerinin Lozan'da imzalamak zorunda kaldıkları Antlaşma ile tamamlanmıştır. 11 Ekim 1922 Mudanya Atışkısı'ndan sonra 21 Kasım 1922'de ilk toplantısı yapılan Antlaşma görüşmeleri 4 Şubat 1923'de kesintiye uğramış, 23 Nisan 1923'de yeniden başlayan görüşmeler 24 Temmuz 1923'de sonuçlanmıştır. TBMM adına Delegasyon Başkanı İsmet İnönü'nün imzaladığı Antlaşma'nın hemen anımsanan önemli yönleri kapitülasyonların kaldırılması, Musul dışında Misak-ı Millî (Ulusal Ant)'nin çizdiği ülkemiz sınırlarının benimsenmesi, Ege Adalarının silâhsızlandırılması, Sevr'in temel alınmasının reddi, ülkemizin kuzeyinde ve doğusundaki rum ve ermenilerle Doğu Avrupa'daki Türklerin karşılıklı değişimidir. Osmanlı borçları onurlu bir davranış olarak yüklenilmiş, son ödemesi 1954'de yapılmıştır. Lozan Barış Antlaşması, kesinleşen ulusal sınırlarımız içinde bağımsız bir devlet olarak tanınmanın uluslararası hukuk belgesidir. TBMM 23.8.1923'de 341, 342, 343 ve 344 sayılı Yasalarla Antlaşma'yı ve eklerini onaylamıştır. 6.6.1924'de yürürlüğe giren Antlaşma, cumhuriyet tarihimizin anıtların bir hukuk yapısıdır. Gününün koşulları, ortamı ve olanakları gözetsilirse, sonuç gerçek bir utkudur. İsmet İnönü'nün askerlikte olduğu gibi diplomaside de kanıtlanan üstün

yeteneklerinin yansıdığı tarih öğretisidir. Yargı bağımsızlığı amaçlı hukuk devletinin kurulmasını sağlayan, ulusal varlığımızı ve yepyeni devletimizi herkese benimseten Antlaşma'ya İngiltere, Fransa, İtalya, Rusya, Yunanistan, Romanya, Sırp-Hırvat-Sloven devleti katılmış, Rusya'nın Boğazlar için, Bulgaristan'ın Ege Denizi için bulunduğu çalışmaları ABD gözlemci olarak izlemiştir.

Savaş'tan iki ay sonra başlayan görüşmelerde Türkiye'nin aldığı sonucu değerlendirirken yalnız göstermelik onbir İl'i bırakan Sevr iyice düşünülmelidir. IMF reçeteleriyle hazırlanan krizleri gidermek için yine IMF öngörülerinin ABD ve AB baskı, dayatma ve buyruklarının ivedi biçimde yerine getirildiği, işlerimize karışıldığı, yasama organımızın yönlendirildiği gözetilirse Lozan Utkusu'nun büyüklüğü daha iyi anlaşılır. Yabancılar övgü yağdıran yeni mandacı yapay liberallerin sapkın çabaları etnik ve köktendinci teröre dayanan yıkıcılar, sözde ermeni soykırım tasarılarını gündeme getirerek, ekonomik yönden güçlüğe düşürerek Türkiye'yi kuşatıp yıkmaya çalışan sanal dostların oyunları düşünülürse, Lozan'ın onurla, yurtseverlikle, yüreklilikle yazılmış bir destan olduğunda duraksanamaz. Bağımsızlığına ve varlığına son verilerek yeryüzünden silinmek istenen bir ulusun kendisini gömmek isteyen güçler karşısında gereken yanıtları vererek aldığı sonucun büyüklüğü, anlamı ve etkileri yadsınamaz.

Kimi yabancılar ülkemizin belli yörelerinde at koşturmakta, cirit atmakta, belli kişi ve kuruluşlarla görüşerek kimi akçalı destekler de vererek amaçlarına uygun araçlar sağlamaya, ortam yaratmaya çalışmaktadır. Lozan'da kazandıklarımızdan neler kalmıştır? Küreselleşmeyi ve globalleşmeyi, AB'ne üyeliği yanlış algılayanlar, gerekli-gereksiz ayırmadan özelleştirme vurgunu ve yağmasını gençleştirenler, yolsuzluklara bulaşanlar siyasal olanaklarla yargıdan kaçırılmakta, iktidar ve muhalefet aymazlığı demokratik düzeni gölgelemektedir. Ulusal varlığımız için Lozan Barış Antlaşması, en gerçekçi, en güçlü dayanaktır. Ankara'nın haklı ve güçlü çıkışıyla imza evresinde kalan Sevr Antlaşması'nı tarihin çöplüğünden

çıkarmak isteyenler şimdilerde IMF dayatmalarıyla kollarını sıvamışlardır. Eşit konuma önem vermeyip körü körüne AB üyeliğine soyunanlarla iktidar uğruna ödün üstüne ödün verenler birleşerek ülkeyi Sevr ötesi duruma düşürmektedirler. Lozan'ın aydınlığı IMF ve AB karanlığında tüketilmekte, yitirilmiştir. Bağımsız yapı, onurlu duruş, ödünsüz çeşitlik, sağlıklı ortaklık, ekonomik gereklerle eğilerek, ezilerek değil, ilkeli, inançlı, kararlı oluşla sağlanır ve korunur. Ekonomik bağımlılık da bağımlılıktır. Teslimiyetin büyüğü-küçüğü olamaz. Uydu ve uşak yapılı, "ver kurtul"cu işbirlikçilerin utandırıcı çabaları, kutsal nitelikli tam bağımsızlık ilkesine ters düşmektedir.

Atatürk unutturulursa, Lozan unutulursa daha nice olumsuzluklar yaşanır. 1923'ün koşullarında başarılanları bugün tersine çevirmek asla bağışlanamaz. O günlerde yapılanlar bugünlerde yapılmazsa umutsuzluk ve karamsarlık genelleşir. 1919-1923'ün kahramanları demokrasiyi Cumhuriyetle yaşama geçirenler, ülkemizi bayındır kılanlar, onurlu, saygın ve güvenilir bir devleti insanlığa armağan edenler yozlaşmanın, aymazlığın, bağnazlığın, saygısızlık ve aykırılığın bugünkü boyutlara varacağını düşünselerdi söylevleri daha ağır olurdu. Atatürk'ün 1927'de Gençliğe Seslenişi, 6 Şubat 1933 Bursa konuşması, 10. Yıl Söylevi, Ordulara Bildirisi dünya durdukça anımsanması gereken öneri, öğüt ve uyarılardır. Alt-üst kimlik tartışmaları, çoğunluktaki yurttaşları azınlık kılma çabaları, inançların en iyi biçimde yaşanmasına karşın köktendinciliğin gidecek yaygınlaşıp siyasete egemen olma girişimleri, şeriat, tarikat, aşiret kadrolaşmaları, eğitim ve öğretimi dinselleştirme oyunları sorumluluklarımızı bir kez daha, bin kez daha vurgulamalıdır. Müdafaa-i Hukuk ruhu, Kuva-yı Milliye ateşi, Türkiye Cumhuriyeti'nin yaşam gücüdür. Gereksiz kavgalarla toplumsal barışı bozanların, devlet düşmanlığıyla çocukları ve gençleri karanlığa itenlerin istedikleri nedir? Tüm bu sorunları değerlendirerek yurttaşlık görevimizin gereklerini yerine getirmeliyiz. Çekişmelerle, bencillik sayrılıklarıyla bir yere varılamaz. Tarikatçı yardımcılarının buy-

ruğuna giren kişiliksiz ve niteliksiz yöneticiler döneminde günümüzdeki aykırılık, çelişki ve hozuklukları saptamalı, Atatürk'ün emanetini koruyup koruyamadığımızı iyi düşünmeli, kendimizi sorgulamalı, doyurucu yanıtlar verecek düzcye gelmeyi başlıca crek saymalıyız.

Başta destekçi Büyük Atatürk, Antlaşma'yı başarıyla sonuçlandıran İsmet İnönü ve arkadaşlarını, anıları önünde saygıyla eğilerek yürekten anar, onların kazandırdıklarını ödünlerle elden çıkaranları, onlara yaraşmayanları, Türkiye ve Atatürk karşıtlarıyla yandaşlarını kınadığımı yinlerim. 24 Temmuz'u, 30 Ağustos'u, 29 Ekim'i coşkuyla kutlamak, bu kutsal günlere gereken öncemi vermek ve anlamına yakışır olmak da hakkımızdır. Lozan'la ne kadar övünsek azdır. 84. yıldönümü kutlu olsun!

TÜRK SOLU. sayı: 147, 30 Temmuz 2007

Neden Böyleyiz

Tarihi şanlı dolu bir ulusun kimi evreleri, aşamaları geçtikten sonra karşılaştığı ekonomik ve siyasal güçlükler karşısında duraksamaya düşmesi şaşırtıcı olmaktan ötede düşündürücüdür. Hiçbir şeyi kalmamışken topraklarını düşmanlardan kurtarıp sömürgeci ve yayılmacı güçlere verdiği ders ölçüsünde, tutsak uluslara da örnek olan Türkiye halkı, yangın kalıntıları, kül yığınları içinden yepyeni bir cumhuriyet çıkararak ulus yapısının somut ve hukuksal kanıtını dünyaya saydırmıştır. Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı tüm güçlükleri ve yoksunlukları yenerek kazanmış, iç ve dış düşmanların umutlarını yıkmış, her konuda tam bağımsızlık ilkesiyle özgürlük ve ulusal egemenliğin kutsal aydınlığını tattırmıştır. Atatürk ilkeleriyle yaşama geçcen Türk Devrimi, lâik Türkiye Cumhuriyeti'ni sonsuza değin bağımsız yaşatacak gücün bilgili, bilinçli, ahlâklı, sağlam yapılı yurttaşlar olduğu gerçeğini herkese benimsctmiştir. Birbirini izleyen devrimci atılımlarla çağdaşlığın tüm olanakları edinilmiş, Anayasa, yasalar, kavram ve kurumlar, anlayışta yenilikler, kişilikli bireyi, bu

yolla da cumhuriyeti kuran ulusu gerçekleştirmiştir. Ümmet yapısı atılmış, tehaa bağı koparılmış, eğitim düzenindeki gelişmelerle ufkumuz açılmıştır. Halkevleri, Türk Tarih ve Türk Dil Kurumları, daha sonra Köy Enstitüleri yoluyla Türkiye Cumhuriyeti, kuruluş yıllarında, dünyanın önde gelen devletlerinden birisi düzeyine yükselmiştir. 1930'lardaki dünya ekonomik buhranını, İkinci Dünya Savaşı'nı beğeni toplayarak atlatan ülkemizin çok partili düzen ve demokrasiye geçiş sürecinden sonra gerilere çekilmesinin başlıca nedeni eğitimdeki yozlaşma, inanç sömürüsü, ahlâk bozukluğu ve ilkesizliktir. Günümüz sorunlarının kaynağında tembellik, aymazlık, çıkarıcılık, gösteriş düşkünlüğü, yapaylık, yavanlık ve kimi yetersizlikler yatmaktadır. Ekonomik, siyasal, hukuksal, toplumsal vs. tüm sorunların çözümü uscu bir yaklaşımla demokratik geleneklere bağlılıktan geçmektedir. Barış içinde gönenci ve erinci yaşamak, insana ve insanlığa değer vermekle başlar. Bu konularda aydınların öncülüğü doğaldır. Toplumun kişisel yolgöstericisi olacak aydınların gereksiz tartışmalar, sakıncalı karşıtlıklar, anlamsız ayrılıklarla verdiği zararı gidermek olanaksızdır. Birbirini dinlemeyen, anlamayan, anlamaya yanaşmayan, ilişkileri uygarlık gereklerine değil, ilkellik sayrılıklarına göre sürdüren, tartışmayı kavgaya dönüştüren, yalanı, karalayıp kötülemeyi, her araç, yol ve yöntemle yıkıp yoketmeyi beceri sayan bağnaz tutumlar aydınların karanlığıdır. Yayınlarımızı okutamıyor, yaşıtamıyoruz. Ödentiler yatırılmıyor.

Başta öğretmenler, subaylar ve yöneticiler lâik Türkiye Cumhuriyeti'nin ışığını yurdun her köşesine taşıyan aydınlardır. Şimdilerde siyasal yapılanmada ayrı yerlerde bulunmaları olağan karşıtlık gereği sayılacak biçimde bir bozukluğu yansıtmaktadır. Kişisel güdüler, toplumsal ve ulusal özelemlerin üstüne çıkarılmakta, çekemezlilik, engelleme, halk diliyle "karpuz kabuğu koyma" terbiyesizliği, kişilik ve onura saygısızlık beceri olarak savunulmaktadır. Kimi sözcük ve kavramlarda ayrı görüş, ayrı düşünce düşmanlık nedeni yapılmakta, anlaşma ve uzlaşmadan çekinilmektedir. 1800'lü yıllardan bu yana gericilikten çektiklerimiz, Patrona İsyanı, III. Selim, Alemdar Mustafa

Paşa, Tanzimat Fermanı, Islahat Fermanı, 1. Meşrutiyet, 2. Meşrutiyet, 31 Mart Olayı, Ulusal Kurtuluş Savaşı sürecindeki isyanlar ve ihanetler, Şeyh Sait İsyanı, Kubilây Olayı, Dersim Olayı, Said-i Kürdî olayı, Çorum, Kahramanmaraş, Sivas olayları, yobaz İBDA-C, Hizbüttahrir çeteleri ve öbür terör örgütleri, demokrasi ve insan hakları bahanesiyle verilen ödünler, inanç sömürü yapılarak sürdürülen dayatmalar toplumumuzu yeterince uyaramamıştır. Gericilerin dayanışma ve çalışma yetilerinin düzeyi, akçalı güçleri, direnme ve amaca ulaşma çabaları aydınların tembelliği ve birbiriyle kavgaları nedeniyle daha etkili olmaktadır. Aydınların kendilerinden beklenenleri yerine getirecek biçimde çalışmaları, bir araya gelmeleri, dayanışmaları için ülkenin yakılıp yıkılması, iç ve dış düşmanların hepimizi tutsak etmesi, bağımsızlığın tümüyle gitmesi ya da birkaç kişinin daha ölmesi mi gerekmektedir? ABD pazarlamacısı, AB oyuncusu kimi yeni mandacılarla bölücü ve yıkıcıların, gerici ve tutucuların, çağdaş milliyetçiliğin Atatürk milliyetçiliği olduğunu bilmeyen ya da bilmek istemeyen ırkçıların, devlet birimlerini ele geçirmek için her yola başvuran tarikatçı-şeriatçı sözde milliyetçi bağnazların kötülüklerini izlemekle yetinen sözde aydınlar, Ulusal Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyetle kazanılan değerlerin bilincine varmamışlardır. Karşılaştığımız bozuklukların ve yitirdiğimiz varlıkların nelere mal olduğunu unutamayız. Terör nedeniyle katlandığımız sıkıntıları gözardı edemeyiz. Terörü bastırmak için yapılan giderler ülkemizin yoksunluk içindeki bölgelerini kalkındırır, bayındır kılar, ekonomik yönden tüm gereksinimlerimizi karşılar. Ün, san, unvan, mevki, makam, imkân peşinde koşmakla, konum gösterisiyle bir şey sağlanamaz. İnsanlık değerlerini, kişilik öğelerini topluma yarar ölçüsüyle ortaya koyamayanların etiketle öünmeleri boşunadır. Yaratıcı güçten yoksun, hiçbir ürün vermeden yaşamak boşlukla sallanmakla birdir. Yabancıların kimi önerilerle oyalayıp avutma, buna karşılık alacakları ödünlerle yıpratma ve yıkma oyunları başta aydınların, her yurtseverin karşı çıkacağı sapmalardır. İçine düşürüldüğümüz krizlerin alt yapısını ABD ve AB'nin oluşturduğu, ülkemizi

zi uluslararası para kurumlarının egemenliğine bağlamak istedikleri, bir tür sömürge durumu yaratma çabaları uyanık olmayı gerektirmektedir. Kendisini düşünen sözde aydınlarla yabancıların dile getirdiği 2. Kurtuluş Savaşı'nı kazanmak güçtür. Siyaset ambargolu, varlıklar ipotekli olamaz.

Uluslararası ilişkilerde bağımlılıkla ülkede iktidarda kalmak düşünüyörenlerin uyanması beklenemez. Ulusal egemenliği siyasal oyunlarla anlamsız kılan, siyasal partileri Türkiye'nin partileri olmaktan uzaklaştıran anlayış, Cumhuriyet kurumuyula bağdaşamaz. Hepimizin onurunu simgeleyen Cumhuriyeti tüm nitelikleriyle savunanları "Lâikçi, lâikperest" diyerek suçlayıp alaya alanların ülkeyi satmaya çalışanlardan, soyduranlardan, yıkım ustalarından ayrılığı yoktur. İktidar ve muhalefet boşluğundan yararlanarak işbirlikçiliğine hız verenlerin karşısında gerçek yurtseverlerin, gerçek aydınların, gerçek demokratların, gerçek Atatürkçülerin, cumhuriyetçi demokrasiyi savunan içtenlikli cumhuriyetçilerin, temiz inançlıların örnek duruşlarla yer almaları özlenmektedir. Siyasal partilerin neleri amaçladıkları, neleri söyleyip yaptıkları, nelerin peşinde koştukları, kimlerin elinde ve ne durumda oldukları gözetilirse Atatürkçe duruş daha önem kazanmaktadır. Kuşkusuz, tartışmasız, gölgesiz, kesintisiz tam bağımsızlık, özgürlük, ulusal egemenlik, onurlu yaşamının vazgeçilmez ve yadsınamaz koşuludur. Bunlara yaraşır olmak, bunlar için çalışmak ve bunları korumakla olanaklıdır. İçerden yıkma, dışardan çevirip kuşatma, Sevr'i dayatıp kapitülasyonları kurma, Lozan'ı geçersiz kılma izlenceleri suya düşürülmedikçe üzerimize gelecekler, doymayacaklardır. İnsan ve yurttaş olmanın büyük sorumluluğu hepimizi göreve çağırmaktadır. Niçin bu durumlara düştüğümüzü, neden böyle olduğumuzu kendimizi sorgulayarak, özleştirirye bağlı tutarak, özveriyi yücelme sayarak saptamalı ve gerekenleri ivedi biçimde yapmalıyız. Zaman geçmektedir. Sağgörü, sağduyu, usyolu bunu öngermektedir. Barışı olmayan savaş, aydınlanma savaşıdır. Görev, kendini bilen herkesindir.

TÜRK SOLU, sayı: 147, 30 Temmuz 2007

Bir Seçim Böyle Geçti

Önce alınan milletvekili genel seçimine ilişkin tartışmalar sürmektedir. Muhalefetin dağınıklığı, tutarsızlık ve zayıflığı nedeniyle yakınmalar birbirine eklenirken iktidar yanı “Yola devam!” diyerek bildiğini okumaya, kendi anlayıp amaçladığını demokrasiyi gerçekleştirmek için başladıklarını tamamlamaya çalışacağını göstermektedir. Seçimler sırasındaki savurganlık, yardım-hağış adıyla oy satın alma çabaları, partizanlık örnekleri birbiriyle yarışır durumdaydı. İktidarı destekleyen dış kaynaklara bakmak, Türkiye’nin nerelere sürüklenmek istendiğini saptamak için yeterliydi. Halkımız-ulusumuz, ilkelere ve tehlikelere hiç önem vermemişçesine oyunu iktidar için kullanmış, Türkiye’nin karşılaçağı kötülükleri, yoksunlukları yeni mandacıları sevindiren bir aldırışsızlıkla karşılamıştır. Olanlar olacakların belirtisidir. Orman yangınlarındaki sabotaj kuşkuları giderilememiş, ekonomik zikzaklar durdurulamamış, suçlar önlenememiş, Yunan uçaklarının tâcizi engellenememiştir. Bu yazının yazıldığı gün toplanan Yüksek As-

kerî Şûra'nın olası kararlarına iktidar yetkililerinin şerh koyma alışkanlığı bu kez de sürecektir sanıyoruz. Şûra, Anayasa'ya, Yasa'ya aykırı değil, uygun karar alıyor. Şerh yerine güçlerini Anayasa değişikliği için kullanmalılar. Kaldıki, iktidar partisine yeni katılanlar liderlerine yaranmak, bir yerlere gelmek ve bilmediklerini biliyor görürken ad yapmak, ün kazanmak için olmayacak değişiklikler önermektedir. Demokratik Toplum Partisi çatısı altında birleşenlerle destekçilerinin neler yapacaklarını, konuşmalarını, AB ve ABD güvencesiyle neler isteyip önereceklerini izleyeceğiz. Önümüzdeki yasama döneminin öncekinden daha sorunlu, daha karışık, lâik cumhuriyet, ülke ve ulus bütünlüğü yönünden güçlüklerle dolu olacağı sanılmaktadır.

24 Temmuz aynı zamanda basında sansürün kalkmasının 99. yıldönümüydü. Seçkin gazeteci Metin Toker, 18 Temmuz 2007 ölümünün 5. yıldönümünde anıldı. Medyanın büyük kesiminin kimlerin elinde olduğu ve nasıl kullanıldığı ibretle izlenirken değerli Toker'in çabalarını unutmak olanaksız. Sansürün değişik biçim ve yöntemlerle hâlâ uygulanması yurttaş olarak bize derin üzüntü vermektedir. Kimi köşclere yuvalanmış kimi karşıtların Atatürk, Atatürkçülük, lâiklik, Atatürk ilkeleri, cumhuriyet, demokrasi, hukuk konularında düşmanlık ve sapkınlık yansıtan yazıları tiksindirmekte, kimi bay-bayanla yapılan gazete söyleşilerindeki bilimdişi, akıldışı, gerçekdişi anlatımlar kimlerin, ne için, neler araç olduğu çirkinliğini ortaya koymaktadır. Dilleriyle, kalemleriyle Atatürk Cumhuriyeti'ne veryansın yarışına girenler kurtuluş ve kuruluş bilincinden yoksun olan gösterişçilerdir. Devletçilik ilkesinin benimsenmesi zamanının, koşullarını, Atatürk ilkelerinin kendini yenileme ve zamana uyarlama yeteneğini bilmeyenler bugünün ortamıyla 1930'ların ortamını bir tutarak konuşup yazmaktadır (Kuran'ı Âli İmran sûresinin 7. ayetini, muhkem ve müteşabih âyetleri, zamana uyma gereğini de bilmeden dindar geçinenler var). Devletçilik halkçı devleti öngörüyor, devletçi halkı değil. Atatürk'ün hangi ilkesi aykırı, yanlış ve sakıncalı? Hiçbiri. Tıpatıp yabancılara benze-

mek, onlara özenmek zorunda mıyız? Bizim özgürlüğümüz, özelliğimiz, özgünlüğümüz yok mu? İkinci Dünya Savaşı sırasında doğmamış olan Başbakanın hangi koşullarda ekmek karnesi uygulandığını bilmeden eleştiriyce kalkışması gibi davranışlar acı acı güldürmektedir. Başkenti susuzluk içinde kıvranan bir ülkenin uygarlık savı inandırıcılığını yitirir.

Sorunlar

Seçimlerde ilkeler bağlamında doyurucu sunumlar geçmedi. Sıkımbaş yandaşlığı sürdü. Tacikistan'da bile sıkımbaşı yasakladılar. Bireyselleşme, bağımsızlık ve modernlik savlarının gülünçlüğü de ortada. Meclisten atılmış kürt kökenli bir eski milletvekili cyalet önerisiyle mitinge çıktı. Bağımsız denilen bağımlıların neler isteyceklerini göreceğiz. Türkiye'den toprak koparıp ayrı devlet kurmak gerçek amaçlarıdır. Günümüzde o yolun taşlarını döşüyorlar. TBMM üyesi olup Türkçeyi yabancı dil saymak ihanet sayılmaz mı? "Milliyetçilik en fazla kendi milletine zarar verir" diyebilen adaya ne demeli? Irkçılıkla milliyetçiliği-ulusalcılığı ayırmasını bilmeyen ya da özellikle ve amaçlı biçimde birlikte gösteren yabancı kuklalarıdır. ABD'nin desteklediği Barzani ve Talabani de PKK'yı destekliyor. İktidar da ABD'ne göre davranıyor. Böyle bir açmazda terör elbet önlenemez. Arsız, yüzsüz, şımarık ve şirret takımının ABD ve AB yandaşlığı bu konuda büsbütün çirkin olmaktadır. Atatürk'ü küçültmeyi, yaptıklarını karalamayı mârifet sayan yalancı, küstah, terbiyesiz, bilgisiz, döneke ve sapkın kimilerine tanınan olanakları, açılan kapıları, ayrılan köşe ve ekranları gözetiniz. Kimi ilkel, kompleksli, erken bunamış, ahmaklığı ve aptallığı, budalalılığı belirgin şakşakçı da Kemalizm-Atatürkçülük ayrımıyla tartışma ayamazlığında. Ulus devlet düşmanları boş durmuyor.

Karmaşa Sürüyor

Yanışın üstüne doğru kurulamaz.

Siyasal partiler arasındaki ilişkilerin bozukluğu ve ilköelliği demokrasinin açılımını önlemektedir. DP-ANAP birlikteliği gerçekleşmemiş, kimi söylentiler liderleri hakkındaki duyguları gölgelemiştir. MHP lideri “Cumhurbaşkanının kim olacağını kendilerini ilgilendirmedini, çoğunluğun istediği kimseyi seçeceğini” söyleyerek çoğunluk doğrultusunda oylamaların sürdürölüp bitirileceğine katkısını açıklamış, seçim mitinglerindeki sözlerinden dönmüştür.

Belediyeler park, cadde ve sokak adlarını gericiilere ağırlık ve öncelik vererek değiştiriyor. Sıcak para girişine, yabancıların etkisine pahalı enerjiye ses çıkmıyor. Banka satımları, dış borcun yükselişi, seçim giderlerinin boyutları kimseyi ilgilendirmiyor. Yolsuzluk, yoksunluk, haksızlık, adaletsizlik kimsenin umurunda değil. Borsa da yabancılar, ucuz döviz, yüksek reel faiz, yüksek borç, uluslararası tekellerin ve yerli parababalarının egemenliğine bırakılan kamu işletmelerine kimse aldırıyor. Yargının elini-kolunu bağlama girişimleri kimseyi düşündürmüyor. Bireycilik, çıkarıcı neoliberal eğilim, çeşitlik, eğitim ve adaleti tutsak kılıyor. Kanımızca yozlaşma, çözölme ve çürölme giderek büyüüp yaygınlaşıyor. Karamsar olmamamıza karşı toplumsal bir yıkımın çeşğinde bulunduğumuzu sanıyoruz.

Bu olumsuzluklar karşısında, Başbakanın Yüksek Askerî Şûra toplantısının ilk gününde verilen arada Anıt Kabir’de saygı duruşuna ve Özel Defter’e yazdıklarına inanılabilir mi?

NOT: AKP militanlarının Anayasa yapımı konusundaki usdışı önerilerini gelecek sayımızda ele alacağız. Düşünceleri yeni değil. Şimdi “Vatandaşlık” için bocalayanlara seçenekli bir kural öncreceğiz. Bakalım ne diyecekler?

- Türkiye Cumhuriyetini kuran Türkiye halkının oluşturduğu Türk Ulusu’nun bireylerine Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı denir.

- Türkiye halkının oluşturduğu Türk Ulusu’nun bireylerine Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı denir.

- Türk Ulusu’nun bireylerine Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı de-

ATATÜRK BAYRAĞI

nir.

- Türk Ulusu'nun Türkiye Cumhuriyeti uyruğundaki birçylerine Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı denir.
- Türkiye Cumhuriyeti yurttaşları "Türk" adıyla anılır.

TÜRK SOLU, sayı: 148, 6 Ağustos 2007

Bugün ve Yarın

Önce alınan milletvekili genel seçimlerini izleyen andiçme töreninde renkli görüntülere tanık olundu. İçtenliksiz, yapay gü-lücükler, birbirini kazanma umutlu el sıkışmalar, yakınlaşmanın ge-rekçesini açıklama çabaları oldukça düşündürücü ağırlık taşıyor. Uygar ilişkilere kimse asla karşı çıkmaz. Demokrasinin güzelliğini kimse karalamaz. Ancak, kurnazlık ve kimi beklentiler için ortam hazırlıklarını kimse benimsemez. DTP’li milletvekillerinin yasama organı üyeliğini almaları kendilerinden hiçbir şey esirgenmediğinin en sağlıklı, en güvenilir kanıtıdır. Türkiye Cumhuriyeti’nin kurtuluş ve kuruluş felsefesine, ulus devlet yapısına aykırı biçimde ayrı dev-let, ayrı toprak, iki ulus gibi kabûlü olanaksız aykırılıkları gündeme getirip bunları sağlamak için terörü araç edinenlere verilecek hiç-bir şey yoktur. Bunun dışında herkesi tam çeşitlikle kucaklayan cum-huriyette birleşmek, yurttaşlıkta buluşmak, birlikte yaşamak ve yarına hazırlanmak konularında hiçbir engel bulunmamaktadır.

Ne var ki daha şimdiden anlamsız fakat amaçlı “Kürt sorunu”

söylemleri başlamış, seçimlerde iktidar yandaşlığını ölçsüz biçimde sergileyen kimi gazeteler, AB ile ABD'nin desteklediği Kürtçüleri sevindirecek yazılarla yelkeni açmışlardır. Ödünler, sunumlar (ikram ve ihsanlar) çizelgeleri yayımlanınca neler içerdiğini hep birlikte göreceğiz. Karşıtlıkları nedeniyle Türkiye'de kimsenin yüzüne bakamayacak olanlar arsızlıkla sırtmaya başladılar. Kimileri kendilerini solcu, sosyalist tanıtarak Türkiye karşıtlarıyla hemen birliktelik oluşturmaya soyundu. Mustafa Kemal Atatürk'ü dışlamak ve yadsımak modasına uyanlar siyasal partilerde gösterilerini sahneye koyuyor. Daha önce katıldıkları kurullarda sus-pus olup gerçekçi, yansız, bilimsel önerileri izleyenler uluorta konuşmaya, bilimsel sanına dayanarak usdışı öneriler sıralamaya kalkıyor.

Bunlardan yeni hevesliler Atatürkçülüğü Anayasa'dan çıkarma uğraşına giriyor. Patronlarına, ağababalarına yaranmak için onların cesaret edemediği yıkıma yeşil ışık yakıyor. Daha önce hazırlanan, açıklanma sırasında itiraz ettiğimiz, sonra da yazıyla katılmadığımızı bildirdiğimiz bölümler içeren ortak metnin Başlangıç'ında Atatürk ilkeleri açıkça yazılıdır. O sırada buna ses çıkarmayan kimsenin şimdi "...renksiz Anayasa.." savına katılmak olanaksızdır. Anayasa renkli olacaktır. Renk ruhunun kaynaklarına ilişkin, onunla sınırlıdır. Ulusal Kurtuluş Savaşı vermiş, dinsel ağırlıklı kişisel yönetimden, ümmet düzeninden cumhuriyete geçmiş, padişah-halifenin kul-kölesini yurttaşlığa yükselterek ulusu yaratmış bir demokrasinin kurtuluş ve kuruluş felsefesini, bugünleri kazandıran Türk Devrimi'yle onun temelleri olan Atatürk ilkelerini yok sayması düşünülemez. Atatürk ilkeleri varlık nedenimizdir. Dogma değildir. Devletçilik, Anayasa'da ilke olarak geçmediği gibi, 1930'ların devletçiliğini günümüzde, kendini sürekli yenileyen ilkeler bağlamında devletin öncülüğü, gözetim ve denetimi ile örnek olması anlamında yorumlayıp uygulamaya da bir engel yoktur. Ama Atatürk ilkelerinin amaçladığı düzeyi dışlamak, ılımlı İslâm sızmalarına kapı açmak, günümüz iktidarıyla destekçilerinin özlemlerine olanak sağlamak için Anayasa'yı Atatürkçülükten

arındırmak benimsenemez.

Aldatmaca

Meclis'teki tuhaf selâmlaşma, göstermelik el sıkışma gibi cumhuriyet ve lâiklik için özel defterlere yazılanlara, resmî nezaket nede niyle “Sayın Cumhurbaşkanımız” sözlerine kanılmasın. Mitinglerde, toplantılarda, sorulara yanıtlarda ve kimi açıklamalarda olumsuz yaklaşımlarıyla tepki çekenler hiç kuşku duyulmasın “..yola devam” edeceklerdir. Belirtiler bunu göstermektedir. Dediklerine değil yaptıklarına bakılsın. Hele bir de Çankaya'ya otursunlar, neler olacağını o zaman göreceğiz. Kimi yandaşları, yeni Anayasa hazırlıklarının tepkileri haksız çıkardığını yazmaktadır. Oysa 21 Ekim halkoylamasından önce Meclis'in seçeceği Cumhurbaşkanı yedi yıl görev yapacak ve şimdiki yetkileri kullanacaktır. Referandum, sonraki cumhurbaşkanı için geçerli olacaktır. Referandum beklenerek cumhurbaşkanı seçimi ertelenemez, savsaklanamaz. Sırası gelmişken söyleyelim. Meclis'te önce Meclis Başkanı ve Başkanlık Divanı seçimi yapılacak, sonra Cumhurbaşkanı seçimine geçilecektir. Kendisine Hükûmet kurma görevi verilen çoğunluk lideri, Anayasa'nın öngördüğü 45 günlük sürede Hükûmetini kurup Cumhurbaşkanı'nın onayına sunacaktır. Bu sürede kim Cumhurbaşkanı ise o onaylayacaktır. Onaydan sonra güven oyu alamamakla, 45 gün içinde kurup onaya sunamamak seçimin yenilenmesi nedenidir. 6 Ağustos'ta görevi alan Başbakan 21 Eylül'e kadar Hükûmeti kurmak zorundadır. Bu arada Meclis yeni Cumhurbaşkanın seçerse ona onay için sunacaktır. Seçemezse şimdiki Cumhurbaşkanı'na sunacaktır. Ama 21 Ekim halkoylamasını beklemek, ondan sonra Anayasa değişikliği kabûl edilirse ona göre seçilecek yeni Cumhurbaşkanı'na listeyi sunmak, aykırılıklar dizini oluşturur. Meclis şimdi kendi isteklerine uygun bir cumhurbaşkanı seçerse yeni bir değişiklik yasasıyla halkoylamasından dönebilirler.

Siyasal Terbiye

Terbiye, her zaman kişiyi değerli kılan bir niteliktir. Konuşup görüşmesini, oturup kalkmasını, nerede nasıl davranılması gerektiğini, giyinmesini, yemek yemesini, yazmasını, susmasını vs. bilmek terbiye gereğidir. Siyasette görevlilere, kurumlara, devletlere karşı sözlerinde ölçülü olmak da böyledir. AB ve ABD yetkilileri Türkiye'ye karşı aldırışsızlık ve ölçüsüzlük sergilemeyi sürdürüyor. Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Joost Lagendijk, iktidarı destekleyerek ordunun siyasete az müdahale etmesini öneriyor. Çekinmeden "Sayın Büyükanıt, lütfen politika dışında kalsın" diyebiliyor. Bu adamı terbiyeye çağırarak gerekir.

ABD'nin önceki Dışişleri Bakan Yardımcılarından Richard Holbrooke de Türkiye'yi ılımlı islâm demokrasisi olarak tanımlamakla yetinmeyip Malezya ile bir tuttu. Bu sözler gerekli yanıtları devlet yöneticilerinden almalı idi. Nerde o kişiler, nerde o günler? Kofluğunu, koşullanmışlığını, boşluğunu ve bozukluğunu yansıtan yazılarıyla köşebaşlarını tutan kimileri bu saçmalıkları içine sindirebiliyor.

"Devletin çivisi çıktı" sözleri duyulmaktadır. Devlet, hukuk, ahlak, demokrasi, din, insanlık kavramları anlamları yititircesine değişikliğe uğruyor. Bağımsızlık, özgürlük, ulusal egemenlik, yurt, devlet, hukuk, toplumsal barış endişesi yanında Irak, Ermenistan, Kürdistan, terör, soygun, çuval geçirme, şehit verme, partizanlık, kadrolaşma gibi sorunları olmayanlar için söylenecek bir şey yok. Çıkar ve din sömürüsü daha önemli. Durumdan şikâyetçi olmayanların beklentileri değişik. Seçimlerde ara veren terör yeniden başkaldırdı. İçerdeki hain tetikçileri önlemekteki başarısızlık iktidarın sorumluluğudur. Bugün böyle, yarın nasıl olacak, izleyeceğiz.

TÜRK SOLU, sayı: 149, 13 Ağustos 2007

Hayır! Hayır! Hayır!

Görevine başlarken TBMM önünde içtiği andda belirlenen yükümlülükleri (Anayasa mad.103), yasama, yürütme ve yargı alanlarında öngörülen yetkileri nedeniyle çok önemli bir konumu bulunan, “Devletin başı sıfatıyla Türkiye Cumhuriyetini ve Milletini birliğini temsil ettiği” vurgulanan (Anayasa mad.104) Cumhurbaşkanı konusunda her yurttaşın görüşünü açıklaması, seçicilerin büyük bir duyarlık ve özenle davranması gerekir. Her yurttaşın saygıyla karşılayacağı, güven ve kıvanç duyacağı, nitelikleriyle seçkin, örnek bir kişinin Cumhurbaşkanı seçilmesine çalışılması özlenen bir tutumdur. Ulusal birliğin temsilcisinin, simge nitelikli bir görev sahibinin anlaşma, uzlaşma, hattâ dayanışmayla seçilmesi, görevlerini başarıyla yerine getirmesi yönünden yadsınmaz bir gereksinim, vazgeçilmez bir dayanaktır. Siyasal nedenlere öncelik vererek, partizanlıkla, inatla ve zıtlaşmayla cumhurbaşkanı seçmek demokrasiyle bağdaşmadığı gibi ilkelik sayılacak bir tutuculuktur.

Abdullah Gül, iktidar partisinin, cumhurbaşkanlığına ikinci kez

aday gösterdiği bir milletvekilidir. Benim okuduğum Kayseri Lisesi'ni bitirmiş. Necmettin Erbakan Hükûmeti'nin Bakanı olduğu 1993'lü yıllarda Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in yabancı devlet temsilcisi için verdiği akşam yemeğinde solumda uslu bir öğrenci gibi oturuyordu. Kıbrıs Bayrak Radyo Televizyonu yöneticilerinin iletmemi istedikleri bir sorunu kendisine anlattım. İlgileneceğini söyledi, hiç ses çıkmadı. Başbakan olduğunda bir Parti Genel Başkanı olarak yazıyla kutladım, yanıt alamadım. Toplumsal gerçeklerin dışında, ölçüsünün dincilik olduğu belirgin birisiydi. Başka rastlamadım, karşılaşmak istemedim. Kapatılma dâvasının büyük bölümüne katıldığım Refah Partisi'yle atıldığı siyasal yaşamındaki olayları basından öğrendim.

Hangi tür değerlendirme olursa olsun öze önem vermek yeğlenmelidir. Öz, biçime kıydırılmaz. Biçimsel uygunluk, özde aykırılığı gideremez. Cumhurbaşkanı niteliğiyle ilgili Anayasa'nın 101. maddesinin aradığı biçimsel koşulların varlığı seçilmek için yeterli sayılamaz. Her milletvekilinin adaylığını koyması ya da milletvekillerince aday gösterilmesi dışında, aranan koşulları taşıyan yurttaşların 150 milletvekilinin yazılı önerisiyle aday gösterilmesi olanığı Abdullah Gül'de direnmeyi gereksiz kılmaktadır. Ülkemizde Cumhurbaşkanı olacak nitelikte çok kimsenin varlığı tartışılmaz. Mustafa Kemal'in 42 yaşında Cumhurbaşkanı olduğu gözetilirse genç bir Cumhurbaşkanı herkesi gönendirir. Cumhurbaşkanı seçilince partisinden ayrılmak da yansızlığı için doyurucu bir kanıt sayılamaz. Biçimsel ayrılıkların hiçbir yararının ve anlamının olmadığı önceki deneyimlerle doğrulanmıştır.

Adaylık sürecinde yaptığı görüşmelerdeki açıklamaları, basına konuşmaları ve kimi demeçleri okşayıcı, yatıştırıcı, yakınmaları ve kınamaları giderici sözlerdir. İçtenlikli olduğuna inanmak güçtür. Abdullah Gül'ün gelecekte neler yapacağını kestirebilmek için geçmişte neler yaptığına bakmak gerekir. Yazıldı, konuşuldu, tartışıldı ama yinelemekte yarar olduğundan özetle değiniyorum. Abdullah Gül, gerici çalışmaları nedeniyle kapatılan Refah Partisi'nin militan

sayılacak yetkililerinden biriydi. O partinin işlem ve eylemlerinin ortağı olduğu Ankara Asliye 18. Hukuk Mahkemesi'nin 1999/618 sayılı dosyası içeriğiyle belirgin olduğu gibi dokunulmazlıktan yararlanarak Meclis'te bulunduğu bir gerçektir. Kimileri A. Gül'ün profilinden sözetmekte nerdeyse “..biçilmiş kaftan..” sözünü anımsatırcasına övmekte, iktidar yandaşlarıyla Atatürk ve lâik cumhuriyet karşıtları kaçırılmaz bir fırsat sayarak reklâmını yapmaktadır. **Karşıdevrim A. Gül'ün Çankaya'ya çıkmasıyla amacına ulaşmış olacak, eksik kalan her şeyi tamamlayacaklardır.** Bu umut, bu düşünları tutkuyla doldurmaktadır. A. Gül'ün The Guardian gazetesine verdiği, inkâr etse de belgeleri bulunduğu yazılan demeci (2005), Milliyet gazetesi yazarlarından Nilgün Cerrahoğlu ile 10.12.1995'de yaptığı görüşmede Anayasa'nın 2. ve 4. maddelerine karşıtlığı, 2002'de eşinin sıkımbaşı için AİHM'ne açılan ve Leyla Şahin'in dâvasının reddi üzerine geri alınan dâva, Fethullah Gülen cemaati temsilcilerinin devlet protokoluna alınması için dış temsilciliklere gönderdiği yazı, 6.6.2005 ve 12.2.2006'da sıkımbaş ve bununla ilgili Danıştay kararı için olumsuz-gereksiz konuşmaları kimliğini ve niteliğini açıkça ortaya koymaktadır. Lâiklik ve cumhuriyetin ilkeleri bağlamında gericilik, tutuculuk, köktendincilik, partizanlık belirtisi sözlerin sahibi bu temeller üzerine kurulan cumhuriyeti temsil edemez. Siyasal geçmişi, kökü ve karakteri bellidir. Birleştirici olması, herkesi kucaklaması olanaksızdır. Seçim öncesinde hoş görünmek için söylenen yapay, içtenliksiz sözler, dağıtılan gülücükler aldatıcıdır. Seçimler sırasında “Durmak yok, yola devam!” diyen iktidarın dincilikle, yardım-bağış sunuşlarıyla aldığı oydan sonra neye devam edeceği bellidir. A. Gül bunlardan uzak kalamaz. Başbakanın isteklerini asla geri çeviremez. Dinsel bağlantılarını aşamaz ve yıkamaz. Böyle olunca da Atatürk'ün yerinin anlamı, değeri ve önemi tartışılır, niteliği bozulur.

Bunlar dışında, Anayasa'nın 112/1. maddesi gereğince Hükûmetin genel siyasetinin yürütülmesinden ortak sorumluluğu olan Bakanlar Kurulu'nun üyelerinden biriydi. Hükûmetin iç ve dış hangi

işlerinden kimler memnun? İç işlerde yönetimden, asayişten, özelleştirmeden, eğitimden, af yasalarından, vergi adaletinden, ücret dengesinden, partizanlık ve kadrolaşmadan, demokrasi, insan hakları ve inanç sömürsünden sorumlu değil mi? seçim giderlerinden bilgisiz mi? Oluşumlarda etkisiz mi? Bir akımın temsilcilerinden olduğu kuşkusuz. Başarılı bir Dışişleri Bakanı mı? Türkiye'nin önce grileşip sonra renksizleşen ve büsbütün yiten kırmızı çizgilerinin başsorumlusu değil mi? Güncy Kıbrıs'ın oyunlarına gelen, KKTC'nin bugünkü duruma düşmesine neden olan AB ve ABD ile İMF'nin ve Yunanistan'ın gözdağları, baskıları karşısında ezilip eğilen, Nato'nun yanlı uygulamalarına ses çıkarmayan, Avrupa Güç Birliği Anlaşması'nın dışında tutulmamıza katlanan, Irak'ın kuzeyinde yuvalanan terör örgütü için ağırlığını koyamayan, ermenilerin, rumların, pontusçuların, kürtçülerin girişimlerine, lobilerine gereken yanıtları veremeyen, yurtdışından yönelen teröre karşı gereken önlemleri alıramayan, Türkiye'nin sözünü dinletemeyen, Türkiye'yi yaraşır olduğu biçimde temsil edemeyen kim? Neyi başarmış, kazandırmış, geliştirmiş, kotarmış? Ezik, cılız duruş, eğilme ve gel-gitli konuşmalar (polemik, demagoji, mügalâta, saptırma ve sömürme) gerçekleri geçersiz kılamaz ve silemez. Önceki bağlarından kopup ulusun birliğini gerçeğiyle temsil edemez. Kendini inançlı, lâikler inançsız sayıp yurttaşların karşısına çıkamaz. Hukuk devletine hukuku tanımayan, hukuka karşı çıkan kimse Başkan olamaz. Yargı kararlarının yerine getirilmemesinde gizli kararnamelerde A. Gül'ün payı yok mudur? 1993'e kadar nerede ve kimlerle çalışmıştır? Aile bir bütündür. Eşi, dinen zorunlu olmayan sıkımbaşla yanında durursa, bu Türkiye Cumhuriyeti'nin reddi, inkârı olur. Yanında durmazsa kötü örnek olur. Ulusal ilkeler kişisel tercihlerin önünde ve üstündedir. Yarım metre bezi bayrak yerine koymanın hiçbir anlamı yoktur. Cumhurbaşkanı eşi olacak bayan "Başımı açarım" diyebilmelidir. Kocasının istemi dışında sıkımbaş kullanması düşünülemez. Sıkımbaş çıkarması bir özveri değil, doğal bir davranış olur. AKP milletvekili ve bakanlık yapan bayan-

ların başıaçık olması inançlarından soyutlanmaları, vazgeçmelerini mi gösteriyor? İnatlarını sürdürecekleri, bilgisiz ve önyargılı kimi seçmene selâm için sıkımbaşı sürekli savunacakları Başbakanın Lâife Hanım'ı örnek göstermesi yanlışlığından anlaşılıyor. Günün koşullarında başı kapalı ve açık olan Lâife Hanım'la Atatürk 5 Ağustos 1925'de ayrıldı. Şapka Giyilmesi Hakkında 671 no.lu Yasa 25 Kasım 1925'de kabûl edildi. 743 no.lu önceki Medeni Yasa 17 Şubat 1926'da, Bazı Kısvelerin Giyilmesinc İlişkin 2596 no.lu Yasa da 3 Aralık 1934'de. Zübeyde Hanım da, Lâife Hanım da günümüzdeki sıkımbaş gibi öcü durumuna sokan başörtüsü kullanmadılar. Başhekimlerin çarşafı eşlerini, yurdun değişik yörelerinde çarşafı dolaşanları, ülkemizin modern görüntüsünü bozan olumsuzlukları görmek istemeyenler modern cumhuriyetin yöneticisi olamazlar. Çankaya'ya çıkamazlar, çıksalar da istedikleri gibi oturamazlar. A. Gül'ü hangi televizyon kanalının, gazete ve dergide hangi yazarın desteklediğinc bakmak yeter. Cumhuriyet kurucularının düşmanları, yapay ve yalancı demokratlar, Türkiye karşıtları korosu yaygarasını artırıyor. "Atatürk ilkelerinin zorla dayatıldığını, Ne Mutlu Türk'üm Diyene! Özdeyişinin Türkiye'yi ilkellettiğini, jandarma dipçigiyle köylülerin dövüldüğünü, Atatürk'ün diktatör olduğunu, irtica nedeniyle ordudan uzaklaştırılanlara haksızlık yapıldığını, lâikliğin zararlı ve sakıncalı olduğunu" söyleyip yazan kimse Çankaya'ya çıkabilir mi? Atatürk ilkelerini benimsemeyen, karalayan kimse onları nasıl uygulayabilir? Bugüne kadar içtikleri anda uymuşlar mı ki bundan sonra uyacakları beklensin? Konuşmalarının kitaplaştırılması, islâm ülkelerini reforma çağırması (ki Atatürk'ün aydınlanma devrimiyle ülkemizin öncülüğü gerçekleşmiştir) yeterli edinim olamaz. **AKP'nin devleti ele geçirme çabası "ılımlı islâm" görünümlü dinci devlete dönüşüm, kurucusu Atatürk'le bağlarını koparma aşamalarına geçiştir. Lâiklik ilkesi başta, cumhuriyet böyle korunamaz.** "Cumhuriyetin değerleriyle mutabık olmama" değil, "çatışma" durumu var. Silâhlı Kuvvetlere karşı sözleri, olağan açıklamaları, içtenlikli önerileri

cleştirmesi, kabadayılık çıkışları ayrı. İktidarın, başta Anayasa Mahkemesi, devlet organlarına karşı saygıyla bağdaşmayacak tutumunda A. Gül'ün payı az mı? Refah Partisi'nin kayıp trilyon davasıyla ilgili hakkındaki fezleke Meclis'te bekliyor. Koyu ve katı partili, lâik cumhuriyete karşı koşullanmış birisi Çankaya'da onur konuğu olamaz. Millî Görüş gömleğini sözle çıkarmak yetmez. Kanımca dikenleri büyük ve fazla. Bana güven vermiyor, inanmıyor, kabûl edemiyorum. Yurtdışındaki yurttaşlarımızın, Batı Trakya'daki soydaşlarımızın sorunları çözümlendi mi? Petrol boru hatlarında Rusya, Amerika, Yunanistan'ın karşılıkları ne oldu? Ermenistan'ın istemlerince, kürtçülerin iç ve dış oyunlarına karşı neler yapılıyor? Kendi organlarımıza karşı anlamsız, gereksiz, yersiz çıkışların hangisi sözde dostlara ve düşmanlık taslayanlara karşı uygulanıyor? Uzmanlar, bugüne değin böyle başarısız dışişleri görmediklerini anlatıyor. AİHM için aday bildirme, Filistin, İsrail ilişkileri, Fethullah Gülen'in ABD süper konukluğu gizini koruyor. Recep Tayyip'in "mutemet" adamı. AKP önde geleni. Alkışlar niteliklerine, olmayan başarılarına değil. Dinciliğin aşama kazanmasını, amaca ulaşılmasını alkışlıyorlar. Başbakanın "Özü de bir, sözü de birdir" savunması yandaşlık övgüsüdür ve kendi girişimlerinde, inatlaşmalarındaki duruşa ilişkindir. Kim haklı, kim doğru söylüyor, kim dürüsttür? Zaman gösterecektir.

Sanki Ahmet Necdet Sezer dinsizmiş gibi "Cumhurbaşkanı dindar olmalı" saçmasözü gerçeğin ne olduğunu ortaya koyuyor. Anlaşılan, müslüman dininden olmak yetmiyor. Bunlar "Dindar"ı, "Dinci, şeriatçı" olarak algılıyor. Uzlaşma fos çıktı. İnanılmaz ve güvenilmez oldukları söylenip yazılmıştı. Bu bir dayatmadır.

Bu konuyu şimdilik şöyle bağlamak istiyorum: Ben inanmıyorum. Ben güvenemiyorum. Ben A. Gül'ü ve onun gibileri Çankaya'ya uygun bulmuyorum. Ben yurttaş olarak bu tiplere katlanmıyorum. Ve yineliyorum: Hayır! Hayır! Hayır!

Satırbağlarıyla

Osmanlı özlemcileri ve ardılları Atatürk'e ilişkin koşullanmışlarından kurtulamıyor. Osman Mayatepek'in açıklamaları böyle.

Irak'la imzalanan Mutabakat Muhtırası kürtlerin tepkisini çekti. Nedense kulakları çckilemiyor.

Seçimde duran terör yine azdı. Ne için ve kimler için sustu, ara verdi? Sonra niye hızlandı? AKP milletvekilleri eşlerinden kaçının sıkımbaşlı olduğunu veren medya kaçının da kürt kökenli olduğunu anlatsa ya. Eşitlik yoktu da DTP'liler nasıl milletvekili olabildiler?

Câri açık 33 milyar dolara yaklaştı. Seçim giderleri enflasyonu körükledi. ABD kaynaklı kriz borsaları sarstı, ekonomiye bakalım tümüyle nasıl yansıyacak?

Enerjide dışa bağımlılık sürüyor. Sermaye kaçışları tehlikeli boyutta. Riskler arttıkça önlem düşünülmez mi?

Zırhlı muhafazakârlık silâhlı saldırıya uzanan azgınlık biçiminde kabuk değiştiriyor. Sarsıntı geçiren kapitalist sisteme yönelik tehditler yayılıyor ve artıyor. Korkan ABD bastırıyor. Doyumsuz sermaye her yeri, her şeyi yutmaya çalışıyor. Terör bahanesiyle ABD hırslarını ve hayallerini gerçekleştirecek atımlara başladı. BOP en uygun strateji ve araç sayılıyor. Küreselleşme birçok aydını ve siyasetçiyi etkilemekten öte esir aldı.

Batı sözde ve biçimsel demokrat. Lâiklikle demokrasiyi karşı karşıya getiren bir ülke demokrat olamaz. Lâiklik demokrasinin de kaynağıdır.

Türkiye'de işporta demokrasisinin, göreceli demokrasinin yandaşları daha çok medyada yuvalanmış durumda. Akı bırakıp yağmur duası, her şeyi Allah'a bırakma alışkanlığı öğütüyorlar. Kimi de kendini bir şey sanarak katılmadığı görüşlere karşı "Bence öyle değil" diyerek kestirip atıyor. Anayasa hukukçusu olmayanı

uzmanıymış gibi övüyor. “Sen kimsin?” denilmiyor. Karşıdevrim şakşakçıları iktidarla sarmaş dolaş. Küstahlık becceri mi sayılıyor? Görüşlere değil, kişiliklere karşı çıkarak saldıran “sahibinin sesi” sayısı kabarıyor.

Susuzluğun sorumluları sırtıyor. Ne ki akla aykırı Tanrısal dayanağı yoktur. Onarılması güç ya da olanaksız durumların yaşanmamasını her konu için diliyorum.

Çölaşan Olayı

Soruşturulup kovuşturulması gereken çirkin bir yayını köşesinde eleştirdiği gün değerli gazeteci Emin Çölaşan’ın Hürriyet gazetesile ilişkisinin kesilmesi çok anlamlıdır. Basın özgürlüğünün sözde kaldığının en somut kanıtlarından biridir. Durumu açıklamaya çalışan Genel Yayın Müdürünün “Kişi hakları, hakaret, takıntı gibi konularda daha titiz bir yayıncılık sürdüreceğiz” sözü kendisi için geçerli olmasa gerek. Bu ilkeye uymadığı yargı kararıyla saptandı. Emin Çölaşan, Hürriyet’te okuduğum birkaç yazardan biriydi. Birçok okuyucusu üzüntüsü ve kınamasını açıkladı. Yazılarını başka bir gazetede sürdüreceğinde duraksanamaz. İktidara hoş görünme çabasının nelerce uzandığı ibretle izleniyor. Basın tarihi çok şeyleri sorumlularıyla anlatacaktır. Karşı görüştekilere dolaylı bir uyarı nitelikli gerekçe, asla inandırıcı değil.

Öneri

Jülide Gülizar’ın “Onlar da İnsandı” adlı kitabı ile Osman Oy’un “Yorumsuz” adlı kitabını okuyucularımıza salık veriyorum. Öncekinde Cumhurbaşkanlarıyla ilgili anılar, ikincisinde Atatürk’le ilgili bilgiler var.

TÜRK SOLU, sayı: 150, 20 Ağustos 2007

Çelişkiler

Emin Çölaşan olayıyla kapanan haftayı Bekir Coşkun olayıyla başlayan önceki hafta izledi. Ülkemiz çelişkiler alanına döndü. Birbirini tutmayan sözler, birbiriyle çelişen davranışlar, beklenen ve umulanların tersine oluşumlar, kişilikleri tartışmaya açan sözler, yaraşmayan düşünceler ve görüşler, sakıncalı ilişkiler, kuşkulu varlıklar-edinimler neler neler... Suçları, güveni sarsan durumları, aykırılıkları, haksızlıkları da gözetirseniz iç karartıcı bir görünüm, mutsuz kılan bir yaşam ortamı karşısında irkilirsiniz. Kimler ne söylüyor, ne yapıyor? Yine de umudumuzu yitirmeyeceğiz. Yılmak, bıkkınlık göstermek, geri çekilmek yok. İsterse Başbakan konuşsun, bir Başbakana yaraşmayacak sözler etsin. Daha önceleri başka konuşmaları olmadı mı? Önceki Meclis Başkanı tartışılan, kimi çirkin sözler etmedi mi? Eleştirilere katlanamayan siyaset adamlarının varlığı yalnız bizde değil. Ama bizdekiler ölçüsünde ilkel davrananı yok. Kişiliğini, yetenek ve deneyimlerini yetersiz bulduğu için seçilmesine katlanamayan, bu nedenlerle benimseme-

diğini açıkladığı Cumhurbaşkanı adayı için olumsuz yazılar yazan yazarı yurdunu terk etmeye çağırmak hiç kimsenin hakkı ve haddi olmadığı gibi Başbakanlığı üstlenen bir kimseden hiç beklenmeyecek, o makama hiç yakışmayan bir çıkıştır. Gerçek demokrasilerde böyle uygunsuz sözler edenleri yerlerinde bir saat bile tutmazlar. Burası Türkiye. İşte çelişkinin en belirgin örneği. Atatürk Türkiye'sini bu duruma getirdiler. Başbakanın Bekir Coşkun'la ilgili sözlerini önemsememek gerekir. Kimin söylediğine bakıp geçceksiniz. Kınamak yeter. "Kem söz sahibine aittir." sözünü anımsamak ve anımsatmak yeter. Ciddiye almanın anlamı yok. Bu ülke böyle düşünenlerin, seçimlerde oy satın alma biçimindeki yaklaşımlarla çoğunluğu sağlamanın verdiği böbürlenmeyle kimlik ve kişiliklerine ilişkin kuşkuvarı doğrulayanların çiftliği çöplüğü değil. Basın, örnek dayanışmasını gazete içinde daha etkin biçimde Emin Çölaşan olayında da göstermeliydi. Bu olayların ülkeye yarar sağlamasını diliyoruz.

Neler Oluyor?

Dincilerin karargâhına dönüştürölmek istenen ölkemiz kimi tuhafııkları, gariplikleri yaşıyor. Aydın geçinen numaracı cumhuriyetçi ve kimi dönemlerin başlattığı gereksiz tartışmalar değerlere zarar veriyor. "Demokrasi mi, cumhuriyet mi?" diye gerçektışı anlatımlar ve savlarla Atatürk dönemini kötülemek beceri sayılıyor. Atatürk'ün yalnızca Medeni Bilgiler kitabında 53 yerde demokrasi-den söz ettiğini, cumhuriyeti tanımlarken demokrasinin yaşama geçmesini amaçladıklarını anlattığını unutuyorlar. Sonra "Lâik-müslüman; Türk-kürt; Sunnî-Alevî; Sivil-asker; Seçilmiş-atanmış; Erkek-kadın" vd. Hep ayrımcılığa, kışkırtmaya yönelik, bölücölük girişimleri. Anayasa-hukuk tartışmasını bile açmaya çalışıyorlar. Anayasaların ulusal hukukların kaynağı olduğunu bilmeden. Üstelik siyasal eğilimlere göre anayasa düzenlemeyi, bu tür kalkışmalara araç olmayı içlerine sindirerek. Ulus adına egemenlik yetkisini kullanmayı kaldırıp Meclis'i ulusal egemenliğin tek yansıma ve

yaşama geçirme yeri kabul ederek ve öbür organları temelsiz, egemenlikle ilgisiz bırakarak. Siyaseti parmaktaki bal gibi algılayanlar ne ödünler veriyor.

Gerginlik

Türk Tarih Kurumu Başkanı'nın çarpıtıldığını savunduğu sözlerine ilişkin açıklaması kimi gerçekleri yansıtmaktadır. Ama hemen Türklüğe ve Türk'e saldırı başladı. Soyadında "Türk" sözcüğü olan milletvekili bile karşı çıkarken Türklüğü reddetti. Mustafa Kemal "Türkiye Cumhuriyetini kuran Türkiye halkına Türk Ulusu denir" özdeyişiyle gerçeği anlattı. Çoğunluğun adı adımız, dili dilimiz. Ulusun bireyleri anayasal bağlamda soy kökeni ne olursa olsun Türk'tür. Anayasal sözcük olarak da Türk, yurttaşları anlatır. Bu adı reddeden kimse Türk Ulusu'nun bireyidir, önce bu nedenle Türk'tür. Anayasa'nın 80. maddesine göre tüm ulusu temsil edenlerden biri olduğu için Türk'tür. Yine Anayasa'nın 81. maddesine göre içtiği and gereği Türk'tür. İçerikleri bırakıp biçime karşı çıkarken ne söylediğini bilmek gerekir. Türk olmaktan, Türk sayılmaktan onur duymayanlar o soyadını taşımaz.

Kime güvенеceğimizi şaşırdığımız günler oluyor. Bir Atatürkçü bilinen yazar da kürtlere haksızlık yapıldığını, çok ezildiklerini, eşitlik istediklerini yazdı. Yuvarlak lâflar bırakılmalıdır. Nedir istenen? Federasyon yoluyla ayrı devlet, ayrı toprak, ayrı ulus sayılma. Gerisi bahane. Abdullah Gül'e destek koşulları bunları gösteriyor mu? Eşitlik yoktu da Meclis'e milletvekili olarak nasıl giriyorlar? İmralı'yı nasıl Meclis'e taşıyorlar? Anayasal, yasal yünden yurttaşlar arasında hangi eşitsizlik var?

Değişim

TÜRK SOLU'ndaki yazılarımızda iktidar yöneticilerine inancımızı, güvenmediğimizi yazmıştık. Kanımızda bir değişiklik

yok. Her gün konuşmaları ve davranışlarıyla bizi doğruluyorlar. Abdullah Gül, öğrencilik günlerinden beri taşıdığı anlayışını değiştiremedi. Recep Tayyip de öyle. Dilleri, görünüşleri, kişiliklerini ve iç dünyalarını yansıtıyor. Değişmek sözle olmaz. Yalnız onlar mı? MHP'liler de, AKP'nin Abdullah Gül dayatmasına olanak tanıdılar. "Demokrasiyi gerçek kılmak Meclis'i açık tutup çalıştırmak, inatlaşma ve zıtlasmaya son vermek için oturumlara katılacağız ama adaylarınızı görelim" deselerdi AKP birkaç aday getirecekti. Önceden teslim gibi, kimilerinin korkuya, adaylıktan göreve döneceklerin kolaylık görmelerine dayanan pazarlığa bağlı bir inişe bağladığı tutum doğru olmadı. Hiçbir gerekçe MHP'lilerin tutumunu haklı gösteremez. Kendileriyle çeliştirler.

Yazımızın başlığını gerektiren oluşumlardan biri de budur.

Örnek Milliyetçi

Hiç kuşkusuz ve tartışmasız Mustafa Kemal Atatürk'tür.

Atatürk en büyük, en gerçekçi, en çağdaş Türk Milliyetçisidir. Milliyetçilik Atatürk'le çağdaş içeriğini kazandığından, bu anlamı vurgulamak için günümüzde Atatürk Milliyetçiliği olarak adlandırılmakta, Atatürk'ün ulusal simgemiz olması nedeniyle böyle anılmaktadır. Asla Türk Milliyetçiliği ile Atatürk Milliyetçiliği ayrı kavramlar değildir. Atatürkçülükte macera, düşmanlık, ırkçılık-turancılık yoktur. Tek milliyetçilik vardır, adı Türk Milliyetçiliği de olsa Atatürk Milliyetçiliği de olsa saptırmaya çalışan, karşı çıkan bozgunculara karşın anlamını ve değerini artırarak sürdürmektedir.

Özlenen

Muhalefet partileri birleşerek Meclis içinden ya da dışından bir cumhurbaşkanı adayı gösterebilirlerdi. Asıl demokrasi prıltısı bu olurdu. Seçilmesinin olanaksızlığını bile bile aday göstermenin gereksizliği de geride kalırdı.

Anamuhalefct partisi seçimlerde Meclis'teki cumhurbaşkanı seçimlerine katılmamasını iyi anlatamadı, iktidar bunu kötüye kullanıp gerçekdışı anlatımlarla sömürerek oya dönüştürdü, Anayasa'nın, hukukun, Anayasa Mahkemesi kararlarının, açıklığın, demokrasinin, ahlâkın gereği, ulusun yararının zorunlu kıldığı tutum olduğunu belirtmediler. Anayasa değişikliğinde tutumlarını göreceğiz.

Yüksek Seçim Kurulu'nun, seçimlere ilişkin yakınmaları gazetelerin açıkladığı farklılıkları giderecek açıklaması beklenmektedir. Rakam karşılaştırması değil, sayım-döküm gerçeği istenmektedir.

Kimilerinin gözlerini dincilik öyle bürümüş ki, akılları ılımlı islâm oyunuyla şcriata öyle yatmış ki A. Gül için ne yazılsa yalanlanmamasına karşın aldırmaııp oy veriyorlar.

Askeri rahatsız etmemeyi öncercnler askere saldırıyor. Türk Silâhlı Kuvvetleri'nin yapısını, ırasını (karakterini), görev duyarlığını kimse bozamaz ve yurtseverlik ateşini kimse söndüremez.

Okullar Eylül'de açılacak. Ankara Gölbaşı'nda bin öğrenci ve 250 öğretmenin her Cuma namazından önceki ve sonraki ikişer dersi bırakarak toplu biçimde namaza gittikleri ya da götürüldükleri, girmedikleri dersin ücretlerinin öğretmenlere ödendiği, durumun sakıncasına değinenlerin din düşmanlığıyla suçlanıp susturulduğu söylentileri yaygın. Yeni öğrenim yılında da olacak mı?

Türk düşmanı Saddam'ın Irak Anayasası'nı bir yana bırakıp kürtlere tanıdığı hak ve kolaylıkları Türklere esirgediği, ABD ve İngiltere'nin yönlendirmesiyle en büyük eziyeti Türklere yaparak Kerkük Vilâyeti'nin haritasını değiştirdiği biliniyor. Şimdi de en büyük baskı, kıyım olayları Türklere-Türkmenlere yapılıyor. Türkiye ne diyor, sesi çıkıyor mu?

1980 sonrası daha çok bozulan, emperyalist-kapitalist ülkelerin dayatmalarıyla ve küreselleşme bahaneleriyle yürütölen ekonomik oluşumlar, kriz olasılıkları ile ölkemizin kapısında. Borsa, kambiyo olayları, malî piyasa açılımlarıyla sarsılan ekonomi gerçekçi düzen-

lemeler istiyor.

Dış Olaylar

ABD Başkanlık yarışmalarında yanlar Türkiye karşıtlıklarını açıklıyor. Cumhuriyetçiler de, Demokratlar da benzer sözleri ediyorlar. Temsilciler Meclisi'nde bekleyen ermeni soykırımı taserisine yahudi lobisi destek verirken, yönetim karşı çıkıyor. Bu hengâme içinde sonuç oldu-bitti biçiminde karşımıza çıkabilir. Fransa ve Almanya'nın olumsuz tutumu da sürüyor.

Öneri

Yararlı yayınlarına birisini daha ekleyen İleri Yayıncılığı kutluyorum. Atatürkçü hukukçularımızdan Sayın Erol Ertuğrul'un yazılarını toplayan "Ah Benim Sorunlu Ülkem" adlı yapıtı bizlere kazandırdı. Sayın Ertuğrul'u da kutlar, yeni yapıtlarını beklediğimizi belirtirken okuyucularımıza salık veriyorum.

TÜRK SOLU, sayı: 151, 27 Ağustos 2007

Yeni Dönem

Gerçekte ve aslında yeni bir şey yok. Kim olduğu, nereden ve nasıl geldiği bilinen insanların yeni bir görev üstlenmesi yenilik sayılıyor. Oysa yenilenme biçimsel bir olgu çizgisinden öteye gitmiyor. Yineleme(tekrar)den başka bir şey yok. Ülkemizin gerçek yenilenme tarihi 1923'tür. 1950'de biçimsel bir yenilenmedir. Yılların CHP ileri gelenleri DP adıyla sahneye çıkınca yenilenme sanıldı ve aldanıldı. Kişiler söylem ve eylem uygunluğu, tutum ve davranış biçimi ve yaşam düzeniyle kendi düzeylerini kanıtlar. İkilemlerle, içte şöyle, dışta böyle zikzaklarla ancak kişiliksizlik ve tutarsızlık sergilerler. Bir kimseyi, yine biçimsel bir gereği yerine getirmek sayılan andiçme de yenilemez. Düşünce yapısı, duygusal durumu, eğitimi, deneyimi, önceki yaptıkları birden ve bir anda değişmez. Dışarıya karşı okunan and, kendi içlerinde "Yasal ve biçimsel zorunluluk, bunu yapmazsak asıl yapacaklarımızı yapmak olanağını kaçıırız, yapamayız, siz söze değil, öze bakınız" denilerek savunulamaz mı? Yıllarca lâikliğe karşı çıkmış kimsenin, lâiklik

üzerine andiçmesi inandırabilir mi, güven verir mi? Lâiklik uygulamasını kendine göre tanımlayan (târif eden) kişinin bu anayasal ve yaşamsal ilkeyi koruması, uygulaması, bu ilkeye uyumu konusunda haklı kuşkular doğmaz mı? Lâikliğin yeni tanıma gereksinimi yok. Özel yaşama karışan da yok. Önemli olan kamusal yaşamdır. Kimsenin kendi anlayışı hukukun-yargının anlayışından üstün ve öncelikli değildir. Kişisel tercihlere değil, yargının kararına uyulacaktır. Yeni Cumhurbaşkanı seçimiyle yeni bir dönem başlamıştır. Neler olacağını izleyip göreceğiz. Yeni olan, dönemdir.

Girişimler

İşte Anayasa değişiklik tasarısından sızdırılanlar. Atatürk ilkele-ri, Kurtuluş ve Kuruluş felsefesinin kaynağı ve açılımı iken dışlanıyor. Bu ilkelerden kim, ne zarar görmüş? Eğitimde gözardı edilmesi, Osmanlı tebaası ümmetçi, dinci, cyyamcı, kadercı, ırkçı, faşist, milli görüşçü vd. yetişmesine yaramaz mı? Cumhuriyetin yurttaş yetiştirmek görevi savsaklanmayacak mı? Günümüz gericileri ve lâ-ik cumhuriyet karşıtları eğitimdeki bozuklukların ve boşlukların ürünü değil mi? Bunlar az mı geliyor? Cumhurbaşkanı seçimini, işgalci ve terörist ABD ile çıkarıcı AB'nin sevinçle karşılaması ne umup ne bulduklarının kanıtıdır. Bunlar sevinirse bizim üzölmemiz yanlış mı olur?

Anayasal ve yasal tanımların uyulması zorunlu kuralları, ilkelerdir. Bağlayıcılık işlemler içindir, özel yaşam için koşulludur. Herkesin “Cumhurbaşkanım, benim cumhurbaşkanım” demesi zorunluluğu yoktur ve istenemez. Ben Anayasa Mahkemesi Kuruluş Yıldönemi Törenlerindeki açık konuşmalarım da hep “Sayın Cumhurbaşkanı” dedim. “m” ekini koyarak kişiselleştirmedim. Anamuhalefet liderinin “Karanlığa giriyoruz” sözü duyarlık çağrısı olarak algılanmalıdır. Karşı devrimciler amaçlarına ulaşmaktadır.

Ayrıntıda tartışılacak olan Anayasa Değişiklik Taslağı, anamuhalefetin Anayasa Mahkemesi'nde dâva açmasını milletvekili sayısına

bağlaması, Mahkemeye üyelerinin önemli bir bölümünü yasama organının seçmesi, önemli kararların nitelikli çoğunlukla alınması zorunluluğu önerileriyle sakattır, yanlıştır, sakıncalıdır. Demokrasi iktidar partisi çoğunluğunun diktasına olanak veren sözde bir düzen değildir. Anayasa'nın 2. maddesini geçersiz kılacak ilgili kural değişiklikleri de ağır hatâ olur. İktidarın özellikle önceki dönem yetkililerince açıklanan gerici ve tutucu görüşleri, hazırlıkların danışıklı dövüş biçiminde liderlerin isteği, partinin eğilimi doğrultusunda olduğu izlenimini vermektedir. Bundan yüreklenen DTP'liler Anayasa'nın değiştirilmesi önerilemez ilk dört maddesinin değiştirilmesini istiyorlar. Acaba ihtilâl mi istiyor, bekliyorlar?

Bilimadamı olanlar 1970'den başlayarak sözü edilib 1985'lerde yaygınlaştırılıp yaygarası koparılan sıkımbaşın niçin kullanıldığı, amacının ne olduğunu bilmezler mi? Özgürlük kavramının dinsel amaçla sömürülmesinc, demokrasinin yozlaşmasına gözlerini iktidar hevesiyle kapatan profesörler, lâikliği suçlayan öğretim üyeleri yapay lâik, sözde bilim adamıdır. Rejim bu gidişle gerçekten tersine çevriliyor. En uygun tanımı gazeteci Cüneyt Arcayürek yaptı: Özde islâm, sözde lâik...

Aydınları, siyasetçileri güven vermeyen ülkede kime, neye, nasıl güvenilecek? Asıl yıkım budur. Önceki ve yeni Cumhurbaşkanı'nın gidiş ve gelişlerine ilişkin yazılar aydın sanılanların ne olduklarını daha iyi göstermiştir.

Olanlara Bakılsın

Cumhurbaşkanı Başbakanı yalanladı (Cumhurbaşkanı seçiminde 367 milletvekili koşulu için), Genelkurmay Başkanı da Cumhurbaşkanı adayını yalanladı (pazarlık görüşmesi yapılmadığını açıklayarak). Kimsenin aldıracağı yok. Yalanlar sürüyor, yalancılık kınanmıyor. Hele yordakçı basının-medyanın dönüşler-kıvırmalarla izlediği tutum ibret verici.

Din inanç sömürüsü, halkı aldatmak, takkiye yapmak, keyfine

bakmak, sayı çoğunluğuyla istediğini yapmak, aykırılık ve sakıncaları meşrûlaştırmak, döneklere, sapkınlara (hainlere) yer açmak demokrasi mi demektir? Toplum-ulus yaşamında siyasal, hukuksal, ekonomik yönden bir gelişme var mı? Dış ilişkiler ödünsüz geliyor mu? Yalnızlığa mı itiliyoruz? Fransa'nın AB üyeliği konusundaki önerisi uyarıyor mu? Almanya, Rusya ne yapıyor?

Suçlar almış başını gidiyor. Terör, orman yangınları, kentlerdeki teröristlerin mayın döşeyip uzaktan kumandayla patlatması, belediye otobüslerine, polis taşıtlarıyla karakollara saldırı sürüyor. Hırsızlık, gasp, soygun, yaralama, öldürme, yıkma, yakma, dövme, ırza geçme vd.nin önü alınamıyor. Bu mudur demokrasi? Bunları önlencemeyecek, etkin yaptırımlar uygulayamayacak, yargıyı hızlandıramayacaksınız, yargı bağımsızlığını sağlayamayacaksınız, en kolayı Atatürk ilkelerine saldırılara göz yumacak, tutumunuzla, hızlandırıp artıracaksınız. Böyle demokrasi olmaz. İnsan hakları yalnız islâmcılar için değildir. İnanç sömürücüleri için hiç değildir. İstikrar, iktidar olmak ve iktidarı sürdürmek midir? Yakınılan kimi Bakanların yerlerini korumaları “Yola devam”ın inat olduğunu gösteriyor.

Yılmak yok. Umutsuzluk yok. Bikkınlık yok. Dağılma, çözülme yok. Gerici kesimdeki dayanışma ve uyum ilerici kesimi utandırmalı, gereksiz tartışmadan, kavgadan, kıskançlıktan, engelleme ve yıpratmadan vazgeçilmelidir. Tembellikten uzaklaştırmalı, anlayış, hoşgörü ve dayanma gücünün artmasına neden olmalıdır. Söz ve eylem gürültüsü değil, sonuç alma başarısı ilke edinilmelidir. Rejime yönelik girişimler, kalkışmalar, Atatürk ve lâiklik karşıtlıkları nedeniyle buruklukla da olsa 30 Ağustos 1922 zaferinin 85. yıldönümünü kutluyor ve Türkiye Cumhuriyeti'ni kazandıran bu tarihsel olguya dayanarak andımızı yineliyoruz. Ölmek de yok, dönmek de yok. Türkiye Cumhuriyeti'ni sonsuza değin bağımsız yaşatacak ve niteliklerini ödünsüz koruyacağız.

Atatürk

Atatürk'ü işledik tunçtan yüreğimize
Yurt ve devlet bıraktı, her şeyi verdi bize.

Varlığını, yarını O'na borçlu ulusum
Atatürk Türklük için yaşama yeni doğum.

Uzaklara gerek yok, bakın yakın çevreye
Cumhuriyet olmasa Han girerdi devreye.

Silâh yok, cephane yok, yiyecek, giyecek yok
Hanedan, Ulusumun yüreğinde kara ok.

Saltanat ve Hilâfet yüzyılların sorunu
Özleyen aymaz, sapkın, kuyrukları, torunu.

Tutup attı omzundan Osmanlı yıldızını
Halkının güveninden aldı bütün hızını.

ATATÜRK BAYRAĞI

Çıkarmadı kalpağı, çıkarmadı çizmeyi
Karlar üstünde yattı, aldatmadı kimseyi.

Suçlu mu her alanda düzeni sağlamışsa?
O mu suçlu analar işgalde ağlamışsa?

Çanakkale, Sakarya, O var Dumlupınar'da
Suçlu mu Ulusunu bırakmadıysa darda?

Yıkılan camileri yaptırdıysa suçlu mu?
Yobazı durduranın suçlanması doğru mu?

Çuval gibi çarşıftan kadını çıkardıysa,
Suçlu mu ruhlardaki zinciri kopardıysa?

Eşkıya, isyancılar, hainler, işgalciler
Millî Mücadele'nin yumruğunu yediler.

Ermeni, rum çeteler, işbirlikçi iktidar
Mustafa Kemal ile Türklerden ders aldılar

Her yer göle dönmüşken gözyaşından ve kandan
Suç mu anayurdunu temizlemek düşmandan?

Suç mu tüm yaraları, elbirliğiyle sarmak?
Suç mu yaşamı, adı ve namusu kurtarmak?

Atatürk, Türkiye'nin kıvancı ve gururu
Suçlu koruduysa Bayrağı ve onuru?

Suçlu mu saltanatı, hilâfeti yıktıysa?
Cumhuriyeti kurup karanlığı yaktıysa?

Mondros'u ve Sevr'i tarihin çöplüğüne
Attıysa suçlu mudur ey yobaz amacın ne?

O olmazsa kimbilir sen kimden olacaktın?
Hangi toplu mezara kimlerle dolacaktın?

Kutsal topraklar yoktu olmasaydı Atatürk
Saldıranlar sapkındır, olamazlar asla Türk.

Yok olurduk düşmanı getirmeseydi dize
Gömmese Marmara'ya, dökmese Akdeniz'e.

Kul-köle iken olduk devlete sahip yurttaş,
Ümmetten ulus kurdu bizleri düşünen baş.

Uygarlık olanağı, çağdaşlık gerekleri
Ne varsa kazandırdı, renklendirdi her yeri.

Lâiklik, güvencesi düşüncenin, inancın
Nankörler ve düşmanlar birer tutsağı hıncın.

Medyadaki mikroplar utanmadan sövüyor
Dost-düşman gerçekçiler yansızlıkla övüyor

Dönek, uşak, şakşakçı, işbirlikçi, çıkarıcı
Bağnaz, yobaz, terörist biribirinin harcı.

Sarıkları beyinde, nefretle çürüyenler
Hanedan yanlıları, inancı sömürenler.

Dilleri, kalemleri kapkara yalancılar,
Türk için Atatürk'ten değerli biri mi var?

Bağımsızlık, özgürlük yükselmese sözünde
Ne Türk ne de müslüman kalmazdı yeryüzünde.

Suç mu anne, kardeşi saygın kılmak, suç mudur?
Atatürk'e saldıran kimlerin çocuğudur?

Kosova, İran, Irak, Afganistan değilsek
Atatürk'e borçluyuz, ah bunu bilebilsek.

Doyumsuz, vahşi Batı nice ülkeye kıydı.
Atatürk'leri olsa işgale uğrar mıydı?

Sevr'i yırtıp atarak Lozan'ı kazandık biz
Bağımsızlık, özgürlük güçlü karakterimiz.

Cumhuriyet güneşi doğdu Zafer gününde
Fetva, Ferman dönemi tarihin çöplüğünde.

Atatürk ilkeleri Türkiye'nin temeli
Çağdaş uygarlık yolu çiziyor kutsal eli.

Nankörler, hainler bilmiyor değerini
Tarih O'na ayırdı en görkemli yerini.

Ülkenin gönenci O, Ulusun kıvancı O,
Namusu ve onuru, ulusal bilinci O.

Türkiye'yi Türkiye yapan ilkeler O'nun
En gerçek temsilcisi tarihler yazan soyun.

Dünümüz, bugünümüz, yarınımız Atatürk
Türklük için her zaman, her şeyde hız Atatürk.

Yurdun sınırlarını çizen şehit kanıdır
Atatürk karşıtları Türkiye düşmanıdır.

Kişi değil, kurum O, ilkeler anıtı O,
Türkiye'nin dostlara, düşmana yanıtı O.

Suçlu mu devrimlerle aydınlığa koşmuşsa?
Suçlu mu Türk olmanın kıvancıyla coşmuşsa?

Suçlu mu eşitlikle ulusal egemenlik
Temelinde ülkeye getirmişse esenlik?

Suçlu mu kızlarımız çıkmışsa karanlıktan?
Suçlu mu demokrasi güç almışsa sandıktan?

Dostluklar geliştirip barışı kazanmışsa
Suçlu mu Allah'ı ve peygamberi anmışsa?

Suçlu mu Mehmetçiği soğuk, açlık, yokluğa
Kıydırmadan zaferle almışsa hayır dua?

Atatürk, Türkiye'nin hiç batmayan güneşi
Yüreğimizin hızı, kanımızın ateşi.

Doluyuz coşkusuyla benzersiz kıvancının
Ulusal Marşımızla 10. Yıl Marşının.

Atatürk bağımsızlık ve özgürlük anıtı
Unutulmaz Lozan'da İnönü'nün yanıtı.

Unutulmaz, bilgiyle geriliği yenişi
Türk Mucizesi ile Gençliğe seslenişi.

ATATÜRK BAYRAĞI

Tutkumuz ve çağrımız hep Türkiye diyerdir,
Türkiye Atatürk'tür, Atatürk Türkiye'dir.

Barışın güvercini, savaşın kartalı O,
Ayyıldızlı Bayrağın gönendiren alı O.

Hiçbir şey ayıramaz bizi birbirimizden
Daha çok güçlü olur ölümüz, dirimizden.

(Ankara, 25 Ağustos 2007)

TÜRK SOLU, sayı: 153, 10 Eylül 2007

Dinlenirken...

Dinlerken...

Uzun sözün kısası, yok eğrisi-büğrüsü
 Ülkem kimlere kaldı şaşıyorum doğrusu.
 İlkesiz ve ülküsüz siyaset madrabazı
 Nerelere geliyor güdemezken üç kazı.
 Kimler simge oluyor nasıl ve neler için
 Kiminde dalkavukluk kiminde tükenmez kin.
 Bir koltuk kapmak için parti değiştirenler
 Arttıkça bozuluyor, hiç tutmuyor frenler.
 Siyasetin cilvesi istifa ve katılma
 Pişmanlık duyup dönmek ve arada bir atılma.
 Lidere bağlı olmak baş kuralı Tüzüğün,
 Eleştirene kışkış, alkışlayana düğün.
 Delegeler, Kurullar, Kurultay buyruğunda
 Olur olmaz hevesli adaylık kuyruğunda.
 Kimse ses çıkaramaz lider ne derse olur,
 Partisinin kralı, tek seçicisi odur.

Ne demek “karşılık”la? Gönüldendir (!) transfer,
 Yalanı, palavrayı kimi içer, kimi yer.
 İşte Namık Kemal’in dilde ince âyarı
 Kilâb-ı zulme kalan nazende sahraları.
 Nerde cumhuriyetin çağdaş uygarlık yolu?
 Dincilik yaygınlaştı, yitirdik sanki solu.
 Modern giysi yerine çarşaf, sıkmabaş, takke
 Kalabalık zâviye, türbe, dergâh ve tekke.
 Bir yanda bez bağlayıp mum diken dilekçiler
 Öbür yanda terörün yok ettiği bekçiler.
 Göklerinde alsancak sevgili yurdum benim
 Bağımsızlık, özgürlük, devrim kutsal üçgenim.
 “Özelleştirme” diye yapılan yağma, peşkeş
 Nice ulusal varlık, yabana gitti beleş.
 “Küreselleşme” adlı emperyalizm kiskacı
 Durmuyor, acımıyor hep şaklıyor kırbacı.
 Avrupa.Birliği’yle Amerika baskısı
 Barzani, Talabani, rum, ermeni askısı.
 Dizleri titreyerek ayakta durulamaz,
 Yalanla, hile ile ilişki kurulamaz.
 Batı’nın amacı bir: Yıkma ulus-devleti,
 Tek engel yok olmalı: Atatürk ilkeleri.
 “İlimli islâm” yemi bölecek Türkiye’yi
 Bağnaz, yobaz, aymaza Sevr, Lozan’dan çok iyi.
 Gözdağı, dayatmalar ödünleri alıyor
 Zeytini düşman yiyor, dalı bize kalıyor.
 1930’un onurlu Türkiye’si
 Dünya ailesinin seçkin, saygın üyesi.
 Nerde Devrim kıvancı, Nerde Ata’nın sesi?
 Ruhları ısıtırdı O’nun temiz nefesi.
 Onuncu Yıl Marşı’yla yansıyan coşku nerde?
 Şeriat karanlığı iniyor perde perde.
 Şaklabanlık, döneklik, şakşakçılık yarışta

Çözüm sanki kavgada, buluşan yok barışta.
 Sorunlar, sorumsuzlar her alanı sarıyor
 Akli bırakan kesim duayla su arıyor.
 Dilekle, dilenmekle bir şey edinilseydi
 Toprak altın, su gümüş, ağaçlar birer ney'di.
 Aşiret reisleri, şeyhler cirit atıyor,
 Mandacı vatanını, her şeyini satıyor.
 Partizanlık dizboyu, kadrolaşma sınırsız
 Kral gibi yaşıyor, katil, soyguncu, hırsız.
 Öğrenciler umutsuz, memur, işçi tasalı
 Emekliye etkisiz siyasetin masalı.
 Medya mafyası her gün iktidarı övüyor
 Yalakalar, şirretler her değere sövüyor.
 Ümmetçi olmaz asla ulusalcı, yurtsever
 Lâiklik "özgürlükler güvencesi"yle değer.
 Açık, din sömürüsü ve ahlâk çöküntüsü
 Her kata yerleşiyor gerici döküntüsü.
 Sıkımbaşla, çarşafı, kavukla ve sarıkla
 Modern görüntüm yitti yine kaldık çarıkla.
 Menemen, Maraş, Çorum, Diyarbakır ve Sivas,
 Tarihte kara sayfa, belleklerde çıkmaz pas.
 "Başörtüsü" denilip sıkımbaş savunuldu
 İnsanımız yaraşır yönetimini buldu.
 Cami, namaz, oruçla kandırdılar seçmeni
 Kömür, yardım ve bağış sağ oyların etkeni.
 Gerçekte ekonomik kriz kapımızdadır,
 Katlanmak ve dayanmak gücü yapımızdadır.
 22 Temmuz'un sonuçları aşkına
 İktidar yandaşları döndü birer şaşkına.
 Kazanan yok sayılır, bütün partiler hasta
 Muhalefet cephesi şimdi büsbütün yasta.
 Vicdanı cüzdan olan paracı doyumsuzlar
 İçin eriyor sanki kutuplardaki buzlar.

Her şey onların olsun, kasalar dolsun yeter
 Umurunda mı onun gün günden daha beter.
 Biri halife olur, birisi de padişah
 Daha başlangıçtayız çekeceği nice ah...
 İş işten geçer ise geriye hiç dönüş yok
 Kiminde ense kalın, kimininse karnı tok.
 İlgisiz, nerelere sürükleniyor ülke,
 Yıkılmak isteniyor özgün, yaşamsal ilke.
 Kimi halifeliğe, kimi padişahlığa
 Özensen de sinsice başvurup küstahlığa,
 Çağrılar oy yoluyla olsa da karanlığa,
 Düşmez Türkler çıktığı bataklığa bir daha.
 Ağızdan çıkanları duyamayan kulaklar
 Çekilmezse baş olur yalpalayan ayaklar,
 Atatürk'le anlaşılamaz sözde milliyetçiler,
 Osmanlıcı-İslâmcı, neler ekip biçtiler.
 Sözde demokratlarla sözde ilericiler
 Atatürkçü geçinen yozlarla birleştiler.
 En çağdaş milliyetçi Atatürk'ü sevmeyen
 Milliyetçi olamaz ırkçılığı yeğleyen,
 Nasıl demokrat olur sentezlerle uğraşan?
 Kürtçüyü ve dinciye destekleyip okşayan?
 Madrabaz ve maskara, medyanın soytarısı
 Yalan ve iftiradır yazdığının yarısı.
 Babanın oğulları ve dedenin torunu
 Atatürk düşmanlığı ile açar sorunu.
 Hele dindar geçinen basının rezilliği
 Temizlik dürüstlikle kalmamış ilişkisi.
 Övgüde ve yergide hep abartı seçildi
 Acem mübalâğası sekiz-on kat geçildi.
 Kimi demokrasi, kimi hukuk anıtı
 Olarak tanıtıldı yokken gerçek kanıtı.
 Tabulara, kulluğa karşı sanılanlar da

Putlaştırdı kimini pohpohlayıp ardarda.
 Türkiye bahçesinin çiçekleri bireyler
 Soy ve inanç ayrımı çağdı, yanlış şeyler.
 Cumhuriyeti özde demokrasiye karşı
 Gösterip karalayan unuttu Millî Marşı.
 Zamanı, ortamı ve koşulları bilmeden
 Eleştirmek aymazlık, sıralanır çok neden..
 Süremez bu kargaşa dağılır karanlıklar,
 Ulusumun ufkunda Atatürk güneşi var.
 Çankaya Atatürk'ün ocağı, otağıdır
 Bağımsızlık, özgürlük, egemenlik bağıdır.
 Akıl, bilim ve gerçek aydınlanma ateşi
 Kurtuluş Savaşı'nın tarihte yoktur eşi.
 Demirağlar, köprüler, yollar, okullar, evler
 Bayındır Türkiye'yi kıskanır oldu devler.
 Desteği artırdılar bölücüye, dinciye
 Eşitlik ve özgürlük, insan hakları diye.
 Temiz inançlıları din ile kandırarak
 Siyasal teröristler çoğaldı sokak sokak.
 Kimseye yasak yokken dinin gereklerinde
 Yalanla, yaygarayla ayrıldık aynı dinde.
 Şeriatçı din ile devleti birleştirip
 Türkiye'nin boyna geçirecek yağlı ip.
 İnsanlık, yurttaşlık ve kardeşlik unutuldu
 Partici olmayanlar her kapıdan kovuldu.
 Ilımlı islâm ile inançlar gölgelendi
 Mezhep ve tarikatla gerçek din ötelendi.
 Büyük Ortadoğu'nun namlusunda Türkiye
 Edilmek isteniyor bölünmekle terbiye(!),
 Kimsenin gücü yetmez bizi parçalamaya
 Atatürk ilkeleri ulusu kuran maya.
 Atatürk'le doğmuşuz, Atatürk'le yaşarız
 Atatürk'ün izinde her engeli aşarız.

Atatürk Türkiye Cumhuriyeti için
 “Dindar”lık önerisi nedir, dayatma niçin?
 Kendi kendini seçer yeni Cumhurbaşkanı
 Çok kimsenin sıkılır bu işe elbet canı.
 Böyle mi olmalıydı 80’lik cumhuriyet,
 Kimlere kısmet oldu, kimlere iken niyet?
 Lâik cumhuriyeti karşıtlarına veren
 Önceki sorumlular utanır mı sahiden?
 Bu da bir viraj olsun, geriye dönülmesin
 Türkiye karanlığa ve kana gömülmesin.
 Ortalık geçilmiyor yalancıdan, yağcıdan
 Solcuyken çıkarına düşkün yeni sağcıdan.
 Hidayete erenler(!) giderek çoğalıyor
 Falcı, medyum, amigo koroda yer alıyor.
 Giden paşası olur, gelen elbet ağası
 Medya mafyası işbaz hiç değişmez doğası.
 Kimini pişirirler, kimini şişirirler
 Patron şaşı bakarsa feleği şaşırlar.
 Düşte görse inanmaz, hayal bile edemez
 Katlara yükselenler ağlamadan gidemez.
 Kimler nasıl yükselir, nasıl gelir ve gider
 İçyüzünü bilenler gülümseyerek izler.
 Kiminin devlet kuşu konar saçsız başına
 Kiminin su katılır zar zor pişmiş aşına.
 Dünya kimseye kalmaz, gurura hiç gerek yok
 Kimler gelip geçecek görülecek daha çok.
 Türkiye’yi süsleyen Çankaya tepeleri
 Bu gidişle korkarım düşecek dünden geri.
 Kendini Türk bilenler Atatürk’ten hiç şaşmaz,
 Türklükle bağdaşmayan Atatürk’le bağdaşmaz.
 Sevgi, saygı ve güven bizi yürekten bağlar,
 Atatürk Türklükle var, Türklük Atatürk’le var.
 Önce sünnî-alevî, sonra lâik-müslüman

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

Şimdi Türk-kürt diyerek ayıranlardır düşman.
Cumhuriyeti kuran halkımız Türk ulusu
Soy ve inanç ayrımı güdenlerin korkusu
Çözölüp dağıldıkça tehlike yakınlaşır
Vatanı omuzunda vatanseverler taşır.
Hiç kimse düş görmesin Türkiye caneğimiz,
Ülke, ulus ve devlet bölünmez değerimiz.
Hepimiz Atatürkçü ve birer Atatürk'üz,
Bu onurla yaşarız, bu onurla ölürüz.

(Ankara, 27 Ağustos 2007)

TÜRK SOLU, sayı: 154, 17 Eylül 2007

Anayasa Dayatması ve Polemiği

S seçim tartışmaları sürerken, iç ve dış önemli sorunlar çözümlenmeyi beklerken siyasal iktidarın siparişiyle hazırlandığı anlaşılan Anayasa Taslağı demokrasiyle bağdaşmayan biçimde yeni kavgalara yol açacak niteliktedir. Medyadaki malûmların, dönelerin ve şakşakçıların us ve bilim dışı sunumlarıyla benimsetilmek istenen taslak iktidarın sonuçsuz kalan Cumhurbaşkanı seçimine kızgınlığıyla 21 Ekim’de halkoylaması yapılacak olan 13. değişiklikten sonra geniş kapsamlı 14. değişikliktir. Kapsamlı değişiklik ve yeni baştan anayasa yapımı, kurucu meclislerin ya da çok geniş kesimli uzlaşmayla doğal yetkilisi yasama organının işidir. Basına sızan ve sızdırılan bölümleriyle yanı sıra kimi hukukçuların hazırladığı taslak iktidar partisinin belirgin Atatürk, Atatürk ilkeleri (özellikle lâiklik, milliyetçilik), hukukun üstünlüğü karşıtlığıyla siyasal simge durumuna getirilen sıkımbaşa ve dinci açılımlara yatkınlığın belgesi durumundadır. Yurdumuzun kurtuluşu, Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşu hafife alınmış, “Mucize” sayılan Türk Devrimi’nin

temelini oluşturduğu Atatürk ilkeleri tümüyle uygulanmış da sakıncaları görülmüş gibi sapkın görüşlerle Anayasa'dan çıkarılmaları önerilmiştir. Kimi medya militanları yoluyla kişiler anayasaya bağlanacak yerde anayasa kişilere bağlanmaya çalışılmakta, önerilen içeriğiyle benimsenmesi için gerçekdışı anlatımlarla iktidar şakşakçılığı yapılmaktadır. Hiç gereği yokken ilkelere, temel doğrultudan arındırılmaya girişilmiş, hukuksal gerekler gözardı edilerek dayatmaya kalkışılmıştır. Yürürlükteki Anayasa kurallarına göre yapılması gereken değişiklik ya da yenileme, değiştirilmesi önerilemez kuralları da içine alarak sakıncalı biçimde genişletilmiştir. Anayasa tasarısı hazırlaması olanaksız Hükûmet ile teklif vermesi olanaksız siyasal parti (iktidar partisi AKP) hazırlattıkları metni önlerine alarak karar vermeye, toplumu yönlendirmeye, bir tür kabûlü için şimdiden dayatmaya başlamışlardır. Anayasa değişikliğini ancak milletvekilleri nitelikli çoğunlukla öncerebilir. Anayasa'nın değişmesini istemek her yurttaşın hakkı olmakla birlikte değişinceye kadar özenle uymak da görevidir. 1982 Anayasası'nın geçirdiği kapsamlı değişikliklere karşın değişmesi gereken başka kuralları da vardır. Ama yeni önerilen biçim, lâik cumhuriyeti kâğıt üzerinde ve sözde bırakıp uygulamada yıkmaya yönelik AKP Anayasası sayılacak yapıdadır. Yabancılar açık, kendi insanına kapalı çabalar ve kabûlü için zorlamalarla bir darbe anayasası niteliğindedir. Özellikle ilkeleri çıkarıp zorunlu değişiklikleri savaştırmaması, dinci açılımlara olanak verip kapı açmasıyla.

Bir AKP, Recep Tayyip ya da tûrban anayasası denilecek özel amaçlı hazırlıkları bırakıp öncelikle muhalefet partileri ve kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları, üniversitelerle hukukçularla görüşüp uzlaşarak Kurucu Meclis için Anayasa değişikliği yapılmalı, sonra da en çağdaş, en doyurucu anayasası Türk Ulu-su'na kazandırılmalıdır. Metin açıklanınca ayrıntıda eleştireceğiz.

Atatürk ilkelerini, lâikliği, eğitim-öğretimin çağdaşlığını, Devrim Yasalarını, hukukun üstünlüğünü, yargı bağımsızlığını, kolluk güçlerinin yansızlığını, kötüye kullanılan milletvekili dokunulmazlığını,

Atatürk'ün vasiyeti çiğnenerek Türk Dil ve Türk Tarih Kurumlarının sahiplerine geri verilmesini, medya tekelinin önlenmesini, silâhlı kuvvetlerin konumunu, özgürlüklerin güvenceye bağlanmasını, parlamenter sisteme aykırı Cumhurbaşkanı yetkilerini, Anayasa Mahkemesi'nin etkinliğini, bağımsızlığın ve ulusal egemenliğin vazgeçilmezliğini bırakıp başkanlık sistemine dönüşüme kapı açmanın hiçbir anlamı yoktur.

Değişiklikler yürürlükteki anayasaya göre yapılır ve değiştirilmesi önerilemez kurallara ilişilemez. Kurucu Meclis birliktelikle düzenleyebilir. AB gözdağı, ABD baskısıyla cumhuriyetimiz karartılmaz, Sevr gündeme getirilemez, Lozan'dan ödün verilemez. Türkiye'yi Türkiye yapan anlayıştan ve ilkelerden asla dönülemez. Olmasaydı neler olur, ne olurduk, düşünmek yeter.

Kendi bilgisizlik, düzeysizlik ve kişiliksizliklerini yansıtan kışkırtıcı ve kavgacı yazılarla iktidar goygoyculuğu yapanlara aldırılmamalıdır. Kimi gerzek ve gevezenin savunduğu sonraki cumhuriyetler asla olmayacak, Türkiye Cumhuriyeti sonsuza değin bağımsız yaşayacak, irtica ve ihanet rüzgârları bir yaprak koparmayacaktır. Diktayı, demokrasi diye savunan ulus devlet karşıtı medyatik amigolar yüzüstlükleriyle başbaşa kalacaklardır. "Sivil Anayasa" diyerek 1921, 1923, 1924, 1961, hattâ 1982 metinlerini suçlayıp sıkımbaş anayasasına alkış tutan aymazlar "normalleşme" sözüyle kendi anormalliklerini açıklıyor. Lâiklik ve çağdaşlığa ters düşen olumsuzluklarda üç maymunu oynayan utanma duygusunu yitirmiş kimileriyle devekuşu tutumundaki bilmişler iktidar yanaşmalığına soyunmuşlardır. "AB için Çankaya mazeretiniz kalmadı" diyen AB'cilerin konuşmaları iktidarın suçu Çankaya'ya yükleyip engelleme yaptığı savunmasına sığındığını göstermektedir. Geriye dönüş ve ödün asla reform olamaz. Kemalizmi (Atatürkçülük) istemeyen, silâhlı kuvvetlerden rahatsız olan Batı'yı sevindirecek değişiklikler Türkiye'nin yararına olamaz. Çankaya bunları önlemişse iyi etmiştir. Atamalarda vekâletlerin asıllığa çevrilmesi yeni dönemde kadrolaşmanın yoğunlaştığının kanıtıdır.

Karşıdevrimciler ağırlarını örmektedir. Tehlike açıktır.

Başka Olumsuzluklar

Kimi devlet kurumlarında “Kendilerine yemek çıkarmak üzere oruç tutmayanların çizelgesi” isteniyor. Çizelgelerin düzenlenip yerine ulaştırıldığı'nın ertesini günü “Onarım nedeniyle yemekhane kapatıldığından yemek verilemeyecektir” duyurusu dağıtılıyor. Oruç tutmayanlar not edilmiş oluyor. İşte yürürlükteki Anayasa'ya karşın bir kötü örnek.

Kendisini “Hukuk Duayeni” olarak tanıtan, demeçleri ve fotoğrafları yayımlanınca şişinen, başkalarını bilgisizlik ya da kötü niyetli olmakla suçlayan, eleştirilere katlanamayan, tartışmadan kaçınan, kimi sözde ricalarla, araçlarla yazı yayımlatan, bilgiçlik taslayan etiket hukukçuları türedi. Medya göstericileri arttı. Anayasa, yönteminden içeriğine değin büyük özen ve ciddiyet isteyen bir belgedir. Yinelemekte yarar var: Ulusal yaşam andıdır.

Solculuğu Atatürk karşıtlığı, Atatürk karşıtlığını, kravat takmamayı, posbıyık bırakmayı da solculuk sayan yapay solcular, etiket solcuları, medya solcuları, gösterişçiler kol geziyor.

Ödül almak için gerçektışı konuşmaları tepki toplayan yazar “İslâmcılar demokrasiye daha yakın” buyurmuş. Cirit atacağı ortamı hazırlayanlara şükranlarını böyle açıklamış olacak. Ayrıca “Türk Silâhlı Kuvvetleri demokratik tutum içinde değil. Lâikler gücünü Türk Ordusu'nun gücünden alıyor” demiş. Demek ki ağzından çıkanları kulakları duymuyor, demokrasinin, ordunun ne olduğunu bilmiyor. Lâikliği hiç anlamamış. Yazık.

Medya büyük kesimiyle topluma değil, kendine hizmet ediyor. Anayasa konusunda kimileri yeni uyanıyor. Yıllarca söyleyip yazdık, ilgisiz kalmışlardı. Şimdi kıpırdanma başladı. RTÜK'ün sansürü açık. Basın için de benzer bir kuruluş olmadığına şükretsinsin. Yoksa kimse gazete okuyamazdı. Numaracı cumhuriyetin tel-

lâllığına soyunan Avrupalı kucağındaki kimi ulus, ulusallık karşıtı medya tetikçisi kendilerinin nankörlükle karşı karşıya getirdiği “Cumhuriyet-demokrasi zıtlaşması”nı Atatürk ilkelerinin suçu gösterip Türkiye’yi Türkiye yapan Türk Devrimi’nin temelini oluşturan bu örnek ilkelerle kurulan cumhuriyetin demokrasiyi amaçladığını, yaşama geçirdiğini, demokrasiyle taçlandırıp sonsuza değin bağımsız yaşamasını özendirdiğini unutup, unutturmak istiyor. Kendi kusurlarını lâik Atatürk cumhuriyetini savunan gerçek Atatürkçülere yüklemek telâşi içindeler. Ağabeyleri bu şaşkınların kulaklarını da çekse, doğrusunu da anlatsa dinleyip bildiğini okuyan bu mızız, hırçın çocuklara gülünüp geçiliyor.

Milli Eğitim Bakanlığı Türkiye Cumhuriyeti İnkılâp Tarihi ve Atatürkçülük kitabında Atatürk’ün 10. Yıl Söylevi’ne yer verilmemesine ses çıkarmadı.

Bir iş adamı bağımsızlığı, özgürlüğü, egemenliği önemsemeyip “önce istikrar” diyerek işlerine gelen çoğunluk diktasına katlandıklarını açıkladı.

Bir gazeteci yeni Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri ile Başkanlık Müsteşarını överek “... iki önemli avantaj” olarak nitceledi.

Maliye Bakanlığı, yeni Cumhurbaşkanı aleyhine açılıp reddedilen alacak dâvasına ilişkin kararı temyiz etmedi. Kimi vergileri af, kimi cezaları indirme ayrıcalıkları hukuk yollarını izlememek biçiminde sürüyor.

Evli ve iki çocuklu olmasına karşın iki ayrı kadınla ilişkisinden birer çocuk sahibi olduğu söylenen bir Belediye Başkanı da heykeli ahlâksız bulduğunu söyleyerek kaldırılması için kampanya başlatıyor.

Yeni Kültür ve Turizm Bakanı da çok sayıda bilim adamının katıldığı akşam yemeğinde alkollü içki servisi yapılmamasını kendisinin menüye karışmadığını söyleyerek savunuyor.

Ya Dışarıda?

Hollanda'da Sosyalist Parti'den Senatör seçilen Düzgün Yıldırım'ın üyeliğini geri verme baskısına boyun eğmediği için partisinden çıkarıldığına kimse ses çıkarmıyor. Öte yandan TBMM'deki yemin törenini kürtçüler için izleyen yabancılar da yazılmadı.

AB'nin Kasım ayında açıklayacağı duyurulan İlerleme Raporu'ndaki dayatmalar, TBMM'den geçirilmesi istenen 9. Uyum Paketi'ne de dokunan yok. Oldu bittilerle bir yerlere sürüklenme tehlikesi açık.

Başbakana Bakınız

Başbakan üniversitelerle girdiği polemikte dayatmacılığının yeni örneğini verdi. Demokrat olamadığını sergiledi. Bu anlayış ve tutumla kotarılabilecek Anayasa öncekini de aratacaktır.

Uymak zorunda oldukları Anayasa Mahkemesi kararlarına (Anayasa mad.153/ son), ilgili Danıştay ve Yargıtay kararlarına, katılmak için can attıkları Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarına karşın sıkımbaşıta direnmeyi açıklayan, böylece Anayasa'nın 2. maddesini, andı içeren 81. maddesini yadsıyan Başbakanın hukuktan ne anladığı, hukuk devleti yöneticiliğinin ne ölçüde uygun olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bir daha yazık.

Anayasa'da lâiklik ilkesi durdukça Anayasa Mahkemesi kararına karşı ve o kararı geçersiz kılacak Anayasa değişiklikleri de hukuka aykırı olur, geçersiz olur. Ustalıkla anlatımlarla sıkımbaşıya geçerlik tanıyan kuralların savunulması güçtür. Çocukları dinciliğe itmek ve kullanmak değil, Anayasa'ya saygıya çağırarak gerekir.

Sıkımbaş dinsel zorunlulukla kullanılsa AKP'li bayan milletvekilleri ve bayan Bakan koltuklarına sıkımbaşla otururlardı. Özgürlükle ilgisi olmayan durum özgürlük savıyla sömürülüyor. Özgürlüğün de ne olduğunu bilmiyorlar. Sınırlanması gereklerini bilmiyorlar. Anayasa hukukunu bilmiyorlar. Anayasa değişikliğinde

ATATÜRK BAYRAĞI

başlıca hedeflerinin sıkımaşa serbestlik olduğunu açıklayan Başbakan ÷lkeye ne kadar zarar verdiğini, hukuku nasıl dışladığını görmediğı gibi eğitim koşullarından da habersiz. Hukuk tanımayan Başbakanı kimse tanımaz. Kişisel eğilimler ve tercihler ulusal ve anayasal ilkelerin üstüne çıkamaz, önüne geçemez. Türkiye ne sö-mürge ne de şeriat ülkesi. Hukuk devleti niteliğı bozulamaz. Başör-tüsü diyerek herkesi aldatmaya çalışıyorlar. Sıkımaşa olağan başörtüsü değil.

Öneri: ANKA Ajansı yayınları arasında çıkan Prof. Dr. Hikmet Özdemir'in Komutan ve Evlatları ile Üç Jöntürk'ün Ölümü adlı ki-taplarını okurlarımıza salık veriyor, yayıncıyı da yazarı da içtenlik-le kutluyoruz.

TÜRK SOLU, sayı: 155, 24 Eylül 2007

Siyasal Tablo

Anayasa tartışmalarıyla gündemi değiştirme ustalığını bir kez daha gösteren AKP iktidarı seçim sonuçlarının tartışılmasını, özelleştirme zikzaklarını, soygunları, rüşvetleri, suçları, partizanlığı, kadrolaşmayı, kayırmaları, eğitim-öğretimdeki bozuklukları bir tür hasır altı ederek konuşulmalarını önledi. Oyların ne verilerek, neler yapılarak alındığına ilişkin dedikodular hâlâ sürmektedir. Başbakanın, raporla askerlik yapmayan oğlunun babasının yanında heykel gibi durduğu, başkasının çocuğu askere gitmeseydi kıyamet koparılacağı anlatılmaktadır. İktidar borazanı ve özel ekranı durumuna gelen-getirilen TRT'nin çabalarıyla pembe tablolar çizimi sürdürülüp önceki Cumhurbaşkanı'nın uygun bulmadığı atamalar bir bir gerçekleşirken Başbakan torun turuna çıkmıştır. Terör her gün can almaktadır. Türkiye karşılık vermemesine karşın, savunmada bulunmasına karşın savaşa suçlanmaktadır. Halkımız teröre tepkinin sözde kalmasından derin üzüntü duymaktadır. Sınırını koruyamaz duruma düşürülen devletin altı oyulmaktadır.

Anayasa değişikliğinin gizlilik içinde yürütülmesi, iktidarın bildiğini okuyacağını, sıkımaş hedeflenerek bu yola gidildiğini açıklaması kaygıları artırmıştır.

Anayasa profesörü E. Özbudun beğenilmese de emek vermiş, bir metnin hazırlanmasına başkanlık yapmıştır. Birlikte çalıştıklarını lâik Atatürk Cumhuriyeti karşıtlarından seçmesi, iktidarın siparişine, amacına uygun bir taslak hazırlamayı içine sindirdiğini göstermektedir. Kuralların son biçimiyle TBMM'ne sunulmasına kadar konunun -iktidarın amacı dışında- ciddiye alınıp önemsenmesini uygun bulmamaktayız.

Her yazısında yansız olduğunu ileri sürüp yandaşlıktan ve katılıktan kurtulamayan bir köşetaşı, hukukçuluk taslayarak sürekli sapıtıyor. Bilgi yoksunluğunu yansıtan iktidar yanlısı yazılarıyla tepki uyandırıyor. "Dinci darbe tehlikesi olmadığı"nı ileri süren kâhinler türedi. En azından Anayasa darbesi hazır.

Neler Neler

Vahdettin'in vatan haini olmadığı, TBMM kararına karşın savlandıktan sonra şimdilerde Derviş Vahdeti'yi aklama çabalarına rastlanmaktadır.

MHP zorunlu din derslerini savunarak iktidara desteğini sürdürmektedir.

Sıkımaşlıların, eşlerinin kayırılması sürmekte, liyakat yerine tarikat bağı aranarak, bıyığa göre yakınlık kurularak memurlar bekleme odalarında tutulmaktadır. Dinsel söylemler artmakta televizyon izlenceleri kınanacak içeriklerle başıboşluğun boyutlarını ortaya koymaktadır.

Türkiye'nin Washington Büyükelçisi Nabi Şensoy, Fethullahçıların ABD Başkanı Bush'a övgüler yağdırılan iftar yemeğine katılmaktadır.

Başbakan'ın kınanacak konuşmalarını eleştirecek yerde, haklı

yanıtlar vererek görevlerinin gereğini yerine getiren yargıyı ve üniversiteyi sorumlu tutmaya çalışan akl-ı evveller var. Saygısız anlatımlarla yargıya ders vermeye, akıl öğretmeye kalkışan kimi örnekler, bireylerin amaçlı çıkışlarını bırakıp devleti suçlayan malûm yazarlar, bunları doyuran patronlar var.

Gazeteler, dolardan avro'ya geçen Başbakanın servetini 1 milyon 803 bin 854 YTL olarak gösterdiğini, ayrıca önemli bir tutarda alacağı olduğunu bildirdiğini yazdılar. Çocukları için yaptığı giderlerden sonra kalanlardır. Belediye Başkanlığı, Başbakanlıkta böyle servet edinilmesi belirtilmeye değer bir başarıdır.

Konya'da Hizbullah operasyonu yapılıyor. İrtica olmadığını savunan basın mürtecileri türedi.

Milliyet gazetesi İngilizce Kur'an'ın müftülükçe dağıtılacağını yazdı (23.9.2007, sayfa 13). Meal ayrı. Niçin Türkçe Kur'an yok? sorusu hak kazanıyor. Ve kimler, niçin engelliyor?

Kürtçülerin Apo'yu benimsemeleri, övgüleri ve saygıları, Anayasa'da ayrı ulus olarak değerlendirilmelerini istemeleri bölücülüklerinin yansımasıdır. Apo'ya "terörist" değil, "lider" diyenler insanlık duyguları kararmış, tükenmiş olanlardır.

Kesinleşmiş kararı uygulanan Apo da İmralı'dan açıklamalarını anlamsız bir hoşgörülle sürdürmektedir. O da hempalarını doğrularak Anayasa değişikliğiyle PKK'nın silâhı bırakacağını söylemektedir. Dedikleri olursa tutabilerseniz tutunuz.

Yeni Cumhurbaşkanı'nın YÖK Başkanı'yla görüşmesinin ne sonuçlar vereceğini izleyeceğiz.

AKP Kütahya Milletvekili Hüseyin Tuğcu'nun "Devletten iş alacak kişinin eşi örtünür" sözü gerçeği doğrulamak yönünden ilginçtir. Adım adım İran kestirmesi yanlış değil. Bir de Malezya eklen-di. Haremlik-selâmlık plâjlar, Millî Eğitim Bakanı'nın sıkımbaşlı küçük kızlara ilgisi televizyonları gazeteleri doldurdu. Birkaç yıl sonra uyanınca...?

Dükkân kapatma, kepenk kapatma, gözlerini ve kulaklarını kapatma ile sürdürükçe Türkiye'yi kapatma gündeme gelebilir.

Hürriyet'te Özdemir İnce, ince ince uyarıyor. Haklı tepkilerini ve eleştirilerini yürekli biçimde yazıyor. Genel Yayın Yönetmeni de ağız değiştirmeye başladı. İzliyoruz.

Bu arada Emin Çölaşan'ın yeni bir kitapla kamuoyunun merakını gidereceği söylenmektedir. Bekir Coşkun zevkle okunan anlamlı yazılarını sürdürmektedir.

Seçim sonuçlarıyla şımaran köktendinciler azmışlar, telefon saldırılarına başlamışlardır. Terbiyesi olmayan insan olmaz, insan olmayan da müslüman olmaz.

Emin Çölaşan'ın son yazılarından birinde gündeme getirdiği "altıok'a çirkin saldırı" için bir yurttaş gerekli başvuruyu yaptı mı, yazı gözetilip Savcılık soruşturma başlattı mı, CHP ya da Atatürkçü bir kuruluş duyarlı davranıp kovuşturma istedi mi? Çok kimse sormaktadır.

ABD oyunlarını sürdürüyor. Türkiye'yi geri kalmış ülkelerle aynı masaya oturttuğu gibi Irak'ı bölerek kürtlerden yana olduğunu bir kez daha çekinmeden belli ediyor.

Dinci parti, liberal sandığı bilim adamlarına Anayasa hazırlatıyor. Açıklanan metin şeriata kapı açıyor. Dincilik oyuncaklara kadar indirildi. Çocukları küçük yaşta dinci yapacak oyuncakların reklâmı yapıyor.

TÜRK SOLU, sayı: 156. 1 Ekim 2007

Curcuna

Uzay çağında toplumsal ilkelik belirtisi olayların içinde yüzüyoruz. Karşılaştığımız durumların çoğu Türkiye'mize yaraşır olmaktan uzak. Özellikle siyasal bağlamdaki çekişmeler, tartışmalar ve karşıtlıklar demokrasiden birşey anlamadığımızın canlı göstergesi biçiminde birbirine ekleniyor. İktidarın direnmeleri, muhalefetin iç kavgaları, halkımızın çektiği ve günden güne ağırlığını artıran güçlükler. İktidar yandaşlığı açık medya kesiminin yanıltıcı çabaları gerçeğe ulaşmamızı engelliyor. Hukukçuların değişik nedenlere bağlı değişik görüşleri de kimseyi doyurmuyor. Bir karışıklık, bir karmaşa sürüyor, kimse kimseyi dinlemiyor. Tayyip bülbüleri 21 Ekim şarkısı söylüyor.

Baskılar-Dayatmalar

Türkiye'yi sevmeyenler-sevemeyenler, Türkiye karşıtlarının çağırısı üzerine ya da kendiliklerinden yurtdışından gelerek yıkıcı-

bölücülerle şeriatçı, ırkçı, darbeci Kürtçülere destek gösterisine girişiyorlar. Sakıncalı, zararımıza ne varsa yanlarında yabancı milletler var. Başka önemli olaylara ilgisizler. Rektör, yargıç, hekim, mühendis, işçi, öğrenci, memur, asker yargılanırken kılları kıpırda olmayan Avrupalılar; çözümlenmesi beklenen önemli sorunlar için suskunluklarını sürdüren yabancılar işlerine gelen entipüften konularda gözlemci, danıştan denetçi kesilerek Türkiye'nin işlerine karışıyorlar. Genelkurmay Başkanı'nın siyaset değil görevi gereği olan görüşlerine karşı çıkıp Türkiye düşmanlarını tutuyorlar. Silâhlı Kuvvetlerin siyasete müdahalesi yorumlarını yapıp demokrasi sömürücülerini -eleştirecek yerde- kışkırtıyorlar. Kara Kuvvetleri Komutanı'yla Genelkurmay Başkanı'nın katıldığımız görüşlerinden rahatsız olan sözde dostlar baskılarına, dayatmalarına hız verdiler. Abdullah Gül'ü Strazburg'a çağıran Avrupa Komisyonu Parlamenterler Meclisi Başkanı Van der Linden "Askerin siyasal rol üstlenmesi kabul edilemez" derken Bn. Roth da kürtçülerin Meclis'ten kovulmak istendiklerini ileri sürüyor. Ama hiçbirisi biçimsel demokrasinin, lâikliği dışlayıp ya da kâğıt üzerinde bırakıp ılımlı islâm savıyla dinci diktatörlüğe geçiş kalkışmalarını eleştirmiyor. Ümmet düzeni, şeriat uygulamaları, Ramazan manzaraları, oruç tutmayan ve tutamayanları dövmek, kültürel farklılık adı altında ırk ve inanç ayrımcılığını tırmandırmak, terörü yaymak, tarikat ve cemaat yapılanmasına çalışmak, işsizlik, üniversite özerkliği, yargı bağımsızlığı onları asla ilgilendirmiyor. Ama düşünce özgürlüğü adı altında Türklüğe hakaretin serbest bırakılmasını istiyorlar.

Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nde konuşan Abdullah Gül'ün sorulara yanıtlarındaki tutukluğu ve zayıflığı dikkat çekici. Avrupalıların ikilemleri, taraf tutmaları, sözlerinde durmamaları, oyalamaları, Türkiye karşıtlıkları konularında güçlü çıkışlar, etkin eleştiriler yapamadı. Ödün verici biçimde konuştu. Gezinin en olumsuz yanı sıkıbaşlı eşini uluslararası protokole sokması idi. Yalnız Batı'nın değil, tüm dünyanın gözünde Türkiye artık bir islâm devleti olarak nitelendiriliyor. Lâik ve modern Türkiye, ülkesi, ulu-

su ve devleti için beklenen davranışı göstermeyen kişiler yüzünden yanlış tanınıyor. Özveri değil, doğal bir gereksinim cumhuriyetin niteliğine uygun Cumhurbaşkanı eşi olarak toplum karşısında ve içinde bulunmaktadır. Seksen yıllık kanıyı olumsuzluğa dönüştürmek kimsenin hakkı ve haddi değildir. 27 Eylül'de İstanbul Atatürk Havalimanı apronunda namaz kılan cüppeli ve kara çarşaflılar Türkiye'nin yüzünü kararttılar. Milli Eğitim Bakanlığı'nın sıkımbaşlı küçük öğrencilere bulduğu bahane gibi buna da bir bahane bulacaklardır. Yavaş yavaş alıştıırıyorlar.

Malezya-İran-Afganistan

Asya'nın güneyinde, Türkiye'nin yarısı büyüklüğünde, 25 milyon nüfusunun yarısından biraz fazlası Müslümanlardan oluşan Malezya'nın ülkemizden birçok farklılıkları olmakla birlikte ekonomik çabalarının başarıya ulaşması sonucu kimi ilerledikleri alanlar da var. Temelde ve genelde benzetilmesi olanaksız iki ülkenin son günlerde Türkiye'deki dinci açılım nedeniyle yan yana getirilmesi dinciliğe kayış ve köktendinci yaşam biçiminin giderek artması, dinci baskıların yaygınlaşıp güç kazanmasıdır. Yöneticilerimizin tersini savunmalarına karşın ülkemizin Malezya ile yetinmeyeceğini gösteren olumsuzluk belirtileri birbirini izlemektedir. Aydınları böyle dağınık ve birbirine karşı, siyasetçileri aymaz, kimi insanları çıkarıcı ve değerbilmez oldukça İran da olunur, Afganistan da. 21 Ekim halkoylaması bu kuşkuyu haksız çıkarırsa mutlu oluruz. Örnek gösterilen Türkiye niçin kötü örneklerle bağlansın?

Niye inkâr ediliyor? Giysi ve sıkımbaş yönünden Malezya'yı geçeli yıllar olmadı mı? İstanbul'un kimi semtleri, giderek Ankara'nın cadde ve sokakları, kimi il ve ilçelerimiz kadın giyimi yönünden köylerden bile geri değil mi? Malezya nüfusunun çoğunluğu Müslüman ama Hintliler, Çinliler, Pakistanlılar, başka ülkelerden olanlar da var. Türkiye'nin büyük çoğunluğu müslüman. Beklenen, anayasal destek. Onu sağarlarsa dincileri kimse tutamaz. Baksanıza

“Liberaller AKP tabanının istemlerini evrensel özgürlükçü dile çevirerek meşrûlaştırıyor” diyen teorisyenleri(!) var. Bağımsızlığı, özgürlüğü, evrenselliği, modernleşmeyi, dili, meşrûiyeti (geçerliği) yozlaştıran bu amaçlı, kötü görüşler, geleceğimizin nasıl çizilmek istendiğinin kanıtıdır. Kadınlarımız daha önce dinsiz ve ahlâksız mıydı? Ayıp.

21 Ekim Halkoylaması

IMF ile bağlarını kopardıktan sonra ekonomik gelişmesi hızla ve gerçekçi biçimde büyüyen Arjantin yanında Türkiye dış ticaret ve câri açıklarıyla, ikiye katlanan borçlarıyla hiç iç açıcı bir görünüm vermiyor. Ustaca bir gündem değişikliğiyle en önemli sorunların çözümü bırakılıp gereksiz bir anayasa tartışması sürdürülüyor. Abdullah Gül’ü Mayıs’ta Cumhurbaşkanı seçtiremeyen iktidar, Anayasa Mahkemesi’nin kararını çirkin biçimde eleştirdikten sonra kızgınlıkla bir Anayasa değişikliğinin halkoyuna sunulmasına neden oldu. Anayasal tümlüğü, ilgili organların ilişkilerini, ilgili kurallarla uyumu gözardı eden anayasa değişikliği, seçmeni aldatan “Doğrudan demokrasi, Cumhurbaşkanını artık halkımız seçecek” sloganlarıyla savunulup dayatılıyor. Halkoyuna tümü sunulan 5678 no.lu Yasa’nın geçici 19. maddesi bu yasanın kabûlünden sonra 11. Cumhurbaşkanı seçiminin yapılacağını söylerken, Başbakan da 12. Cumhurbaşkanı için uygulanacağını söylüyor. Başbakanın sözüyle Yasa kuralıyla, kabûl edilirse ulusun istenciyle yürürlüğe girecek Anayasa kuralı çelişiyor. İktidar, kendi kusurunu Yüksek Seçim Kurulu’na ve hukuka aykırı biçimde kaldırtmak istiyor. Oysa Anayasa değişikliğini öngören bir yasa ile çarpıklığı düzelterip uygulamanın 12. Cumhurbaşkanı seçimi için olacağı belirtilerek zaman yitirten tartışmalara son verilebilir. Başbakan ne Meclis, ne Anayasa, ne de yasadır. Sözü ancak kendini ve kendi gibi düşünenleri bağlar. Hükûmet ve partiler anayasa değişikliği de öneremez. Anamuhalefetin uzattığı eli tutup anayasal sorun giderilmelidir. Tersine tutum, ilkelliği çağrıştıran inat ve zıtlaşma şimdi TBMM’ce 28.8.2007’de

seçilen Cumhurbaşkanı güç durumda bırakır, değişik söylemlere, görüşlere, öneri ve eleştirilere neden olur. Cumhurbaşkanı'nın konumu, katın özelliği ve saygınlığı gözetilerek bu tutarsızlıktan kaçınılmalıdır. Ama onlar tatili yeğliyor. Halkoylaması sonucu yerine getirilmeden onu geçersiz kılacak hiçbir düzenleme yapılamaz. Sorunlar halkoylamasından vazgeçilerek çözümlenebilir.

İlmî İslâm Gösterileri

Anayasa Mahkemesi, siyasal parti hesaplarını denetlerken dini siyasete âlet ederek iftar yemeği veren bir siyasal partinin iftar masrafı tutarındaki parasının Hazineye gelir yazılmasına karar vermişti. 1961 Anayasası dönemindeki bu duyarlılığın hukuksal dayanağı sonradan kaldırıldı. Cumhurbaşkanı Gül, Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nde şehit aileleriyle gazetelere iftar yemeği verdi. Lâik bir hukuk devleti niteliğiyle bağdaşmaz bu tutum, şirin görünme çabası kadar dinsel yandaşlık ve dinci tırmanmanın da bir göstergesidir. Hakkındaki olumsuz söylentilerin doğru olmadığını kanıtlamak çabasıyla Abdullah Gül'ün konuşmaları, tutumu, eşinin sıkımbaşlı olarak yanında bulundurması değişmediğini, değişmeyeceğini göstermektedir. Gönül almak için verdiği iftar yemekleri öyle. İftar yemeğini dışarıda kişisel olarak verebilirdi. Duygu sömürüsüyle hiçbir yere varılmaz. Şehit ailelerini ve gazilerimizi devletin temsil ettiği katta ağırlamaktan önce şehit vermeyi önleyecek çabalar gerekir. Irak'la imzalanan zorunluyu dışarıda bırakan anlaşma ortada. Şırnak kıyımı, İzmir saldırıları yine yürekleri yaktı ama yüzler kızarmıyor bile. Ayrıca bölücü yıkıcıların adamları, kürtçüler kapalı biçimde savunuluyor. Bu destek de sayılabilir. Başbakanın Apo'yla bir tutulmasına ses çıkarılmıyor.

On yıldan fazla oldu. İstanbul Barosu ile Avrupa Barolar Birliği'nin eski Çırağan Sarayı'nda ortaklaşa düzenlediği hukuksal etkinliğin "Lâiklik" bölümünün benden istenen yöneticiliğini yaparken konuşmacılardan Cezayir'li Bayan Bakan'ın şu sözlerini

dehşete kapılarak dinlemiştim: “İşte elimdeki dosyada size gösterdiğim renkli fotoğraflar. Cezayir’de mâsum isteklerle başlayan köktendinciliğin yaptığı kıyımlar. Siz bütün müslüman çoğunluklu ülkeler için örneksiniz. Size bir şey olursa hepimize olur. Lütfen çok dikkat ediniz, dincilik lâik düzeninizi bozmasın.” Kadını ülkesine döndükten bir hafta sonra, dinciler öldürdü. Dinci ve azınlıkçı terörü bir an olsun unutmayalım ve gözardı etmeyelim. Köktendinci Hristiyan destekçileriyle liberal yaftalı-etiketli dönemler, sapkın ve terbiyesizler yalanlarını ve yaygaralarını sürdürüyor. “Anayasa’yı istemeyenlerle Malezya örneğine değinenler darbeciler, askerciler, lâikler, Atatürkçülerdir” diyerek. Bu saldırı tam bir ahmaklık çıkışıdır, gerçek yurtsever aydınlara, yargıya, üniversiteye, halkın büyük bir kesimine hakarettir. Ülkemizin sürüklendiği durumu anlamayanların, anlamak istemeyenlerin iktidar dalkavuklarının herkesi kendileri gibi sanmasının örneğidir. Avrupa organlarının kararları, Avrupalıların kararlılıkları belli iken sıkımbaşı eğitim özgürlüğüne engel göstererek takıntılarını yineleyenler, devlet yapısını, hukuk ve yargı gereğini, eğitim özelliğini unutmaktadırlar. Askerî okullara, polis okullarına, yargıya, sağlık kuruluşlarına (zaten göz yumuluyor) da sıkımbaşı serbestini isteseler ya.

Not: Bu yazı son Anayasa değişiklik önerisi verilmeden, 3 Ekim 2007 tarihinde yazılmıştır.

TÜRK SOLU, sayı: 157, 8 Ekim 2007

İleri Yazıları

263

Cumhuriyette Birleşmek

8 3. yıldönümünü yaşadığımız lâik Atatürk Cumhuriyeti'ni yeniden tanımlamaya, tanıtmaya ve anlatmaya gerek olmadığını sanıyorum. Anlayanlar, benimseyenler için ne söylenip yazılsa fazladır. Anlamayanlar ve anlamak istemeyenler için de gereksizdir. Bu kanıyla önceleri yazdığım dokuz makaleyi okuyucularımızın beğenisine sunuyorum. Yıllarıyla birlikte değerlendirilmesini istiyorum. Bugün, yüzüncü yılını yaşamak endişesini taşıyanların az olmadığı bilgisi içinde kimi üzüntülerle sarsılmaktayız. Cumhuriyeti cumhuriyet olmaktan çıkaran siyasetçi-yönetici bozuklukları, cumhuriyeti sorgulayıp suçlamaya çalışan sözde aydınların aymazlık ve sapkınlığıyla yarışır durumdadır. Yedikleri ekmeği, içtikleri suyu, soludukları havayı, tüm varlık ve değerlerini borçlu oldukları cumhuriyet kurulmasaydı nerede ve nasıl olacaklarından önce yaşamda olup olmayacaklarını düşünmeleri yeter. Uzak-yakın kimi ülkelere bakıldığında otoriter-totaliter düzenlerle, köktendinci sistemlerle, biçimsel cumhuriyetlerle neler çektikleri görülmektedir. Atatürk'leri olma-

yan, demokrasiyi amaçlayan cumhuriyetten yoksun kalan toplumların boğuldukları karanlık katlanılması olanaksız ağırlıktadır. Cumhuriyet öncesini özleyenlerin, cumhuriyetle demokrasiyi birbirine karşıt göstererek kuralsızlığı ve disiplinsizliği savunanların, cumhuriyet kazanımlarının değerini bilmeyenlerin arttığı günümüzde korumak ve kollamak görevinin önemi de artmaktadır. Kurucusu Türk Silâhlı Kuvvetleri'ne yönelen iç ve dış kaynaklı saldırılar, İç Hizmet Yasası'nın 35. maddesinin kaldırılması önerileri demokratikleşme çabalarına değil, kendi amaçladıkları cumhuriyete bağlanmalıdır. Numaracılar türemiş, cumhuriyeti kâğıt üzerinde ve sözde bırakan sözde siyasetçiler etkin yerlere gelmiş, Şeriatçı-ümmetçi militanlar yönetime egemen olmuşlardır. Daha açık bir anlatımla lâik cumhuriyet karşıtları cumhuriyetin çağdaş, değiştirilmesi bile önerilemez niteliklerini yozlaştırıp yok etmek için kolları sıvamışlardır. İrtica iktidardadır. Cumhuriyete en büyük tehdit iktidardan gelmektedir. Yurttaşlık bilinci sağlıklı herkes, bize yurt kazandıran, devlet armağan eden Atatürk ve arkadaşlarının kutsal emanetini korumak için, canlarını adayanlara yaraşır olmak için olanca güçleriyle çalışmak zorundadır. Bu bir insanlık borcudur. Cumhuriyet bizim her şeyimizdir. Varlığındaki aykırılıkların düzeyi yaralarken bir de olmadığını varsayalım, nelerle karşılaşacağımız kestirmek bile ürkütür.

Cumhuriyetimizin korunmasını ve savunmasını yalnız kurucusu Türk Silâhlı Kuvvetleri'nden beklemek büyük yanıltır. Türklüğünden, Türkiye Cumhuriyeti yurttaşı olmaktan mutluluk ve kıvanç duyan, övünen herkes sonsuza değin bağımsız yaşatma andıyla onur duymalıdır. Anayasa'nın 4. maddesiyle güvenceye alınan Anayasa'nın 1. maddesi, 2. maddesindeki cumhuriyetin nitelikleri ve 3. maddesi yeterli olmayıp Anayasa'nın "İnkılâp kanunlarının korunması" başlıklı 174. maddesi de 4. madde kapsamına alınmalıdır. Cumhuriyetin ilkeleri, nitelikleri ve değerleriyle yavaş yavaş budanması ancak böyle önlenabilir. Devrim yasalarının yalnız anayasa aykırılığının ileri sürülememesi, TBMM tarafından değiştirilip yürürlükten kaldırılmasına engel değildir. Günümüzde giyim, yazı,

öğrenim birliği, şapka kullanımı, nikâh, tapınma yerleri konusundaki olumsuzluklar açıktır. Yasama organı çoğunluğuna her şeyi bırakmanın yanlışlığı ortadadır. Çoğunluk diktasına engel olmadıkça gerçek demokrasiyi yaşamak da olanaksızdır.

Büyük Atatürk'ün özgür düşünceli, özgür bilgili, özgür inançlı, beden yapısı güçlü, yüksek karakterli cumhuriyet koruyucuları istemesi, tüm öbür sözleri gibi her gün bir kez daha doğrulanmaktadır. Eğitim her oluşumun, her olgunun kaynağı, temeli, dayanağıdır. Eğitimdeki boşluklar ve bozukluklar toplumsal düzeyle doğrudan ilgilidir. İyi yurttaşın, bilinçli yurttaşın yetişmesi eğitimle sağlanır. Eğitimi dinselileştirmek, insanları her şeye katlanır, suskun, tepkisiz, uysal, giderek uydu ve uşak durumuna getirmek için yapılanlar izlenmektedir. Cumhuriyetin aydınlığını, çeşitlik ve güzelliklerini yaşamak ve bunlardan yoksun kalmamak için herkese sorumluluk düşmektedir. Toplumsal barış, ulusal dayanışma, direnme hakkı konularında çağdaşlığın ve uygarlığın tüm yöntemleri kullanılmalı, iç ve dış kaynaklı tüm olumsuzluklara karşı çıkılmalı, anlamsız aykırılıklara ve anlaşmazlıklara son verilerek lâik Atatürk cumhuriyeti için birleşmelidir. Cumhuriyetimizi korumakta birleşemeyenlerin cumhuriyete yaraşır oldukları savunulamayacağı gibi kazanımlarından hak ileri sürmeleri de olanaksızdır. Bağımsızlığı, özgürlüğü, ulusal egemenliği ve Türkiye aydınlanmasıyla çağdaşlığı çağrıştıran cumhuriyet, hepimizin kutsal varlığı, onurlu simgesi ve ulusumuzun esenliğini amaçlamış Atatürk güneşidir. Hilâfet ve hanedan özlemiyle yanıp tutuşanlar cumhuriyet ateşiyle göçenmelidir. Fetva ve ferman dönemlerini bekleyenler hukuk güvencesiyle güçlenmelidir. Atatürk'ün sesi sürekli kulaklarımızda olmalıdır. Cumhuriyeti yitirdiğimizde hiçbir şeyimiz kalmaz biz de kalmayız.

Cumhuriyet Erdemdir

(Cumhuriyet, 29 Ekim 1998)

Genelde ve kuramsal bağlamda devletin siyasal kimliği, türü ve

yönetim biçimi olarak özetlenilebilecek cumhuriyet, uygulandığı ülkenin ya da toplumun adıyla birlikte anılır. Yayılmacı ve sömürgeci güçlere karşı kazandığı Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı, yurdu kurtarmadan ötede bağımsızlık, özgürlük, ulusal egemenlik ve uygarlık uğraşı olarak gerçekleştiren Atatürk, 1905'ten beri düşündüğü düzeni yaşama geçirerek en büyük Türk Devrimi'ni başarmış ve 29 Ekimleri de ulusal bayram olarak armağan etmiştir. Bugün yeni oluşumun 75. yıldönümünü kutluyoruz. Açık yürekle belirtelim ki, özellikle 1950'de başlayan, "Karşı devrim" sayılacak gericiiliklere verilen siyasal ödünlerle geçen 50 yıla yaklaşan zaman sonunda, cumhuriyetin değerini bilmemenin, ona yaraşır olmamanın acılarını yaşıyoruz. Yönetim sorumluluğunu yüklenen kimilerinin çelişkili, sakıncalı tutumları, cumhuriyetin anlam ve amacıyla bağdaşmayan davranışları, hakları ve özgürlükleri kötüye kullanma eğilimleri, bilgisizlik, yetersizlik ve beceriksizlikleri, yurtseverlerin, içini karartan durumlara neden olmuştur. Kimi kentler, kimi sokaklar, kimi alanlar, kimi katlar kararmış, kulluktan ve tutsaklıktan kurtararak ümmetten ulus düzeyine çıkardığı ulusun her yönden eşit kişilikli bireyi kıldığı kimilerince "zulüm" olarak nitelenmiştir. Devletin, hukukun, düşünce ve inancın ne olduğunun ayırında bulunmayan kimileri, dinsel sömürüyle değişik ayrımcılık ve yıkıcılığın pencesinde varlık nedenlerini yadsıyıp ırkçılık ve Arap milliyetçiliği çılgınlıkları atmaktadır. Karşıtlığı, kendini gösterme yöntemi sanan ruhsal ve beyinsel özgürlüklerle çıkarıcılar, bağnazlar, aymazlar, işbirlikçiler, ilkesizler, sapkınlar, sözde ilerici ve sözde demokrat numaracılar, Türk, Türkiye ve Cumhuriyet düşmanlığını, Atatürk ve Atatürkçü düşmanlığıyla özdeşleştirmişlerdir.

Oysa Atatürk, halkını karanlıktan aydınlığa çıkarmış, dışlayıp kötülenen bir toplumken ulus bilinciyle donatmış, her yurttaşın her yolu açarak insan olma kıvancını tattırmıştır. "Türkiye Cumhuriyeti"ni kuran halka Türk Ulusu denir" sözüyle vurguladığı gerçek, ulusal onurdur. Sonsuza değin koruyup savunma görevini verdiği, bilgisi, düşüncesi, inancı özgür, yüksek ıralı (karakterli), sağlam yapılı Türk

Gençliği yükümlülüğünün bilincindedir. “Temeli, Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü” olan Cumhuriyet’i bir erdem olarak nitelendirip gençliğin bekçiliğine bırakan Atatürk, gelecekte kimi karışıklıkların olasılığına değinerek uyanık kalmayı öğütlemiştir. 75. yılda, 10. yılın coşkusu, devirgenliği, ilkeliliği, çalışkanlığı, saygınlığı özlenmektedir. Ulusal Kurtuluş Savaşı sırasında ve sonrasında her biçim ve kılıkla sürdürülen bozgunculuğa karşın cumhuriyetin gücünü yitirmemesi, demokrasi amaçlanarak benimsenmesinde, bir yaşam felsefesi olarak özümşenmesinde ve sağlam dayanaklar üzerinde kurulmasındadır. Ayrıntıda yönetenlere bağlanması gerçeken eksiklik ve aksaklıkları cumhuriyet kurumuna yükleme çabaları boşunadır. Yabancı sözcükler, karışık ve dolambaçlı anlatımlar, önyargılı, koşullanmış, özel amaçlı yüzeysel yaklaşımlarla açıklanan düzey, düşündürücüdür. Cumhuriyeti koruyamayanlar, değerini bilemezler. Cumhuriyetle demokrasiyi isteyip gerçekleştirmek kolaydır. Baskıcı, kişisel-dinsel yönetimden cumhuriyeti çıkarmak, üstün kişilere özgü unutulmaz bir olaydır.

Türkiye Cumhuriyeti bir bilim devleti olarak kurulmuştur. Lâiktir. Cumhuriyet özde, ulusal egemenlik, eşitlik ve adalettir. Cumhuriyet, kullar değil yurttaşlar düzenidir. Cumhuriyet özgürlükçüdür, devrimcidir, gerçek demokrasinin çekirdeğidir. Cumhuriyet, anlayış yenilikleriyle nitelikli yeni insan, yurttaşlarla yeni bir toplum oluşturdu. Kuralları ve kurumlarıyla devleti yepyeni kıldı. Bugün her alanda bize mutluluk duyuran, kıvanç veren ne varsa cumhuriyetin ürünüdür. Cumhuriyet olmasa idi, ne olacağı uzak-yakın ülkelerde izlenen acı ve utanç verici olaylarla anlaşılmaktadır. Paslanmış, çürümüş, kekuşmuş ne varsa atılıp çağdaşlığın gerçeklerine yönelinmiştir. Sarığı beynine, kravatı beline dolayan inanç sömürücüleri, bilgi, us, halk ve insanlık düşmanları, ticaret destekli aşiret-siyaset-şeriat ortaklığı, cumhuriyetin yüzkarasıdır. Çete-mafya oluşumunun sorumlusu oy avcıları, toplumsal birliği bozarak geleceğimizi karartmaktadırlar. Devlete ve cumhuriyete güveni sarsan, bölücü ve yıkıcılara ortam hazırlayıp olanak veren, ulusumuzu cum-

huriyeti “Tam bağımsız bir hukuk devleti” olarak yaşama gönencinden yoksun bırakan, aldatıp avutan sentezciler, uluslararası paralı güçlere eğilerek alnımıza gölge düşürmüşlerdir. İlerici atılımlarla, millet mektepleri, halkevleri, halkodaları ve köy enstitüleriyle, üniversiteleriyle aydınlanan Türkiye, gericilik olayları, kökten dinci kıyımlar ve bölücülükle kararmıştır. Çözüm bekleyen hukuksal, siyasal ve ekonomik sorunlarla kimsenin cumhuriyeti özürlü duruma sokmaya hakkı yoktur.

50 yıldır kimi iktidarların, çoğunlukla ve ağırlıkla, şeriat yanlısı olmasa da köktendinci akımlara yakın ve yatkın olmasını, tarikatçı kadrolaşmaya ve örgütlenmeye karşı Cumhuriyetimiz varlığını koruyorsa bu olgu kuruluşundaki güce bağlanmalıdır. Halk dalkavukluğunu demokratlık, yönetim şakşakçılığını ilericilik diye dayatan şerbetçilere alt-üst kimlik, anayasal vatandaşlık, çok kültürlülük tartışmalarını sürdüren bilgiç(!)lere kanılır, çok yüzlü bölücülerin oyunlarına gelirse cumhuriyet bir düş olur. Cumhuriyeti geçerli ve çağdaş cumhuriyet kılmadıkça demokrasiyi gerçek anlamıyla yaşayamayız. “Devlet dinin hizmetindedir, şeriat dindir” sözleri cumhuriyetle ters düşmenin kanıtlarıdır. Ermenistan, Kürdistan ve Boğazlar düzenini değiştirme girişimleriyle, Sevr’i gerçekleştirme kalkışmaları, Türkiye’yi içerden yıkma, dışardan kuşatma izleneleri, parçalama amaçlıdır. 75. yılda “Niçin böyle olduk, nasıl olmalıyız?” diye kendimizi sorgulayıp özeleştiriyeye bağlı tutmalıyız. Toplumsal doku, toplumsal bellek, toplumsal bilinç, cumhuriyetin doğal ve gerçek güvencesidir. Cumhuriyet, karanlıktan aydınlığa çıkmak, uygar, çağdaş olmaktır. Cumhuriyet, halkçıdır. Eğitimden çok eğlenceye, bilgiden çok inanca, bilimden çok dine, gerçekten çok varsayıma, yaraşmaktan çok yaranmaya, haketmekten çok yok etmeye, kurtarmaktan çok yıkmaya, güç vermekten çok güçlük çıkarmaya, söylemekten çok söylenmeye, eleştirmekten çok alıştırmaya ağırlık veren bir toplum, kendini yıkar. Çakıcı-çıkıcı, hacı-hacı, baba-dayı, koca-hoca, şeyh-derviş, dergah-türbe, tekke-zaviye düzenine dönüşme olasılıkları herkesi uyarmalıdır. “İnaniyo-

rum o halde varım”dan “Düşünüyorum o halde varım”la yazgıcılıktan yaratıcılığa taşıyan cumhuriyetin değerini bildiğimizi savunamayız. Tersine doğru olsaydı, yakındığımız durumlara düşmezdik. Öncesiyle karşılaştırmak, değerini belirlemek için yeterlidir. Anayasa ve yasalar yamalı, lider diktatörlüğü demokrasi yaralı. İçine kimi cumhuriyet karşıtları doluşan yasama organı durgun. Başta üniversiteler, toplum suskun. Tam bağımsız olmayan yargı yorgun. Memur, işçi, öğrenci, emekli kırgın. Bu tablo cumhuriyetin değil, cumhuriyetçilik oynayanlarındır. Katlanamadığımız durumları düzeltmek, iyileştirmek zorundayız.

Cumhuriyet erdemdir ve ulusal onurumuzdur. Tüm engellerinden arındırıp özlenen düzeye getirmek, yurttaşlık borcumuzdur. Türk Devrimi ve Atatürk ilkeleri doğrultusunda çalışıp özenli ve duyarlı davranarak gücümüze güç katmalı, kıvancını, mutluluğunu, esenliğini birlikte duymalıyız. 1923’ten sonsuza hep gönenli, hep görkemli, hep yükselerek, hep yücelerek... Kurucularını yürekten saygıyla anarak ve bağlı kalma andımızı yineleyerek...

Türkiyemiz ve Cumhuriyetimiz

(Popüler Bilim Dergisi, 1998)

19 Mayıs 1919’da başlayan kutsal yürüyüşün Amasya, Erzurum, Sivas, Ankara, İnönü, Sakarya, Dumlupınar dönemeçlerinin örnek başarılarla geçilip 29 Ekim 1923’te Cumhuriyet’le tamamlanması yeni bir yaşamın gerçekleşmesidir. Ölüm fetvalarını, idam fermanlarını hiçe sayarak, tüm resmi san ve görevlerini bırakarak, bir vatan çocuğu olarak kendini ülkesine adanmış Atatürk, öğrencilik yıllarında yönetim biçimi olarak düşündüğü Cumhuriyet’i “En büyük Türk devrimi” nitelemesiyle ulusuna armağan etmiştir. Halife askerlerinin, saltanat güçlerinin ve sapkınların birlikteliğini, yurtsever arkadaşlarının dayanışmasıyla karşıladıktan sonra kazandığı utkularla kucaklanınca, izlediği hukuk yolundan sapmamış, yeni bir anlayışla, kul-kölelikten kurtulan kişilikli bireylerle, ümmet durumundan ulus

düzeyine yükselen toplumla sonsuza değin yaşayacak cumhuriyeti kurmuştur. Türkiye Cumhuriyeti, yalnız Türk çoğunluğun değil, Türkiye’de yaşayan, vatandaş-yurttaş olarak “Ne mutlu Türk’üm” diyerek kıvanç duyabilen herkesin cumhuriyetidir. Bu nedenle adı “Türk Cumhuriyeti” değil, “Türkiye Cumhuriyeti” olmuştur. Yönetim biçimini belirleyen bir olgu sayılmaktan ötede, kurallardan kurumlara değin yepyeni bir toplumun, yepyeni bir devletin yapısal özü olarak değerlendirilmelidir. Dinsel ağırlıklı kişisel yönetim yıkılmış, Ulusal Kurtuluş Savaşı’yla ülke yalnız dış düşmanlardan değil, içteki engellerden de temizlenmiş, askeri zaferlerin kazanılmasıyla çağdaşlaşma, aydınlanma savaşı başlatılmıştır. Günümüzdeki ulusal varlıkların ve değerlerin kaynağı cumhuriyettir. Ölüm-kalım savaşının utkuyla sonuçlanması, ulusal gücün etkinliğini doğrulamış, başarılanlar başarılabacakların güvencesini oluşturmuştur. Atatürk’ün, temelini Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü olarak gösterdiği cumhuriyeti, O’nun öngördüğü ereklere ulaşarak gerçek kılmak zorundayız. Atatürk, Türkiye Cumhuriyeti’ni bir bilim devleti olarak kurmuş, us ve bilimle, toplumsal barış ve dayanışmayla uygarlık düzeyini aşabileceğimizi düşünmüştür. Amacı da, hiç kuşkusuz, demokrasi idi. Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran halkı Türk Ulusu olarak tanımlaması, hükümetleri halk hükümeti olarak nitelemesi, kimi çok parti denemeleri kanıtlamaktadır ki demokrasiyi gerçekleştirme amacını hiç değiştirmemiştir. Önderlik ettiği Türk Devrimi’nin değişik alanlardaki uygulamaları bunun açık belirtisidir. Anayasa, yasalar, giyim, yazı, eğitim-öğretim, sanat, aile, ekonomi, hukuk konularındaki unutulmaz çabaları, yaşadığımız aydınlığın güçlü dayanaklarıdır. Anlayıştan ilkelere, kurullardan kurumlara, kurtuluş ve kuruluş felsefelerine uygun yeneden yapılanma, cumhuriyettir. 1930 dünya ekonomik buhranı, İkinci Dünya Savaşı ateşleri içinden başarıyla çıkarak 75 yıllık barış yaşayan Türkiye’nin 1950’lerde siyasal ödünlerle başlayan sıkıntılarının sorumlusu, “sistem” değil “insan”dır. Yöneticilerin us ve bilim yerine kendi düşkünlükleri için yeğledikleri varsayım yan-

daşlığı, bunalımların nedenidir. Demokratik, lâik, sosyal hukuk devletinin, çağdaş öğelerin kiminden uzaklaşması, kimi eksiklikleri, sistemin özüyle değil, uygulama yöntemiyle ilgilidir. Bağımsızlık, özgürlük, ulusal egemenlik, barış ve hukuksallıkla bilim ve uygarlık temelinde yükselen yapının yıkılmasını isteyen düşmanlarla işbirlikçileri, karışdevrimciler her organda, her birimde, her kesimde değişik kılık ve biçimle uğraşlarını sürdürmektedirler. Cumhuriyet'e yaraşmayanların kötülükleri, değişik bozukluklarla yalpalayan çıkarıcıların sapkınlıkları, aymaz, bağnaz ve yobazların çabaları, yurtseverleri uyanık tutmalıdır. Cumhuriyet'i "otoriter ve donmuş bir ideoloji", cumhuriyetçileri "militarist güçler" olarak nitelemenin "despotik cumhuriyetçiler" gibi suçlamadan farkı yoktur. Kimi amaçlı ve yapay sorunları ırk ve soy sorunu gibi göstermek, Devletin yurttaşlara yaklaşımı ayrıymış gibi ülkenin kimi yerlerinde ayrı uygulamalar olduğunu ileri sürmek, devlet adına yetkiyi kötüye kullananları görmezlikten gelip onların suçlarını devlete yüklemektir. Bir insan ve hukuk kurumu olan devlet, ülkeyi ve ulusu kapsayan yapının adıdır. "PKK'nın kürt kökenli yurttaşlar topluluğuna dayandığını..." söyleyip yazacak kadar sürdürülen aymazlık, aydınlarımızı düşündürmelidir. Cumhuriyet onurdur ve erdemdir. Kendini bilen her yurttaş, cumhuriyetin daha güçlü, daha başarılı olmasını ister. Bu, yüce Atatürk emanetini savunup korumak ve sonsuza değin bağımsız yaşamak, birincil ödevimizdir. Gösterişli sözlerle, bilgi yetersizliği ve nankörlükle cumhuriyeti suçlamaktan, cumhuriyete numaralar koymaktan vazgeçip demokratik niteliğini edinmesine yardımcı olunmalıdır. Herkes kendini özcleştiriye bağlı tutup sorgulamalıdır, cumhuriyet için yapıp yapmadıkları konusunda. Sözde ilerencilik, sözde demokratlıkla, tembellik ve umursamazlıkla bir yere varılmaz. Gerçekçi davranışlar, içtenlikli çabalarla ülkeye hizmet edilir. Dayanışma olmazsa çocuklarımız bizi bağışlamaz.

Eğitimde, sanatta, askerlikte, bayındırlıkta her konuda kazandırdıklarıyla özümşenen bir kaynak olan cumhuriyet, çok renkli Türkiye bahçesinin iklimidir. Bu güzelliğin bahçıvanı dün Atatürk

ve arkadaşları idi, bugün ve yarın da Atatürkçülerdir. Cumhuriyet gelecektir ve en sağlıklı güvencedir. Ümmetten ulusa, karanlıktan aydınlığa, ilkelikten uygarlığa, bağnazlıktan çağdaşlığa, kuşatılmışlıktan özgürlüğe, bağımlılıktan bağımsızlığa her kapı cumhuriyete açılmaktadır. Yıllardır Atatürk karşıtlığıyla oy toplayıp iktidar olma oyununu sürdürenler bile Atatürk'e övgüler yağıdırıyor. O'nu savunuyor, O'na sığınıyor. Dünyanın benimsediği gerçeği itmenin, ona karşı çıkmanın olanaksızlığı açıktır. İçten ve dıştan bunca saldırıya dayanması, ne kadar güçlü kurulduğunun kesin kanıtıdır. Unutmamalı ki, ulusal kimliğinin bilincinde olmayanlar ulusal varlıklarını sürdüremezler. Türkiye ve Cumhuriyet birbirinden ayrılamaz. Demokrasi, cumhuriyetin çağdaş aşamasıdır. Demokrasiyi cumhuriyete borçluyuz. Düşüncesi, bilgisi, inancı özgür, bedeni güçlü, yüksek karakterli bekçileriyle Atatürk Cumhuriyeti hepimize kıvanç veren görkemli yapısını sonsuza değin sürdürecektir. Yeter ki kendimizi bilelim, yolumuzu ve yönümüzü değiştirmeyelim. Her şey, başkası olmayan Türkiye için!

Cumhuriyeti Gerçek Kılmalıyız

(Hacettepe Üniv. Edebiyat Fak. Dergisi, Cumhuriyet'in 75. Yılı Özel Sayısı, 1998)

Kişilikli bireylerden oluşan ulusal yapıya, barışa ve çeşitliğe dayanan cumhuriyet, gerçek bir halk yönelimidir. En büyük Türk Devrimi bildiğimiz cumhuriyet, Büyük Atatürk'ün 1905'ten beri düşündüğü, 27 Eylül 1923'de Hakimiyet-i Milliye gazetesinde yayımlanan demecinde açıkladığı, düzenli girişimlerden sonra kendisinin hazırladığı Anayasa değişikliğinin benimsenmesiyle yaşama geçmiştir. 1921 Anayasası'nda, bir hükümet biçimi iken, 1924, 1961 ve 1982 Anayasalarında devlet biçimi olarak vurgulanmıştır. Atatürk'ün 10. Yıl söylevinde, "Temelini Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü" gösterdiği cumhuriyet devrimlerin bayrağıdır. Koruyucuları, etnik ve dinsel özelliklerini açıklama özgürlüğü içinde "Ne mutlu Türk'üm" demekle kıvanç duyan her yurttaştır. 1927'deki Büyük

Söylev'iyle bilgisi, düşüncesi, inancı özgür, bedensel ve ruhsal yönden sağlıklı, yüksek karakterli gençlerin savunmasına ve sonsuza değin korumasına emanet ettiği bu insanlık kurumu, ülkemizin aydınlanmasının başlıca gücü olmuştur. Ulusal kimliğimizin benimsenip özümsemesi, böylece dünyanın onurlu ulusları içinde kendimize yarasır yeri almamız sağlanmıştır. Demokrasiyi amaçlayan cumhuriyet hukuksal yönetim biçiminin adı olmaktan ötede, ulusal yaşama yön veren bir özdür. Teokratik monarşiden çağdaş yönetime geçişin, bu yolla tüm yeniliklerin, tümünden yapılanmanın kaynağıdır.

Bugün edinmekle övündüğümüz olguları ve varlıkları cumhuriyete borçluyuz. Barışın, halkçılığın, çeşitliğin dayanağı, gücü ve uygarlığın ışığıdır. Demokrasinin özgürlük, hukuk ve insanlık olduğu gerçeği cumhuriyetle anlam kazanmıştır. Bağımsızlık ülküsünün hukuksal bağlamda kurumlaşması, ulusallığın her yönüyle yaşama geçmesi olan cumhuriyet, ulusal egemenliğin işlerlik kazanmasıdır. Bir evrim değil, gerçek bir devrimdir. Tam bir yeniden doğuş, günü gözetildiğinde tam bir yeniden yapılanmadır. Yeniliklerin, kurallardan kurumlara, ilkelerden topluma, insandan ulusa her yeni oluşumun nedenidir. Devlet yönetiminin halkta olduğunun kanıtıdır. Batılılaşma devingenliğinin gerçekleşmesidir. Kişiyi ve toplumu içeren bir siyasal kalıp değil, geleceğe tüm çağdaş gereklerle en bilinçli akıştır.

Gerçekte 23 Nisan 1920'de kurulan, 1921'de "Egemenlik, bağımsız koşulsuz ulusundur" kuralıyla güçlendirilen cumhuriyetin adı 29 Ekim 1923'te konulmuştur. Yurt ve ulus bilincinin kaynağı ve dayanağı olan cumhuriyet, ulusal ıramıza en uygun yönetimdir. Günümüzdeki kimi bozukluk, kimi çarpıklık, kimi aykırılık ve kimi sapkınlıkların cumhuriyete değil, cumhuriyet yönetimlerinde görev alan kimi yetkililerin yetersizlik ve niteliksizliğine bağlamak gerekir. Cumhuriyet ekonomide, hukukta, sanatta, kültürde, sporda, siyasette, askerlikte, bayındırlıkta, eğitim, aile ve toplum yaşamında başarılarını artarak sürdürmüş ve günümüzdeki ulusal gücü kazandırmıştır. Kuşkusuz, bunlar yeterli değildir. Ancak, toplumsal

barışı sarsan yapay etnik ve dinsel sorunlarla cumhuriyet düşmanlarının kötülükleri eksiklik ve aksaklıkların asıl nedenidir. Sistem başarısız ve yetersiz olsaydı, içten ve dıştan bunca saldırıya dayanamazdı. İzlenen ve 1950'lere kadar birbirine eklenen başarılar yaşanmazdı. Yükseltip yaşatmak yükümlülüğünü unutup çıkarlarına düşenlerin, siyasal ödünlerle ilkelerin yıkılmasına yol açanların sorumlulukları büyüktür.

Ulusal egemenliğin yaşama geçiriliş biçimi, hukuksal yönden somutlaşması olan cumhuriyet, demokrasinin özü, demokrasiyi getiren görkemli bir yapıdır. Ulusal onurun simgesidir. Ulusal egemenlik dışında hiçbir gücü geçerli saymayan soylu bir anlayışın yücelişidir. Hukuksal, siyasal ve ulusal birliğimizin anıtlaşması, varlığımızın ve geleceğimizin biricik temeli, en değerli kaynağımızdır. İnsana, usa ve bilime öncelik tanıyarak uygarlık koşusunu hızlandıran cumhuriyet, gelenekçilikten hukuksallığa, yazgıcılıktan yaratıcılığa geçişin adıdır. Bu değerleri özetleyen cumhuriyetin bekçiliği, Büyük Atatürk'ün bizlere verdiği birinci görevdir. Kişilikli bireylerden oluşan ulusun tam eşitlikle kucaklaşma olgusudur. Lâik yaşam, lâik öğretim, lâik hukuk, lâik toplum ve lâik devlet aşamasının anayasal kurumlaşmasıdır. Cumhuriyet'i soyut bir kavram olarak irdelleyip değerlendirmek yerine yaşama geçirdikleriyle ölçmek gerekir. Yaşadığımız değerlerin ayırında olmadığımız, yitirince aradığımız bir toplumsal gerçektir. Yoktan varolma süreci, Ulusal Kurtuluş Savaşı öncesi ve sırasındaki durumlar gözетilirse cumhuriyetin değeri daha iyi saptanır. Özellikle, savaş, açlık, soykırım, baskıcı düzenler içinde yaşam uğraşı veren toplumlara bakılırsa özensiz ve duyarsız kalışın ağırlığı açıklıkla ortaya çıkar.

Şimdilerde kimi sayrılılar, kimi özörlöler, kimi çıkarcılar, kimi sapkınlar, kimi bağınazlar, bağımsızlık, özgörlölk, egemenlik, hukuk, demokrasi kavram ve kurumlarının ayırında olmayan kimi bilgisizler, kimi aymaz ve yobazlar olmadık nedenlerle, yalanlarla Atatürk'ü ve Türkiye'yi Türkiye yapan ilkeleri, ulusal değerlerimizi ve varlıklarımızı kötöleme çabalarına, yiyicilik, yıkıcılık ve bölücölölk

çylemlerine ağırlık vererek saldırılarını artırmışlardır. Cumhuriyetin aydınlığından korkan karışık ve karanlık kimileri, ırkçı ve şeriatçı kışkırtıcılar, hakları ve özgürlükleri kötüye kullanarak çirkin oyunlarla uyduluklarını sergilemektedirler. İnsan haklarını, lâikliği ve Atatürkçülüğü suçlayıp yadsıyarak demokrasiyi yaşamının toplumumuz için olanaksızlığı, her gün örneklerle anlaşılmaktadır. Dinin siyasallaşmasını, demokrasinin dinselleşmesini istemenin ve bu tür saplantılara açık kapalı ödünlerle destek olmanın bağışlanması, kendimize kıymaktır. Cumhuriyetle demokrasiyi birbirine karşı ya da ters göstermek, cumhuriyeti ve demokrasiyi anlamamaktır. Cumhuriyete sahip çıkıp onu gerçek kılmak ulusal borcumuzdur.

Kimsezsizlerin Kimsesi Türkiye Cumhuriyeti

(Cumhuriyet, 31 Ekim 1999 ve 1 Kasım 1999)

Atatürk ulusalcılığı (milliyetçiliği) en çağdaş Türk ulusalcılığıdır ve en büyük Türk ulusalcısı da Atatürk'tür! Ulusal Kurtuluş Savaşı kahramanları yaşamsal olmayan savaşa karşı, barışçı, başta toprak bütünlüğü ülkesinin tüm kaynaklarını, varlıklarını, insanlık değerlerini, dilini, kültürünü koruyucu, öbür uluslarlar dayanışma içinde ulusunun özgün ve belirgin niteliklerini güçlendirici, "tam bağımsızlık" ilkesi temelinde özgürlük ve ulusal egemenlikle dokunan uygarlığı, toplumsal gönenci, erinci, tasada, kıvançta birlikteliği amaçlayan üstün bir anlayışla "kimsezsizlerin kimsesi Türkiye Cumhuriyeti"ni kurmuşlardır. 1 Kasım 1922'de TBMM'nin 308 sayılı kararıyla saltanat yıkılarak (teokratik monarşiyeye) dinsel ağırlıklı kişisel yönetime son verilmiştir. Cumhuriyet, 20 Ocak 1921 günlü Anayasa'nın "Egemenlik, bağısız-koşulsuz ulusundur. Yönetim biçimi, halkın geleceğini kendisinin belirleyip yönetmesi ilkesine dayanır" açıklığını içeren 1. maddesinde 20 Ekim 1923 günlü, 364 sayılı Yasa'yla yapılan değişiklikle "Türkiye Devletinin hükümet biçimi, Cumhuriyet'tir" eklemesiyle yaşama geçmiştir. 1924, 1961 ve 1982 Anayasalarında devlet biçimi-türü, adı olmuştur (madde 1).

Yüce Atatürk, her yurttaşın öncelikle okuması gereken 1927'deki Büyük Söylevi'nde kurtuluş ve kuruluş evrelerini anlatırken "Cumhuriyet sözcüğünü söylemekten çekinenlere, cumhuriyeti doğduğu gün boğmak isteyenlere, inanç sömürüsü yapanlara, ilerici oldukları izlenimi vermeye çalışanlara, gizli amaçlılara, bilgi, yenilik ve uygarlık düşmanlarıyla bağnazlık ve aymazlığa" değindikten sonra "...ulusal varlığı sona ermiş sanılan büyük bir ulusun bağımsızlığını nasıl kazandığını, bilim ve tekniğin en son ilkelerine dayanan, ulusal ve çağdaş bir devletin nasıl kurulduğunu anlatmaya çalıştım. Bugün ulaştığımız sonuç, yüzyıllardan beri çekilen ulusal yıkımların yarattığı uyanıklığın ve bu kutsal yurdun her köşesinin sulayan kanların karşılığıdır. Bu sonucu, Türk gençliğine güvenle bırakıyorum" diyerek Türk bağımsızlığını, Türk cumhuriyetini sonsuza değin korumak ve savunmak görevini kendini genç bilen her Türk yurttaşına vermiştir.

Kimilerinin yanılgılarla, bilgisizlikten kaynaklanan yanlış anlatımlarla özel amaçla, yıkıcı-bölücü, düşünce ve inanç sömürücüsü yandaşlığıyla, saplantı ve sapkınlık belirtisi savlarla, sözde ilerici ve demokratlıkla, gösteriş düşkünlüğüyle sergilediği usdışı, hukukdışı, gerçektışı yaklaşım ve eleştiriler "temeli Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü olan" cumhuriyetin "erdem" sayılmasını engellemez. Kişisel aymazlıkla bağnazlığın, toplumsal bozulmayla yozlaşmanın kınanarak izlenen çelişkileri, tutarsızlık ve aykırılıkları bir temel, dayanak ve öz olan cumhuriyet dizgesini (sistemini) değil, ona işlerlik kazandırması, onu gerçek kılması gereken yönetim durumunu, düzeni ilgilendirir. Siyasal yaşamın karmaşıklığından yararlanarak Cumhuriyet'in yönetiminde göreve getirilenler, organların başına oturanlar, oturtulanlar, yaraşmadıkları katlarda kalmak için ödünler vererek toplumsal barışı bozup bu yolla ulusal dayanışmayı ancak doğal yıkımlarda anımsatanlar, değişmeyen ve değiştirilemeyenler sorumludur. Parada değer düşürümü (devalüasyon), paranın değer yitirip fiyat yükselmesi (enflasyon) olmadan, paramız dolara eşitken, ulusallaştırma (millileştirme) yapılırken,

Osmanlı borçları ödenirken, Anayurdumuz demirağlarla örülüp Türkiye'nin her yerinde bayındırlık çalışmaları hızla yürürken, sanayiye, tarımda, ekonomide, eğitimde, toplum yaşamında büyük atılımlar gerçekleşirken hepsine kaynak-dayanak olan cumhuriyetin bir yapı ve biçim olumsuzluğu söz konusu değildi. Olumsuzluk, 1950'de önce köy enstitülerinin, sonra halkevlerinin, halkodalarının kapatılmasıyla başlamış, gericiliğin okşanıp şımartılması, özellikle 1980 sonrasında değerler sömürüsü, ayrılıkçılık, bölücülük ve köşedönücülüğün anlamsız hoşgörüsüyle desteklenmesi sonucu hızlanmıştır. Yapay sorunlar, gereksiz tartışmalar özü unutturmuş, bilinçli savsaklamalar ve kötülüklerle, bilgiçlik ve özgürlükçülük gösterileriyle, alıntı ve çalıntılarla, aktarma ve saptırmalarla cumhuriyete, kurucularına, demokratik, lâik, sosyal ve hukuksal niteliklerine saldırılmıştır. Cumhuriyeti demokrasiye karşıt gösterme, kavram kargaşası ve düşünce bulanıklığı yaratma çabalarına girişen türredilerin; ırkçılıktan şeriatçılığa kayıp kimi kopyacı, koşullanmış, önyargılı, uyduluğa soyunmuş sözde toplumbilimcilerce dayanarak yeni Sevr'ci yabancılardan destek alan ve onlara sığınan, terbiyeyi unutan, taşlaşmış, tutucu, çıkarı için ilericiler arasında yer arayan eski faşistlerin, gericiliğin çığırkanı yaygaracıların beyinleri paslı, yürekleri küflüdür. Ulusal varlığımızın nedeni ve yaşam felsefemiz ilkelerle Türkiye aydınlanmasının kaynağı olan, Türkiye'mizle özdeşleşerek kurumlaşan, Türk Devrimi'nin önderi, Atatürk, "Medeni Bilgiler" adıyla yayımlanan yapıtta 53 kez gündeme getirerek demokrasinin değişik alanlarla ayrıntılı açıklamalarını yapmıştır.

Evrensel kişilikli bu büyük insanla övünüp O'na yaraşır olma çabasıyla yaşamımızı düzenleyeceğimize, giderek yoğunlaşan saldırılar, tarikat-şeriat kollaması ve kadrolaşmasıyla düştüğümüz açmazı, sözlerinde hiçbir sakınca bulunmayan hekim general üzerinden Silahlı Kuvvetler'i yıpratma budalalıklarını nasıl kınadığımızı düşünelim. Doğanın devinimleri sonucu oluşan doğal yıkım deprem "Tanrının özgürsü (takdiri) ve kutsal uyarı" sayılırsa, TBMM "Cenab-ı Hak'tan" beklentilerle yönetilirse, dinsel sömürü olanca hızıyla

la sürer, hukuk ve yargı gözardı edilir, Atatürk yadsınır, Silahlı Kuvvetlere olmadık nedenlerle saldırılır, yargıçlara çirkin karalamalar yöneltilirse, vurgunculuk, çete-mafya güncelleşirse, bir kesimi terör aygıtı durumuna gelen medya devletin birincil erki olmaya kalkışarsa, ayrıcalık, aykırılık, yolsuzluk önlemez, sakıncalar giderilemez.

Cumhuriyet, insanımızı hak ve özgürlüklerle donatıp “inaniyorum, öyleyse varım”dan “düşünüyorum, öyleyse varım” düzeyine getirdi. Yazgıcılıktan, yaratıcılığa yükselterek, ümmetin bağımlısı olmaktan kurtarıp kişilikli birey niteliğiyle ulusun özgür ögesi yaptı. Usla inancı, bilimle dini, gerçeğe varsayımı karşı karşıya getirmedi ve eşdeğer tutmadı. Bilimi en gerçek yol gösterici olarak çağdaşlaşma yarışına katıldı. Soy ve inanç özelliğini özgürce açıklanma olanağını tanıyıp her yurttaşı ülkenin her yerinin, her şeyinin sahibi kılarak tam çitlikçi yurttaşlık düzeni biçiminde bilinçlerde yerleştirdi. Devletin tek’liği, ülkenin tüm’lüğü, ulusun bir’liği ilkesinden birleşen yurttaşların koruyuculuğundan yükselen cumhuriyet anlayışı, bireyi, toplumu, kural ve kurumlarıyla yepyeni bir devletin onurlu yapılanmasıdır. En büyük Türk Devrimi olan cumhuriyet, ulusal güneşinizdir. Cumhuriyete yaraşmayan cumhuriyetle övünemez. Bilim ve uzay çağına kapıyı açan cumhuriyettir.

Koltuklara yapışan, tekerlemelere yaslanan kişisel bozukluklarını çarpıklıklarla yansıtan kimilerinin aşağılık duygularına kapılarak böbürlenmeleri, öne çıkıp tanınma ve alkış toplama düşkünlüğüne bağlanacak kibirlenme, buyurma ve dikleşmeleri, kimilerinin ABD etkisinde kabadayılık ve yiğitlenmeleri, insanlıkdışı yıkıcılığın acı örnekleridir. Oysa Atatürk, Cumhuriyet’i padişahlık ve halifelik öncülerini geri çevirerek gerçekleştirdi. Cumhuriyet “tek”tir ve demokrasiden asla soyutlanamaz, ayrılamaz. Daha iyi olması için gerekenleri savunmak ayrı, kimi numaracı yeni mandacı maşalar gibi yıkımayı üstlenmek ayrıdır. Dinsel zorunluluğu ve inancıyla ilgisi bulunmayan, inatla siyasal simge ve şariat aracı olarak kullanılıp dayatılmayı çalışılan sıkımbaş-bohçabaşın cumhuriyet karşıtlarının flaması türünde kullanılması, sınıf, aile, kişi, din ve mezhep ege-

menliğini kaldırıp ulusal egemenliği getirip gerçekleştiren cumhuriyet yanlılarını sürekli uyanık tutmalıdır.

Günümüzün baskıcıları, siyasal yıllanmışları, parti diktatörleri, peygamberliğe, halifelığe, sultanlığa soyunanları, inanca ve düşüncüye saygıyla bağdaşmayan davranışlarla halkın güvenini yitirenleri Atatürk'ün şu sözlerini belleklerininc iyice ycrleştirmelidirler. Ayrıca “Neden böyle oldu, neden bu duruma düştük, nasıl kurtulup 1930'ların ilkeli, kararlı, coşkun, saygın, onurlu, Avrupa'nın en güvenilir ülkesi durumuna yeniden nasıl kavuşabiliriz?” diye kendilerinc sormalı, yanıtını vermeli, çözüm arayıp bulmalıdırlar. Sözle, masalla durum geçiştirilip kurtarılamaz. Cumhuriyetin demokrasiyi amaçladığını, onu yaşama geçirdiğini asla unutmadan:

“Kazanılan şey yaşam ve namıstır. (1923)”

“Türk Ulusı'nın ırasına ve geleneklerine en uygun olan yönetim, cumhuriyet yönetimidir. (1924)”

“Benim için bir yanlılık vardır, o da cumhuriyet, düşünce ve toplumsal devrim yanlılığı. (1924)”

“Geçişler! Yürekliğinizi artıran ve sürdüiren sizsiniz. Siz, almakta olduğunuz terbiye ve bilgi ile, insanlık niteliğinin, yurt sevgisinin, düşünce özgürlüğünün en değerli simgesi olacaksınız. Cumhuriyeti biz kurduk, onu yükseltecek ve yaşatacak sizsiniz. (1924)”

“Cumhuriyet erdemdir. Cumhuriyet yönetimi erdemli ve namuslu insanlar yetiştirir. (1925)”

“Türkiye Cumhuriyeti; her anlamıyla Büyük Türk Ulusı'nın öz ve kutsal mahdır. Değerli evlatlarının elinde sürekli yükselecek, sonsuza değin yaşayacaktır. (1926)”

“Demokrasi ilkesinin en modern, en mantıklı uygulamasını sağlayan hükümet biçimi cumhuriyettir. (1929)”

“Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk Ulusı denir. (1929)”

“Mutlulukla görüyorum ki Lâik Cumhuriyet ilkesinde birlikteyiz.

(1930)"

"Cumhuriyet rejimi demek, demokratik devlet biçimi demektir. (1933)"

"Cumhuriyet, yeni ve sağlam ilkeleriyle Türk Ulusı'nı güvenli ve sağlam bir geleceğe yönlendirdiği kadar asıl düşüncelerde, ruhlarında yarattığı güvenlik nedeniyle büsbütün yeni bir yaşamın müjdecisi olmuştur. (1936)"

"Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler ve mensuplar ülkesi olamaz. (1936)"

... ve daha niceleri. Atatürk, bugünkü duruma düşmek için değil, mutlu, güvenli, esenlikli yaşam için cumhuriyeti kurdu. İyi düşünmeli, kendimizi özleştiriyce bağlı tutmalıyız. Atatürk'ün 1931'deki "Bir cumhuriyet ve rejimi koruma yasası çıkarılmalı, devlet ve hükümet otoritesi korunmalı, saldırıya uğramaları önlenmelidir" sözü iyi değerlendirilmelidir. Kim ne derse desin görkemli cumhuriyet, karşıtlarının da güvencesi ve kucagıdır. Nasıl lâiklik demokrasinin önkoşulu ise cumhuriyet de olmazsa olmaz gereğidir. Cumhuriyet-siz demokrasi, biçimsel demokrasidir. Cumhuriyetimiz, sözde değil, özde cumhuriyettir; kentsoylular demokrasisi değil, gerçek bir halk demokrasisidir.

Ne yazık ki, zorunlu değişiklikleri gerçekleştirip demokrasiyi güçlendirmek yerine sözde ekonomik gerekler için yabancı sermayeyi özendirme savıyla Anayasa, siyasi partiler yasası değişikliklerine ve tartışmalı Af Yasası'na gidildi. Gerici ve tutucu eylemlerle sakıncalı açılımları destekleyen kimilerinin amaçlarına uygun koşullar ve ortama yaklaşıldı. Tembellikten, bölücülük ve yıkıcılığa, yaralamaktan öldürmeye, yüzkızartıcı davranışlardan her tür aykırılığa tüm kötülükler ödüllendirmek istenmektedir. Bağımsızlık, ulusal egemenlik, yargı hakkı yara almış, Lozan Barış Antlaşması'ndan geriye gidilmiştir. İçten ve dıştan değişik nedenli ve kökenli saldırılar sürerken, Osmanlı döneminde başlayan köktendincilik hukukdışı örgütlerle azgınlığını artırırken, ülkeyi ve ulusu kapsayan bir insan ve hukuk

kurumu olan devleti, varlığını koruma olanaklarından yoksun bırakacak önerileri ibretle izlemekteyiz. 'Toprak tümlüğüne ve ulusal yapıya karşı terörle yürütülen saldırılara karşı hiçbir devlet ilgisiz kalamaz, savunmasız ve korumasız bırakılamaz. Böyle bir devlet dünyanın hiçbir yerinde yoktur. Eskiyen, etkisiz kalan, çağdışı yaptırımlar içeren hukukumuz yenilenmedikçe yakınmalar sürcektir. Kimilerinin imrenip gerçekdışı anlatımlarla övgüler dizdiği Anglo-sakson ülkeleriyle Avrupa ülkelerinde içinde yaptırımları en hafif olan ülkemiz, kötüye kullanılan hak ve özgürleri evrensel boyutla yaşama geçirmenin engelleri kaldırarak cumhuriyeti creğine ulaştırmalıdır. Sorumluluk hepimizindir.

Cumhuriyetin yadsınıp horlanması, karalanıp suçlanması sözde aydınlarla, ödücü siyasetçilerin sorumluluğu ağırdır. Aldırmazlıklar, çıkar oyunları, partizanlıklar, tutarsızlıklar, sorumluluklar, kişisel kusurlar cumhuriyet kurumuna bağlanmamalıdır. Nitelikli, yeterli siyaset adamları ile işlevlerini doyurucu biçimde ve düzeyde yerine getiren organlar cumhuriyetimizi, hukukun üstünlüğüne bağlı, özlenen, örnek demokrat, lâik niteliğine kavuşturacaktır. Bunun yolu da eğitim, bilim, ahlâk ve adalettir. İlkel olmayanlar güven veremezler. İktidara gelmek ve iktidarda kalmak için her olumsuzluğa katlanıp her yolu deneyenler cumhuriyeti, devleti koruyamazlar. Demokrat olmayanlar, demokrasiyi kuramazlar, yıkarlar. Cumhuriyet, yetiştirdiği güçlerle kendini koruyacak ve yaşayacaktır. Çevremizdeki diktatörlüklerle dinci rejimler için 'kötü' örnek sayılan demokrasimizi ve lâikliği, özenle ve duyarlıkla korumak, arındırmak, güçlendirip kökleştirmek yaşam borcumuzdur. Gençlerimiz, ulusumuzun sağduyusuna güvenle 80. yıldönümünü kutluyor, kurucularını saygıyla, bağlılıkla anıyoruz.

Atatürk Cumhuriyeti

(Cumhuriyet, 29 Ekim 2003)

Balkan Savaşı'na eklenen 1. Dünya Savaşı sonrasında Batı'nın sö-

mürgesine dönüşerek büsbütün bitkin duruma düşen Osmanlı İmparatorluğu'nun sorunlarından kurtulup aydınlığa erişmesi için düşünsel izlencesini gerçekleştirmeye koyulan Mustafa Kemal, Şeyhülislam'ın "ölüm fetvası"na padişah'ın "idam fermanı"na aldırmadan Müdafaa-i Hukuk ruhu ve Kuva-yı Milliye ateşiyle tam bağımsızlık, özgürlük, ulusal egemenlik ve aydınlanma amaçlı Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı "Anadolu İhtilali" ile başlatmıştı. Amasya Gençleşisi'nin "Bu ulusun bağımsızlığını yine bu ulusun kararlılık ve istenci kurtaracaktır" açıklığının yansıttığı atılımların özü, kötülöklere son verecek oluşumların "Ulusal giz" niteliğiyle korunacak ereğı ve anlayışı idi. Yurt ve ulus sevgisinin halkın inanç ve güveniyle tümleşerek kazandırdığı güç, "Türk Mucizesi" olarak tanımlanan başarıyı getirmiş, bunun sonucunda da en büyük Türk Devrimi, "Cumhuriyet" adıyla gerçekleşmiştir. Mustafa Kemal'in Padişah ve Halife olması önerilerini geri çevirerek yeğlediğı, yeniden doğuş anlamındaki Cumhuriyetin kaynağı, yayılmacı ve sömürgeci dış güçlerle, işbirlikçi, dinsel ağırlıklı, baskıcı kişisel Padişah-Halife yönetimine karşı kazanılan Ulusal Kurtuluş Savaşı'dır. 23 Nisan 1920'de TBMM'nin açılmasıyla temeli atılan cumhuriyetin doğrultusu, 20 Ocak 1921 Anayasa'sı ile belirginleşmiş, 30 Ağustos 1922'de Başkomutan Meydan Savaşı'yla bağımsızlığa kavuşulduktan sonra karanlığa ve korkuya dayanan saltanatın 1 Kasım 1922'de TBMM kararıyla kaldırılmasıyla da kesinleşmiştir. 24 Temmuz 1923'de Lozan Barış Antlaşması'nın kesinleştirdiğı sınırlar içinde 29 Ekim 1923'de ulusun örgütlenmesi "Cumhuriyet" adı konularak dünyaya duyurulmuştur. TBMM'nin açılışında en yaşlı üye, Sinop Milletvekili Şerif Bey'in "Ulusumuzun içinde ve dışarıda tam bağımsızlık içinde yazgısının sorumluluğunu yüklenip kendi kendini yönetmeye başladığını tüm cihana duyurarak TBMM'ni açıyorum" sözleri ile 1921 Anayasası'nın "Egemenlik bağısız koşulsuz ulusundur. Yönetim biçimi halkın kendi yazgısını kendinin belirleyip sürdürmesi ilkesine dayanmaktadır" içerikli 1. maddesi birlikte değerlendirildiğinde Mustafa Kemal'in 1905'de arkadaşlarına, 1908'de Rus İvan

Malinov'a açıklayıp 1919'da Erzurum'da Mahzar Müfit Kansu'ya not ettirdiği "cumhuriyet" in 1920'de kurulup adının 1923'de konulduğu daha iyi anlaşılır.

Bağımsızlık savaşının en doğal sonucu, kurtuluşu izleyen en anlamlı, en doyurucu, en kapsamlı kazanımı cumhuriyet, bağımsızlığın kurumlaşması ve güvencesidir. Bireylerin yaradılışı, ulusun yapısıyla ilgili, kültürle ilişkili, onurlu yaşam ilkesine dayanan bir yönetim biçimidir. Tam eşitlikçi yurttaşlık düzeni, gerçek bir halk demokrasisidir. Mustafa Kemal Atatürk'ün "Cumhuriyet rejimi demek, demokrasi sistemiyle devlet biçim demektir. -Demokrasi ilkesinin en modern, en mantıklı uygulamasını sağlayan hükümet biçimi cumhuriyettir. - Cumhuriyet, yüksek ahlak değerlerine ve niteliklerine dayanan bir yönetimdir. Cumhuriyet erdemdir. Cumhuriyet yönetimi erdemli ve namuslu insanlar yetiştirir. - Ulusal istenç, kararlılık ve bilincin seçkin eseri olan değerli Türkiye Cumhuriyeti, her anlamda Büyük Türk ulusu'nun öz ve değerli malıdır. Değerli çocuklarının içinde sürekli yükselcek ve sonsuza kadar yaşayacaktır" sözleri 1927'de gençliğe seslenerek verdiği koruma ve savunma görevi, 10. yıldaki Büyük Söylevi'ndeki "Temelî Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü olan cumhuriyet" anlatımı ile 6 Şubat 1933 Bursa konuşmasıyla değerlendirildiğinde "Cumhuriyet, düşünce, bilim, teknik ve beden yönünden güçlü, yüksek ırklı (karakterli) koruyucular ister" sözünün anlamı güncel önemi artırmaktadır. 1923 Anayasa değişikliğiyle hükümet biçimi olan cumhuriyet, 1924, 1961 ve 1982 Anayasa'larında "devlet biçimi" olarak benimsenmiştir. 1924 Anayasası'nın 102./son, 1961 Anayasası'nın 9., 1982 Anayasası'nın 4. maddesi cumhuriyetin değiştirilmesinin önerilmesini yasaklamıştır. Yürürlükteki Anayasa'nın anılan kuralı, aynı yasaklanmayı cumhuriyetin "...demokratik, lâik, sosyal hukuk devleti.." nitelikleri için de öngörmüştür. Ulusumuzun gerçek sahibi bulunduğu Cumhuriyetimizin kurucusu Mustafa Kemal'dir. Evrensel değerleri ulusallaştırarak yaşama geçiren, kendini sürekli yenileyip çağdaş gereklerle uyumu izleyen, tam bağımsızlığı, özgürlükçü, ulusal egemenlikçi,

aydınlanmacı, demokrat, barışçı, bilimci, eşitlikçi, uscu (akılcı), uygarlıkçı, aktöreci (ahlakçı), tüzeci (adaletçi), insanlıkçı, Türkiye’imize özgü ilkeler dizgesi Atatürkçülük (Kemalizm), varlık nedenimiz, yaşam felsefemiz ve sonsuzluk koşulumuz olarak Cumhuriyetimizin düşün kaynağı ve itici gücüdür. Birbirini izleyen devrimlerle, ülkemizi 10. Yıl Marşı’nın destansı içeriğinde, coşkulu ezgisinde vurgulandığı gibi çok kısa sürede karanlıktan aydınlığa çıkaran, hiçbir parasal düzenleme (enflasyon, devalüasyon vd.), borçlanma olmadan, tersine ulusallaştırma (millileştirme) yaparak, Osmanlı borçlarını ödeyerek kül yığınları ve yıkımları temizleyerek her yeri bayındır kılan, uygarlığın olanaklarıyla donatan saygınlığı övülen, anlayıştan yapıya, kurallardan kuruma yepyeni bir toplum ve devlet yaratan örnek Cumhuriyete borcumuz sayılmayacak ölçüde çoktur. Kul-köle tebaayı, onur ve erdem saydığımız hak ve özgürlüklerin tümleştirdiği kişiliğiyle birey-yurttaş, din toplumu ümmeti de ulus düzeyine getirmiştir. Cumhuriyetle demokrasi birbirinden asla ayrılmaz. Demokrasi, cumhuriyetin soyadıdır.

Ülkeyi ve ulusu kapsayan bir insan ve hukuk kurumu olan devletin sahibi, hiçbir ayrım gözetilmeden, soy ve inanç özelliğini “Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşlığı” bağı içinde özgürce açıklama doğallığı bulunan her yurttaşımızdır. Alt-üst kimlik tartışmaları cumhuriyetle bağdaşmaz. Cumhuriyetçi olmayan da cumhuriyeti savunamaz. Ulusallaşmanın doğal sonucu olarak halkın egemenliğini yetkili organlar eliyle kullandığı yönetim biçimi cumhuriyeti, Mustafa Kemal’in 1 Kasım 1928 TBMM’ni açış konuşmasında “Kimsesizlerin kimsesi” nitelemesi hepimize ışık tutan anlamlı bir uyarıdır. Cumhuriyet, yurttaşların esenliğini, erincini, gönencini, mutluluğunu, devletin güçlü ve görkemli olmasını amaçlayan lâik, devrimci, özbenlik anıtidir. Türk Ulusu’na en yaraşır yaşam biçimidir.

Mustafa Kemal, 4 Aralık 1923’de “Cumhuriyeti kanla kurduk” sözüyle Ulusal Kurtuluş Savaşı için göğüslenen yoksunluklar, bastırılan başkaldırıları (isyanlar), sapkınlıklar (ihametler), katlanılan güçlükleri, çekilen acılar, verilen şehitler, yaşayan gazilerle

özetlenen “bedel”i anlatmıştı. Aradan, ilk onbeş yılı “altın dönem” olarak nitelenen, 1950’den sonrası kimi ayrıklıklar dışında başta inanç alanı, genelde ve çoğunlukla siyasal getiri amaçlı değişik ödünlerle karmaşa biçiminde yaşanan, 80 yıl geçti.

Başbozukluk, başınabuyruklu, düşünce inanç sömürüsü, özgürlüklerin kötüye kullanılması, bölücülük, ayrılıkçılık, yıkıcılık, ilkelardan ödünlerle devlet düşmanlığına uzanan karşıtlıklar giderek yoğunlaşmıştır. Dış baskılara boyun eğmeyi, içişlerine karışmayı, tam bağımsızlıktan ve ulusalcılıktan dönüşü, kazanımları saymakla bitmez, siyasal, hukuksal, ulusal birliğin dayanağı, aydınlanmanın anahtarı, inancın güvencesi lâiklikten uzaklaşmayı olağan gösteren yanlış bir demokrasi anlayışı yerleşmektedir. Yabancıların dayatmaları, içimizdeki kimi saplantılı, sapkın, çıkarıcı, aymaz ve bağnazın yaygaralarıyla giderek daha etkin olmaktadır.

Atatürk’ü, Atatürkçülüğü, cumhuriyeti, lâikliğı, ulusalcılığı (milliyetçiliğı), halkçılığı, devletçiliğı, devrimciliğı anlamamaktan, anlata-mamaktan; tanımamaktan ve tanıtamamaktan; unutmaktan ve unutturmaktan kaynaklanan bu durum en büyük sorunumuzdur. ABD egemenliğinin, tekerciliğinin, yayılmacılığının ve AB dayatmacılığının aracı çıkarıcılar, tutucular, karşı devrimcilerin arsızlığı ve azgınlığı her gün boyutunu artırmaktadır. Yıllardır söyleye-yaza yinelediğimiz, kimilerini bıktırıp usandıran uyarı ve önerilerimizi doğrulayan olumsuzluklar, lâik Atatürk Cumhuriyeti için başlıca tehdit ve tehlike oluşturan günümüz takiyyeci iktidarının kadrolaşma, bilime el atıp kelepçe vurarak yükleşegöğrenimi, TÜBİTAK’ı kendi yörünge ve buyruğuna alma, sıkımbaşı yaygınlaştırma, imam hatip liselerini bitirenlere, ayrıcalık sağlayarak önce üniversitelere sonra askeri okullara, yönetime ve yargıya yerleştirme, Silahlı Kuvvetler’i etkisiz duruma getirip görevi yalnız dış saldırıları savuşturmayla sınırlama, ekonomiyi tümüyle dışa bağımlı kılma, öğrenim birliğini kaldırma biçiminde sürmektedir. Giderek, oldu bittiyle karşı devrimi gerçekleştirmeye, seçimsiz iktidarı pekiştirmeye dönüşeceğı benzemektedir. Gözdağları, efelenmeler, baskılar, huku-

ka direnmeler, düzeyi ve niteliği ortaya koyan aşağılayıcı, alaycı, bulunulan katlara uygun düşmeyen sözler, kötü gidişleri iyi gösterme çabasının gülünç yalanları, partizanlık, kanıksanan belirtilerdir. Dökülen dış ilişkiler de ayrı. Kürt aşiretleri, Arap Birliği'ne bize harşı tutum alırdırabilir.

Kemalizm'le Atatürkçülüğü ayırmakla başlayan, AB ilgililerinin Kemalizm'i engel saymasıyla örtüşen ustalıklı, usdışı, gerçekdışı, amaçlı girişim, Atatürk'le Kemalizmi (Atatürkçülük) birbirinden koparmak, Osmanlıları kusursuz, Atatürk'ü gereksiz, takıyyeyi iktidar yolunda olağan gösterip savunmakla genişletilmiştir. Mustafa Kemal ve arkadaşlarının demokrasiyi amaçlayarak kurdukları, lâik niteliğiyle yanlısı olmakla sakınca görmeyip övündükleri cumhuriyetin özünden yoksun kılınıp doğrultusundan saptırılmak, genelde değiştirilmek istendiği açıktır. Kurucusuna, kaynağını oluşturan tüm değerlere ve ilkelere saldırı bu yıkıcılığın evreleridir. Türkiye'mizle özdeşleşerek kurumlaşan Atatürk' e saldırının başka amacı ve anlamı yoktur. Bugün, Derviş Vahdeti' den daha tehlikeleri, Volkan' dan daha kıskırtıcıları, Damat Ferit'den, Abdülhamit'den, Vahdetin'den, Ali Kemal'den daha zararlıları siyaset öncelikli, medya ağırlıklı azgınlıklarıyla cirir atmaktadır. Demokratik cumhuriyetin olmazsa olmaz öğelerinden öğrenim ve yargı kuruluşları, sendikalar, basın, özerklik, bağımsızlık, etkinlik ve gerçek nitelikleriyle varlıklarını koruma bağlamında ateş çemberi içindedir. Çoğunluk diktasına yönelenler, diktatörlere öykünenler, özenenler.

Başbakan'a, Milli Eğitim Bakanı'na bakıp durumu değerlendirmenin yeterli olduğu kanısındayız. Daha önce insanlık dışı sözlerle benim için öldüğümde yapılacak uygulamayı anlatan bir sözde din görevlisine benzeyen yenilerinin Kubilay olmaktan, Atatürkçü olmaktan, lâikliği savunup inanç sömürüsüne ve köktendinciliğe karşı çıkmaktan onur duyacaklarını açıklayan rektörler için iğrenç çağrılar kimi karanlık, belki de kanlı kalkışmaların başlangıcıdır. Irak'ın kuzeyinde devletin başına geçirilen çuvala yaraşır olduğu yanıt verilmemiş, ABD özür dilememişken önceleri barışçılar

şahinlikle suçlayan kimi medya militanının şahinliğe soyunup iktidarı desteklemesiyle gizlenen tutanaklar düzenlenmiş, onur kırıcı ağır koşullar içeren, gerçekte **kürt devletine ses çıkarmamak için verilecek krediye ilişkin anlaşma imzalanmış**, yurt dışına asker göndermek için hukuka aykırı karar alınmıştır. Dostluğuna büyük önem verilen, saygın, güvenilir, onurlu Atatürk Türkiye'si'nin ABD nafakası, AB kapısı için düştüğü durum, hepimizi kendine getirmelidir.

Cumhuriyet, dinci eğitimle vurulan kölelik uyduluk, uşaklık zincirini koparmış, yurttaşlık bilinciyle “insan” değerini üstün tutmuştur. Askerlik dışındaki üç tür okul, öğrenim birliğiyle kaldırılmış, beş tür mahkemeye, on beş tür nikaha son verilmiş, kadın-erkek eşitliğiyle toplumsal aydınlık yeğlenmiştir. 1920 ortamında teokratik monarşiden cumhuriyetle demokrasiye geçmek; yazıda, giyside, her alanda yenileşmeyi sağlamak; çok dilli, çok dinli, çok ırklı, çok hukuklu topluluktan ulus yaratmak gerçek bir mucizedir. Lâiklikle yeni bir dünya görüşü, yaşam biçimi getirilmiştir. 1789 Fransız, 1917 Rus devrimleri yalnız içerdeki savaşımın sonucu iken, günümüzde kimilerinin övdüğü Sevr belâsı yırtılıp iç ve dış düşmanlar yenilerek işgalden bağımsızlığa, tutsaklıktan özgürlüğe, karanlıktan aydınlığa çıkışın bayrağı Cumhuriyet kazanılmıştır.

Hiçbir utanma duyulmadan bu örnek yapılanmayı yıkma, kurucusu ve Atatürk ocağı Silahlı Kuvvetler'i karalama ve yıpratma, Kıbrıs'ı satma, ABD ve AB bağımlılığı, Türkiye bahçesinin çiçeklerini koparıp imam devleti oluşturma, ilkeleri ve değerleri savunanları “statükoculuk”la suçlama, sakıncalıları ve zararlıları aflarla bağışlama, yargıdan kaçma, tekelci sermaye, medya, siyasetçi, tarikatçı, aşiretçi işbirliğiyle her şeyi yitirme olasılığı yurtseverleri ürkütmektedir. Devrim Yasaları uygulanmamaktadır. Müslümanların çoğunlukta bulunduğu ülkeler içinde inancını en iyi yaşayanların Türkiye’de bulunduğu, demokrasi ve uygarlığın Türkiye’de öbürlerinden çok çok iyi olduğu unutulmaktadır. “Cumhuriyeti 100 yıl yaşatabilecek miyiz”? Sorularının sıklaştığı, bağımsızlığın tartışıldığı, “Türk” yerine “Türkiyeli” denilmesinin önerildiği, ce-

maatsiz camiilerin nerdeyse yanyana sıralandığı günümüzde dün, ilk 15 yılda, üstelik o günün koşulları ve olanakları içinde yapılanları nereden nereye, nasıl geldiğimizi düşünmemiz gerekir. Niteliklerinden arındırılmış, biçimsel bir cumhuriyetle ve sözde değişimle ulusumuz aldatılarak iktidarın köküne, ırasına, düzeyine uygun bir ortam yaratılmak istenmektedir. Cumhuriyeti koruyup kollayarak güçlendirme ve yüceltme görevinin onurunu gericilikten çekinip korkmaya bağlayanlar, “cumhuriyetin cumhuru tanımaması” önerenler, sıkımbaşı “ortasınıfın simgesi”, Kemalizmi “yasakçı, otoriter, hoşgörüsüz ideoloji” gösteren değişkenler arttı. Cumhuriyeti anlamak istemeyenlerin düzelmesini beklemek boşuna ama **cumhuriyetçiler, koruma andı içenler, emaneti omuzlarına alanlar, söz verenler, ona bağlılıklarının gereğini içtenlikle, özveriyle, yürekli bir tutumla yerine getirdiler mi? Özenli davranılsaydı bugün yakınılan durumlarla karşılaşılır mıydı? Gericilerin neler yaptığı ve neler yapacakları belli, ilericiler, ulusalcılar, gerçek Atatürkçüler ne durumda?** Aynı kuruluştaki bile ilkesel değil, kişisel nedenlerle, duygusal karşıtlıklar, anlamsız ayrılıklar, gereksiz bölünmeler, dağınıklık, kopukluk var. “Cumhuriyetin yıkılışı aşamasına geldiği”ni söyleyenlerden yakınılacağına çalışmak gerekmez mi? Cumhuriyetin koruyucuları, bekçileri 80. yılı kutlamak hakkının ona yaraşır yurttaşlığa bağlı olduğunu asla unutamaz. Türkiye halkının uluslaşarak kurduğu Türkiye Cumhuriyeti, lâik ve Atatürkçü niteliğiyle sonsuza değin yaşayacak, bilimin yol göstericiliğinde şeyhleri, tarikat bağımlılarını, köktendincileri, tüm yalancı ve sahtecileri kendi karanlıklarında bırakacaktır. Atatürk de, cumhuriyet de ölümsüzdür. Kusur, cumhuriyette değil, yönetimine gelenlerdedir. Cumhuriyeti ilkelerinden ödün vermeden daha gerçek, daha başarılı kılmak görevimizi asla savsaklamayız.

Bizim Cumhuriyetimiz

(2003)

“Ne mutlu Türk’üm diyene!” özdeyişinin çağdaş, birleştirici, de-

rin içerikli anlamını özümsemiş her yurttaşın kutsal yuvası güzel Türkiye'mizin kurtarılışının; tam bağımsızlık, özgürlük ulusal egemenlik, aydınlanma ve demokrasi amaçlı lâik cumhuriyetin kuruluşunun değerini bilmeyen kimi aymaz ve nankörün değişik bağlamda birbirine eklediği sakıncalı ve saçma sözlerin duyulduğu günümüzde aykırılıkların üzüntüsüne karşın ulusal yaşamımızın güneşi şanlı cumhuriyetimiz konusunda söyleşmek mutluluğunu yaşıyorum.

Sapkınlıklarıyla kendini içten çürüten yönetimi yıkmak, kökten dinci ağırlığı kaldırıp aydınlanmanın yolunu açmak, yurdu yabancılarla kurtarıp tam bağımsız yepyeni bir devlet kurmak için başarılan Ulusal Kurtuluş Savaşı'ndan sonra gerçekleştirilen cumhuriyet, 23 Nisan 1920'de açılan Türkiye Büyük Millet Meclisi'yle amaçlanan düzenin adlandırılmasıdır. Eşitlikçi yurttaşlar düzeni, gerçek bir halk demokrasisi olan cumhuriyet, onur ve erdemin kurumlaşması, ulusun yönetimde örgütlenmesidir. Temeli, Büyük Atatürk'ün 10. Yıl Söylevi'nde belirtildiği gibi "Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü"dür. Cumhuriyet sonsuza yürüyüşün, çağdaş biçimi, ulusal yaşam geçişteki yönetimidir. Kaynağı, bağımsızlık, özgürlük ve ulusal egemenliktir. Müdafaa-i Hukuk ruhunun ve Kuva-yı Milliye ateşinin ilk kez Amasya'da açtığı Anadolu İhtilali Bayrağı'nın hukuksal kimliğidir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün önderi olduğu Türk Devrimi'nin en büyüğü, en öncemlisi, en anlamlısıdır. Ulusu ve ülkeyi kapsayan bir insan ve hukuk kurumu olan devleti, tüm yurttaşların en büyük varlığı kılan yapıdır. Türk ulusunun gerçek kurtuluşu, yaşam felsefemiz ve varlık nedenimiz olan Atatürk ilkeleriyle sağlanmıştır. Devletin anayasal niteliklerini dokuyan cumhuriyetçilik, milliyetçilik, halkçılık, devletçilik, lâiklik ve devrimcilik "Altıok"la özetlenen başlıcalarıdır. Düşüncede, inançta, eğitim-öğretimde, sanatta ve sporda, siyasette, kültürde ve tarihte, uygarlıkta ve sağlıkta, özellikle bilimde tüm atılımların itici gücü olan Cumhuriyet, ulusal devletin çağdaş yönetimle yücelmesidir. Savaştan sonra barışla sağlanan uygarlık utkuları modern devletle gerçekleşmiş, "Bağımsız Türkiye

ülküsü” düş olmaktan çıkmıştır. Kişisel egemenlik ulusun olmuş, ulusal olmuştur. Ortaksız, tek başına egemenlik, bağımsızlığın koşuludur.

Cumhuriyeti tarihsel bilgi ağırlığıyla anlatmaktan çok, “Cumhuriyet olmasaydı neler yaşanırdı?” Onları düşünmek yararlıdır. Günümüzde üzüntüyle izlediğimiz siyasal, ekonomik, toplumsal, hukuksal ve yoğunluyla medyatik tüm olayları değerlendirdiğimiz, gündemi düzenleyip değiştirerek kamuoyunu oyalamak ve yanıltmakta usta siyasal oyuncularını izlediğimiz zaman nasıl katı bir karanlıkta kalacağımız anlaşılır. Cumhuriyetin ürünü olan bugünkü iyi ve güzel şeylerden yoksun kalacağımız gibi yine dinsel ağırlıklı kişisel ya da aile odaklı bir yönetimin baskılarından boğulacaktık. Karşıtlarının söz kalabalığından başka usa ve mantığa uygun bir düzen öncremedikleri cumhuriyet yalnız bir hukuk devleti olarak değil, sosyal hukuk devleti olarak, tek cumhuriyet olarak, birinci ve sonuncu cumhuriyet olarak sonsuza değin yaşayacaktır. Kuruluşundan öngörülen tam bağımsızlık ilkesine sınıksı bağlı olarak.

Kuşkusuz, cumhuriyet demokrat olacaktır. Demokrasi, cumhuriyetin soyadıdır. Tartışmasız, “cumhuriyetçi demokrasi” olacaktır. Yukarda değindiğimiz özellikleriyle cumhuriyeti temel alan, çatısı demokrasiyle örtülen bir hukuksal yapı: Cumhuriyetçi demokrasi! Lâik cumhuriyetimize karşı olanların, cumhuriyetimizi biçimsellikle suçlayanların, yöneticilerin kusurlarını düzene yükleyen, varlık nedenlerini yadsıyan sözde demokratların, demokrasiyi demokrasiyle yıkmaya çalışarak köktendinci ve bölücülerle birlikte davranan göstericilerin özlemini çektiği numaralanmış cumhuriyet, demokratik cumhuriyet değil. Gerçek, öz, özgün cumhuriyet. İçini boşaltarak, temelini yıkarak, ilkelerini budayarak her tür sapkınlığa açık, sözde ve kâğıt üstünde kalan, biçimsel cumhuriyet hiç değil, salt-yalın bir ad, göstermelik bir kurum asla değil! Herkese güven veren görkemli bir yapı, onurumuzun simgesi, her şeyimiz.

Türkiye aydınlanmasının gerçekleştirme amacı olan Türk Devrimi’nin düşün kaynağı Atatürkçülük, cumhuriyetimizin güvencesidir.

Yurdu kurtarıp devlet kuran Atatürk'ün, tanınması, anlaşılması, benimsenmesi, izlenmesi, ilkelerin yaygınlaştırılıp kökleştirilmesi olgularını içeren Atatürkçülük, ulusumuzun bağımsızlık istencini somutlaştıran Türkiye'mizce özgü çağdaş yaşam biçimidir. Günün koşullarına uyum sağlayan, kendi kendini sürekli yenileyen katılıktan uzak, devingen niteliğiyle daha yararlı, daha doyurucu özgün bir düşün dizgesidir. Evrensel değerleri ulusallaştıran, biçimsel gerçekleri üstün tutan bir Türkiye izlencesidir. Toplumsal duyunçta (vicdanda) destek bulan ve kaynağı nedeniyle Kemalizm olarak da adlanıp ünlenen bu dizge, yarınları da aydınlatmaktadır. Ödün verilip savsaklandıkça, sapılıp kundaklandıkça karşılaşacağımız sakıncalar sayısızdır. Kuralsızlığı demokratlık sanan kimilerinin siyasal konumlarına güvenerek bu değerler demetine ve Atatürkçülere saldırıları kendi çirkinliklerinin dışı vurumudur. Şhitlerimizin kanıyla kazanılan varlıkları, aymazlık, bağnazlık, yobazlık ve sapkınlıkla yitirmeye yurttaş olmanın kıvancını duyan hiç kimse olur veremez. İnsan hakları ve özgürlük, bu kurum ve kavramları ortadan kaldıracak ölçüsüzlüklere, bunların sömürüsüne geçerlik tanıtamaz. Yü-kümlülüklerden kaçınılarak, görevler savsaklanarak, terörle sonuç almak isteyenler okşanarak, dizilerle ödün verilerek yozlaştırılmaya, hukuk dışı oluşumlara ilgisiz kalınarak karalanmaya neden olunan cumhuriyet, gerçek koruyucusu bilinçli yurttaşların omuzlarında yükselecektir. Sonsuza değin savunup koruyacağımız, en değerli varlığımız bilerek güçlendireceğimiz, tüm karşıtlarını utandıracığımız cumhuriyete kendimizi adadığımızı ilişkin andımızı yinelemek bize benzersiz kıvanç vermektedir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün yarattığı bilinçle, uluslaştırdığı toplumla özdeşleşen, yepyeni bir ruhla yarınlara açılan, bilim devletin bayrağı cumhuriyet. Yepyeni toplum, yepyeni birey, yepyeni kurallar ve kurumlarla yepyeni bir devletin erdemi cumhuriyet. Tüm çağdaş niteliklere gerçek, geçerli ve güçlük kılmak yurttaşlık görevimiz ve insanlık borcumuz olan cumhuriyetin namusumuzu ve yaşamımızı kazandırdığını asla unutmayalım. Bireysel özgürlükleri

bireysel güvenceye bağlama önceliğiyle “bireyci” hukuk devletiyle toplumun esenliğine ağırlık veren “toplumcu” sosyal devleti birini öbürünün varlık nedeni ve geçerlik koşulu, olmazsa olmazı sayarak birleştiren “sosyal hukuk devleti” günümüzün özlenen devletidir. Bu da kuruluş amacıyla ve creğiyle cumhuriyetimizden yansıyacaktır. Barışın ve uygarlığın siyasal iklimi cumhuriyetimizdedir. Atatürk’ün “Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran Türkiye halkına Türk ulusuna denir” sözü anlayış yüceliği ile düzey yüksekliğini yansıtan, bilgeliliğinin de kanıtı bir tanımdır. O’na ve ilkelerine karşı olanların çoğu bugünkü konumlarını cumhuriyete borçludurlar.

“Atatürk ayrı Kemalizm ayrıdır. -Kemalizm dayatmacı, baskıcı bir resmî devlet ideolojisidir. - Saidi Nursi’nin yolundan gidilse bu sakıncalar çekilmezdi- “ türü safsatalar 1950’den sonraki yöneticilerin karagüldürü örneği sözleriyle birlikte anımsanınca kadrolaşma, dinsel eğitim, üniversiteleri ele geçirme, yargıya gözdağı, görevlilere baskı, ABD buyruğu, AB kuşatması, IMF cenderesi gözetilince ne durumda olduğumuz, suskun kurumlar, çıkarıcı sözde aydınlar ve tepkisiz toplumla yarınlarda ne olacağımız daha iyi anlaşılır. Atatürk ve arkadaşlarına, lâik cumhuriyete yaraşır nitelikte miyiz? Sorumluluğumuz yok mudur? Böyle mi olacak, bu durumlara düşecek miydik? Sorunları ve gerçekçi özeleştiriri bize kendimize getirebilir. Umutsuzluk ve karamsarlık yaygınlaşmadan, bozuk eğitimden, bilgi boşluğundan, ahlâk düşüklüğünden, köktendincilik, etnik ayrımcılıkla terörden, düşünc ve inanç sömürsünden demokrasiyi yanlış algılamaktan (hâttâ işine geldiği gibi anlamaktan), siyasal bağımlılıktan kaynaklanan tembellekle, ödün vermekle, değerbilmezlikle, aydın karşıtlığıyla yaşanan sorunları unutturacak yepyeni bir ortam yaratmalıyız. Bu ancak Türkiye bahçesinin görkemli Atatürk Cumhuriyeti olabilir.

Sevr’i yenileyerek Lozan’ın karşılığını alma çabasındaki Avrupa’nın yeni sömürgeci ABD’nin desteğinde dinci yönetimi gerçekleştirmekle uğraşan günümüz iktidarının doğurduğu endişe ortamında 80. yıldönümünü daha büyük coşkuyla yürekten kutlamalı,

engin kıvancını duymalıyız. Nice yıllara, sonsuza!

En Büyük Türk Devrimi Cumhuriyet-1

(Cumhuriyet, 29 Ekim 2004)

Mustafa Kemal'in Müdafaa-i Hukuk ruhu ve Kuva-yı Milliye ateşiyle başlattığı (19 Mayıs 1919) kutsal yürüyüşün creği, Anadolu İhtilâli Bayrağı niteliğindeki Amasya Genelgesi'yle açıklanmış (22 Hazira 1919), Erzurum (Temmuz 1919), Sivas (Eylül 1919) kongrelerinden sonra Misak-ı Milli'yi (Şubat 1920) gerçekleştirerek tam bağımsızlığı, özgürlüğü, ulusal egemenliği ve Türkiye aydınlanmasını sağlayacak, Ulusal Kurtuluş Savaşı'na girişecek TBMM Ankara'da açılarak (23 Nisan 1920) Cumhuriyet kurulmuş, adı 1921 Anayasası değişikliğiyle 29 Ekim 1923'te konulmuştur. En büyük Türk'ün öncülük ettiği en büyük Türk Devrimi'dir. Tam bir eşitlikçi yurttaşlar düzeni ve halk demokrasisidir. Kurucusunun anlatımıyla (29 Ekim 1933) "Temeli Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürüdür. Demokratik devlet biçimi, erdemdir. Demokrasinin yönetimdeki adıdır ve yaşama geçiş biçimidir." Sonuçları, kazanımları, öğördüğü atılım ve aşamalarla yeniden varoluşun kaynağıdır. Din topluluğundan (ümmetten) ulusa, kul-köle-tebaadan onur ve erdem sayılan hak ve özgürlükleriyle kişilikli bireyliğe, nitelikli yurttaşlığa yükselten yapılanmanın özüdür.

Ulusal istençle kendini yönetmek ve geleceğini belirlemek hakkının dayanağıdır. Ulusun özgün ögesi olan her yurttaş devletin sahibi kıldığından Atatürk, "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk Ulusu denir" özdeyişle somutlaşan gerçeği açıklamış, ıra (karakter) ve anlayış (zihniyet) soyluluğunu, padişahlık ve halifelik önerilerini geri çevirerek bir kez daha kanıtlamıştır.

TBMM'nin yürürlüğe koyduğu (20 Ocak 1921) Anayasası'nın ulusal egemenliği içeren 1. maddesi, lâik Cumhuriyet amacının en belirgin belgesidir. Ölüm fetvası, idam fermanı hiçe sayılarak, güç-

lükler, yoksunluklar göğüslenerek, ayaklanmalar bastırılarak, sapkınlıklar (ihanetler) geçersiz kılınarak yoktan var'edilirccesine Türk mucizesi yaratılarak utku (zafer) kazanılmış (30 Ağustos 1922), Başkomutan'ın, "Ordular! İlk hedefiniz Akdeniz'dir. İleri!" buyruğuyla düşman denize dökülerek İzmir hükümet Konağı'na Türk Bayrağı çekilmiştir (9 Eylül 1922).

308 Sayılı TBMM kararıyla saltanat kaldırıldıktan (2 Kasım 1922), Lozan Barış Antlaşması'ndan (24 Temmuz 1923) sonra 364 sayılı Yasa ile yapılan anayasa değişikliğiyle hükümet biçimi olarak benimsenen Cumhuriyet 1924, 1961 ve 1982 anayasalarında devlet biçimi olarak kurumlaşmış, nitelikleriyle birlikte değiştirilmesinin önerilmesi bile engellenerek anayasal güvenceye alınmıştır. TBMM'ce ilk Cumhurbaşkanı seçilen Mustafa Kemal, 1905'de Harp Akademisi'ni bitirmiş bir kurmay yüzbaşı olarak Rus gazeteci-Türkolog Manilov'a söylediklerini, 1905'de, başta Ali Fuat Cebesoy arkadaşlarına anlatmış, Erzurum Kongresi sırasında 15/16 Temmuz 1919'da Mahzar Müfit Kansu'ya not ettirmiştir. "... Cumhuriyet kurulmalıdır. Latin harfleri kullanılmalıdır. Kadınlar tesettürden kurtarılmalıdır." Yepyeni anlayışla, yepyeni kurallarla, yepyeni kurumlarla, yepyeni insanlarla, yepyeni bir toplum oluşması bu çağdaş düşüncelerin yaşama geçmesiyle sağlanmıştır.

Başarılar, atılımlar, kazanımlar, tümünü kapsayan Atatürk ilkelерinin kurumlaştırdığı Türk Devrimi olgusunun ürünüdür. Mustafa Kemal, ihtilâlle inkılâbı (devrimi) Ankara Hukuk Okulu'nu açış konuşmasında karşılaştırmış (5 Kasım 1925), Büyük Söylev'inde ulusal varlığı sona ermiş sayılan Türklerin çektikleri acılarla verdikleri yaşam savaşını ayrıntıları ve belgeleriyle açıklamış (CHP 2. Büyük Kurultayı, 15/20 Ekim 1927), TBMM'yi açış konuşmasında da "Cumhuriyet özellikle kimsesizlerin kimsesidir" vurgulamasını yapmış (1 Kasım 1928), 10. Yıl Söylev'inde de yüreğini tüm sıcaklığı ve coşkusuyla sonsuza akış içinde ulusuna nice yıldönümlerini kutlama dileğinde bulunmuştur.

Kişisel baskıcı, dinsel yönetim (teokratik monarşi) yerine demok-

rasiyi amaçlayan ve yaşama geçiren Cumhuriyet kurulmakla çok dilli, çok ırklı, çok dinli, çok hukuklu bir karmaşadan ulus düzeyine gelinmiş, yurt bilinci, bağımsızlık, özgürlük ve hak düşüncesi insanlık niteliklerinin olmazsa olmaz koşulu sayılmıştır. Lâiklik yeni bir dünya görüşü, toplumsal barışın, ulusal dayanışmanın dayanağı, demokratik yapının kaynağı olarak benimsenmiştir. Askerlikten siyasete, eğitimdence ekonomiye, sanattan spora her alanda atılımlar “Yaşamda en gerçek yol gösterici bilimdir” özdeyişiyle yansıyan anlayışla gerçekleşmiştir. Halkın egemenliğinin simgesi Cumhuriyet, ulusal onurumuzun bayrağıdır. Din bağı yerine ulus bağı yeğlenmiştir. Bilim devleti oluşmakla, en yüksek siyasal kurumu edinmekle ulusal istenç, kararlılık ve bilincimizin seçkin eserine kavuşmuş olduk. Atatürk’ün düşünce, bilim, teknik donanımlı, bedenen güçlü, yüksek ıralı koruyucular istediğini anlatırken düşüncesini, bilgisi ve inancı özgür gençler yetiştirmesi gereğine değinmesi özellikle günümüz için çok anlamlı bir uyarıdır. Gerçekten Atatürk Gençliği’nin ülküsü (ideali) Türk Devrimi’ni bir tüm olarak koruyup savunmaktır. Bu duyarlık ve özen, bu sorumluluk ve yükümlülük geleceğimizin en sağlıklı güvencesidir.

Mustafa Kemal Atatürk’ün ödün verilmez ilkelerinin kaynağını oluşturduğu Cumhuriyet, çıkarıcı numaracılar, sahte Atatürkçülerden, tüm düşmanlarından korumak yurttaşlık ve insanlık borcumuzdur. Unutmayalım ki, ulusal varlığımızın, bağımsızlığımızın, yüce onurumuzun kutsal simgesidir, en büyük ulusal değerimiz ve başlıca dayanağımızdır.

Atatürk Cumhuriyeti

(Ekim 2004)

Her alanda tam bağımsızlığı, demokratik hak ve özgürlükleri, ulusal egemenliği, çağdaşlaşmayı amaçlayan Ulusal Kurtuluş Savaşı’nı sömürgeci ve yayılmacı dış güçlerle içerdeki işbirlikçi gerici yönetime karşı tüm yoksunlukları, ayaklanmaları ve sapkınlıkları

göğüsleyerek Müdafaa-i Hukuk ruhu, Kuva-yı Milliye ateşiyle kazanıp zaferle taçlandıran Mustafa Kemal Atatürk, namusumuzu kurtaran onurumuzu koruyan, “Temeli Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürüdür. En büyük Türk Devrimi’dir. Erdemdir. Kimsesizlerin kimsesidir. Türk Ulusu’nun ırasına ve geleneklerine en uygun yönetimdir. Demokrasinin yaşama geçiş biçimidir ve yönetimdeki adıdır” dediği Cumhuriyeti 29 Ekim 1923’te dünyaya ilân etmiştir. 2 Kasım 1922’de TBMM’nin 308 sayılı kararıyla saltanat yıkılarak dinsel ağırlıklı kişisel yönetime son verilmiş, daha önce 23 Nisan 1920’de TBMM’nin açılmasıyla temeli atılan cumhuriyet, 20 Ocak 1921 günlü Anayasa’nın 1. maddesindeki “Egemenlik bağımsız koşulsuz Ulusundur. Yönetim biçimi halkın geleceğini kendisinin belirleyip kendi yönetmesi ilkesine dayanır” tanımıyla kurulmuş, ancak adı Lozan Barış Antlaşması’nın 24 Temmuz 1923’te imzalanmasından sonra konulmuştur. TBMM’nin açılışını yapan en yaşlı üye Sinop Milletvekili Şerif Beyin dediği gibi “Kendi kendini yönetme” olgusu cumhuriyetin başlıca özelliğidir. Kendi içinden birilerini seçerek yönetimi belli süreler ve belli koşullara onlara vermenin, yetkiyi onlara bırakmanın, çitlik uygulamasıyla tam bir halk demokrasisi olduğu kuşkusuzdur.

Cumhuriyet ne dış güçlerin, ne içerde kimilerinin önerisi ya da dayatmasıyla gerçekleşmiş değildir. Mustafa Kemal’in 1908’de Rus İvan Manilov’a, 1905-1907’de arkadaşlarına, 1919’da Erzurum Kongresi öncesi Mazhar Müfit KANSU’ya açıkladığı öngörülerı arasında özgün bir yeri olan kutsal bir özlemdir. Mustafa Kemal, 4 Aralık 1923’te “Cumhuriyet’i kanla kurduk” sözüyle bu aşamaya gelineceye kadar çekilen güçlükleri, bastırılan ayaklanmaları, göğüslenen sapkınlıkları, katlanılan yoksunlukları, verilen şehitleri, duyulan acıları, yaşayan gazilerle özetlenen “bedel”i anlatmıştı. 5 Kasım 1925’te Ankara Hukuk Okulu’nu açış konuşmasıyla, 15-20 Temmuz 1927’de Gençliğe Sesleniş’le biten Büyük Söylevi’nde Cumhuriyete ulaşan yolu ayrıntılarıyla anlatmış, savunulup korunmasını Türk Gençliği’ne birincil görev olarak vermiştir. 10. Yıl Söylevi de bu kutsal

emanetin değerlendirilmesini içermektedir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun batının sömürgesi durumuna düşmesinden sonra ona ilişkin kalıntıları, yıkıntıları, külleri temizleyerek Anadolu toprakları üstünde yepyeni bir devlet kuran Atatürk ve arkadaşları, tarihteki özgün yerlerini almışlardır. Osmanlı'yla hiçbir ilgisi olmayan bu yeni devlet, insanımızı önceki kul-kölelikten, onur ve erdem saydığımız hak ve özgürlükleriyle kişilikli, nitelikle bireylikle yurttaşlığa yükseltmiş, ümmet durumundaki toplumu ulusa dönüştürerek yurttaşları bu devletin sahibi kılmıştır. Toplum yapısından yurttaşların anlayışına, kurallardan kurumlarına değin her şeyiyle yepyeni bir devlet, cumhuriyetin özgün yapısıdır. Asla biçim değil, tam bir özdür. Atatürk'ün "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk Ulusu denir" sözündeki derin ve yüce anlam, inanç ve soy gibi hiçbir ayrımı gözetmeyen, her yönden tam çeşitliği, toplumsal barışı ve ulusal dayanışmayı amaçlayan bir kurumlaşmaya bağlanır ve dayanır. Adında "cumhuriyet" ve "halk" sözcüklerinin bulunduğu kimi devletlerin bu kavramlarla hiçbir ilgisi bulunmamasına karşın, Türkiye Cumhuriyeti 1930'lu yılların dünyadaki 10-12 cumhuriyetinin en önde gelenlerindendi. Bu nedenle Milletler Cemiyeti üyeliğine ayrı bir uygulama yöntemiyle çağrılmıştır. Barışçı tutumu, Türk Mucizesi'ni yaşama geçiren Türk Devrimi'nin dallarıyla sağladığı örnek sonuçlar görkemli bir yapının ürünüdür. Siyasal, hukuksal, ekonomik, toplumsal tüm alanlarda, ilgili her konuda atılımlarla edinilen kazanımlar dünyanın beğenisini toplamış, 12 Ocak 1934'te Atatürk, Yunanistan Başbakanı Venizelos tarafından Nobel Barış Ödülü'ne övgü dolu gerekçeyle aday gösterilmiştir. UNESCO'nun 1963 ve 1978 yıllarında Genel Kurulu'nda aldığı kararla doğumunun 100. yılında tüm üye ülkelerde törenlerle anılması Atatürk'ün lâik ve çağdaş cumhuriyeti kurucusu olmasındandır. Ulusu'na "Ulusal Bayram" olarak 29 Ekim gününü armağan etmesi, "Ne Mutlu Türk'üm!" diyen herkesi düşündürmeli, cumhuriyet bağlamında duyarlık ve özen için sürekli bir çağrı olarak algılanmalıdır. Özümseven bir kaynaktır ve çok renkli Türkiye balı-

çesinin iklimidir. Her iyiliğin ve güzelliğin kapısıdır.

1919'da başlayan, "Anadolu İhtilâli Bayrağı" diyebileceğimiz 22 Haziran 1919 günlü Amasya Genelgesi'yle bilinçli bir koşuya dönüşen kutsal yürüyüş, Cumhuriyet'le sonsuza değin bağımsız yaşayacak hukuk anıtını tarihin göğsüne madalya gibi koymuştur. Cumhuriyet lâiktir. Kaynağında ulusal egemenlik, çeşitlik ve adalet ağırlıklıdır. Kullar değil, yurttaşlar düzenidir. Özgürlükçüdür, devrimcidir, gerçek demokrasinin çekirdeğidir. Halkçıdır. Çağdaş milliyetçiliğin gönencini yaşatan üstün bir insanlık anlayışına içtenlikle bağlıdır. Bugün bize her alanda mutluluk duyuran, kıvanç veren ne varsa cumhuriyetin ürünüdür. Lâik niteliğiyle dinci rejimlerin, demokratlığıyla diktatörlüklerin tepkisini toplayan cumhuriyetimiz olmasa idi ne olacağı uzak-yakın ülkelerde izlenen acı ve utanç verici olaylarla anlaşılmaktadır. Paslanmış, küflenmiş, kokuşmuş ve çürümüş ne varsa atılıp çağdaşlığın gereklerine yönelinmiştir. Yöneticilerin bağışlanmaz kusurlarına, oy ve iktidar için verdikleri ödünlere bağlı gerilemelerle kötülükler cumhuriyete yüklenemez. Sarığı beynine, kravatı beline dolayan inanç sömürücüleri, bilgi, us, insanlık ve halk düşmanları, bölücü ve yıkıcılar, ticaret destekli aşiret-siyaset-şeriat ortaklığı ile tek ve eşsiz cumhuriyetimizi numaralayıp çıkar ağında yozlaşanlar cumhuriyetin yüzkarasıdır. Demokrasiyi geçerli kılan cumhuriyet, ulusal varlığımızın, bağımsızlığımızın, onurumuzun simgesi, geleceğimizin güvencesidir.

1921 Anayasa'sında yapılan değişiklikle benimsendiğinde Hükûmet biçimi olan cumhuriyet, 1924, 1961 ve 1982 Anayasalarında devlet biçimidir ve değiştirilmesinin önerilmesi olanaksızdır. Yalnız biçiminin değiştirilmesi değil, niteliklerinin değiştirilmesi de Anayasa'nın 4. maddesiyle yasaklanmıştır. İnsan haklarına bağlı, demokratik, lâik bir sosyal hukuk devleti olarak Atatürk ilkeleri temelinde yükselen Türkiye Cumhuriyeti, canımızı adayarak koruyup güçlendireceğimiz en büyük değerimizdir. Yeniliklerin, atılımların itici gücüdür. Övündüğümüz olguları ve varlıkları cumhuriyete borçluyuz. Barışın, dostluğun gücü, uygarlığın ışığıdır. Demokrasinin özgürlük,

hukuk, ve insanlıkla çağdaşlık olduğu gerçeği cumhuriyetle anlam kazanmıştır. Bağımsızlık ülküsünün hukuksal bağlamda kurumlaşması, ulusallığın her yönüyle yaşama geçmesi olan cumhuriyet, ulusal egemenliğin işlerliğidir. Bir evrim değil, gerçek bir devrimdir. Tam bir yeniden doğu, günü gözetildiğinde tam bir yeniden yapılanmadır. Devlet yönetiminin halkta olduğunun kanıtıdır. Batılılaşma devingenliğinin gerçekleşmesidir. Bir siyasal kalıp değil, tüm çağdaş gereklerle geleceği en bilinçli akıştır. Hukuksal yönden ulusal egemenliğin somutlaşmasıdır. Demokrasinin özü, ulusal egemenlik dışında hiçbir gücü geçerli saymayan soylu bir anlayışın yansıması ve yücelişidir. Hukuksal, siyasal ve ulusal birliğimizin anıtlaşması, varlığımızın ve geleceğimizin biricik temeli, en tanımsız kaynağımızdır. Gelenekçilikten hukuksallığa, yazgıcılıktan yaratıcılığa geçişin adıdır. Lâik yaşam, lâik öğretim, lâik hukuk, lâik toplum ve lâik devlet aşamasının anayasal canlanmasıdır. Hiçbir çekinme duyulmadan bu örnek yapılanmayı, ülkeyi ve ulusu kapsayan devletin biçimini karalamayı, değiştirmeyi, köktendincilik ve Türk-İslâm Sentezi öykünmeleriyle yozlaştırmayı, kurucusu Türk Silâhlı Kuvvetleri'ni yıpratmayı, etkisiz kılmayı düşünenler hepimizin düşmanıdır. Atatürkçü düşünceyle yetişmiş yurtseverler, gerçek Atatürkçüler, lâik Atatürk Cumhuriyeti'nin yürekli bekçileridir. 81. yıldönümünü kutlama hakkını ona yaraşır yurttaşlığı bağlı kalmakta bulunanlar Atatürk'ün belirlediği yönden, çizdiği yoldan asla ayrılamaz. Türkiye halkının ordulaşarak ve uluslaşarak kurduğu Türkiye cumhuriyeti, özgün nitelikleriyle sonsuza değin bağımsız yaşayacak, bilimin yol göstericiliğinde şeyhleri, ağaları, tarikat bağımlılarını, köktendincileri, tüm çıkarıcı, yalancı, sahteci ve yıkıcıları kendi karanlıklarında bırakacaktır. Cumhuriyeti, ilkelerinden asla ödün vermeden daha gerçek, daha başarılı kılmak görevini asla savsaklayamayız. Bu, hepimizin insanlık ve yurttaşlık borcudur. Cumhuriyete yaraşır olmayan cumhuriyetle övünemez. Karşıtlarının bile kucağı, güvencesidir. Demokrasinin olmazsa olmaz gereğidir, geçerlik koşuludur. Cumhuriyet “tek”tir ve demokrasiden asla soyutlanamaz, ayrılamaz. Bū-

yük Atatürk'ün cumhuriyetle ilgili sözlerini kezlerce okumak aydınlığımızı artıracak, onun sıcaklığıyla yüreğimizi ve beynimizi doyuracaktır. Haksızlıklar, kötülükler, yolsuzluklar, ikiyüzlülükler, karışıklıklar cumhuriyetle ve gerçek cumhuriyetçilerle aşılabacaktır. 81. yıldönümünü Büyük Atatürk ve arkadaşlarını engin saygıyla anarak, gelecek için en iyi dileklerle kutluyorum. Nice yıllara!

En Büyük Türk Devrimi Cumhuriyet

(Ekim 2005)

Mustafa Kemal'in, gençlik yıllarından beri düşündüğü yeniden yapılama için, Müdafaa-i Hukuk ruhu ve Kuva-yı Milliye ateşiyle 19 Mayıs 1919'da başlattığı kutsal yürüyüşün creği, Anadolu İhtilâli'nin bayrağı niteliğindeki Amasya Genelgesi'yle duyurulmuş, Erzurum ve Sivas Kongrelerini izleyen TBMM'nin açılmasıyla gerçekleştirme sürecine girmiştir. Misâk-ı Milli doğrultusunda tam bağımsızlığı, özgürlüğü, ulusal egemenliği ve Türkiye Aydınlanması'nı sağlayacak Ulusal Kurtuluş Savaşı'na girecek organın toplanması, cumhuriyetin kurulmasıdır. 1921 Anayasası'nda değişiklik yapıp "hükûmet biçimi" olarak benimsenmesi, adının konulmasıdır. Tam eşitlikçi bir yurttaşlar düzeni ve halk demokrasisi olarak en büyük Türk'ün öncülük ettiği en büyük Türk Devrimi'dir.

Kurucusunun anlatımıyla demokrasinin yaşama geçiş biçimi, yönetimdeki adıdır. Sonuçları, kazanımları, öngördüğü atılım ve aşamalarda, başarılarıyla yeniden varoluşun kaynağıdır. Anlayıştan ilkelere, kurallardan kurumlara kadar her alanda yepyeni bir yapının dayanağı, yaratıcı gücüdür. Kul-köle durumundaki insanımızı onur ve erdem saydığımız hak ve özgürlüklerle donatıp kişilikli, nitelikli birey kılarak ümmetten ulus düzeyine çıkardığı varlığın asıl ögesi, bu yolla devletin sahibi yapmıştır. Çok dilli, çok dinli, çok ırklı, çok hukuklu toplumdan "Türkiye Cumhuriyetini kuran Türkiye halkına Türk Ulusu denir" diye tanımladığı görkemli ulus yapısına kavuşturmuştur. Din bağı yerine yurttaşlık bağına yeğleye-

rek çağdaş kurumlaşmayı akıl ve bilim temelinde yaşama geçirmiştir.

Cumhuriyet, Mustafa Kemal'in vurguladığı gibi “Kimsesizlerin kimsesidir” (1 Kasım 1928). Onuncu Yıl Söylcvi'nde “Ne mutlu Türk'üm diyene!” özdeyişini kıvançla açıklamasından önce söylediği gibi “Temeli Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürüdür.” Yine O'nun anlamlı deyişle “Erdemdir.” Ulusal istençle kendini yönetmek ve geleceğini belirlemek hakkının özüdür. Padişahlık-halifelik düzeni saltanatın kaldırılması, dinsel yönetimin dışlanması, lâik, demokratik hukuk devletinin tarihte yaraşır yerini alması olgusudur. Ölüm fetvası, idam fermanı hiçe sayılarak, güçlükler, yoksunluklar göğüslenerek, ayaklanmalar bastırılarak, sapkınlıklar geçersiz kılınarak yoktan var edilircesine Türk Mucizesi yaratılarak kazanılan utkunun doğal sonucudur.

Lozan Barış Antlaşması'ndan sonra 364 no.lu yasayla Anayasa değiştirilerek özümşenen cumhuriyet 1924, 1961, ve 1982 Anayasalarında “devlet biçimi” olarak öngörölmüş, adının ve niteliklerinin değiştirilmesinin öncirilmesi bile olanaksız kılınmıştır. Anayasal güvencesi, devrim yasalarıyla birlikte ulusal onurumuzu, ulusal bilincimizi dokuyan özellik taşımaktadır. Osmanlı döneminde yaşanan olumsuzlukların gözetilmesi, ülkeye bağlılık, ulusa saygı düşüncesi, soylu anlayış cumhuriyet açılımının öndeki gerekçeleridir. Mustafa Kemal, padişahlık ve halifelik önerilerini geri çevirerek 1905'te açıkladığı, 1917'de yinelediği “Cumhuriyet kurulacaktır. Lâtin harfleri kullanılacaktır. Kadınlar tesettürden kurtarılacaktır” öngörüşünü, özlemini gerçekleştirerek ulusumuza armağan etmiştir. Cumhuriyet, Atatürk ilkelerinden kaynaklanan tüm devrimlerin anasıdır. Türkiye Cumhuriyeti, 1930'ların dünyadaki öbür cumhuriyetlerini arkada bırakan özgünlüğüyle tanınmıştır. Onuncu Yıl Marşı'nda sıralanan eşsiz oluşumların odağıdır. Saygın, güvenilir, devingen, devrimci, çağdaş, onurlu, güçlü Türkiye, cumhuriyetle yükselmiş ve yücelmiştir. Büyük Söylevi'nde sonsuza değin bağımsız yaşatılması, korunup savunulması Türk Gençliği'ne ödev olarak ve-

rilen cumhuriyet yapımıza, yaradılışımıza, ıramıza en uygun rejim olarak uygun görülmüş, bu kanı ürünleriyle doğrulanmıştır.

Bağımsızlığın, özgürlüğün, ulusal egemenliğin, aydınlanmanın anlam ve amacını kavrayamayan değerbilmezler, çıkarıcılar, şeriat özlemiyle yanıp tutuşan köktendinciler, lâiklikten, devletten, huktan, dinden anlamayan bağınazlar, hak ve özgürlükleri kötüye kullanan lâik Atatürk cumhuriyeti karşıtları, yabancılar, kimi besleme ve sapkınlar, tarihin tuttuğu ışığa karşın kanla ve karanlıkla yol almaya çalışan yıkıcılar, bölücüler, kişi ve aile egemenliğine katlanan uşak ruhlular, uydular, Lozan intikamcıları, Sevr düşkünleri cumhuriyeti cumhuriyet olmaktan çıkarma çabalarını sürdürmektedir. Cumhuriyete yaraşır olmayanların çirkin oyunları toplumsal barışı ve ulusal dayanışmayı yıkmaya düzeyine gelmiştir. Her tür ayrımı ve sömürüyü dışlayan cumhuriyeti göstermelik duruma düşürerek, özünden uzaklaştırıp biçimsel kılmaya yönelik girişimler kimi siyasal partilerden gelmekte, onların öncülüğünde sergilenmektedir. Osmanlı'nın kanlı iktidar kavgaları, ülkeyi batının sömürgesine çeviren aymazlıklarla işbirlikçiler unutulmuş, Türkiye düşmanlarının istedikleri sonuca ulaşılması için yabancı yandaşlığı siyasal moda niteliğine getirilmiştir. Çoğunluk diktası, dinci açılımlar, akla ve bilime aykırı dayatmalar, ulusal çıkarları gözardı etmekten öte kapitülasyonları anımsatan sakıncalı ödünler, bağımlılık doğuran uluslararası ilişkiler, halk dalkavukluğu, başına buyruklu, eğitim-öğretimde çok başlılık tehlikeleri sinsî cylemlerin kimileridir.

Büyük Atatürk'ün amaçladığı "çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkmak" ülküsü, bir toprak alanını, belli bir yapıyı değil özlenen bir anlayış ve yaşam çizgisini geçmektir. Diktatörlerin yönetiminden İkinci Dünya Savaşı'ndan yıllarca sonra kurtulan batının 1923'te demokrasiye geçen Türkiye Cumhuriyeti'ne yönelttikleri eleştirilerin sorumlusu son elli beş yılın diktatörce davranan siyasal liderleridir. Atatürk'ün Büyük Söylevi'nin sonlarında belirttiği "Bilimin ve teknolojinin son gereklerine göre kurulan devlet"nin nitelikleri cumhu-

riyetle edinilmiştir. Akıl, bilim, ahlâk, adalet, kalkınma, toplumsal yaşamı aydınlatan eşitlik, kadın hakları, siyasette, sanatta, sporda, sağlıkta, çalışmada, yargıda, öbür alanlarda kurtuluş ve kuruluş felsefesinin izleri giderek yitmektedir. Her alanda tam bağımsızlık ilkesiyle özgürlük ve özellikle ulusal egemenlik ödünsüz bağlı kalınacak, yaşamsal değerlerimizdir. İtilerek-kakılarak, özelliklerimizden ve değerlerimizden soyutlanarak, kanla aldıklarımızı vererek ödümlerle ortaklıklara girmek tutsaklıkla birdir. Eşitlikle, onurla, saygınlıkla, kazandıklarımızı ve değerlerimizi elden çıkarmadan, doğal kaynaklarımızla ulusal varlıklarımızı peşkeş çekmeden, yabancı boyunduruğuna girmeden kurulacak birlikteliklerle uygarlık olanaklarından, çağdaşlık gerçeklerinden yararlanmak, güvenlik ve esenlikle yaşamı anlamlı kılmak, insanlığa üstünlük ve öncelik•tanımak herkesin özlemi olmalıdır. “Yaşamda en gerçek yol gösterici bilimdir. Yurtta barış, dünyada barış” özdeyişleri, dostluğun da altın anahtarıdır.

Ulusal varlığımızın, bağımsızlığımızın, yüce onurumuzun kutsal simgesi cumhuriyeti numaracılar, takiyecilerden, aymazlardan, çıkarıcılardan, lâiklik karşıtlarından, tüm düşmanlarından korumak kendini Türk bilen her yurttaşın insanlık ve namus borcudur.

İleri, Sayı 31, Ekim-Kasım-Aralık 2006

Ulusal Savaşım

Yeni yüzyıl, önceki yüzyıldan kalan ulusal ve uluslar arası sorunlarla birlikte kendi çağının sorunlarıyla boğuşmaktadır. İnsanlığın karşı karşıya olduğu güçlüklerin başında açlık, hastalık, savaş ve doğa yıkımları gelirken siyasal bağlamdaki olumsuzlarla haksızlıklar, inanç ve soy ayrılıklarından kaynaklanan karşıtlıklar, varlığını sürdürme çabaları hemen ikinci sırayı almakta, kimi zaman boyutu ve kapsamı nedeniyle öne çıkmaktadır. Geçen yüzyılın başlarındaki Birinci ve İkinci Balkan Savaşlarını izleyen Birinci Dünya Savaşı daha çok milliyetçi akımların, emperyalist açılımların sonucu olarak yıkıma dönüşmüş, siyasal doyumsuzlukların sonucu sayılan İkinci Dünya Savaşı da bir tür kıyım niteliğiyle dünyayı sarsmıştır. İnsan hakları ve demokrasi özleminin birleştirdiği güçlü devletlerin öncülüğünde kurulan Birleşmiş Milletler, soğuk savaş önmeye çalışmışsa da beklenen ortam sağlanamamış, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin dağılmasından sonra bağımsızlık uğraşları ağırlık kazanınca kutuplaşmanın sona erdiği sanılarak ekonomik atılımlara öncelik ve-

rilmiştir. Karmaşık siyasal oluşumların kendi amaçlarına uygun düzen oluşturma girişimleri, Avrupa Birliği'ne uzanan ortaklık ve uyum çalışmaları kimi sorunları çözümlenmiş de kimi yeni sorunların doğmasına da kaynak olmuştur. Özellikle bölgecilik ve din bağı, birleştirici olduğu ölçüde ayrımcı da olmuştur. Avrupa Anayasası'nın hristiyan dinine dayandırılması önerileri sonuca bağlanmış değildir. ABD'nin diktatörlük kıyımlarını ve kitle imha silâhlarını bahane ederek Irak'ı işgali, kuzeyde kürt devletini oluşturmaları, Türkiye'yi bölmeye çalışan terör örgütüne destek vermesi, İsrail yandaşlığıyla özörlü Filistin ikilemi, Büyük Ortadoğu Projesi dayatmaları, Afganistan uygulamaları, dost göründüğü ve stratejik ortak saydığı Türkiye'yi oyalaması yetmiyormuş gibi sözde ermeni soykırımı tasarılarını tehdit aracı gibi kullanması, çok kimsenin olasılık vermediği Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı kazanarak mucize yaratmış Türklerin, Atatürk ilkeleri temelinde gerçekleştirilmiş Türk Devrimi ile edindiği düzeyi yitirmeme özenini bir yaşam andı bilerek korumasının anlam ve önemini doğrulamaktadır. Bu anlayış bir yaşam ilkesi değeriyle sıcaklığını ödünsüz sürdürecektir. Bağımsız yaşamının onur ve erdemini yansıtan soylu bir düşünce, güçlü bir duygu tümlüğünü anlatmaktadır.

Teokratik monarşinin bozukluklarını, kötülüklerini yüzyıllarca dayatmış, yabancılarla işbirliğini başarı saymış, yayılmacı ve sömürgeci dış güçlerin topraklarına yerleşmesine ses çıkarmamak bir yana bu durumu kurtuluş biçiminde önererek halkını aldatıp Ulusal Kurtuluş Savaşı'na karşı çıkmış hancadan-hilâfet karanlığını yaşamış bir ulusun haklarına sahip çıkarak bağımsızlığını, özgürlüğünü, ulusal egemenliğini kazanıp aydınlanma gönencine kavuşması örnek bir insanlık gerçeğidir. Bunu unutarak yitirme olasılıklarını gözardı etmek olanaksızdır. Batılıların silâhla alamadıklarını siyasal ve ekonomik baskılar ve oyunlarla alma çabalarının aracı durumuna düşen kimi sapkınlar türemiş, bilgiçlik taslayan, kitap okumaktan söz eden kimi karşıdevrimciler Atatürk'ü, ilkelerini, dönemini karalayan gerçekdışı anlatımlar, insanlık ve terbiye dışı yaklaşımlarla saldırılarını artıran-

rak cumhuriyetle amaçlanan demokratik yapıyı yıkmaya uğraşmaktadır. Özellikle 1950 sonrasının çoğunluk diktası kalkışmalarının ürünleri ve ardılları, kendi kusurlarını, kötü siyasetçilerin kötü yönetimlerinin sonuçlarını Atatürk ilkelerine ve gerçek Atatürkçülere yükleyerek Türkiye Cumhuriyeti ile Atatürk'ün birbirinden ayrılması olanaksız ve düşünülemez özdeşleşmesini koparıp yıkmak istemektedir. Yurttaşlık bağı yerine din bağına önc geçiren şeriatçı-köktendinci-yeni ümmetçilerle din ekseninde Türk-İslâm senteziyle ırkçılığa kayan sözde milliyetçiler, tarihsel örnekleri, gerçekleri, Türk Ulusu'nun karakterini ve yapısını unutup kendi kıt akıllarının doğrultusunda sonuç almaya yeltenmektedir. Gerçek milliyetçiliği, çağdaş milliyetçiliği en uygun biçimde yansıtan Atatürk milliyetçiliğinin, soyunun özgün değerlerine, iyi geleneklerine, bağımsız yaşama ülküsüne sınıksız bağlı kalarak dostluk, karşılıklı saygı ve güvenle barış içinde yaşama istenci olduğu, başka uluslara da böyle bakan bir anlayış olduğu bilinmelidir. Milliyetçilik tutuculuk, üstünlük, soyutlanma ve saldırganlık değildir. Bağımsızlık, özü ve temel ögesidir. Elbet, tam bağımsızlık!

Günümüzde büyük kesimiyle terör aygıtı durumuna gelmiş medya; kimi üniversitelerin koruyuculuğunu ve destekçiliğini yaptığı karşıdevrimciler; siyasal iktidarın lâik cumhuriyet ve Atatürk karşıtlığıyla yoğun kadrolaşması; Atatürk'ün "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk Ulusu denir" sözündeki anlamın güzelliğini kavrayamamış kimi ayrılıkçı, bölücü, yıkıcılar; değişik alanlarda ve katlarda Atatürkçülükle, cumhuriyetçilikle, milliyetçilikle, yurtseverlikle, insanlıkla, dindarlıkla asla bağdaşmayan sakıncalı tutum ve davranışlar içindeki çıkarıcılar, aymazlar, sapkınlar; bunlara dayanan, bunlardan yararlanan, bunları kullanan yabancılar, Kurtuluş ve Kuruluş yüceliğini karartan iç ve dış düşmanlardır. Amaçları Türkiye Cumhuriyeti'ni anayasal niteliklerinden yoksun kılıp uydu durumuna düşürmek, ulusal ilkelerin dışında ve onlara aldırmadan kendi inanç ve etnik güdülleriyle yaşamaktır. Bu yıkım oyununa tüm gücüyle karşı çıkarak ulusal varlığını özgün nitelikle-

riyle korumak, ulusal bağımsızlığını sonsuza değin sürdürmek, çağdaşlığın ve uygarlığın olanaklarıyla donanıp özgür, mutlu yaşamak ve yaşatmak kendini bu ulusun, bu toprakların insanı bilen, bu değerlerle yaraşır olan herkesin borcu ve görevidir. Bu nedenle Ulusal Savaşım (Millî Mücadele) sürmektedir, sürmelidir, sürcektir. Bu soylu savaşımı gölgeleyen, hepsi en çağdaş Atatürk ilkelerinin dışına çıkarak, bu anlamlı ilkeleri yozlaştırarak sakıncalı amaçlar güden, Atatürk'ün gösterdiği yönden, çizdiği yoldan ayrılan karışık ve karanlık kişilerin uğraşı kargaşa ve bozgunculuktur. Sapmadır, sapkınlıktır.

Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı başarıya ulaştıran ulusal savaşım, müdafaa-i hukuk ruhu ve kuva-yı millîye ateşiyle yoğrulmuş bir istençtir. Gününün tüm olumsuz koşullarına, ortamın elverişsizliğine, olanakların yoksunluğuna, yönetimin işbirlikçiliğine, idam fetvasının ihanetlere ve isyanlara karşın zaferle sonuçlanması, ölüm-kalım olgusunun “yoktan varetme”ye dönüşmesi insanlık için umut ışığı sayılmıştır. Tutsak uluslar için en belirgin örnek oluşturmuştur. Dincilerle sarmaş dolaş eski faşistlerle yeni liberal sözde demokratların kötülemeye çalıştığı dönem, altın kuşağın yarattığı en görkemli dönemdir. Kimilerinin açık karşıtlığını, kişisel kusurlarını, zamanın kaçınılması güç ekonomik buhranıyla savaş kıvılcımlarını, Osmanlı bağımlılarının engellemelerini, köktendincilerin karıştırıcılıklarını gözdardı edip suçlamak tam bir bağnazlıktır. Serbest Fırka'nın kendini kapatmasını bile sapkınca yorumlar, gerçekdışı anlatımlarla “irtica” nedeninden soyutlamaya çalışanlar tarihi karartmaktadırlar. Bugünün olumsuzluklarını bırakıp kuruluş dönemini lekelemeye uğraşmak düşüklüğün ne ölçülere vardığını ortaya koymaktadır. Atatürk'ün Büyük Söylevi'ndeki gerçekleri tersine çevirmek, “resmî ideoloji” niteliğiyle katılmadıkları doğallığı ve uygunluğu suçlamak, sözde demokrat ve sözde araştırmacının bilinen tutarsızlığıdır.

Siyasal amaçlı oyunlar, özellikle iktidarlar desteğindeki karşıtlıklar, kalkışmalar, tehlikenin gülünüp geçilmesine engeldir. Demokrat Parti Genel Başkanı Adnan Menderes de Vicdan ve Toplanma Hür-

riyetini Koruma Yasası (6187 no.lu) için yaptığı konuşmada “Bu memlekette elbette mürteci vardır. Halifeliği canlandırmak, saltanatı geri getirmek hülya ve tasavvurları hâlâ birtakım hayalperestlerin kafalarında kavak yelleri gibi esmektedir” diyerek yasalaşmayı sağlamış ama 29.11.1955 günlü Demokrat Parti TBMM Grubu toplantısında “Şahsım adına ve kendim için sizden itimat oyu istiyorum. Benim sizin karşınızda diktatör olmama ihtimal var mıdır? Siz grup olarak her şeye kadirsiniz. İsterseniz hilâfeti bile getirebilirsiniz!” sözleriyle kötü bir çığır açmıştır. Bugün, Genclik Kurumu Başkanı’nın Washington’daki Türklerle yaptığı görüşmede geçen “...rüyalarını kâbusa çevirmek” sözü, önceki bölümleriyle önemsenmeli ama bunun silâhlı kuvvetlerimizin bir Atatürk Ocağı olarak yalnız başına değil ulusla bütünleşerek ulusal savaşım biçiminde gerçekleşebileceği unutulmamalıdır.

Ulusal savaşım, savaşla sınırlı değildir. Onu da içeren bir kapsamı vardır. Savaş sonrasının sorunlarının çözümünde de aynı istenç, yaratıcı gücün kaynağıdır. Ulusal Kurtuluş Savaşı’ndan sonra siyasal ve ekonomik savaşların süreceği sözüyle 17 Şubat 1923 İzmir İktisat Kongresi’ndeki açıklamaları Atatürk’ün çağdaş gelişmeleri ulusal birlikle edinme özenini kanıtlamaktadır. Lozan Barış Antlaşması görüşmeleri de bir savaşımıdır. Siyasal bağlamda bir kurtuluş savaşımıdır. Cumhuriyetle birlikte başlayan aydınlanma ve uygarlık atılımları, birbirini izleyen devrimler, anlayıştan kurallara, ilkelerden kurumlara uzanan bir çağdaşlaşma savaşımıdır. Hukuksallık, ekonomik güç kazanma savaşımı günümüzde de sürmektedir. Lâik Atatürk Cumhuriyeti’ne yönelen karşıtıllıkları önleyip giderecek bağımsızlık ve özgürlük savaşımı, gerçek demokrasi savaşımı iç ve dış dayatmalara karşı sürecektir. Bu savaşımın korumaya çalıştığı değerler ve ulusal yapımız, varlığımızın özeti ve simgesidir. Sonuç alacak güç, insanlık ve yurttaşlık yükümlülüklerinin bilincinde gerçek yurtseverlik, gerçek Atatürkçülük, gerçek milliyetçilik, gerçek demokratlık, gerçek hukuka bağlılık, gerçek saygı, sevgi ve güvenle, ödünsüz devrimcilikle yaşama geçer. Özveri, çalışkanlık, ahlâk, inanç, istek ve birlik-

telik savaşımın koşuludur. Dayanışmadan yoksun, birbirine karşı barış yerinc kavgayı yeğleyen insanlarla savaşım da, savaş da yitirilir. Yıpratma ve yıkma çabaları bu nedenle birbirine eklenmektedir.

Avrupa Birliği'nin dayatmaları, ABD'nin baskıları, yeni projeleri, uygulamaları, oyalama-aldatma ve tüm askerî ve siyasal oyunları, dost bildiğimiz kimi ülkelerin tutumları, kimi komşularımızın yaklaşım bozuklukları, iktidarın amaçladığı düzen, eğitimden ekonomiyeye, özelleştirmeden petrole, kimlik tartışmalarından inanç sömürüsüne değin tüm olumsuzlukları, suskunluk, tepkisizlik, yazgıcılık, çıkarıcılık, şakşakçılık... her şey gözetilmeli, Atatürk'ün kutsal armağanı ve emaneti Türkiye Cumhuriyeti her zaman, her koşulda, her durumda korunmalı, daha güçlü ve daha iyi kılınması için ulusal savaşım sürdürülmelidir. Sorumluluk onurdur. Tembellikle, çıkar gözeterek, kimi beklentiler ve partizanlıkla "adamlık" niteliklerini yitirenler hiçbir savaşım veremezler. Yüreklere yetmez, beyinleri çalışmaz. Türkiye sevgisi, ulus saygısı, ilkel ve tutarlı davranma özünü, insanlık duyarlığı, kimlik ve kişilik anlayışımız ulusal savaşım ateşimizdir. İlerici ve demokrat görünmek özentisiyle, gösterilerle, büyülenme ve yaranma çabalarıyla, aşağılık duygularıyla varlık nedenlerimize, yaşam felsefemize karşı çıkanlara örnek davranışlarla yanıt vermeliyiz. Tam bağımsızlığımızdan, özgürlüğümüzden, ulusal egemenlik ilkemizden ödün vermeden tüm değerlerimizi, kaynaklarımızı koruma çabamızı artırmalıyız. Atatürk'e yaraşır yurttaşlar olmak özenimizi ulusal bilincimizle güçlendirmeliyiz. Tüm kötülere, tüm kötülöklere, kaynaklarımızla varlıklarımızı satmaya kalkışanlara, satılmışlara, sapkınlara, soygunculara, yağmacılara, kaçakçılara, diktacılara, yalancılara, partizanlara, rüşvetçilere, soysuzlara, ah-lâksızlara, ikiyüzlöclere, Türk Devrimi düşmanlarına, düşünce, inanç, insan hakları ve demokrasi sömürücülerine, ayrılıkçılara, bölücü ve yıkıcılara, mandacılara, numaracılara, kışkırtıcı ve destekçilerine karşı ulusal savaşım. Yılmadan, yorulmadan, duraksamadan. Eşsiz önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ü örnek alarak.

Atatürk İlkeleri ve Anayasa

Yayılmacı ve sömürgeci dış güçlerle işbirlikçisi Padişah-Halife düzenine karşı müdafaa-i hukuk ruhu ve kuva-yı milliye atışıyle tam bağımsızlığı, özgürlüğü, ulusal egemenliği, Türkiye aydınlanmasını amaçlayan Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı kazanan Türkiye Büyük Millet Meclisi Orduları'nın öncülüğünde yalnız teokratik monarşi yıkılmamış, Türk Ulusu'nun yaradılışına, yapısına ve ırasına en uygun yönetim biçimi olan cumhuriyet kurulmuştur. Hukuk yolları izlenerek gerçekleştirilen, isyanları, ihanetleri, yoksunlukları göğüsleyerek yoktan varolma sayılan ölüm-kalım savaşı, bağımsızlık ülküsünün tarihsel yansımasının en yenisidir. Mustafa Kemal Atatürk ve arkadaşlarının Türk Mucizesi olarak adlandırılan örnek başarıları tutsak ulusları yüreklendirmiş, 20. yüzyılın aydınlık koşusu hızlanmıştır.

Atatürk, evrensel ilkeleri ulusallaştırarak Türkiye'mizin çağdaşlık ve uygarlık yolunda ilerlemesini sağlayacak tüm atılımları başlatmış, evrelerini ve aşamalarını izlemiş, askerlikten siyasete,

eğitimden ekonomiye, sanattan spora her alanda akıl ve bilimin gereklerini edinmemiz için uğraş vermiştir. Değişik konulardaki özdeyiş nitelikli sözleri bizi yarınlara çıkaracak yolların ışığıdır. Yeniden yapılanmanın kapsamlı çabaları, Atatürk'ün yeteneğine, bilgisine ve istencine dayanmakta, ondan kaynaklanmaktadır. Alınan olumlu sonuçlar Türkiye'nin saygınlığını ve onurunu artıran kazanımlardır. Atatürk hiçbir ürünü, kazanımı kendine maletmediğinden gerçekleştirilen atılımlarının hepsine Türk Devrimi denilmektedir. Temeli, Atatürk'ün düşünce ve öngörülerini dizini olan Atatürk ilkeleridir. Her alanda Türkiye'yi Türkiye yapan, kendi kendini yenileyen, Türkiye'ye özgü yaşamsal ilkelerdir. Kurtuluş ve Kurtuluş felsefesini, sonsuza değin bağımsız yaşama tutkusunu yansıtan ilkeler birer insanlık açılımıdır. Ulusal varlığımızın en güçlü, en sağlıklı dayanağı olduğundan köktendinciler, ayrılıkçılar, bölücü ve yıkıcılarla yeni Sevr'ciler, numaracı cumhuriyetçiler tarafından yıkılmak istenmektedir. Atatürk ilkeleri yalnız CHP'nin simgesi altıok'la sınırlı değildir. Atatürk'ün ulus ve ülke yararına düşüncelerini açıklayan sözleri, buyrukları, öngörülerini hepsi birer altın oktur. 20. 1. 1921 günlü, 85 no.lu TBMM Anayasası'nda 29. 10.1923 günlü, 364 no.lu Yasa değişikliğiyle cumhuriyeti ilan ettikten sonra 20.4.1924 günlü, 491 no.lu ilk Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nı kazandıran Atatürk'ün aramızdan ayrılmasından önce 5.2.1937 günlü, 3115 no.lu Yasa ile gerçekleştirdiği Anayasa değişikliğinde 2. maddeye alınan cumhuriyetçi, milliyetçi, halkçı, devletçi, lâik ve devrimci ilkeleriyle devlet dilinin Türkçe olduğu vurgulanması çağı değiştiren ülkemizin çağdaş uygarlık düzeyi üstüne çıkma creğinin somutlaşması olmuştur. Günümüz Anayasası'nın 81. ve 103. maddelerindeki andlarda geçen “..Atatürk ilke ve inkılâplarına..” deyişinin “Türk Devrimi ve Atatürk ilkelerine..” olması gerekir.

Türkiye Cumhuriyeti Atatürk'ün cumhuriyetidir. Atatürk cumhuriyetidir. Yurdu kurtarıp devleti kuran en büyük Türk'ün duygu ve düşünceleriyle kuruluş belgesinin yazılmış bulunması, O'nun il-

kelerini yaşama geçirmeye çalışması, O'nun sözlerine yollama yapması çok doğal, hattâ zorunludur. İsmet İnönü'nün 21 Kasım 1938 günlü Ulus'a Beyannamesi'nde açıkladığı .. "İnsanlık idealinin âşık ve mümtaz siması eşsiz kahraman Atatürk.."le hepimizin övünmekte, kıvanç ve onur duymaktayız. Atatürk'ün insanlık, yurttaşlık, bağımsızlık, özgürlük, ulusal egemenlik, lâiklik, devrimcilik, cumhuriyetçilik, milliyetçilik, halkçılık, devletçilik, dostluk, bilimsellik, sanatseverlik, adalet, ahlâk, eğitim vd. hangi ilkesinin kime, ne zararı olmuştur. İlkelerle uyulsaydı, ilkeler gerektiği biçimde uygulanıyorsa şimdi çektiğimiz sıkıntıların çoğunu yaşamazdık. Hukuk devletini, demokrasiyi amaçlayan cumhuriyeti kötü yönetimle yakınılır duruma düşürmüşlerse, hukuk devletini hukuksuzların ortamı yapmışlarsa, halkçı devleti amaçlayan devletçiliği devletçi halk biçiminde uygulayıp günün koşullarına göre yenilememişlerse, öbür ilkelerini de yozlaştırmış, soyutlaştırmış, sömürmüş ya da kötüye kullanmışlarsa Atatürk'ün ve ilkelerinin ne kusuru vardır?

Atatürk ilkeleri, Türk Devrimi'nin açılım yollarıdır. En büyük Türk Devrimi olarak nitelediği cumhuriyetin temelini Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü olarak açıkladığı 29 Ekim 1933 Söylevi O'nun soylu ve örnek yaklaşımlarının güzel anlatımlarından biridir. Atatürk bizim için bağımsızlık, özgürlük, egemenlik, aydınlanma, insanlık, dostluk, kardeşlik, barış, ahlâk, adalet yüceliş ve yükseliş demektir. O bizim her şeyimizdir. Türkiyemizin doğal ve tarihsel tüm varlıklarının ve değerlerinin özeti ve simgesi, Türkiye'mizle özdeşleşerek kurumlaşan ilkeler anıtıdır. Türkiye Atatürk'tür, Atatürk Türkiye'dir.

İlkelerinin devletin temelini oluşturması Anayasa'da anılmasını gerekli ve yararlı kılmaktadır Anayasa, ulusal yaşam andıdır. Devletin kuruluş belgesidir. Kurucusunun ve ilkelerinin anılmasının hiçbir sakıncası bulunmadığı gibi Anayasa'yı bu ilkelerden arındırıp her tür sakıncalı girişime açık koyacak boşluklara yer vermenin de hiçbir bilimsel dayanağı yoktur. Kaldığı, değiştirilmesi önerilemez ilk üç madde bulunmakta, milletvekili ve cumhurbaşkanı andları ile

58,68/4,134 ve 174. maddeler TBMM'nin yetki alanında kalmaktadır. Anayasa'nın ruhu, doğrultusu-amacı önemlidir. Milletvekili andındaki açıklığa karşın lâikliğe karşı verilen kavga dincilerin ne ölçüde içtenlikli olduklarının (!) kanıtıdır. Ulusal hukukun kaynağı olan Anayasa, öbür hukuk metinlerine göre ulusal yapıyı daha özel, daha belirgin biçimde somutlaştırmaya çalışır, nitelendirir ve yaşama geçmesini öngörür. Bunca olumsuz belirtilere karşın lâik rejime yönelik tehlikeye “vehim (kuruntu)” diyen iktidar şakşakçıları, karışık ve karanlık kimseler var. “Atatürk ilkelerinin içeriği hukuken belirsiz, ideolojik tutuma elverişli” diyecek ölçüde bu konuda bilgisizliği ve saptırma amacı sırtan eski hükümlüler, milliyetçilikle ırkçılığı birbirine karıştıranlar var. İlke, kurallarla yaşama geçirilir, hukuksal içerik verilir. İdeoloji bağımsız ve özgür Türkiye'dir. Neresi sakıncalı ki dogma sanıp kötülüyorlar? Tümüyle benimseyip özüksense kimse bize erişemezdi. Atatürk ilkeleri, Anayasa'yı görkemli kılmaktadır. Anayasa'nın ruhudur. Kanımca Atatürk ilkeleri en iyi Anayasa'dır. Elbet devletin lâiklik, demokratlık, sosyal adalet gibi ideolojileri, ilkesi olur. Siyasal partiler devleti yönetme yarışına katılan kuruluşlardır. Devletin ideolojisini onlar saptamazlar, saptanmış devlet ideolojisini gerçekleştirmeye, daha gerçekçi, daha yararlı kılmaya çalışırlar. Anayasa'yı daha anlamlı, daha güçlü kılan ilkeleri korumak her yurttaşın görevidir. Anayasa'nın 174. maddesindeki sekiz Devrim Yasası'nı anımsamak yeter.

Atatürk'ün benimsediği çağdaş milliyetçilik anlayışına yollama yapan Anayasa'nın Başlangıç'ında Atatürk ilkelerinin içerikleri ad verilmeden anılmaktadır. Öncelikle belirtmek gerekir ki ümmet toplumundan ulus düzeyine, padişah kulu-kölesi olmaktan devletin sahibi yurttaşlığa yükselmeyi Atatürk'e borçluyuz. Ulus yapısı Atatürk'ün önde gelen ilkelerinden biridir. Ulusal egemenlik de böyledir. Atatürk'ün ulusal egemenliğe verdiği önemi bilmemek ayırmazlıktır. Atatürk ilkelerinin içeriklerini ayrıntılı biçimde açıklayan, değerlerine değinen yüzlerce yazı ve kitap vardır. Bunları anlamamak ya da anlamazlıktan gelmek, ilkelere karşı olmak kimse-

ye bir şey kazandırmaz, yitirtir. Devrimlerin, uygarlığın, lâikliğin, ülke tümlüğünün, ulus birliğinin ödünsüz korunmasının kime zararı vardır? Günümüzde çok şey bozuldu. Demokrasi, demokrasi sömürüsüyle bitiriliyor. Şeriatçı-tarikatlara hizmet eden nitelikli adam olur mu ki bilim adamı olsun? Milletvekili ya da Bakan olmak için siyasete atılıp liderine yaranma, yanaşma çabasına düşen, geçmişine ihanet eden, ikiyezölü, dönek, niteliksiz ve kişiliksiz çok kimseye rastlanmıştır. Küçölmeye, aşğıılanmaya katlananlar, kullanılmayı ve onursuzluğu içlerine sindirenler her zaman çıkabilir. Hezcyan, terane, saçma sayılacak konuşmaları demokrasi ve bilimsellik savıyla destekleyen yandaşları her katta olabilir. Bizim ayırım gözetmememize karşın kendilerini “azınlık”tan saydırmaya çalışanlar kargaşayı kışkırtıp yaygınlaştırmak, devletin teklüğünü yıkmak isteyebilir. Her durumda Atatürk ilkeleri esin kaynağı sayılacaktır. Atatürk’ün Büyük Söylevi, özellikle Gençliğe Seslenişi, Bursa Konuşması unutulacak mıdır? Bunlar anayasa değğinde değil midir? 1924’ün renksiz (!) Anayasası’nda Türk Milleti (2), Türkiye Cumhuriyeti (1), Türk-Türkler (16), Türk Devleti (1), Türk Cumhuriyeti (1), Türkçe (2) kez yazılıdır. Devlet kurucusu sağ ve varlığı güvence sayıldığından o zaman ilkelerin tümünün geçmesi gereksizdi. Kaldıki 1924’den sonraki yıllarda açıklanan ve uygulanan ilkeler günümüzdeki ölçüde belirgin değildi.

1923 Anayasası’nın 1. maddesinin ikinci tümcesinde “Türkiye Devletinin Hükümet biçimi Cumhuriyettir” denilmektedir.

1924 Anayasası’nın 1. maddesi “Türkiye Devleti bir Cumhuriyettir” biçimindedir. Yukarda ayraç içinde belirtilen sayılarda yer verdiği kavramların hepsi cumhuriyetin kazanımlarıdır. 1937 Anayasa değışikliyle 2. maddede yer alan Atatürk ilkeleri dışındaki yapılanma, kurumlaşma, hepsi Atatürk ve arkadaşlarının katkılarıdır.

1961 Anayasası’nın Başlangıç’ından “Türk Milliyetçiliğinden hız ve ilham alarak” (Prğf.3), “Yurtta Sulh Cihanda Sulh ilkesi” ve Millî Mücadele ruhu”, “..millet egemenliği..” deyişleri, “Atatürk Devrimlerine bağlılığın tam şuuruna sahip olarak..” deyişleri yanında

günümüz Anayasası'nın aynı 1. ve 3. maddesiyle daha kısa 2. maddesi bulunmaktaydı. 1924 Anayasası'nın 102. maddesinin dördüncü fıkrasında 1. maddedeki cumhuriyet biçiminin değiştirilmesinin önerilmesinin yasaklanması gibi 1961 Anayasası'nın 9. maddesi de aynı yasağı benimsemiştir.

1982 Anayasası'nın değiştirilen Başlangıç'ında " Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu, ölümsüz önder ve eşsiz kahraman Atatürk'ün belirlediği milliyetçilik anlayışı ve O'nun inkılâp ve ilkeleri doğrultusunda" (Prgf. 1), "..çağdaş medeniyet düzeyine ulaşma azmi yönünde" (Prgf.2), "..egemenliğin kayıtsız şartsız Türk Milletine ait olduğu.." (Prgf.3), "..Atatürk milliyetçiliği, ilke ve inkılâpları ve medeniyetçiliğinin.." (Prgf.5), "..Yurtta sulh, cihanda sulh arzu ve inancı.." (Prgf.7) açıklıkları yanında 2. maddesinde "Atatürk milliyetçiliğine bağlı.." sözleri bulunmaktadır. Anayasa'nın 3. maddesi Atatürk özlüklerini ve gerçeklerini sıralamakta, ayrıca 42/3., 58., 68/4., 81., 103., 134. ve 174. maddelerde Atatürk adıyla birlikte kimi ilkeleri, önem verdiği Devrim Yasaları yer almaktadır.

Anayasa'nın 4. maddesi, 1. maddesindeki cumhuriyet biçiminin, 2. maddesindeki cumhuriyetin niteliklerinin, 3. maddesindeki olguların değiştirilmesinin önerilmesini bile yasakladığına göre Başlangıç ile yukarıda belirttiğimiz maddelerde, özellikle 174. maddede yapılacak değişikliklerle amaçlanan daha çok hukuksallık değil, daha çok hukuk dışılığına kapı açmaktır. Bugün yürürlükteki kurallara karşın olanlar ortada iken bunlar kaldırılınca olanları kestirmek için kâhin olmak gerekmez. Kimileri de "Acelesi ne?" diyor. Demekki zamanla büsbütün kaldırmaya kararlılar. Siyasal göstericiler sahnede. Kimlerle hazırlık yapıldığı bilinmekte, hepsi tanınmaktadır. Siyasal yandaşlara değil, gerçek anayasa hukukçularına yepyeni bir Anayasa hazırlatmak varken "Gelenin gideni aratması" sözünü anımsatırcasına bugün beğenilmeyen Anayasa'yı da aratacak yeni kurallara kimse katlanamaz. Çoğunluk her şey, herşeyi yetkili demek değildir. Anayasa iktidarın değil, yalnız TBMM'nin değil, tüm ulusun malıdır. Şimdi yapılan açıklamalara, hazırlık çalışma-

larına kimlerin destek verdiğiine bakınca ürpermemek olanaksız. Nabza göre şerbet veren, parayı verene ve aldığı paraya göre düşünce yazıp rapor düzenleyen, işsahibinin beğenisini kazanmak için onu okşayacak biçimde konuşup dilekçeler hazırlayan, liderine yaranmak ve yerini pekiştirmek için kişiliğini gölgeleyip meslek onurunu hiçe sayan çok kimse görülmüştür. Atatürk, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın rengi, hem de en güzel rengidir. O ve ilkele-ri olmasa Anayasa'nın kupkuru bir projeden, ruhsuz bir metinden ayrı yanı olamazdı. Bilgiçlik taslayarak, bilimsellikten söz ederek, daha iyi olacağını yincleyerek Atatürksüz Anayasa önermek, Atatürk'ü unutturmanın, Atatürk karşıtlığını egemen kılmanın, Türkiye'yi dinci karanlıklara sürüklemenin yollarından biridir. Yapılanları, olanları gözetmek bu kanının doğruluğunu göstermeye yeter. Ulusal onurun simgesi Anayasa bir partinin yaz-boz tahtası olamaz.

1961 Anayasası'nın kötü bir kopyası durumundaki 1982 Anayasası'nın en anlamlı, en uygun kuralları Atatürk'ün adının geçtiği, Atatürk ilkelerine yollama yapılan kurallarla Atatürk'ün yazdığı ve yazdırdığı önceki anayasalardan alınan kurumlardır.

Biçim ve içerik yönünden başta hukukçular, ilgilenecekler için örnek, yeni bir Anayasa taslağı hazırlamak üzere Türkiye Barolar Birliği'nin çağrısı üzerine katıldığım anayasa hukukçuları kurulunda 2000-2001 yıllarında bir-iki kez rastladığım Zafer Üskül'ün yeni söylemlerini siyasal nedenlerle yaptığı açık. Barolar Birliği'nin hazırlattığı taslağın Başlangıç bölümüyle Anayasa Mahkemesi'ne ilişkin kurallarını ben yazdım. Ankara toplantısında kabûl edilen Anayasa Mahkemesi'ne ilişkin kuralları benim katılmadığım İzmir toplantısında metinden çıkarıp Kaboğlu'nun yazdığı kuralları aldıklarını Birlik Başkanı'nın taslağı kamuoyuna sunan basın toplantısında öğrenince hemen karşı çıktım. Ayrıca, o sırada Başkanlığını yaptığım Türk Hukuk Kurumu Yönetim Kurulu kararıyla Türkiye Barolar Birliği'ne taslağın katılmadığımız bölümle-ri-ri-ri beliren bir yazı gönderdim. Çoğunluk, günün gereklerine göre salt hukuksal bir düzenleme yapmaya çalıştı. Katılmadığı kurallar

ATATÜRK BAYRAĞI

nedeniyle profcsörlerden biri de taslaktan imzasını çekti. Şimdi siyasal söylemlerle bir tür gösteri yapılıyor. Siyasal amaçlara hukuk araç kılınıyor, üstelik geriye gidercek ve gericilere yol açarak. Çoğunu yakından tanıdığım kurul üyeleri karşısında Üskül bugünkü gibi yersiz ve gercksiz bir söylemc kalkışamazdı.

İleri, Sayı 34, Temmuz-Ağustos-Eylül 2007

Sözcü ve Gözlem Yazıları

Devrim Yasalarının Korunması

1982 Anayasası nasıl 1961 Anayasası'nı aratmışsa, iktidar partisinin hazırlattığı duyulan renksiz anayasa da beğenmediğimiz 1982 Anayasası'nı aratacağa benzemektedir. Belirtiler olumsuzdur. 1923 değişikliğiyle demokrasiyi amaçlayan cumhuriyeti en büyük Türk Devrimi olarak benimseyen 1924 Anayasası 102. maddesiyle cumhuriyeti güvenceye almıştı. Dünyanın beğenisini toplayan cumhuriyetin ilânı, yıkılıp atılan önceki yapıya, günün ortam, koşul ve olanaklarına karşın gerçek bir atılım, tutsak uluslara örnek olan Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın ereğinin gerçekleşmesi olarak karşılanmıştı. Karşı devrim çabalarının özellikle 1950'den sonraki siyasal ödünlere gelişmesi gözetilerek 1961 Anayasası'nın 9. maddesiyle cumhuriyet için getirilen güvence, 153. maddesiyle de Devrim Yasaları için getirilmişti.

Lâik Atatürk Cumhuriyeti'ni sonsuza değin bağımsız yaşatmak için her alandaki girişim, Türk Devrimi'nin Atatürk ilkeleri temelinde açılımı ve atılımı idi. Ancak genelden Devrim Yasaları

adıyla 3 Mart 1924 yasaları anılmaktaydı. Bunlardan 429 no.lu “Şer'iyye ve Evkaf ve Erkân-ı Harbiye Vekâletlerinin Kaldırılmasına İlişkin” zamanın Siirt Milletvekili Halil Hulki Efendi ile elli arkadaşının teklifi, 431 no.lu “Halifelîğin Kaldırılmasına ve Osmanlı Hanedanının Türkiye Cumhuriyeti Toprakları Dışına Çıkarılmasına İlişkin” Urfa Milletvekili Şeyh Saffet Efendi (Prof. Dr. Suut Kemal Yetkin'in babası) ile elliüç arkadaşının teklifi tarihimizdeki onurlu yerini almış, uygulanmakla gündemden kalkmıştır. Süregelen eğitim-öğretim olgusu ve yaşamın her bölümünü etkileyecek öbür yasalar yürürlüğüyle özel önem taşıdıklarından anayasal korumaya alınmışlardır. 1982 Anayasası'nın 4. maddesiyle devlet biçimi cumhuriyet, cumhuriyetin nitelikleri, başkent, bayrak, İstiklâl Marşı, resmî dil Türkçe ve cumhuriyetin nitelikleriyle devletin ülkesi ve ulusuyla bölünmez bütünlüğünün korunması için getirilen güvencenin yanında Devrim Yasaları için de 174. maddeyle koruma sağlanmıştır. Lâik Cumhuriyet, Türkiye ve Atatürk karşıtları değişik yalanları, yaygaraları yanında Anayasa'nın 4. maddesinin değiştirilmesiyle onun güvenceye aldığı anayasal-ulusal değerlerin de değiştirileceğini sanmakta ve savlamaktadır. Bu, ağır bir yanılgıdır. Değiştirmenin önerilmesi yasaklanan kural asla değiştirilemez. Böyle bir girişim Anayasa Mahkemesi'nin cumhuriyeti biçim yönünden değiştirme olacağından denetim alanına girer.

Türk toplumunu çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkarma ve Türkiye Cumhuriyeti'nin lâiklik niteliğini koruma amacı güden, ilk sırada 3.3.1924 günlü, 430 no.lu, Manisa Milletvekili Vâsıf Bey ve elli yedi arkadaşının önerdiği “Tevhid-i Tedrisat (Öğrenim Birliği) Kanunu” bulunan sekiz yasanın Anayasa'ya aykırı olduğu biçiminde yorumlanıp anlaşılamayacağını öngören 174. maddenin koruması, Anayasa'ya aykırılıkları savında bulunulamayacağı, Anayasa Mahkemesi'nin denetimine sunulamayacağı demektir. Bu, yarım bu korumadır. Yasama organı her zaman değiştirebilecek, isterse yürürlükten kaldırabilecektir. Nitekim 4. sıradaki

Medenî Yasa böyle olmuştur. Öbür yasaların uygulanmasında da özen gösterilmemektedir. 174. maddenin de 4. madde kapsamına alınması düşünülmeli, tartışılmalıdır.

Sözcü, 23 Ağustos 2007

Cici Demokrasi

Şimdiye kadar denenen yönetim biçimlerinin en iyisi, en az kötüsü olarak nitelenen ve çoğulcu, katılımcı, kurullar ve kurumlar düzeni olarak anlatılan demokrasi son yıllarda kuralızsızlık biçiminde savunulmaya başlandı. Demokrasiden yana olduklarını ileri sürerek demokrat geçinenlerden çoğunun temel öge hukuku yadsıyarak ölçsüzlük sözcüsü kesildiği izlenmektedir. Demokrasi bir disiplin, bir öğretilerdir. Soy ve inanç sömürüsüyle, siyaset adı altında her tür oyun ve düzen ustalığıyla, ahlâk ve adalet tanımayan gelişigüzellikle, çelişkilere, aykırılıklara, sakıncalara, suçlara açık anlayış ve uygulamayla giderek yozlaşan demokrasi köktendincilerin, azınlıkçıların, ağlama duvarlarından korku duvarları kuruntularına düşen medya militanlarının-tetikçilerinin, dönemlerin ve sapkınların aracına dönüştürülmüştür.

Kemikleşmeden ötede çelikleşmiş biçimde katı-sert işbirlikçi, dinci yönetimden cumhuriyetle demokrasiye geçişin değerini bilmeyen nankör aydınlar ortamı bulandırmaktadır. Cumhuriyet

olmasaydı, emperyalistlerin saldırısına uğrayan ülkemizin tüm kaynakları ve değerleri yabancıların eline geçeceği gibi insanımıza yaşam hakkı tanınmayacaktı. Mütareke basınının yazıları ile o zamanki yabancı basının açıklamaları bu gerçeği göstermektedir. Tam bağımsızlığın yerine manda ya da sömürge düzeni; özgürlüğün yerine tutsaklık; ulusal egemenliğin yerine Şeyhülislâm fetvası, Padişah fermanı; lâikliğin yerine şeriat; aklın yerine inanç; bilimin yerine din; gerçeğin yerine varsayım; cami yerine kilise ve sinagog; Ayşe'nin yerine Alis, Ahmet'in yerine Alon; ulusun yerine ümmet; yurttaşın yerine bende; üniversite yerine darülfünun; okul yerine medrese; yargıç yerine kadı olacak, çok hukuklulukla çağdışı giyim, ilkel yaşam, uygarlıktan uzaklık ve yalnızlık ağır basacak, din ve mezhep kavgalarıyla savaş karanlığı koyulaşacaktı. Mustafa Kemal Atatürk'ün "Türkiye Cumhuriyeti"ni kuran Türkiye halkına Türk Ulusu denir" sözüyle açıklanan en çağdaş gerçek hepimizi devletin, devletin(!) kulu-kölesi iken tam eşitlikle devletin sahibi kıldı. Yabancıların kışkırtması ve medya mafyasının körükçülüğü ile "Eşitlik istiyoruz" diyen etnik azınlıkçı bölücülerle, "Demokrasinin gereğini istiyoruz" diyen dinciler cumhuriyet olmasaydı ne olacaklarını düşünmüyorlar. Çok dilli, çok dinli, çok ırklı, çok hukuklu toplumdaki ulus olmaya yükselmenin kıvancını duyacak yerde, "İnanıyorum o halde varım" demekten "Düşünüyorum o halde varım" çizgisine taşıyan 1923 Devrimi'ne hınç duyuyorlar. Uzak-yakın çevrelerine bakmıyorlar. Yok'tan var'edilmeyi kavrayamıyorlar. İyi değerlendiremiyorlar. Atatürk'ü olmayan ulusların, sözde cumhuriyet adını taşıyan devletlerin durumunu görmüyorlar. Nereden nereye, hangi koşullarda geldiğimizin, dökülen kanların ayırıcılığına değiller. Okumuyor, okuduklarını anlamıyorlar. Tarih bilgisinden ve yurttaşlık bilincinden yoksunlar.

Dünyadaki 54-55 müslüman çoğunluklu ülkedeki cami toplamından fazlası Türkiye'de. Kime cami, namaz, oruç, Hac, zekât, kelime-i şahadet getirmek, Kur'an okumak yasaklandı? Kimin Atatürk kadar din bilgisi ve saygısı var? Şimdi demokrasi masalıyla

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

her tür kötölük, boşluk ve bozukluk savunulup geçerli kılınmaya çalışılıyor. Eğitimsiz, bilgisiz, niteliksiz kimseleri egemen kılan değil, nitelikli yurttaşları etkin kılan bir düzendir demokrasi. Din siyasallaşırsa demokrasi dinselleşir, o da dinsizliğe açık dinokrasi olur. Gerçek demokrasiyi tüm çağdaş nitelikleriyle edinme çabası yerine büsbütün civıtp cici demokrasiye dönüştürmekten kaçınalım.

Sözcü, 27 Ağustos 2007

Dayatmalar

Dinci-işbirlikçi Osmanlı yönetiminin özellikle yıkılış sürecinde ülkemizi batılıların sömürgesi durumuna düşürmesi, Mondoras Ateşkesi ve Sevr Antlaşması'yla katlanılması olanaksız dayatmaları gündeme getirmişti. Muharrem Kararnamesi'yle elkonulan gelirler, kapitülasyonlarla tanınan ayrıcalıklar, işgale varan saldırılarla genişlemiş, bağımsızlık yok olmuştu. Yoktan varolma sayılacak ölüm-kalım direnmesi Müdafaa-i Hukuk ruhu ve Kuva-yı Milliye ateşiyle başarılan Ulusal Kurtuluş Savaşı adıyla tarihteki örnek yerini almıştır. Böylece kırılan, Lozan Barış Antlaşması ve Cumhuriyetin ilânı ile büsbütün tersyüz edilen Batı etiketli emperyalizm, silâhla alamadığını siyasetle almak için uğraşlarını yoğunlaştırmıştır.

Kimi anlaşmalar, “yardım” adlı sokulmalar zamanla kuşatmaya ve çöktirmeye dönüşmüştür. Dostluklar sözde kalmış, siyasal iktidarların beceriksizliği, korkaklığı ve yetersizliği nedeniyle gözdağları ve baskılar artmıştır. Mustafa Kemal ve arkadaşları yurdu

batılıların yardımıyla kurtarmamış, cumhuriyeti onların istekleriyle kurmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulduğu yıllarda dünyadaki cumhuriyetin sayısı 15 bile değildi. Demokrasiyi yaşama geçirmek amacıyla kurulan, kul-köle insanımızı yurttaş, ümmeti ulus düzeyine çıkarıp devletin sahibi kılan cumhuriyet, temelini Atatürk ilkelerinin oluşturduğu Türk Devrimi ile nice sorunu çözümlemiş, başarılı atılımlarıyla ülkemizi dünya uluslar ailesi içinde onurlu yerine oturtmuştur.

Doyumsuz ve acımasız yayılmacı ve sömürgeci emperyalist güçler kendi çıkarları için insanlıkla bağdaşmayan oyunlara girişmiş, savaşları başlatmış, kendi gereksinimleri için Ortadoğunun kaynaklarına elkoymak amacıyla ülkeleri işgale, soy kökeni ve inanç bağı nedeniyle insanları ayırıp ulus devletleri yıkmaya yönelmişlerdir. Ateş ve ölümle sonuç almayı beceri saymaktadırlar.

Ulusal Kurtuluş Savaşı sırasında birbirini izleyen isyanları bastıran, ihanetleri savuşturan, yoksunluk ve güçlükleri göğüsleyen kahramanların Türk Ulusu'na armağanı olan Cumhuriyet yepyeni bir yapı olarak nice ekonomik, siyasal, hukuksal, toplumsal gelişmeyi gerçekleştirmiş, nice ulusal ve uluslararası anlaşmazlığı gidermiştir. Ancak ekonomik nedenlerle istedikleri her ödünü alma alışkanlığı amaçlarına ulaşmak için baskılarını dayatma biçiminde ağırlaştırmıştır.

Kökü, siyasal karakteri, lâik cumhuriyet ve Atatürk karşıtlığı belirgin AKP iktidarı, dış dayatmaların ABD öncülüğünde ekonomi ve dış siyaset, AB eliyle iç siyaset alanında sürdürülmesine ilgisiz kaldığı gibi iç dayatmaları da kendisi yürütmektedir. Bunun en ilginç örneği, gereksiz ve anlamsız "Sivil Anayasa" tanımı altında kendi amaçlarına uygun yeni bir anayasa yapmaya kalkışmalarıdır. Ismarlanan, çoğunluk diktasına açık, ılımlı islâm düzenine elverişli, kapalı kapılar arkasında hazırlanıp biçimsel halkoylamasıyla ulusa dayatılacak bir metindir. Kurucu Meclis'in yapabileceği kapsamlı değişikliği demokrasi, lâiklik, cumhuriyet ve Atatürk için neler düşünüp söylediği bilinen, ikilemleri sayısız, çelişki ve aykırılıkları

ATATÜRK BAYRAĞI

büyük, eski bir imamın eline bırakmak çok yanlıştır. Son söz böyle bir kişiye bırakılamaz. Hukuk ve anayasa bilgisi, eğitim ve öğrenimi nedir ki önemli konuları o takdir edecekmiş. Anayasa yalnız siyasetçilerin eline bırakılacak bir metin değildir. İktidar lideri hiç kuşkusuz kendisi gibi düşünen sözde birkaç hukukçuya danışacak, onlar da siparişi yerine getirenler gibi istenen görüşü çekinmeden, yaranmak amacıyla vereceklerdir. Devlet, Türkiye, partilerden, ulus ve ülke her şeyden önemli ve değerlidir. 1982 Anayasası'nı beğenmezken onu da aramak durumuna düşeceğimizden çekiniyoruz. Atatürkçülük klâsik bir ideoloji değil, Türkiye'yi Türkiye yapan düşün dizgesidir. Karşıtlarının öğreneceği çok şey vardır.

Sözcü, 24 Eylül 2007

Diktaya Doğru

Çoğulcu, katılımcı, kurallar ve kurumlar düzeni sayılan demokrasi, çağımız yönetim biçimlerinden kusuru en az olandır. Büyük Atatürk'ün cumhuriyete ilişkin nitelermelerinde demokrasinin yaşama geçirilmesi ve yönetimdeki adı olarak algılanıp yeğlendiği anlaşılmaktadır. Prof. Dr. Âfet İnan'ın yayımladığı Medenî Bilgiler adlı kitapta, elyazılı notlarında, Mustafa Kemal'in 53 yerde "demokrasi" sözcüğünü kullandığı saptanmıştır. Bir dünya görüşü, bir ulusal yaşam biçimi olan demokrasi, değişik ülkelerde monarşilerle, değişik sistemli cumhuriyetlerle varlığını sürdürmekte, eski Yunan'dan bu yana ilkelikten uygarlığa uzanan çizgide varlıklıların ayrıcalıklarından her yurttaşın eşitliğini öngören çağdaş niteliği kazanmaktadır.

Diktatör görmeyen çocuklar Mustafa Kemal'i diktatörlükle suçlamakta, örnek yaşamı, seçkin kişiliği, başarılı komutanlığı ve devlet adamlığıyla yaşamımızdaki özgün yerini cumhuriyet karşıtlarının gerçekdışı ve amaçlı karalamalarıyla gözardı etmektedirler.

İkinci Dünya Savaşı öncesinde yalnız Almanya'dan 150'ye yakın bilim adamı Türkiye'ye gelmiştir. Atatürk'ün eşsiz bir halk adamı olduğunu gösteren nice anı, olay ve kanıt vardır. O'nun 15/20 Ekim 1927'de toplanan CHP II. Büyük Kurultayı'nda 36,5 saatte, sonunu "Ey Türk Gençliği!" diye bağladığı Büyük Söylevi'ni okumak aymazlıktan ve bağnazlıktan kurtulmak için yeter. Onurlu, saygın ve güvenilir Türkiye Cumhuriyeti, tutsak uluslara, ezilen insanlara örnek yapısıyla, kurtuluş ve kuruluş aşamalarındaki çabalarıyla tanımsız bir beğeni toplamıştır. Dünya ekonomik buhranı ve 2. Dünya Savaşı atlatılıp çok partili düzen gerçekleştirilmiş, 1950 seçimleriyle doğrudan demokrasiye geçilmiştir. Sonraki yıllarda yanlış bir demokrasi anlayışı ve CHP karşıtlığıyla olumsuzluklar yaşanmış, çoğunluk diktasını önlemek için 1960 Devrimi yapılmıştır. 1971 ve 1980 yönlendirmeleri yanlış sonuçlar vermiş, özellikle 1950'den sonra ödünleri geçen 1980 yanlışlık ve yanlışlıkları, lâik cumhuriyetin karşıtlarının yönetimine geçmesine neden olmuştur.

Demokrasi, lâiklik, Atatürk, Atatürk ilkeleri, din ve devletle ilgili kavram ve kurumlar hakkındaki kimisi ceza yaptırımına bağlanmış söz ve davranışları bilinen iktidar önderlerinin, AB ve ABD yönlendirmesiyle, "ılımlı islâm" etiketi altında Türkiye Cumhuriyeti'nin özünü değiştirmeye çalıştıkları üzüntüyle izlenmektedir.

Konuşmaları, partizanlıkları, kadrolaşmaları, ayrıcalıklı ve ayrımcı işlemleri, bölücü ve yıkıcılarla teröre karşı gevşeklik ve yavaşlıkları, dinci söylemleri ve açılımları, anayasa değişikliğiyle sağlamak istedikleri gözetilirse 1950-1960 dönemini bile daha geçerli bulduran bir diktaya gidiş hevesi sezilmektedir. Her şeyi Başbakan'a (iktidar partisi liderine) bırakan, onun iki dudağı arısına sıkıştırılan bir yönetim biçimine çalışılmaktadır. Danışıklı dövüş türünde, karşılıklı paslaşmayla kafalarındaki düzenin gerçekleşmesi için anayasa oyunlarına soyunmuşlardır. Kimi bilimsel san taşıyanların araç olurcasına katkıları, milletvekili ya da Bakan

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

olmak için karakter değıştirircesine yer değıştirmeleri üzücüdür. Baskıyla oy, baskıyla parti, baskıyla yasa, baskıyla Anayasa. Demokrasi, baskıyla, dayatmayla, zorla bağdaşmaz. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası hazırlanacaktır, AKP Anayasası değil. Başbakanlık sistemi ya da sıkımbaş Anayasası hiç değil.

Sözcü, 26 Eylül 2007

Olmaz, Olamaz!

Ülkemizde akıl almaz olaylar hızla artıyor. Suç konusu davranış çirkinliklerini gazetelerde okuyoruz. Her tür vahşet, saldırı-ganlık, yamyamlığa uzanan bozulma, çözülme ve ahlâk çöküntüsü. Siyasetin güven vermez dalgalanmaları, ödünler, anlamsız hoşgörüler, sansürler, haksızlık ve adaletsizlikler, yolsuzluklar, neler neler. Toplumsal doku bozukluğunun belirtisi olmayı aşan kötülükler. Gereksiz af yasaları, kendilerini kurtarma amaçlı hukuk oyunları, sakıncalı yasa değişiklikleri, yenileme ve iyileştirme adı altında kötüleştirme. AB'ne uyum özentisiyle karmaşa. Aykırılıkları kanıksayan, tepkisiz bir toplum.

Bunlar kötü gidişin arka sıralarında yaşanıyor. Ön sıralarda daha sakıncalıları var. Anayasa'nın 80. maddesine göre TBMM üyeleri yalnız seçildikleri bölgeyi ya da kendilerini seçenleri değil, tüm ulusu temsil eder. Anayasa'nın 81. maddesindeki milletvekili anında da "Devletin varlığını ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız şartsız egemenliğini

koruyacağıma, ...demokratik ve lâik cumhuriyet ve Atatürk ilke ve inkılâplarına bağlı kalacağıma... ve Anayasaya sadakattan ayrılmayacağımı Büyük Türk Milleti önünde namusum ve şerefim üzerine andıçerim” açıklığı vardır. Ayrıca Anayasa’nın 76. maddesi milletvekili seçilecek olanın Türk olduğunu belirler, 68. maddesi siyasal partilerin kaçınması gereken durumları, 69. maddesi de aykırılıkların yaptırımını öngörür. Milletvekillerinin üye olarak katıldıkları yapının adı da Türkiye Büyük Millet Meclisi’dir.

Kimi partilerin milletvekilleri Anayasa’ya aykırı tutum ve davranışlarıyla 2820 no.lu Siyasal Partiler Yasası’nın 78 ve sonraki maddelerinin uygulanmasına neden olabilecek durumlar içindedir. Şeriat düzeni özleyenler, ayrı devlet, ayrı ulus savıyla teröre yandaş olanlar izlenmektedir. DTP milletvekillerinden kimileri devletin, yasama organının, kendi seçilme koşulunun bilincinden yoksunlukla Anayasa değişiklikleri nedeniyle “Eğer yeniden Türk ctnisitesine dönük bir tanım yapılırsa, bu bizim için Anayasanın tümünden reddine bir gerekçedir” diyebilmekte, ayrılıkçı istemlerde bulunmakta, daha kötüsü “Birileri istiyor diye PKK’ye terörist diyemeyiz” yanıtını vermekte, daha da ileri giderek “Kendi halkımıza küfredemeyiz” diyerek halkının tümünü terörist göstermekte ve ayrılıkçılığı tırmandırmaktadır. Bu sözleri edenler TBMM Üyesi ve Türk milletvekili olamazlar. Nerdeyse “Türk” ve “Türkiye” sözcüklerini Anayasa’dan, yasalardan, kurum ve kuruluşların adlarından çıkartacaklar. Yukarıya alınan kimi sözlerin andlarıyla bağdaşması olanaksızdır. Demekki inanarak andıçmemişler, içtenlikli değiller, dinciler gibi takıyye yapmışlar. Bu ölçüde açık aykırılık ve sapma başka türlü nitelendirilemez. Bu düşüncede olanların Meclis’te bulunmaması gerekir. Bu sözlerin düşüncce özgürlüğüyle hiçbir ilgisi yoktur. Tam bir karşıtlıktır. Ne yazık ki destekçileri de Türkiye Barışı Toplantısı adıyla devleti suçlayıp terör örgütünü haklı gösterme aymazlığını sürdürüyor. Olanlar insanımıza, Türkiye’mize oluyor. Amaçlı yapay sorunları “Kürt realitesi” olarak gündeme taşımak ve “AB yolu Diyarbakır’dan geçer” diy-

ATATÜRK BAYRAĞI

erek seçmene selâm yollamak kimilerini şımarttı ve azdırdı. Diyarbakır Belediye Başkanı Türk ilini kendi kalesi sanıyor ve devlete savaş önerbiliyor. Patlayıcılar Başkente kadar ulaşabiliyor. Yazık...

Sözcü. 1 Ekim 2007

Sıkmabaş ve İçtihat

Yazılarımızı bilimsel ağırlığa kaçmadan, herkesin anlayabileceği yalınlıkla yazarak yararlanma özelliğini gözetiyoruz. Hukuksal konuları bir yazı içinde sonuca bağlamak oldukça güçtür. Hukuku, sözcüklerin eskiliğinden ve kimi hukukçuların anlatım özellikleriyle kuralların karışıklığından, iyi yazılmamasından dolayı anlamak güçlüğünden daha fazlası anlatmak güçlüğüdür. Ancak, son zamanlarda konuda bilgisi bulunsun bulunmasın, konunun uzmanı olsun olmasın kimileri işine geldiği gibi kuralları yorumlamakta, bilimsel yöntem ve gerekleri tersine çevirmekte, dahası okurlarına yanlış bilgi vermekte sakınca görmemektedir.

Anayasa, Anayasalarımız, Anayasa değişikliklerinin yöntemi, değiştirilmesi önerilemez kurallar, ilkeler bağlamında amaçlı düzenlemeler ve bunlara bağlı, bunlarla ilgili öbür kurallar, hepsinin yaşama yansıması-geçmesi konusunda nice görüşler dinledik, duyduk. Siyasal nedenlerle, çıkar için, gösteri için, kendini en akıllı, en bilgili sayarak, başkalarını küçümseyerek, özellikle kimilerine

yanarmak için izlediğimiz çelişkiler, tutarsızlıklar, boşluklar ve bozukluklar düşündürücü ve üzücüdür.

Danıştay 8. Dairesi 25.2.1974 günlü, Esas 1973/2964, Karar 1974/960 sayılı kararıyla Barodan çıkarılması kararının iptali için Avukat E.P.A.'nın Ankara Barosu'na karşı açtığı dâvayı anlamlı gerekçelerle reddederek bayan avukatların sıkmbaşıla görev yapmalarının önünü kesmiştir. Anayasa Mahkemesi 7.3.1989 günlü, Esas 1989/1, Karar 1989/12 sayılı kararıyla AİHM'nin de uygun bulduğu gerekçelere dayanarak yükseköğrenim kurumlarındaki öğrencilerin sıkmbaş kullanmalarına olanak veren kuralı iptal etmiştir. Daha sonra iktidarın direnerek aynı amaçla getirdiği yasa kuralı da yine Anayasa Mahkemesi'nin yorumlu red kararıyla "Önceki iptal kararındaki gibi uygulama yapılması biçiminde anlaşılacak kural" yargısı açıklığıyla geri çevrilmiştir. Sonraki parti kapatma kararlarında da lâikliğin önemi üzerinde durulmuştur. 1989/1-12 sayılı kararlar yargı, bilim, hukuk çevrelerinde büyük destek görmüş, övücü değerlendirmeler almıştır. Gerici-tutucu çevrelerin ümmetçi tepkilerinin olumsuzluğu paylaşılmamıştır. Yargıda kökleşmiş, ilke durumuna gelmiş, büyük ölçüde destek bulmuş ve paylaşılmış görüş, anlayış, kavrayış anlamındaki İÇTİHAT, değişmesi çok güç örnek karar, yukarda özetlenen içerikte oluşmuştur.

Yeni Anayasa hazırlıklarının Başbakanın sözüyle "sıkmbaşıla serbestlik hedefiyle" yapıldığı gözetilirse konunun önemi anlaşılır. Kimileri Anayasa değişikliğiyle getirilecek kullanmaya elverişli bir kuralla Anayasa Mahkemesi kararının geçersiz kalacağını söylemekte, Mahkemenin kararını yeni kurala göre vereceğini, görüşünü zamanla değiştireceğini anlatmakta, kimileri de Anayasa'da lâiklik ilkesi bulunsa, Mahkemenin kararını dayandırdığı 2. madde korunsa bile getirilecek yeni özel kuralın uygulanacağını ileri sürmektedir.

Kanımızca bunların ikisi de yanlıştır. Mahkeme kararını geçersiz kılacak kural getirmek gerçek hukuk devletine, gerçek

demokrasiye yaraşmaz. Yeni bir kural getirilse de değıştirilmesi önerilemez 2. maddedeki dayanak yapılan lâiklik ilkesi durdukça Mahkemenin kararı geçersiz olmaz, geçersiz kılınamaz. Yeni kural, Genel Esaslar Kısımı'ndaki kuralların önüne geçmez. Anayasa kuralları birbiri arasında genel-özel ayırımına bağı tutulmadığı gibi birbirine karşıtlıkları da söz konusu olamaz ama Genel Esasların belirli bir üstünlüğü, ilke niteliği vardır.

Bir mahkemenin kararı, görüşü, yargısı değışebilir. Ama hemen, iktidar ya da muhalefet yanlılığıyla, kişisel eğilimlerle, başka sakıncalı nedenlerle olmaz. Zamanla, kurallar ve yaşam gerekleriyle olabilir. Haklı gerekçelere dayanabilir. Yürürlüğü durdurma kararının önce reddi, sonra benimsenmesi gibi. Mahkemeleri boyacı küpü sanan ve anladığını sanarak toplumu aldatmaya çalışan özel amaçlılara asla kanmamalıdır. Yanlış, amaçlı yorumlar ve saygısız anlatımlarla yargıya ders vermeye çalışanlara 12 Eylül yönetimi Anayasa Mahkemesi üyeleri önünde demokrasiye geçme andı içince, doğal nezaket gereğı el sıkışmasını kutlama, uyarı mektuplarını bağıllık yazısı gösteren çocuklara aldırılmamalı, inanılmalıdır. Bunlar “Dinci darbe” tehlikesi olmadığını söyleyip köktendincileri ve yordakçıları kışkırtmaktadır. AB ülkelerinin uygulamalarını da gözardı ederek dinsel hiçbir zorunluluğı olmayan, amacı belli sıkımbaşı savunarak karanlık çağrısı yapmaktadırlar. Anayasa Mahkemesi kararları Anayasa kuralı düzeyindedir. Yasayla içtihat değışmez. Yeni Yasaya göre yeni karar verilir. İctihat değışikliği aynı Yasaya yürürlükteyken alınan değışik iki karar için söz konusu olur. Yasaya ya da Anayasaya uymak zorunluluğı içtihat değışikliğini değil, yeni kurala göre yeni kararı anlatır.

Sözeri, 11 Ekim 2007

Başladılar Bile..

Köktendincilere ve tarikatçılara yakın görüşleriyle de ünlenen, Türkiye Bilimler Akademisi üyeliğine başvurusu iki kez geri çevrilen bilimsel sanlı bir konuk yurttaşımızın (daha çok ABD’de yaşıyor) ikinci cumhuriyetçiler safındaki bir gazeteciyle yaptığı görüşmede söylediği kimi bölümler “Mahalle baskısı” nitelemesiyle tartışılmaya başlandı. Köktendincilerin Osmanlı döneminden bu yana yaptıkları Kabakçı İsyanı, Patrona Halil İsyanı, 31 Mart Ayaklanması, Şeyh Sait İsyanı, Menemen-Kubilây Kiyımı, Kahramanmaraş, Çorum, Sivas olayları, İbda-C, Hizbullah, hücre evleri, domuz bağları, kendi içlerindeki hesaplaşmalar, bireysel saldırılar, Hrant Dink, Trabzon’daki papaz, Malatya’daki Alman’ın öldürülmesi unutulmuş olacak ki olası mahalle saldırıları konuşuluyor. Sanılıyor ki köktendinciler uslu, mâsum, hiçbir şey yapmıyor ve yapmaz. Oysa hiç durdukları yok. Sevap kazandıklarını sanarak her şeyi yaparlar.

Bir kez, islâm dininde kimsenin Tanrı-Allah yerine geçip yaptırım

belirleme ve uygulama yetkisi, insanları -üstelik aynı dini mezhepte iken- ayırma hakkı yoktur. Kimse Allah yerine geçip bir başkasının müslüman olup olmadığına, cennete ya da cehenneme gideceğine, yokedilmesine karar verip uygulayamaz. Tersine tutum ve davranış sahipleri insan olamazlar ki müslüman olsunlar. Peygamber bile bildirmekle (tebliğle) yetkili kılınmıştı. Her yurttaşın istediği inancı seçmesi, onda kalması ya da ondan ayrılması kendi istencine bağlıdır. Kimse bunu kınayamaz. Lâiklik din ve vicdan özgürlüğünün güvencesi olarak bu durumu sağlamıştır.

İktidar partisinin terör konusundaki yavanlık ve yavaşlığı, dincilikle işlenen cinayetlerin sürmesinin, artmasının, suçluların yakalanmamasının başlıca nedenidir. Yüreklenen, yakalanmayacağına, yakalansa da hoşgörülle, hattâ övgüyle karşılanıp korunacağına, kısa zamanda aflla dışarı çıkacağına güvenenler akıllarına koyduklarını ya da kulaklarına üfleneni yerine getirmekten geri kalmıyorlar.

Yıllar önce oruç tutmadığı için 100. Yıl Üniversitesi Öğrenci Yurdu'nun 3. katından atılarak öldürülen öğrenci, öbür öğrenci kavgaları, sigara ve su içtiği için dövülen yurttaşlar, kimi il ve ilçelerde Ramazan ayı boyunca turistlere bile kapalı, yaşlı, çocuk, hasta ayırmadan su ve simit vermeyenler, çay servisi yapmayanlar bir yana, Ankara'nın Ulus ve yöresinde de benzer durumlar üzüntüyle izlenmektedir. İnanç bağı, Allah'ıyla kendi arasında olup kimseyi ilgilendirmeyen, tümüyle kişisel bir yaklaşım olan müslümanlıkta başkalarını zorlayan girişimler temelden sakattır. Geçerli değildir ama tıpkı sıkımbaş yaygınlaşması gibi yaygınlaşan bir davranıştır.

Önceleri imzasız ya da sahte imzalı, insanlık ve terbiye dışı sözcükler, nitelemelerle tehdit ve hakaret mektupları geliyordu. Adres değişince kesilmedi ama azalmıştı. Son seçim şımarıklığı ile yine azdılar. Korkak ve terbiyesiz kişiler ankesörlü telefonlarla, gizlenen numaralardan arayarak dinci söylemlerle hakaretlere başladılar. Mahalle baskılarından sözeden tarikat yandaşları bile tehlikeli olasılıklara değinirken yarınlarda kimi öldürme yakma,

yıkma, bombalama olaylarına tanık olunabileceği de gözetilmelidir. Öldürülenlerin hemen hemen hepsinin köktendinci olmadığı, Atatürkçü kesimden olduğu unutulmamalıdır. Lâikler adam öldürmez. İnanca saygılıdır. Kızlarımızın, kadınlarımızın geleneksel, alışılmış, hâlâ kullandıkları olağan başörtüsüne değil, kamuda kullanılan, türban yalanıyla dayatılan sıkımbaşa karşıdırlar. Amaç, özgür kullanma değil dinsel simgenin, siyasallaşma kalkışmasının geçerli olmamasıdır. Mahalle baskılarını geride bırakacak olayların belirtileri başlamıştır. Bunları önleyecek, bunlardan koruyacak olgunluk ve hoşgörü için medyanın katkısı önemlidir. İktidarın duruşu hepsinden önemlidir. Umut edebilir miyiz? Sıkımbaşı Çankaya'ya çıkarıp devlet protokoluna soktuktan sonra, uluslararası ilişkilerde dünyaya gösterdikten sonra. Sokağa, eve kimse karışmazken, ulusal ilkeleri gözardı edip özgürleşme, bireyselleşme, bağımsız davranma safsatasıyla dayatılan sıkımbaş ulusal sorun yapılmıştır. Yazık. Bunun için kavganın, öldürmenin, hakaretin dinle bağdaşması akıl dışıdır.

Sözcü. 15 Ekim 2007

Şakşakçılar

Son yıllarda, özellikle son aylarda nerdeyse herkes, her şeyin ustası, uzmanı oldu. Kendinin öğrenmesi gereken çok şey olduğunu gözardı edip başkalarına ders vermeye, öğretmeye kalkışan, ölçüsüz, saygısız, kendini bilmezlere bir de kendilerine katılmayanları ya da kendisi gibi düşünmeyenleri ağır, çirkin söz ve yazılarla kınayan türedi aymazlar eklendi. Bilgi yoksunluğunu, yanlışlık ve yanlışlıklarını bırakıp karşısındakine zor kullanma biçiminde yüklenen, yalan-yanlış olsa da onu inandırmaya, kendi yanına çekmeye çalışan yeni tipler arasında kimler yok ki. “Kendini bilmek” diye tanımlanan davranış düzgünlüğü, kişisel olgunluk, toplumsal uyum, nedense anımsanmamaktadır. Önyargılı, koşullanmış olmaktan ötede bir tür kötü güç niteliğinde dayatmalar izlenmektedir. Düşünce ve inanç özgürlüğünü, bu güzel edininimlerin kaynağı olan insan haklarını savunanlar, her şeyden önce bu kavram ve kurumların anlam ve amacına uygun yöntemleri yeğlerler. Dillerinin ve kalemlerinin temiz olmasına önem verirler.

Katılmadıkları ve kınadıkları düşünce, duygu, davranış varsa bunları belirtir, dahası, olması gerekeni de ekleyebilirler. Ama kişiyi, yanlış, aykırı ya da olumsuz buldukları, yersiz, zamansız, gereksiz gördükleri eylemleri ve düşünceleri için karalayıp kötülemekten uzak dururlar. Oysa, medyamızın bir kesimi, terör aygıtı gibi saldırı aracı durumuna getirilmiştir. Örneğin köktendinci medya, yetkili organların sorumsuzluklarıyla bildiğini okumakta direnmektedir. İlerici, demokrat, çağdaş görünme çabasındaki kimi medya ilgililerinin de şeriatçı ve bölücülerden pek farkı yoktur. Şimdilerde bunlar kendi eğilimlerine uygun, işlerine gelen tutum ve davranış sahiplerinin şakşakçılığına soyunmuşlardır. Şakşakçı, bilmeden, anlamadan, bir uydu ve uşak tutumuyla, kiralanmış, parayla tutulmuş gibi başkalarını destekleyip alkışlayan, doğrulayıp kışkırtan, böylece kimilerini de kötülöklere özendiren soytarıdır.

Bunlar için konunun, kişinin, olayın önemi yoktur. Hepsi kendi işlerine göre değerlendirilir. İşlerine geliyorsa yandaş görünürler. Dün başka türlü davranmış olmaları da düşünülmez. Bugün işlerine böyle geliyorsa davranışlarını değiştirebilirler ve bu çelişkiyi kolayca savunurlar. Ahlâkın, adaletin, namusun, onurun, gerçeğin, insanlığın, ulusal yararın hiç önemi yoktur. Onun için önemli olan kişisel partisel ya da eğiliminin çıkarıdır. Bu tipleri ekranlarda, köşelerde, kimi katlarda, kürsülerde, alanlarda, ummadığınız yerlerde görebilirsiniz. Birisi bir yere gelince, bir şey söyleyip yazınca avuçları patlayıncaya değin alkışlarlar. Yere göğe sığdıramazlar. Siz o kişiyi ya da kişileri tanımasanız, geçmiş durumunu bilmeseniz, bunları gerçek ve gerekli sanırsınız. Olayın özünü, kişinin düşün yapısına bakmazlar. Önce yapıp yapmadıklarıyla şimdiki tutumunu karşılaştırmazlar. İçtenlikli olup olmadığını aramazlar. Böylece kişileri, toplumu aldatır, yanlış yönlenmeye neden olurlar. Kötü örnek oluşturup yeni şakşakçılara yol açarlar. Bu kişilerden, böyle tutumlardan kaçınmak, bunları açıklayıp utandırmak, etkili, yeterli olmazsa zararlarını önlemek ve gidermek için hukuk yollarına başvurmak gerekir.

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

Şakşakçılara inanılmaz, güvenilmez. Yarın kimin şakşakçılığını yapacakları kestirilemez. Özetle bu bir kişilik sorunudur. Daha acısı, şakşakçılara kanan, onlara olanak ve ortam sunan, onlara yakınlık göstererek şakşakçılığa özendirenlerin giderek çoğalma belirtileridir. Şakşakçılık, bir hastalıktır. Halk dilinde “goygoyculuk, dalkavukluk” olarak da adlandırılır. Madrabazlığın, maskaralığın bir türüdür. Şakşakçılar, belki kişisel yarar sağlayabilirler ama unutulmamalıdır ki toplumun yüzkarasıdırılar. Bunlar için saygınlığın, onurluluğun, erdemin hiçbir değeri yoktur. Herşey kendileri gibi değersizdir.

Sözcü, 18 Ekim 2007

Yurttaşlık (Vatandaşlık)

İlkel topluluklardan uygar toplumlara geçiş sürecinin son aşaması devlet biçiminde örgütlenip ortak yaşamı gerçekleştirmektir. Büyük Atatürk “Devlet, ulusun örgütlenmiş biçimidir” diyerek ve “Türkiye Cumhuriyetini kuran Türkiye halkına Türk Ulsu denir” tanımlamasıyla bizim yönümüzden çağımızın gerçeğini vurgulamıştır. Türklüğün anlamını bilmeyenler değişik söylemler, savlar ve yakıştırmalarla ulusal değerleri yıpratmakta ve yıkmaktadır. Kendilerine göre değişik çözümler önermektedirler. Hiçbirine gerek yoktur.

Kültür benzerliği ve kimi birliktelikleriyle tanımlamalardan korkacak, dostluk yaklaşımlarını geri çevirecek değiliz. Ama emperyalist açılımlara kesinkes karşıyız. AB Türkiye’yi balmumu gibi avcunun içine almak çabasıdadır. Avuçları yanabilir. Bir ara anayasal vatandaşlık gibi öneriler ortaya atılınca Anayasa Mahkemesi’nin 32. kuruluş yıldönümü töreninde Başkan olarak yaptığım konuşmada buna da değinmiştim. Mahkeme arşivlerinde

bulunması gereken basılı metnin o bölümünü olduğu gibi buraya alıyorum:

“..Temelde anayasal bir kavram ve kurum olan, başka türlü düşünülmesi olanaksız vatandaşlığı, aykırı örnekler vererek, devleti, ülkeyi ve ulusu dışlayarak, özgün adını anmayarak “anayasal vatandaşlık” biçiminde önermek, yanlışlıktan ötede yanılgıdır. Bireylerin oluşturdukları ulus, devletin kurucu ögesidir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin adını bölmeye ve paylaşmaya, böylece etnik özellikleri siyasal ayrımlarla somutlaştırmaya yönelik çabalara olur verilemez. Her devletin bir adı olur, yurttaşlar da etnik kökenleri ne olursa olsun, yurttaşı oldukları devletin adıyla tanınır, onun vatandaşlığını taşırlar. Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran halk, içindeki tüm değişik topluluklarla Türk Ulusu’dur. Ülkemizde uluslararası anlaşmalarla belirtilenler dışında, özellikle müslüman azınlık, herhangi biçimde azınlık sayılacak ya da çoğunluktan çıkarılıp azınlığa indirilecek bir topluluk yoktur. Hiç bir uluslararası kural da böyle bir sav’a, kendi yazgısını belirleme hakkı vererek ayırmaya elverişli değildir. Ülkemizde bir etnik topluluk sorunu değil, değişik ülke sorunları içinde değişik etnik topluluklar vardır. Yapay sorunlarla ulusal birliği bozmak isteyenlere yeni savlar olanağı verecek, Türk Ulusu yapısına ve bilincine aykırı ödünsel tanımlara gerek yoktur. Anayasa’nın 66. maddesinin birinci fıkrası, ayrılık ve ayrıcalık için değil, birlikteliği vurgulamak, kimi yersiz çekinmeleri gidererek kimliği açıklama özgürlüğünün engellenmediğini göstermek için düzenlenmiştir. Bu, bir ırk belirlemesi, vurgulaması ya da üstünlüğü değil, vatandaşlık adının belirtilmesidir. Öngörülen, “Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşlığı”dır. Ayrılık ve ayrıcalığı önleyen, birleştirici ve tümleyici tanım, vatandaşlığın adını öngörmektedir. Türk Ulusu’nun bireyi ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin vatandaşı olmaktan başka anlama gelmeyen, her zaman açıklanan etnik köken bağına kaldırmayan anlatım biçimi yurttaşlar arasındaki eşitliği de vurgulamaktadır. Irka dayalı bir tanım söz konusu değildir. Yurttaşlık niteliği ve

ulusal birlik vatandaşlıkla anlatılmıştır. Türk Ulusu da ırkçılık anlayışı üzerine değil, insanlık temeli üzerine kurulmuştur. Bu konu özellikle ele alındığında aynı doğrultuda başka yazılış biçimleri, görüş ve öneriler de açıklanabilir. Dayatmalarla Cumhuriyet'in temeli olan ulusal nitelik değiştirilemez, ulusal yapı bozulamaz. Tekil devlete aykırı istemler ve ayrı ulus savı dinlenemez.

Anayasa Mahkemesi'nin siyasal partilerle ilgili kararlarında yinelediği gibi kimsenin etnik kimliği, soy kökenini açıklaması yasak değildir. Böyle bir özgürlük bulunmadığı savı da gerçek dışıdır. Devlet dili Türkçe olup özel yaşamda anadil kullanılması yasası da yoktur. Gizlendiği, aşama aşama ortaya çıkarılacağı anlaşılan aykırı istemlere ortam ve olanak hazırlama niteliğindeki çabalarla yöntemler geçerli olamaz.”

On yıl önceki bu konuşmanın önsözlerden ilerde sayılacak bir gerçekçiliği yansıttığı kuşkusuzdur. Yabancıların kollarında, kucaklarında, ellerinde olanlar, yabancı vakıfların temsilciliklerini yüklenenler, yabancı kuruluşların sponsorluğunda halkımızı aldatanlar tarihi, özellikle Atatürk'ün Büyük Söylevi'ni yeniden okumalıdır. Çevremize bakmaları yeter, anlayacaklarsa. Kürtçülüğü kışkırtanlar son günlerde tehlikeyi görünce Türklükten sözetmeye başladılar. Devletin tek'liğinden, ülkenin tüm'lüğünden, ulusun bir'liğinden ödün vermeden herkes Türkiye Cumhuriyeti yurttaşlığı (vatandaşlığı) kurumunda tam eşitlikle kucaklaşarak soy ve inanç kökenini özgürce açıklayabilir.

Sözcü. 1 Kasım 2007

Yazgıcılıktan Yaratıcılığa Geçiş

Emperyalist dış güçlere ve işbirlikçisi yönetime karşı tüm güçlükleri, olanaksızlıkları, isyan ve ihanetleri göğüsleyerek ölüm-kalım savaşını Milli Mücadeleyi Müdafaa-i Hukuk ruhu ve Kuvay-i Milliye ateşiyle kazanan Mustafa Kemal Atatürk ve arkadaşlarının yarattığı Türk mucizesi; tartışmasız tam bağımsızlığı, özgürlüğü, ulusal egemenliği ve aydınlanmayı amaçlayan örnek bir ulusal kurtuluştur. Balkan Savaşları'yla Birinci Dünya Savaşı'nda yitirilen insanlarımız, değerlerimiz, varlıklarımız nedeniyle büyük acılar çeken, yoksunluklar içinde yaşam uğraşı veren halkımızı kurtuluş amacıyla birleştirmek, dağılmış orduları toplayıp düzen içinde savaşa sokmak, silah ve cephane sağlamak, işgal güçleri, yetmiyormuş gibi işbirlikçi iktidarın saldırılarıyla çıkan isyanları önlemek, yoktan var etmek anlamında bir büyük çabayı anlatmaktadır.

Zamanın koşullarını, ortamın özelliklerini, olacakların durumunu gözetmeden Kurtuluş ve Kuruluş yıllarını değerlendirdiğini

sanatlar, çoğu zaman yanlışlar ve yanlışlarla, kimi zaman da amaçlı biçimde haksız eleştirilere kalkışmaktadır. 623 yıllık bir imparatorluğun, kemikleşmiş padişah-halife saltanatının kalıntılarını temizlemek, demokrasiyi amaçlayan bir cumhuriyet kurmak, anlayıştan kurallara, ilkelerden kurumlara değin yepyeni bir yapıyı oluşturmak yadsınması olanaksız bir canlanıştır. Kul-köle olan insanı onur ve erdem saydığımız hak ve özgürlükleriyle nitelikli birey kılıp ulusun ögesi “yurttaş” düzeyine yükseltmek, ümmet yığınından “ulus” düzenine geçmek kolay başarılacak işler değildir.

1930 Buhramı

1789 Fransız, 1917 Rus Devrimleri’nden daha önemli olan 1923 Devrimi kadın-erkek eşitliği başta tam çeşitlikçi yurttaşlar düzeninin, halk demokrasisinin kurulmasıdır. Bu temel üzerinde yükselişin açılım ve atılımları toplumsal barış ve ulusal dayanışma ile Atatürk ilkelerinin yaşama geçirilmesi anlamındaki devrimci girişimlerdir. 1930 Dünya Ekonomik Buhranı kimi sıkıntılara karşın Atatürk’ün devlet öncülüğündeki sanayileşme çabalarıyla yıkıntısız atlatılmıştır. Bu sonuç başlıbaşına bir başarıdır ve Atatürk 10. Yıl Söylevi’nde bunu ulusa duyurmuştur.

Lozan Barış Antlaşması’yla bir tür onur borcu olarak üstlenilen Osmanlı borçları, Lord Gurzon’un sözleri unutulmayarak dışardan borç almama özeni, halkın saygı ve güvenini her gün artırıp onları özveriyle çağırarak yürütülen ekonomik girişimler, yansız tarihçilerle ekonomistlerin yapıtlarında değerlendirilmiştir. O günün koşullarında halkın önüne “Cumhuriyet mi-Saltanat mı?”, “Laiklik mi-Şeriat mı?”, “Devam mı?-Devrim mi?” sandıklarının getirilmediğini söyleyen amaçlılar, şimdi uzak-yakın Müslüman çoğunluklu ülkelere, kimi komşulara, kimi Avrupa, Afrika ve Güney Amerika ülkeleriyle Ortadoğu ülkelerine hakmalıdır.

Nasıl Bir Devletçilik?

20 Nisan 1924 günlü ilk Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'ndan önce (Cumhuriyetin ilanını getiren 1921 Anayasası'nın 1923 değişikliğini ayrı tutuyorum) 3 Mart 1924'te yürürlüğe konulan 429, 430 ve 431 no.lu Devrim Yasaları, 17 Şubat 1926'da kabul edilen Türk Medeni Yasası Cumhuriyetin altın döneminin hukuksal dayanaklarıdır. Atatürk'ün 1931 Mayıs'ında toplanan CHP'nin III. Büyük Kurultayı'nda elyazılı notlarında "Ekonominin temeli özel teşebbüstür" sözünü bilmeyenler ve unutanlarla devletçiliğin anlamını kavrayamayanlar birbirini tamamlayacak bu iki olguyu birbirine karşıt göstererek nerdeyse düşmanlık ölçüsünde karalamaya girişmektedirler. Gerçek kişilerle özel hukuk tüzel kişilerinin kotaramayacağı büyük işlerle stratejik alandaki önemli işleri devletin yüklenmesi, devletin öncülüğü, özel kesime katkı ve desteği, gözetim ve denetimi bırakılıp kavgaya tutuşulmaktadır. Atatürk'ün İzmir İktisat Kongresi'ni açış konuşması her zaman anımsanmalıdır. Kimi güçlükler, yanlışlıklar olması, kimi istenilen sonuçların alınamaması hemen kötüleme nedeni yapılmamalı, koşullar, kişiler, ortam ve olanaklar gözetilmelidir. Demiryollarının devletleştirilmesi, yolların, köprülerin, tünellerin, devlet binalarının, uçak alanlarının yapımı; sudan havagazına, tekellere kadar millileştirmeler; bankaların, fabrikaların açılımı; mahkemelerin, okulların yenilenmesi; siyasal partilerin kurulması; Gazi Orman Çiftliği'nin yapılanması; yazı, ölçü, rakam, takvim devrimleriyle öbür devrimlerinin birbirini izlemesi, Millet mektepleri, Halkevleri, Kabotaj Yasası anımsanmalıdır. Yazgıcılıktan yaratıcılığa geçilmiş, Türk gücü dünyaya bir kez daha kanıtlanmıştır. Tarih, askerliği, ekonomisi, eğitimi, her şeyiyle bütünleşen Türkiye Cumhuriyeti'nin en sağlıklı tanığıdır.

Gözlem, 24 Mart 2007

Oyumuz Namusumuzdur!..

Şimdilik yönetim biçimlerinin en iyisi sayılan, çoğulcu, katılımcı, kurallar ve kurumlar düzeni demokrasinin koşullarından biri de seçimlerdir. Anayasa’da siyasal haklar ve ödevler kapsamında kurala bağlanan seçimler, ulusal yaşamı derinden etkileyen sonuçlarıyla en önemli olguların başında gelmektedir. Ülkemizde siyasal partilerin kuruluşları, demokratik geleneklere aykırı çalışmaları, gelir ve gider düzeni, gereksiz Hazine yardımı konusunda tartışılacak ayrıntılar o kadar çok ki sayfalar yetmez. Asla unutulmaması gereken özelliği, seçimler demokrasinin sınavıdır ve oy namustur.

Seçme ve seçilme hakkını içeren seçimler gerçekte en önemli yurttaşlık görevidir. Sistemi yasalara bırakıldığı için sürekli tartışılan, sık sık değişen seçim düzenimiz 298 no.lu Seçimlerin Temel Hükümleri ve Seçmen Kütükleri Hakkındaki Yasa ile 2839 no.lu Milletvekili Seçimi Yasası’yla yapılmaktadır. Doğal olarak 2820 no.lu Siyasal Partiler Yasası ile ilgili öbür Yasalar da

(Belediyeler, Mahalle Muhtarlıkları, Köy İhtiyar Heyetleri) seçimlerin dayanaklarındandır.

Anayasa Mahkemesi'nin bir kararından alınarak Anayasa'nın 67. maddesinin altıncı fıkrasını oluşturan "Seçim kanunları temsilde adalet ve yönetimde istikrar ilkelerini bağdaştıracak biçimde düzenlenir" ilkesi, adalet ve istikrar kavramları nasıl işlerine geliyorsa öyle sonuç verecek biçimde değerlendirilip savunulduğundan siyasal partilerce sömürülmektedir.

Anayasa'nın 67/2 maddesine göre seçimler serbest, eşit, gizli, tek dereceli, gencl oy, açık sayım ve döküm ilkeleri gereğince yargı yönetim ve denetimi altında yapılır. Maddenin son fıkrasının öngördüğü "Seçim kanunlarında yapılan değişiklikler, yürürlüğe girdiği tarihten başlayarak bir yıl içinde yapılacak seçimlerde uygulanmaz" açıklığına aldırış edilmemekte, Anayasa değişikliğine ilişkin yasalara bir geçici madde eklenerek bu sınır aşılmaktadır.

Cumhurbaşkanı seçiminde gözlendiği gibi yasama organı çoğunluğu kendisini her şeye etkin, egemen ve yetkili sayarak kurallarla oynamakta, parti yararını devlet yararının üstünde görmekte, siyaseti hukuksallaştıracak yerde, hukuku siyassallaştırmaktadır.

Görev, yurttaş, seçmene düşmektedir. Seçim çalışmaları, karşılıklı atışmalar, sloganlar, sataşmalar, alanları ve yolları demokrasi çöplüğüne çeviren ilkeliliklerle geçmektedir.

Seçim listelerinin düzenlenmesi, adayların saptanması başlıca sorundur. Demokrasiyle bağdaşmayan yöntemlerle seçmenler oy vermek zorunda bırakılmakta, parti yönetimlerinin ağırlığıyla demokrasi sözde kalmaktadır. Listeler bir tür atama çizelgesidir.

Seçimler, yurttaşların seslerini duyurma, iktidar ve muhalefet partilerini sorgulayıp uyarma, egemenliğin ulusta olduğu gerçeğini vurgulama ve iktidarlara denetleyip değiştirme olanağıdır. Yakınmalardan kurtulmak, kötülüklerin her türüne son vermek, beklenti ve özlemleri gerçekleştirmek için, düzeni daha yaşanır ve daha demokratik kılmak için oylarını gerçekçi biçimde, namus bil-

erkek kullanmak gerekir. Bir bozukluk ve olumsuzluk varsa, hepimiz sorumluyuz demektir. Spor yarışmalarında yan tutarcasına, hatırı için, duygusallık ya da kişisel ilişkiler nedeniyle, alınıp verilen bir şeyler karşılığında oy vermek, yurttaşlık ahlâkıyla uyusmaz. Seçimlerde çoğunluğu sağlamak için iktidar ve yandaşlarının her yola başvurdukları ibretle izlenmektedir. Oyların satın alınması ve satılması anlamındaki çirkinlikler demokrasi ayıbıdır. Seçime katılıp oyunu kullanmak çağdaş yurttaşlığın gereğidir.

“Fena hükümetler, oylarını kullanmayan vatandaşlar tarafından kurulur” sözü yabana atılmamalıdır. Adayın yakınlık ya da uzaklığı değil, nitelikleri ve neler yapacağı gözetilmelidir. Partilerin kimileri hâlâ sıkımbaşla, din ve vicdan sömürüsüyle, kabadayılıkla öne çıkmakta; ulusal ilkelere ve değerlere önem vermemekte; siyasal, ekonomik, hukuksal vs. önemli bir açılıma yönelmemektedir. Söz kalabalığı ve vaat yağmuruyla seçmen aldatılmaktadır.

Bu seçimler lâik Cumhuriyet’in varlığıyla yalandan ilgilidir. Bir anlamda Türkiye Cumhuriyeti oylanmaktadır. Seçmenlerin sorumluluğu ağırdır.

Demokrasinin aydınlığını gerçekten yaşamak istiyorsak safsataları, din ve vicdan sömürüsünü, çıkar sapmalarını bir kenara itip tam bağımsız, özgür, bayındır Türkiye için oylarımızı kullanalım ve bu görevimizin, bu hakkımızın değerini bilelim...

Gözlem, 14 Temmuz 2007

Nasıl Bir Anayasa Özlemi İçindeyiz?

Tartışmaları süren bir seçim sonucu yine iktidara gelen AKP'ye yaraşan ve yakışan; hukukçu ve hukukçu olmayan kimi bilim adamlarına hazırlatıldığı, sonra da partili bir kurultan geçirilip Başbakan'a verildiği öğrenilen Anayasa değişikliğine ilişkin yasa taslağının içeriği, alıştırılmak için olacak, basında parça-bölük yer almaktadır. Asıl değerlendirmeyi tasarı ya da teklif biçiminde TBMM'ye sunulduğu zaman yapmak üzere genelde ülkemizdeki anayasa hareketlerine değinmeye öncelik veriyoruz:

1. Ülkemizde ilk Anayasa “Kanun-u Esasi” adlı, 23 Aralık 1876 günü, 119 maddelik metindir. Abdülhamit tarafından 1877’de Meclis’in kapatılmasıyla yürürlükten kaldırılan bu anayasa 10 Temmuz 1908’de Meclis-i Mebusan’ı toplantıya çağıran “İrade-i Seniye”den sonra 19 Temmuz 1908’de “Kanun-u Esasi”nin Yürürlüğü Hakkında Hatt-ı Hümayun’la yeniden yaşama geçirilmiş, 8 Ağustos 1909’da 24, 29 Ocak 1914’te 3, 15 Mayıs 1914’te 3, 25 Şubat 1916’da 1, 25 Şubat 1916’da 2, 7 Mart 1916’da 1, 21 Mart

1918’de 1 maddesi değiştirilmiştir.

2. TBMM 20 Ocak 1921’de 23 asıl, 1 ayrı maddeden oluşan “Teşkilat-ı Esasiye Kanunu”nu kabul etmiştir. 1. maddesi cumhuriyete yürüyüş ve lâiklik açılımının kaynağıdır. 85 no.lu bu Anayasa Ulusal Kurtuluş Savaşı’nın dayanağıdır.

3. TBMM 29.10.1923 günlü, 364 no.lu 6 maddelik yasa ile 85 no.lu Anayasa’yı değiştirerek Cumhuriyet ilan etmiştir.

4. TBMM 20 Nisan 1924’de 105 maddelik “Teşkilat-ı Esasiye Kanunu” adlı ilk T.C. Anayasası’nı kabul etmiştir. Beş kez değişiklik gören bu Anayasa 10.1.1945’te 4695 no.lu yasayla Türkçeleştirildi. 24.12.1952’de 5597 no.lu yasa ile Osmanlıca yapılmış 491 no.lu Anayasa yeniden yürürlüğe konuldu.

5. 27 Mayıs 1960 Devrimi’nden sonra Milli Birlik Komitesi ile Temsilciler Meclisi’nden oluşan Kurucu Meclis’in hazırladığı 157 asıl, 22 geçici maddeden oluşan T.C. Anayasası 9.7.1961’de halkoyuna sunulurken kabul edildi. 1969’la 1974 arasında yedi kez değişiklik gördü.

6. Milli Güvenlik Konseyi ile Danışma Meclisi’nden oluşan Kurucu Meclis’ce hazırlanıp 7.11.1982’de halkoyuna sunulan 2709 no.lu T.C. Anayasası 177 asıl, 16 geçici maddeden oluşmaktadır. 1987-2007 arasında 13 kez değişiklik görmüştür.

Anayasa, ulusal yaşam andıdır. Devletin yapılanmasını sağlayan ulusal uzlaşma belgesi, devletle yurttaşların ilişkilerini düzenleyip hak ve özgürlükleri güvenceye bağlayan temel yasadır. Anayasalar iktidar ya da muhalefet partilerinin, yasama organlarının değil tüm ulusun malıdır. Ulusal onuru simgeleyen, ulusal hukukun kaynağı olan üstün kurallar dizgesidir.

Olabildiğince geniş katılımı yürürlüğe girmesinde sayısız yarar vardır. Şimdi basına sızan ya da sızdırılan değişikliklerden, Türkiye Cumhuriyeti’nin kurtuluş ve kuruluş felsefesi, Türkiye’yi Türkiye yapan Türk Devrimi’nin temelini oluşturan Atatürk ilkeleri, insan

hakları ve gerçek demokratik gelişmeler için değil, iktidar partisinin amacına uygun değişikliklerin gerçekleştirilmek istenildiği anlaşılmaktadır.

Hukuk yönünden “olabilir”le, “olamaz”lar sonra belirtilecektir. Kimi maddelerin değişikliği ya da tümüyle yeniden anayasa yaparak “değiştirme yenileme” olsun değişiklik adıyla gündeme gelecek ve şimdi yürürlükte olan Anayasa gözetilerek koşullarına göre düzenlenecektir. Yamalarla değil, yepyeni bir Anayasa özenilmektedir.

Önceki anayasaların oluşumuna yönelik tartışmalara olanak vermeyen bir anlayış ve dayanışma ilc, ulusal aydınlığı, hukuksallığı daha çok artıran, güvenceleri daha sağlıklı bir anayasa kazanmak hepimize onur verir.

Devletin saygınlığı ulusun yüceliği konusunda yeni bir atılım olmalıdır. Yalnızca siyasal değil, hukuksal bir ufuk değişikliği olmalı, Atatürk ilkeleri doğrultusunda hepimizi kucaklamalı, tartışmaları sonlandırmaya da azaltarak yaşamımıza esenlik katmalıdır.

Ayrıntılı ya da kısa olması hazırlayanların yetenek ve yeterliliğine bağlıdır. Özlü ama gerçekçi ve doyurucu olması gerekir.

Bir daha Anayasa özlemi çekmemeliyiz. Hazırlanan taslakta her şey yanlış ve sakıncalı olmaz. Olumlulara katılırız.

Ancak, yeni Anayasamız Atatürk ilkeleri çıkarılıp dinsel açılımlı, bir tür Recep Tayyip ilkelerini yaşama geçirici bir Anayasa olamaz!

Gözlem, 1 Eylül 2007

Anayasa Çalışmaları

11 Eylül 1980 Harekâtı sonrasında oluşturulan Kurucu Meclis'in hazırladığı, halkoyuna sunularak kabûl edilen 1982 Anayasası'nın 14. değişikliği üzerinde çalışıldığı bilinmektedir. İktidar Partisi Genel Başkanı'nın (Başbakan'ın) isteğiyle başlayan süreç, parti ilgililerinin toplantısıyla ikinci aşamayı geçmiştir. Kamuoyuna açıklanacak biçime ve içeriğe getirildikten sonra yöneltilen eleştirilerle (belki) milletvekillerinin önerisi durumuna dönüştürülüp TBMM'nin gündemine alınacaktır. Değişik etkinliklerle, başta bilim adamları kimi ilgililerin açıklamalarıyla çalışmaların değerlendirilmesi izlenmektedir. Üniversiteler adına yapılan uyarıcı açıklamalar, öneriler umut verici, ışıktutucu bulunsa da genelde Hukuk Fakülteleriyle yansız hukuk kuruluşlarının ve yargı organlarının sessiz kalması eleştirilmektedir. Kanımız, yapılırsa kamuoyuna açıklandıktan, hattâ TBMM'ne sunulduktan sonra ciddi eleştirilerin yapılacağı beklenen değerlendirmelerle eleştirilerin o zaman ulusun bilgisine sunulacağıdır. En uygun, en

gerçekçi, en yararlı olan yol da budur.

Hazırlanması sürdürülen Anayasa değişikliğinden önce 21 Ekim’de halkoyuna sunulacak 13. Anayasa değişikliğine ilişkin 31.5.2007 günlü, 5678 no.lu “T.C. Anayasasının Bazı Maddelerinde Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun”dan sonra TBMM’nde yapılan Cumhurbaşkanı seçiminin doğurduğu karmaşanın çözülmesi gerekmektedir. Önceki Cumhurbaşkanı’nın halkoyuna götürdüğü 5678 no.lu Yasa’nın geçici 19. maddesi, Yasa’nın Resmî Gazete’de yayımlanmasını izleyen kırkinci günden sonraki ilk pazar günü birinci oylamanın, ikinci pazar günü de ikinci oylamanın yapılarak 11. Cumhurbaşkanı’nın seçileceğini öngörmektedir. 11. Cumhurbaşkanı TBMM seçtiğince, sanal-yapay, ara, geçici Cumhurbaşkanı olmayacağına, ancak Anayasa’nın 106. maddesi gereğince vekâlet, 102. maddesi gereğince zorunlu uzatma olacağına göre; iki “11. Cumhurbaşkanı”nı gidermek için yeni bir Anayasa değişikliğine ilişkin yasa çıkarmak gerekmektedir. Hazırlanan değişiklik düşünülerek 5678 no.lu yasadan vazgeçilmesi de olasıdır. Bu yasanın boşlukta ve geçersiz kaldığı düşünülerek yürürlükte kalması uygun bulunamaz.

Anayasa’nın önemli ve tümüyle değişikliklerini yalnızca yasama organına bırakmak doğru değildir. Ulusal yaşam andı, temel uzlaşma anlaşması-sözleşmesi, devletin kurucu belgesi olduğundan Kurucu Meclis tarafından halkoyuna sunulması gerekir. Anayasa, yasama organı çoğunluğunun, iktidar ya da anamuhalefet partisinin, siyasal kesimin değil, tüm ulusun malıdır. Demokratik kitle örgütlerinin, hukuk çevrelerinin, yurttaşların eleştiri ve önerilerini almalı, bunun için yeterli zaman tanımalı, inatlaşma ve zıtlaşmadan kaçınılmalıdır. Etkinlikler düzenlenmeli, oy verecek yurttaşlar aydınlatılmalı, tartışmalarla en doyurucu metin edinilmelidir. Gereksiz ve yanlış “Sivil Anayasa” tanımı bırakılmalıdır.

Ayrıca, yürürlükteki Anayasa’nın değiştirmeye ilişkin kurallarına uyularak süreç tamamlanmalıdır. Bu arada, yine yürürlükteki Anayasa’nın değiştirilmesi önerilemez kurallarıyla bu durumu

öngören kuralına dokunulmamalıdır. Biçim ve içerik değişikliği halkoyunda kabûl görse bile geçerli sayılmaz. Tartışılan Anayasanın etkinliğini ve saygınlığını sağlamak güçtür. Türkiye Cumhuriyeti'nin Ulusal Kurtuluş Savaşı'yla doğumunu sağlayan kurtuluş ve kuruluş felsefesi yadsınarak, ülke gerçekleri gözardı edilerek Anayasa'da bulunması yararlı olan ilkelerden ödün verilmemeli, lâik cumhuriyet ve Atatürk karşıtı sözde bilim adamlarının bilimsellikten uzak, yanlı, amaçlı, sakıncalı görüşleri ciddiye alınmamalıdır. Özellikle lâiklik, ulusal egemenlik, Devrim Yasaları, yargı bağımsızlığı, üniversite özerkliği, milletvekili dokunulmazlığıyla yolluk ve ödenekleri, Milli Güvenlik Kurulu, Anayasa değişiklikleri üzerinde duyarlılık ve özen gösterilmelidir. Ayrıntıda eleştirimizi TBMM'ne sunulan metin üzerinde yapacağız. Asla yadsınamaz ve ödün verilemez ulusal tümlük ve birlikte Milletvekili ve Cumhurbaşkanı andı özellikle düzenlenmelidir. Kürtçülerin içtikleri anda aykırı biçimdeki istek ve önerileri Anayasa konusundaki tehlikelerin belirtisi olduğu gibi dincilerin amaçları da açıktır. Bir devletin iki ulusu olamaz. Hilâfet ve saltanat geri gelemez, Cumhuriyet biçimsel kılınamaz. Ve asla yıkılamaz, yıktırmayız!

Gözlem, 22 Eylül 2007

Anayasa Karmaşası

Dircngen kimi siyasetçiler yüzünden barış aracı olarak anlaşmazlıkları giderecek, sorunlara çözümler üretecek hukuk alanında gereksiz bir karmaşa yaşanmaktadır. Onbirinci Cumhurbaşkanı seçiminden önce, iktidar partisinin istediği kimseyi seçtirmemenin verdiği kızgınlık ve kırgınlıkla, TBMM'den ikinci kez geçirdiği 13. Anayasa değişikliğine ilişkin 31.5.2007 günlü, 5678 no.lu Yasa'yı Anayasa'nın 175. maddesi gereğince 10. Cumhurbaşkanı'nın halkoyuna götürmesi kararı Yüksek Seçim Kurulu'na belirlenen 21 Ekim 2007 tarihinde uygulanacaktır.

Halkoylaması yapılacak 5678 no.lu Yasa 7 maddeden oluşmaktadır. Cumhurbaşkanlığı süresini iki kez beşer yıla çıkarmakta, seçim yöntemini düzenlemekte ve Cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesini öngörmektedir. Bu temel kurallar yanında 6. maddeyle getirilen geçici 10. madde "Onbirinci Cumhurbaşkanı seçiminin ilk oylamasının, Yasa'nın Resmî Gazete'de yayımlanmasını izleyen kırkinci günden sonraki ilk pazar günü yapılacağını"

bildirmektedir. Daha açık bir anlatımla 21 Ekim’de halkoylamasına sunulan Yasa kabûl edilirse, 11. Cumhurbaşkanı seçimi yapılacaktır. Bu Yasa’dan sonra ama halkoylamasından önce, olağan biçimde 11. Cumhurbaşkanı yürürlükteki Anayasa kurallarına göre TBMM’nce 28.8.2007’de seçilmiştir. Halkoylamasıyla yeni bir Cumhurbaşkanı’nın seçilmesi gereğiyle seçilmiş olanın görevinde bulunması açık bir çelişkidir. Cumhurbaşkanlığı boşalmamıştır. Yeni bir Cumhurbaşkanı seçimini gerektiren eylemli bir durum yoktur. Ancak Anayasa kabûl edilirse yerine getirilmesi zorunlu bir anayasal buyruk vardır. Onbirinci Cumhurbaşkanı iki kez seçilemeyeceğine, “sanal cumhurbaşkanı, ara cumhurbaşkanı, geçici cumhurbaşkanı ve yinelenen cumhurbaşkanı” olamayacağına göre; halkoylaması gereği bir Cumhurbaşkanı yeni tartışmalar başlatacak, hukuksal bir karmaşa, olumlu ve olumsuz görüşlerle büsbütün bulanık bir siyasal ortam oluşacaktır.

Sıkımbaşın serbest bırakılması hedeflenerek sipariş edilen Anayasa değişikliğine yönelik tartışmalar yoğunlaşırken Onbirinci Cumhurbaşkanının halkoylamasından sonra adaylığını koyacağı, değiştirilmesi önerilemez kurallara yönelik çabalar nedeniyle Anayasa değişikliğinin “yok sayılması” gerektiği görüşleri yaygınlaşırken iki “Onbidinci Cumhurbaşkanı”na yol açacak karışıklığın giderilmesi gerekmektedir. Anayasa Değişikliklerinin Halkoyuna Sunulması Hakkında 3376 no.lu Yasa gereğince halkoyuna sunma işlemlerini yönetmek ve denetlemekle yükümlü Yüksek Seçim Kurulu’nun kararı önemlidir. Sanıyoruz kimileri, özellikle iktidar kesimi durumun çarpıklığını bile bile Anayasa değişikliğine ilişkin yeni bir yasa çıkarak “Onbirinci” yerine “Onikinci” açıklığını getirmekten kaçınmakta, sorumluluğu Yüksek Seçim Kurulu’na bırakmakta, Kurul’un halkoylaması yapılmaması yönünde bir karar vermesi çok kolay olmamakla birlikte böyle bir karar aldığında kimi yurttaşlar dâva açmak için hazırlık yapmaktadır.

Ayrıca, iktidar partisi milletvekillerinin (Hükûmet ve partiler Anayasa değişikliği tasarı ve teklifi getiremeyeceklerinden)

Cumhurbaşkanı kendilerinden biri seçildiği için halkoyuna sunulan yasayı geçersiz kılacak bir teklif hazırlayacakları ya da Anayasa değişikliğine ilişkin kurallar kabul edildikten sonra Onbirinci Cumhurbaşkanı seçimini öngören geçici 19. maddenin yürürlükten kaldırılmasını sağlayacak bir girişimde bulunacakları söylenmektedir. Maddenin uygulanmaz duruma geldiği, geçersiz kaldığı görüşleri de ileri sürülmektedir. Konu, tartışmaya elverişlidir. Değişik görüşler olabilir. Söylenecek çok söz vardır. Ancak demokrasinin zıtlasma ve inatlaşma değil, gerçek bir hukuk düzeni olduğu bilinciyle davranılması, Anayasa değişikliği yoluyla sorunun çözülmesi gerekir.

Cumhurbaşkanı seçimine ilişkin TBMM kararı ne ölçüde geçerli ise ondan sonraki halkoylaması kararı onu da aşan bir güç taşımaktadır, yeni olması nedeniyle uygulanması zorunluluğu savunulmaktadır. TBMM ile halkoyunu karşı karşıya getirmenin hiçbir anlamı yoktur. Cumhurbaşkanı seçiminden önce halkoyuna sunulan Yasa'nın yansıttığı yanlışlık düzeltilmelidir. Meclis'te yapılan seçimin halkoyuna sunma kararından sonra, ondan yeni olduğu da söylenmektedir. Başbakanın bu konularda hiçbir yetkisi yoktur. Sözleri kendini ve kendi gibi düşünenleri bağlar. Halkoyuna sunma kararı Başbakanın önerisi ya da sözleriyle geçersiz kılinamaz. Anayasa değişikliği Başbakanın ya da Bakanlar Kurulu'nun kararıyla gündemden çıkarılamaz. TBMM kararı gerekir. O da önceki değişikliği içeren Yasa ile olur.

Gözlem, 6 Ekim 2007

Yekta Güngör Özden'in Özgeçmişi

Sivas bağlantılı, yargıç ve öğretmen ağırlıklı bir ailenin çocuğu olarak 5 Haziran 1932'de Tokat'ın Niksar ilçesinde doğmuştur. Babası öğretmen, annesi ev hanımı idi. İlk ve Ortaokulu Niksar'da, liseyi Samsun, Tokat ve Kayseri'de okuduktan sonra Sivas'ta tamamlamış, 1956'da Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirmiştir. Öğrencilik yıllarında Ankara Üniversitesi Talebe Birliği Yönetim Kurulu Üyeliği ile Türkiye Milli Talebe Federasyonu Yayın Komisyonu Başkanlığı'na getirilmiş, Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi Levazım Şefliği ve Karayolları Genel Müdürlüğü Personel Dairesi'nde çalışmıştır. 1956 yılında stajyer olarak katıldığı Ankara Barosu'nda değişik görevlerden sonra 1965-1966'da Genel Sekreterlik, 1972-1974'de Başkanlık, bu arada 13 yıl ortaokul öğretmenliğiyle yüksekokul öğretim görevliliği yapmıştır.

Yedeksubaylığını 1958-1959'da İstanbul Boğazi Müstahkem Mevki-i Komutanlığı Muhabere Bölüğü'nde yaptıktan sonra Cumhuriyet Senatosu'nda beş grubun oylarıyla 11 Ocak 1979'da Anaya-

sa Mahkemesi asıl üyeliğine seçilinceye kadar avukatlık çalışmalarını bağımsız biçimde sürdürmüştür. CHP'nin Ulus Gazetesi'nin, Sosyal Demokrasi Derneği'nin, İnşaat Mühendisleri Odası'nın, Ankara Gazeteciler Cemiyeti'nin, ODTÜ'nün de aralarında bulunduğu birçok kuruluşun; İsmet İnönü, Cemal Hüsnü Taray, Bülent Ecevit, Kemal Kayacan, Salim Başol gibi tanınmış kişilerin ve birçok gazetecinin avukatlığını üstlenmiştir. 1960-1961'de Türkiye Millî Gençlik Teşkilatı (TMGT) İkinci Başkanlığı'nda bulunmuş, Ankara Türk Devrim Ocakları kurucuları arasında yer almış, Türkiye Barolar Birliği'nin kuruluş çalışmalarına katılmış, Türk Hukukçular Birliği Kurucu Genel Başkanı olmuştur. Kuruluşunda (1953'de), Gençlik Kolları Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi olduğu CHP'den, Başhukuk Danışmanı ve Yüksek Danışma Kurulu Üyesi iken Anayasa Mahkemesi üyeliğine seçilmesi nedeniyle 18.01.1979'da ayrılmıştır.

2 Mart 1988'de Anayasa Mahkemesi Başkanvekilliği'ne, 8 Mayıs 1991'de Anayasa Mahkemesi Başkanlığı'na birinci kez, 25 Mayıs 1995'de ikinci kez getirilmiştir. Anayasa gereği 65 yaşını bitirdiği 1 Ocak 1998'de Anayasa Mahkemesi Başkanlığı'ndan emekli olduktan sonra da 8 Haziran 1998'de Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Başkanlığı'na, 10 Mayıs 2000'de Türk Hukuk Kurumu Başkanlığı'na seçilmiş, dönemini tamamlayınca yeniden görev almamıştır. 19 Temmuz 2002'de getirildiği Cumhuriyetçi Demokrasi Partisi (CDP) Genel Başkanlığı'nı ve üyeliğini 14.02.2004'te bırakarak siyasal partilerle olan ilişkisini kesmiştir.

Ulus, Barış, Ekspres gazetelerinde köşe yazarlığı yapmış, Cumhuriyet, Milliyet, Akşam, Bugün ve Yeni Adana gazeteleriyle Forum, Yankı, Noterler Birliği, Abecce, Yeni Adalet, Devinim, Hukukçu, Sanat Çevresi, Mülkiyeliler Birliği, SSK, İş Bankası, Düşün, İleri, Türksolu, Atatürkçü Düşünce dergileriyle birçok Baro dergisinde demec ve yazıları, başta Varlık, Türk Dili, Çağdaş Türk Dili, Kemalist Ülkü. Antoloji, Söylem, Karşı, Aykırı Sanat, olmak üzere kimi sanat dergilerinde ve birçok antolojide şiirleri yayımlanmıştır.

1947’de Sivas - Ülke Gazetesi taşra muhabirliğinden sonraki yıllarda Devrim Gençliği ve Devrimci dergileri başta kimi yayın organlarında sekreterlik, yazı kurulu üyeliği, sorumlu müdürlüklerde bulunmuş, 1970’lerde Vatan Gazetesi’ni mahkeme kararıyla “güvenilir kişi” seçilerek bir yıl yönetmiştir.

1991-1995 yılları arasında Pos-Tel, Milli Prodüktivite, Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS), Demokrasi Kuşağı, Eğitim Dünyası, Amfora, Arena, Parlamentodan, İz, Panorama, Fırtına, Hukukçu, Yeni Günaydın, Zaman, Türkiye, Orta Doğu, Tasvir, Yeni Yüzyıl gazeteleriyle Ressam Bedri Baykam’ın İç Manzaraları adlı sergi broşüründe kendisiyle yapılan röportajlar yayımlanmıştır. 1993-1996 yıllarında yerli ve yabancı Radyo ve TV istasyonlarında yinelenen röportajları yer almıştır.

Türk Hukukçular Birliği, Türk Hukuk Kurumu, Anadolu Kulübü, Atatürkçü Düşünce, Ankara Diyabet, Dil, A.Ü. Mezunları, Galatasaray Kulübü, Büyük Kulüp, Türk Kanser Araştırma ve Savaş Kurumu, Türk İdareciler ile Ankara Filaleti derneklerinin; Acil Yardım Trafik, Atatürkçü Düşünce ve Türk Gençliğine Hizmet vakıflarının üyesidir.

Üniversitelerde, Barolarda, hukuk ve eğitim kurumlarında, ileri ci derneklerde çağrılar üzerine yönetici ve konuşmacı olarak bilimsel toplantılara katılıp konferanslar vererek ya da açık konuşmaları yaparak Türk Devrimi, Atatürk İlkeleri, Lâiklik, İnsan Hakları, Demokrasi, Hukuk Devleti, Yargı Bağımsızlığı, Yargıç Güvencesi, Anayasa Yargısı, Anayasa, Avukatlık, Barış, Dostluk ve özellikle Hukuk konularında açıklamalar yapmakta, çabalarda bulunmaktadır. Emekli olduktan sonra iki yıl Hacettepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümü’nde yüksek lisans ve doktora öğrencilerine, “Anayasa Sorunları ve Siyasal Sistemler” dersi vermiştir. On yıldır Ankara Üniversitesi Geliştirme Vakfı Özel İlköğretim ve Lise Yönetim Kurulu’nda üyedir. Son dört yıldır Ufuk Üniversitesi’nin Hukuk Fakültesi’nde Anayasa Yargısı dersi vermektedir.

Ankara'da iki caddeye Mahmut Esat Bozkurt ile İmran Öktem adlarının verilmesini sağlamıştır. Ekim 2001'de Batıkent'de Yekta Güngör Özden Parkı Yenimahalle Belediyesi'nce açılmıştır. Çorlu'da, Turhal-Ulutepe'de birer caddeye, Ayvalık-Küçükköy'de bir sokağa adı verilmiştir. Güftesi Özden'in olan 10 şarkı, 2 marş, 1 senfoni vardır.

Gözlem (İzmir), Mücadele (Aydın), Sorgun Postası (Sorgun-Yozgat), Ereğli (Konya Ereğlisi), TÜRK SOLU (İstanbul), Devrim (Çorlu), Tokat (İstanbul), Sözcü (İstanbul), Tokat (Tokat), Sarızeybek (İskenderun), Ulusalses (İstanbul) gazeteleriyle İleri (İstanbul), Maya (İstanbul), Çağın Polisi (Ankara), Tay (Karabük), Terazi (Ankara) dergilerinde de yazıları yayımlanmaktadır.

4 Kasım 1953'te Atatürk'ün geçici kabrinden (Etnoğrafya Müzesi) çıkarılışında bulunmuş, burada 4 Kasım 1953'te Gençlik Nöbeti'ni yönetmiş, 10 Kasım 1953'te Anıt-Kabir'e taşınma sırasında kortejin yöneticilerinin biri olduğu gibi Atatürk'ün gömülüşünde hazır bulunan on sivilden, yaşamda kalan tek kişidir. Yıldırım Beyazıt Alanı'ndaki Atatürk Heykeli'nin 29.10.1953 günü açılış törenini yönetmiş, Milli Birlik Komitesi'nin kabul ettiği ve ilk kez 10 Kasım 1960'ta Anıt-Kabir'de sonra 2004 dışında her yıl 19 Mayıs törenlerinde 19 Mayıs Stadyumunda öğretmenler korosunca okunan Gençlik Andı'nı yazmıştır. Avukatlık Yasası'ndaki Avukatlık Andı ve KKTC'nin Bağımsızlık Andı'nın da yazarıdır. Şimdilerde anılarını yazmaya çalışmaktadır.

Büyükbabası yargıç olarak 1925'te vefat etmiştir. Büyükdedesi Niksar Redd-i İlhak Cemiyeti Başkanı, İstiklâl Madalyası sahibi ve önceki Belediye Başkanlarından Hacı Mahir Turhan'dır. Eşi emekli öğretmendir. Bir psikolog kızı, bir uzman hekim oğlu ve bu iki çocuğundan biri üniversite son, öbürü ilköğretim son sınıfta iki erkek torunu vardır.

Yekta Güngör Özden'in aldığı ödüller

1. Gümüş Madalya (Hür Macarlar, 1963)
2. Cumhuriyetin 60. Yılında 10 Türk Hukukçusundan Biri (Balıkesir Barosu, 1984)
3. Türk Dili Onur Ödülü (Dil Derneği, 1988)
4. Yılın Hukukçusu (Eskişehir Barosu, 1991)
5. Yılın Hukukçusu-Muammer Yaşar Bostancı Ödülü (Yargı ve Güvenlik Muhabirleri Derneği, 1992)
6. Yılın Atatürkçüsü (İzmir Büyükşehir Belediyesi, 6 Mayıs 1992)
7. Onursal Felsefe Doktorası (ODTÜ Senatosu, 1992)
8. Uluslararası Medel Of Merit Şeref Madalyası (İstanbul Kartal Lions, 1993)
9. Uluslararası Mervin Jones Ödülü (İstanbul - Topağacı Lions, 1994)
10. Lâik Cumhuriyet'e ve Atatürk'e Bağlılık Ödülü (Urlu Ziraat Odası, 1994)
11. Atatürkçülük Takdiri (Ankara İş Kadınları Derneği, 1994)
12. Atatürk Ödülü (Atatürkçü Düşünce Derneği Amasya Şubesi, 1994)
13. Uluslararası Rotary Paul Haris Dostluk Madalyası ve Rozeti (Ankara Rotary Kulüpleri, 1995)
14. Yılın Lâiklik Ödülü (Türkiye Ziraatçılar Derneği, 1996)
15. Atatürk Ödülü (Atatürkçü Düşünce Derneği, 1996)
16. Yılın Adamları Ödülü (Türk Sanayici ve İşadamları Vakfı, 1997)
17. Onursal Doktora (Mimar Sinan Üniversitesi, 4 Nisan 1997)
18. Ayın Yıldız İsmi (Gönül Dostu Gazeteciler Topluluğu, Nisan 1997)
19. "Türkiye Cumhuriyeti" ni vareden temel değerleri savunmada gösterdiği kararlılıktan dolayı" (Kuva-yı Medya Dergisi, 12 Nisan 1997)
20. Atatürkçülük, Lâiklik, Hukuk Ödülü (Türkiye Ziraatçılar Der., 8 Haziran 1997)
21. Onursal Doktora (Ankara Üniversitesi, 2 Ekim 1997)
22. Onur Ödülü (Atatürk Vakfı, 17 Ocak 1998)
23. Onur Plaketi (Türk Hukukçu Kadınlar Derneği, 3 Mart 1998)
24. Onur Ödülü (Sanat Kurumu, 24 Mart 1998)

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

25. Dayanışma Ödülü (Türkiye Ziraatçılar Derneği, 2 Eylül 1998)
26. Onursal Doktora (Eskişehir Anadolu Üniversitesi, 28 Eylül 1998)
27. Onursal Doktora (İstanbul Üniversitesi, 5 Ekim 1998)
28. Ankara Evrensel Değerler Kozası Cumhuriyet'in 75. Yıl Ödülü (Evrensel Kardeşlik ve Bilgelik Derneği, 11 Ekim 1998)
29. Çağdaş Eğitim Ödülü (Çağdaş Eğitim Vakfı, 27 Ekim 1998)
30. Onur Plaketi (Türkiye Ormancılar Derneği, 30 Ekim 1998)
31. 75.Yıl Cumhuriyet Ödülü (İstanbul Üniversitesi, 31 Ekim 1998)
32. Yılın Hukuk Adamı (Ankara Genç İşadamları Derneği, 9 Kasım 1998)
33. Onursal Doktora (Hacettepe Üniversitesi, 10 Kasım 1998)
34. Onursal Doktora (Kıbrıs, Girne Amerikan Üniversitesi, 29 Mayıs 1999)
35. Bilal Köyden Basın Ödülü (Ordu Sanat Bülteni, 19 Mayıs 1999)

Yekta Güngör Özden'in Yayımlanmış Yapıtları ve Katkıda Bulunduğu Yapıtlar-Yayımlar

1. *Dilek* (Şiirleri, 1953)
2. *Başşveren Bir İnkılapçı* (Fatih Rıfki Atay'dan derleme, TMTF Yay.. 1953)
3. *Üniversite Dünyası* (Dergi, Turgut Erdem, Zeki Dölen, Yavuz Kadioğlu ile birlikte, 1953)
4. *İnkılâp Gençliği - Devrim Gençliği* (Dergi, TMTF, Sekreter, Sorumlu Müdürü, 1952-1954)
5. *Taş Ayna* (Şiirler, 1960)
6. *Yönlendirme ve Yönetim Denetimi* (Sağlık İdarəsi Yüksekokulu ders notları, 1966)
7. *Ankara Barosu Dergisi* (Yazı Kurulu Üyeliği ve sahiplik)
8. *Hukuk Rehberi* (1967-1987, 7. Baskı)
9. *TC Anayasası* (1971)
10. *Yargı Sorunları* (Ankara Barosu adına rapor, 1973)
11. *Hukukta Dil* (Türk Dil Kurumu'nda Konferans, 1974)
12. *Devrimci* (Atatürkçü dergi, Sami N. Özercim ve Rahmi Mağat ile birlikte)
13. *Atatürk ve Cümhuriyet* (Ankara Barosu Dergisi özel sayı, 1974)
14. *Türkiye Hukuk Dergisi* (4 Kitap, 1975-1976)
15. *Atatürk için Şiirler* (Kendi Şiirleri, Spor Toto Kültür Hizmetleri, 1981)
16. *Bir Gün Belki* (Şiirler, 1981)
17. *Anayasa Yargısı* (Derleme, Anayasa Mahkemesi Yayınları, 1986-1995)
18. *Atatürk ve Hukuk* (Derleme, Anayasa Mahkemesi Yayını, 1982)
19. *TC Anayasası, Anayasa Mahkemesi Kuruluş Yasası ve İçtüzüğü* (Ortak Kitap, Anayasa Mahkemesi Yayını, 1987, 2. Baskı 1997)
20. *Çağrı Barışa, Özgürlüğe, Mutluluğa* (Şiirleri, 1991)
21. *Yüreğim Güneş* (Şiirler, 1991)
22. *Hukukun Üstünlüğüne Saygı* (Bilgi Yayınları, 1990, 2. Baskı 1996)
23. *Her Zaman Atatürk* (Anayasa Mahkemesi Yayınları, 1994),
24. *TC Anayasası* (Seçkin Yayınları 1994, 2007)
25. *Tançığeği* (Önceki Şiir Kitaplarından Seçki, FE Yayınları 1994, Opus Yayınları, Bilgi Yayınları 4. Baskı, 1998)

26. *İnsan Hakları, Lâiklik, Demokrasi Yolunda* (Bilgi Yayınları, 1994, 2. Baskı 1996)
27. *Her Zaman Atatürk'le* (Anayasa Mahkemesi Yayınları, 1995)
28. *Atatürk Sizsiniz* (Bilgi Yayınları, 1995, 2. Baskı 1996, 3. Baskı 1997, 4. Baskı 1999)
29. *Atatürk Türkiye'dir* (Anayasa Mahkemesi Yayınları, 1997)
30. *Atatürk'ün Devrim Koşusu Günlüğü* (Bilgi Yayınları, 1996)
31. *Türkiye Atatürk'tür, Atatürk Türkiye'dir* (Gazeteciler Cem. Yay., 1997)
32. *Atatürk Ölümsüzdür* (Anayasa Mahkemesi Yayınları, 1997)
33. *İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerine İlişkin Uluslararası Sözleşmeler ve Bu Sözleşmelere Yer Veren Anayasa Mahkemesi Kararları* (H. Bülent Scrim'le ortak yapıtı, Anayasa Mahkemesi Yayınları, 1997)
34. *Atatürk Şiirleri* (Seçki, Opus Yayınları, 2. Baskı 1998)
35. *Nereden Baksa Güzel. Nereden Baksan Güzel* (Atatürk Şiirleri, Bilgi Yay. 2. Baskı 1998, 3. Baskı 1999)
36. *Özlü Sözler, Sözde Sözler* (Cem Ofset, İstanbul, 3. Baskı 2000)
37. *Aşkınımız Şiirimiz* (Seçki, Bilgi Yayınları, 1999)
38. *Türkiye Atatürk'tür, Atatürk Türkiye'dir* (Cem Ofset, İstanbul, 2001)
39. *Hukuk ve Demokrasi Savaşımı* (Bilgi Yayınları, 2001)
40. *Cumhuriyetçi Demokrasi* (Bilgi Yayınları, 2001)
41. *Kendine Tutsak Yürek* (Şiirler, Bilgi Yayınları 2001)
42. *Siyasal Bildiriler* (CDP Yayınları, 2003)
43. *Atatürk ve Atatürkçilik* (İleri Yayınları, 15. Baskı, 2003)
44. *Lâiklik için* (İleri Yayınları, 3. Baskı, 2004)
45. *Kıya-yı Milliye Ateşi* (İleri Yayınları, 6. Baskı, 2004)
46. *Şiirlerle Atatürk* (İleri Yayınları, 6. Baskı, 2005)
47. *Özgün Sözler* (İleri Yayınları, 4. Baskı, 2005)
48. *Atatürk Güneşi* (İleri Yayınları, 15. Baskı, 2005)
49. *Hukuk Rehberi* (Seçkin Yayınları, 9. Baskı, 2006)
50. *Andımız Atatürk* (İleri Yayınları, 9. Baskı, 2006)
51. *Atatürk Bayrağı* (İleri Yayınları, 2007)

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

Atatürk Güneşi

İleri Yaşımları

14. BASKI

14 baskı, 368 sayfa, 15 YTL

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

MÜDAFAA-I HUKUK RUHU Kuvayı Milliye Ateşi

İleri Yaşımları

6. BASKI

6 baskı, 484 sayfa, 15 YTL

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

Lâiklik için...

DÜNDEN YARINA ÇALIŞMALAR, ÇABALAR

İleri Yaşımları

3. BASKI

3 baskı, 704 sayfa, 25 YTL

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

Özgün Sözler

İleri Yaşımları

YERİNDEN İLERİ
4. BASKI

4 baskı, 128 sayfa, 5 YTL

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

Şiirlerle Atatürk

TÜRKİYE'MİZİN EN YENİ, EN ZENGİN
ATATÜRK ŞİİRLERİ SEÇKİSİ

ileri yayınları

6. BASKI

Sabahattin Ali, Aşık Veysel, Behçet Kemal Çağlar, Faruk Nafiz Çamlıbel,
Fazıl Hüsni Dağlarca, Ziya Gökalp, Attilâ İlhan, Ceyhun Atuf Kansu,
Hasan Hüseyin Korkmazgil, Cahit Külebi, Behçet Necatigil,
Ümit Yaşar Oğuzcan, Orhan Seyfi Orhon, Yusuf Ziya Ortaç, Yekta Güngör
Özden, Nâzım Hikmet Ran, Cahit Sıtkı Tarancı, Mehmet Emin Yurdakul...

143 şairden 228 şiir...

Yekta Güngör Özden'in titiz derlemesiyle en geniş ve
en yeni Atatürk şiirleri seçkisi....

6 baskı, 448 sayfa, 15 YTL

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

Andımız Atatürk

ileri yayınları

9. BASKI

Yekta Güngör Özden'in merakla beklenen bu yeni kitabında Türkiye'nin ve dünyanın son iki yılda geldiği durumu ve AKP iktidarının icraatlarını değerlendiriyor.

Özden'e göre, Türkiye'nin gidişatı AKP iktidarı altında iyi değildir.

"Yıkım ve yok olma"nın eşiğindedir. Tek kurtuluş yolumuz ise Atatürk ilkelerine tekrar sımsıkı sarılmak ve Atatürk'ün idealleri doğrultusunda mücadele etmektir. Bu mücadelede, Özden'e göre "Andımız Atatürk" olmalıdır.

9 baskı, 272 sayfa, 10 YTL

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN

Atatürk ve Atatürkçülük

ileri yayınları

GENİŞLETİLMİŞ
15. BASKI

Ülkemizde Atatürkçü ve Atatürkçülük denildiğinde ilk akla gelen isim kuşkusuz Yekta Güngör Özden'dir. Bu, sadece Atatürkçülerin değil aynı zamanda Atatürk düşmanlarının da ortak fikridir. Türkiye'de Atatürkçülük üzerine bir panel düzenleneceğinde de, bir anma toplantısı düzenleneceğinde de, Atatürkçü bir dergi çıkacağında da, Atatürkçü bir dernek ya da parti kurulacağında da gözler hemen Yekta Bey'e çevrilir.

Bu kitabımızda Yekta Güngör Özden'in 1969'dan bu yana Atatürk ve Atatürkçülük üzerine yayımlanan yazılarını derledik.

15 baskı, 504 sayfa, 15 YTL